NAMINA FORNA

YOUNG

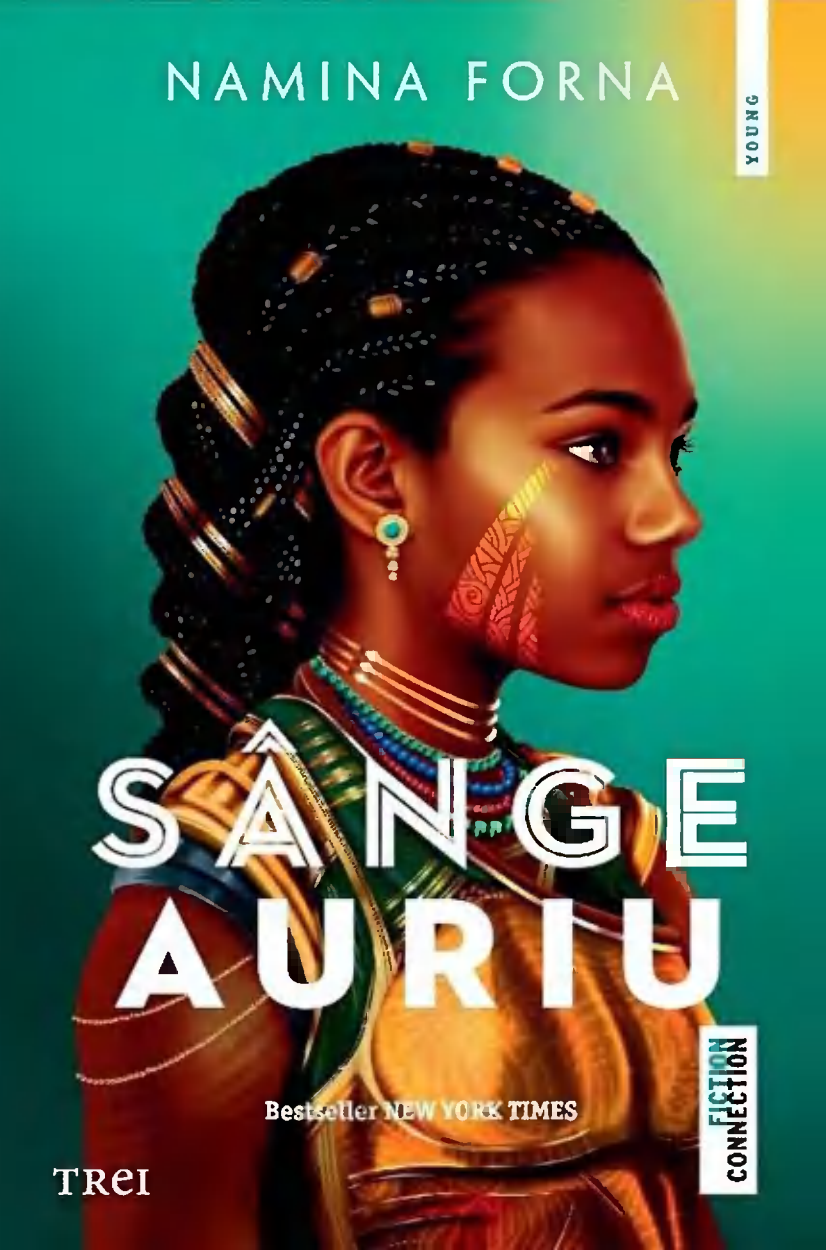

SÂNGE AURIU

Bestseller NEW YORK TIMES

FICTION CONNECTION

TREI

NAMINA FORNA

YOUNG

Sânge auriu

CONNECTION FICTION

TREI

NAMINA FORNA

YOUNG

„E întuneric când mă trezesc și o liniște stranie. Zgomotul și mulțimile din piața satului au dispărut, înlocuite de umbre, frig și tăcere. Unde mă aflu? Arunc o privire în jur, cu răsuflarea chinuită și sacadată, și descopăr că sunt într-un loc care seamănă cu o pivniță, cu butoaie de ulei stivuite ordonat și aliniate de-a lungul pereților din piatră închisă la culoare. Încerc să mă ridic, dar mă oprește ceva: cătușe de fier aspru, un set pentru picioare și o pereche asortată pentru încheieturile mâinilor. Trag și răsucesc, respirând din ce în ce mai greu, dar cătușele tot nu se mișcă. Au fost bătute în zidul din spatele meu. Un urlet mi se înalță din gâtlej."

TREI

Namina Forna

Sânge auriu

Traducere din limba engleză de
Irina-Marina Borțoi

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Cătălina Chiricheș

Design și ilustrație copertă: Jacket art © 2020 by Tarajosu

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Mușătoiu
Irina Botezatu
Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FORNA, NAMINA
Sânge auriu / Namina Forna ; trad. din lb. engleză de Irina-Marina Borțoi. - Bucureşti : Editura Trei, 2021

I. Borțoi, Irina-Marina (trad.)

Titlul original: THE GILDED ONES
Autor: Namina Forna

Copyright © NamiNation, Ltd, 2021

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

Tatălui meu, care m-a învățat să visez.
Mamei mele, care m-a învățat să fac.
Și surorii mele, care m-a susținut întotdeauna.

Gölma
Provinciile de la miazănoapte
Nagrabal
Gar Melanis
Irfut
Harukàna
Sembugard
Provinciile de la răsărit
Zhang-Do
Ebungard
Gar Suma
Gar Nasim
Xibal
Hemaira
Gar Sinkarie
Provinciile de la miază
Provinciile de la apus
Gar Shekou
Gar Satu
Hualpa
Munții N'Oyo
Gar Moryanî
Deșertul Nibari
Gar Fatu
Țăramurile Necunoscute
TERA

1

Astăzi este Ritualul Purității.

Gândul neliniștit îmi dă târcoale în timp ce mă grăbesc spre șură, strângându-mi pelerina în jurul corpului pentru a mă feri de frig. Sunt zorii zilei, iar soarele încă nu și-a început urcarea peste copacii pudrați cu zăpadă ce ne înconjoară mica gospodărie. În întuneric se adună umbrele, micșorând balta de lumină aruncată de felinarul meu. Sub piele simt furnicături de rău augur. Aproape că aș zice că acolo e ceva, ce pot vedea numai cu coada ochiului...

Sunt doar emoții, îmi spun. Am simțit de multe ori aceleași furnicături și n-am văzut nici măcar o dată ceva neobișnuit.

Ușa de la șură e deschisă când sosesc, iar de stâlp e atârnat un felinar. Tata e deja înăuntru și împrăștie fânul. E o siluetă plăpândă în întuneric, de parcă trupul lui înalt s-a scufundat în sine. Cu numai trei luni în urmă, era viguros și robust, iar părul blond îi era neatins de firele cărunte. Apoi a apărut vărsatul roșu, care i-a îmbolnăvit pe el și pe mama. Acum el e cocârjat și veștejit, cu ochii

umezi și roșii și părul subțire, ca un om cu câteva decenii mai în vârstă.

— Te-ai trezit deja, spune el cu blândețe, aruncându-mi iute o privire cu ochii săi cenușii.

— Nu mai puteam să dorm, răspund, apucând o găleată de lapte și pornind spre Norla, cea mai mare dintre vacile noastre.

Ar trebui să mă odihnesc în izolare, ca toate celelalte fete care se pregătesc de Ritual, însă e prea multă treabă de făcut la fermă și nu-s destule ajutoare. Așa e de când a murit mama, în urmă cu trei luni. Gândul acesta îmi aduce lacrimi în ochi și clipesc ca să le alung.

Tata mai îndeasă niște fân în boxe.

— „Binecuvântat fie cel ce se trezește și cuprinde gloria Tatălui Veșnic", mormăie el, citând din Înțelepciunile Veșnice. Și... ești pregătită pentru ziua de azi?

— Da, sunt, încuviințez eu.

Mai târziu în după-amiaza aceasta, seniorul Durkas mă va testa pe mine și pe toate celelalte fete de șaisprezece ani în timpul Ritualului Purității. Odată ce ne vom fi confirmat puritatea, locul nostru va fi oficial aici, în sat. În sfârșit, voi fi femeie — bună de măritiș, bună să am o familie numai a mea.

La gândul acesta, mă cuprinde iarăși neliniștea.

Mă uit spre tata cu coada ochiului. Are trupul încordat, mișcările chinuite. Și el e îngrijorat.

— Mi-a venit un gând, tată, încep eu. Dacă... dacă...

Mă opresc aici, iar întrebarea rămâne suspendată în aer. O groază de nerostit, risipită în întunecimea șurii.

Tata îmi oferă un zâmbet pe care-l crede liniștitor, însă colțurile gurii îi sunt încordate.

— Dacă ce? întreabă el. Poți să-mi spui, Deka.

— Dacă sângele meu nu e pur? șoptesc eu, iar cuvintele acelea îngrozitoare țâșnesc afară din mine. Dacă o să fiu luată de preoți — alungată?

Am coșmaruri în care se întâmplă asta, spaime care se amestecă în celelalte vise ale mele; cele în care mă aflu într-un ocean întunecat, iar vocea mamei mă cheamă de undeva.

— De asta îți faci tu griji?

Dau din cap că da.

Cu toate că e ceva rar, toată lumea știe de sora sau ruda cuiva despre care s-a descoperit că era impură. Ultima dată când s-a petrecut așa ceva în Irfut a fost acum câteva decenii; i s-a întâmplat uneia dintre verișoarele tatei. Sătenii încă mai șușotesc despre ziua în care a fost luată târâș de preoți și nimeni n-a mai văzut-o vreodată. Familia tatei a fost urmărită de atunci de această întâmplare.

Din cauza asta cei din familia tatei se poartă întotdeauna cu atâta sfințenie: mereu sunt primii la templu, iar mătușile mele sunt mascate în totalitate; până și gurile le sunt ascunse vederii. Înțelepciunile Veșnice ne avertizează: „Numai femeia impură, blasfematoare și necurată rămâne dezvelită sub ochii lui Oyomo", dar acest avertisment se referă la jumătatea superioară a feței: de la frunte până la vârful nasului. Mătușile mele însă au chiar și niște pătrățele de pânză transparentă care le acoperă ochii.

Când tata s-a întors din cazarmă cu mama la braț, întreaga familie l-a dezmoștenit imediat. Era prea riscant să accepte în familie o femeie de puritate necunoscută — și o străină pe deasupra.

Apoi am apărut eu: un copil îndeajuns de negricios cât să fiu considerată ca fiind dintre cei de la miazăzi, dar

ochii cenușii ca ai tatei, gropița lui în bărbie și părul lui cu bucle moi spuneau altceva.

Am stat în Irfut toată viața mea, aici m-am născut și am crescut și încă sunt tratată ca o străină; lumea încă se uită lung la mine și mă arată cu degetul, încă mă exclude. Nici măcar nu aș avea voie să intru în templu dacă ar fi după unele dintre rudele tatei. Poate că am un chip bucățică ruptă din al lui, dar asta nu e de ajuns. Trebuie să fiu confirmată ca să mă accepte satul, ca familia tatei să ne accepte. Odată ce sângele îmi va curge pur, locul meu va fi în sfârșit aici.

Tata vine spre mine și îmi zâmbește liniștitor.

— Știi ce înseamnă să fii pură, Deka? mă întreabă.

Răspund cu un pasaj din Înțelepciunile Veșnice.

— „Binecuvântate sunt cele sfioase și ascultătoare, fiicele umile și adevărate ale omului, fiindcă ele sunt nepătate în fața Tatălui Veșnic."

Fiecare fată știe acest pasaj pe de rost. Îl recităm ori de câte ori intrăm într-un templu, ca să ne amintească mereu că femeile au fost create pentru a le fi ajutoare bărbaților, supuse dorințelor și ordinelor acestora.

— Ești umilă și toate cele, Deka? întreabă tata.

— Așa cred, zic eu și dau din cap că da.

În ochi îi pâlpâie o clipă nesiguranța, dar zâmbește și mă sărută pe frunte.

— Atunci totul va fi bine.

Se întoarce la fânul lui. Eu mă așez lângă Norla, încă frământată de griji. La urma urmei, sunt alte privințe în care semăn cu mama, despre care tata nu știe nimic, privințe ce i-ar face pe săteni să mă disprețuiască și mai mult dacă ar afla vreodată.

Trebuie să am grijă să le țin secrete. Sătenii nu trebuie să afle niciodată.

Niciodată.

Încă este dimineață devreme când ajung în piața satului. În aer se simte o răcoare ușoară, iar de pe acoperișurile caselor din apropiere se scurg țurțuri. Chiar și așa, soarele este neobișnuit de puternic, iar razele sale se reflectă de pe coloanele înalte și arcuite ale Templului lui Oyomo. Coloanele acelea sunt menite să fie o rugăciune, o meditație asupra înaintării soarelui lui Oyomo pe cer în fiecare zi. Marii preoți le folosesc pentru a alege două zile din an în care să aibă loc Ritualurile de primăvară și de iarnă. Simpla lor vedere îmi trimite un alt fior de neliniște prin corp.

— Deka! Deka!

O siluetă deșirată cunoscută îmi face entuziasmată cu mâna de pe partea cealaltă a drumului.

Elfriede vine în grabă spre mine, cu pelerina strânsă atât de tare în jurul ei, încât nu-i văd decât ochii verzi luminoși. Amândouă încercăm mereu să ne ascundem fețele când venim în piața satului; eu, din pricina culorii pielii, iar Elfriede, din cauza semnului din naștere de un roșu spălăcit care îi acoperă partea stângă a feței. Fetele au voie să rămână descoperite până când trec prin Ritual, însă nu are sens să atragem atenția, mai ales într-o zi ca aceasta.

În dimineața asta, micuța piață pavată cu piatră cubică din Irfut este plină cu sute de vizitatori, iar în fiecare minut sosesc căruțe cu tot mai mulți oameni.

Vin de pe tot cuprinsul Oterei: oameni cu nasul pe sus de la miazăzi, cu pielea de culoare brun-închis și părul

cu cârlionți mici, apuseni relaxați, cu părul negru și lung, prins în cocuri mici în vârful capului, cu pielea aurie acoperită cu tatuaje, oameni grosolani de la miazănoapte, cu pielea rozalie și părul blond strălucind în aerul rece, și răsăriteni tăcuți cu pielea de toate nuanțele, de la maroniu-intens la culoarea cojilor de ouă, cu părul negru, drept și mătăsos curgându-le în valuri lucioase pe spinare.

Cu toate că Irfut este un loc îndepărtat, e cunoscut pentru fetele sale drăguțe, iar bărbații vin de departe pentru a le privi pe cele bune de măritiș înainte să înceapă să-și poarte măștile. O mulțime de fete își vor găsi astăzi soții, asta dacă nu i-au găsit deja.

— Nu-i așa că-i palpitant, Deka? chicotește Elfriede.

Arată spre piață, care este acum decorată festiv cu ocazia Ritualului. Ușile tuturor locuințelor cu fete bune de măritiș au fost vopsite într-un roșu-strălucitor, steaguri mari și mici flutură vesel la ferestre, iar lampioane viu colorate împodobesc fiecare intrare. Sunt până și dansatori mascați pe picioroange și magicieni care suflă foc, iar aceștia se strecoară prin mulțime, concurând cu negustorii care vând pungi cu nuci prăjite, copane de pui afumate și mere glasate.

Mă cuprinde entuziasmul la vederea acestor lucruri.

— Este, răspund eu cu gura până la urechi, dar Elfriede mă trage deja după ea.

— Grăbește-te, grăbește-te! mă îndeamnă ea, trecând în goană pe lângă grupurile de vizitatori, și mulți dintre aceștia se opresc să se încrunte dezaprobator la noi, văzând că nu ne însoțește niciun bărbat.

În cele mai multe sate, femeile nu au voie să plece de acasă fără un bărbat care să le însoțească. Irfut însă este mic și bărbații sunt o resursă limitată. Cei mai mulți

dintre aceia buni de însurătoare au intrat în armată, cum a făcut și tata când era mai tânăr. Câțiva chiar au supraviețuit antrenamentelor și au devenit soldați jatu, gărzile de elită ale împăratului. Zăresc un contingent zăbovind la marginile pieței, vigilenți în armura lor roșie sclipitoare.

Astăzi sunt cel puțin doisprezece, mult mai mulți decât cei doi sau trei pe care îi trimite de obicei împăratul pentru Ritualul de iarnă. Poate că e adevărat ce tot spun oamenii în șoaptă: că anul acesta au traversat hotarul mai mulți urlători-ai-morții.

Monștrii împresoară hotarul de la miazăzi al Oterei de secole, dar în ultimii ani au devenit mult mai agresivi. Atacă de obicei în preajma zilei Ritualului, distrugând satele și încercând să răpească fetele impure. Se spune că impuritatea face fetele mult mai delicioase...

Din fericire, Irfut se găsește într-una din cele mai îndepărtate și izolate regiuni de la miazănoapte, înconjurat de munți acoperiți cu zăpadă și păduri de nepătruns. Urlătorii-morții nu vor ajunge niciodată până aici.

Elfriede nu observă că am căzut pe gânduri, fiindcă e prea ocupată să le zâmbească strengărește acelor jatu.

— Nu-i așa că sunt atât de chipeși în armura lor roșie? Am auzit că sunt recruți noi, care fac turul provinciilor. Cât de minunat din partea împăratului să-i trimită aici pentru Ritual!

— Presupun... murmur eu.

Lui Elfriede îi chiorăie stomacul.

— Grăbește-te, Deka, mă îndeamnă, trăgându-mă după ea. În curând, coada de la brutărie o să fie mult prea mare.

Mă trage atât de tare, încât mă împiedic, lovindu-mă de o formă mare și solidă.

— Scuzele mele, zic eu pe nerăsuflate, ridicând privirea.

Unul dintre bărbații veniți în vizită mă privește de sus, cu un rânjet subțire pe buze, ca un lup înfometat.

— Ce-i asta, altă bucățică dulce? rânjește el, apropiindu-se de mine.

Eu fac iute câțiva pași în spate. Cum am putut să fiu atât de proastă? Bărbații din alte sate nu sunt obișnuiți să vadă femei neînsoțite și pot face presupuneri îngrozitoare.

— Îmi pare rău, trebuie să plec, șoptesc eu, dar mă apucă înainte să mă pot retrage, iar degetele lui se întind lacome spre nasturele care îmi încheie partea de sus a pelerinei.

— Nu fi așa, bucățică. Fii fată drăguță, dă-ți jos pelerina, ca să vedem după ce am venit...

Două mâini puternice îl smulg de pe mine înainte să-și termine spusele.

Când mă întorc, Ionas, fiul cel mare al seniorului Olam, căpetenia satului, se uită urât la bărbat; nici urmă de zâmbetul său relaxat obișnuit.

— Dacă vrei să găsești un bordel, e unul mai încolo pe drum, în orașul tău, îl avertizează el, cu o strălucire în ochii săi albaștri. Poate ar trebui să te întorci acolo.

Diferența de statură dintre ei e destul cât să-l facă pe bărbat să ezite. Cu toate că Ionas e unul dintre cei mai frumoși băieți din sat — cu păr blond și gropițe în obraji —, este și unul dintre cei mai solizi, masiv ca un taur și la fel de intimidant.

Bărbatul scuipă în țărână, enervat.

— Nu te aprinde așa, băiete. Mă distram și eu puțin. Asta nici măcar nu-i de aici, de la miazănoapte, pentru numele lui Oyomo.

Fiecare mușchi din corpul meu se încordează la auzul acestei aluzii nedorite. Oricât de tăcută aș fi, oricât de

inofensivă aș rămâne, pielea mea brună mă va însemna mereu ca pe o fată de la miazăzi, o membră a triburilor vrednice de ură care au cucerit demult regiunile de la miazănoapte și le-au forțat să se alăture Unicului Regat, cunoscut acum drept Otera. Numai Ritualul Purității îmi poate asigura locul aici.

Fă să fiu pură, fă să fiu pură. Trimit o rugăciune grăbită către Oyomo.

Îmi strâng pelerina mai tare în jurul corpului și mi-aș dori să mă poată înghiți pământul, însă Ionas se apropie și mai mult de bărbat, cu o privire războinică în ochi.

— Deka s-a născut și a crescut aici, la fel ca noi, ceilalți, mârâie el. Să nu mai pui mâna pe ea.

Rămân cu gura căscată în fața lui Ionas, șocată că mi-a luat apărarea într-un mod atât de neașteptat. Bărbatul gâfâie.

— Cum spuneam, mă distram și eu puțin.

Se întoarce către prietenii lui.

— Hai să bem ceva, atunci.

Grupul se retrage, mormăind pe sub mustăți.

După ce pleacă, Ionas se întoarce spre mine și Elfriede.

— Sunteți bine? întreabă el, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Bine. Puțin speriate, atâta tot, reușesc să spun.

— Dar n-ați pățit nimic.

Acum ochii lui sunt ațintiți asupra mea și mă străduiesc din răsputeri să rămân calmă sub privirea lui sinceră.

— Nu, scutur din cap.

— Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat adineauri, spune el încuviințând din cap. Bărbații pot fi niște animale, mai ales în preajma unor fete așa drăguțe ca tine.

Fete așa drăguțe ca tine...

Cuvintele sunt atât de îmbătătoare, încât am nevoie de câteva clipe să-mi dau seama că vorbește din nou.

— Încotro mergeți? întreabă el.

— La brutar, răspunde Elfriede, de vreme ce eu încă nu-mi găsesc cuvintele.

Arată cu capul spre clădirea mică și primitoare de peste drum.

— Vă urmăresc de aici, zice el. Să mă asigur că nu pățiți nimic.

Din nou privirea lui rămâne asupra mea, iar obrajii mi se înfierbântă.

— Mulțumiri, zic eu, grăbindu-mă spre brutărie, în timp ce Elfriede chicotește.

Ținându-se de cuvânt, Ionas continuă să mă privească tot drumul.

Brutăria e deja aglomerată, exact cum a spus Elfriede că va fi. Femeile împânzesc fiecare colț al magazinului mic, iar măștile le sclipesc în lumina slabă în timp ce cumpără prăjiturelele purității, roz și delicate, și pâinicile nesfârșitului în formă de soare pentru sărbătoarea de astăzi. De obicei, măștile sunt simple, confecționate din cele mai subțiri bucăți de lemn sau pergament și vopsite cu simboluri ale rugăciunii pentru noroc. În zile festive precum aceasta însă, femeile poartă cele mai extravagante măști, cele modelate după soare, lună și stele și împodobite cu aur sau argint, cu o precizie geometrică. Oyomo nu este doar zeul soarelui, ci și zeul matematicii. Cele mai multe măști ale femeilor conțin simetria divină pentru a-I bucura ochiul.

După ziua de azi, și eu voi începe să port mască, una albă și rezistentă, construită din pergament greu și aschii subțiri de lemn, care îmi va acoperi fața de la frunte până la nas. Nu e mare lucru, dar e cea mai bună pe care și-a putut-o permite tata. Poate că Ionas îi va cere voie să mă curteze după ce încep să o port.

Alung imediat gândul acesta ridicol.

Indiferent ce aș purta, nu voi fi niciodată la fel de drăguță precum celelalte fete din sat, cu siluetele lor mlădioase, părul blond mătăsos și obrajii rozalii. Constituția mea e mult mai solidă, pielea mi-e de un maroniu-intens, iar singurul lucru pe care îl am în avantajul meu este părul negru și moale, care mi se încrețește în jurul feței ca niște norișori.

Mama mi-a spus odată că fetele ca mine sunt considerate drăguțe în provinciile de la miazăzi, dar ea e singura care a crezut vreodată așa ceva. Tot ce văd ceilalți este cât de diferită sunt față de ei. O să am noroc dacă îmi găsesc un soț din vreun sat din împrejurimi, însă trebuie să încerc. Dacă i s-ar întâmpla ceva vreodată tatei, rudele lui ar găsi orice motiv ca să mă abandoneze.

O sudoare rece îmi scaldă trupul când mă gândesc ce s-ar întâmpla atunci: o viață de pietate silită și muncă istovitoare ca slujnică la templu sau, mai rău, să fiu forțată să intru în casele plăcerilor din provinciile de la miazăzi.

Elfriede se întoarce spre mine.

— Ai văzut cum se uita Ionas la tine? șoptește ea. Credeam că o să te ia pe sus și o să plece cu tine. Atât de romantic!

Mă bat ușor pe obraji ca să-i răcoresc în timp ce un zâmbet mărunt îmi trage în sus colțurile buzelor.

— Nu te prosti, Elfriede. Era doar politicos.

— Felul cum se uita la tine era...

— Ce? Ce era, Elfriede? o întrerupe o voce mieroasă, urmată de chicoteli.

Mă ia cu frig. *Te rog, nu astăzi...*

Mă întorc și o găsesc pe Agda stând în spatele nostru, însoțită de un grup de fete din sat. Îmi dau seama imediat că m-a văzut vorbind cu Ionas, fiindcă tremură de furie. O fi Agda cea mai drăguță fată din sat, cu pielea ei palidă și părul blond-alburiu, dar trăsăturile acelea delicate ascund o inimă veninoasă și o fire răutăcioasă.

— Crezi că doar pentru că astăzi o să fii confirmată, băieții o să te considere dintr-odată drăguță? pufnește ea. Oricât de tare ți-ai dori să fie altfel, Deka, o mască n-o să poată niciodată să-ți ascundă pielea aia urâtă a celor de la miazăzi. Mă întreb ce-o să faci când n-o să te vrea niciun bărbat în casă și o să rămâi o fată bătrână urâtă și disperată, fără soț sau familie.

Strâng atât de tare din pumni, încât unghiile mi se înfig în carne.

Nu răspunde, nu răspunde, nu răspunde...

Agda aruncă o privire batjocoritoare către Elfriede.

— Asta, măcar, își poate acoperi fața, dar tu și dacă îți acoperi întregul corp, toată lumea știe ce e sub...

— Ține-ți gura, Agda, se aude o voce afectată din fața magazinului, care o întrerupe.

Este a jupânesei Norlim, mama ei. Se apropie, iar numeroasele nestemate de pe masca sa de aur sclipesc suficient de tare cât să te orbească. Jupâneasa Norlim este nevasta seniorului Norlim, cel mai bogat bărbat din sat. Spre deosebire de celelalte femei, care își permit numai demimăști din aur sau măști întregi din argint, ea poartă

o mască elegantă din aur care îi acoperă fața în întregime, cu un model cu raze de soare în jurul ochilor săi de un albastru-palid. Și mâinile îi sunt împodobite cu vârtejuri de aur și pietre semiprețioase lipite pe piele.

— „Vorbele unei femei trebuie să fie dulci precum roadele și mierea", îi amintește ea Agdei. Așa spun Înțelepciunile Veșnice.

Agda lasă capul în jos, sfioasă.

— Da, mamă, răspunde ea.

— În plus, adaugă mama ei, iar mila din privirea ei nu se potrivește cu masca veselă, cu un zâmbet larg, Deka nu are ce face dacă pielea ei e murdară cum a fost și a mamei sale, la fel cum nici Elfriede nu-și poate ascunde semnul din naștere. Așa s-au născut ele, bietele.

Recunoștința mi se preschimbă în furie, iar sângele îmi clocotește în vene. Murdară? Bietele? Mai bine să mă facă „impură" în față și știm o treabă. Abia pot să-mi păstrez o expresie docilă în timp ce mă îndrept spre ușă, însă cumva reușesc.

— Vă mulțumesc pentru cuvintele amabile, jupâneasă Norlim, mă forțez să zic printre dinți înainte să ies.

Am nevoie de toată puterea din mine ca să nu trântesc ușa.

Apoi sunt afară și inspir și expir iute, încercând să-mi recapăt sângele-rece, încercând să-mi rețin lacrimile de furie care îmi înțeapă ochii. Abia dacă o văd pe Elfriede care vine în urma mea.

— Deka? întreabă ea. Ești bine?

— Sunt bine, șoptesc eu, strângându-mi pelerina mai tare ca să nu-mi vadă lacrimile, ca să nu-mi vadă furia.

Nu contează ce spune jupâneasa Norlim și ce spun ceilalți, îmi zic în sinea mea. O să fiu pură. Mă copleșesc

îndoielile, amintindu-mi că am aceleași trăsături ciudate, diferite de ale celorlalți, pe care le avea și mama. Le alung. Mama a reușit să și le ascundă pe ale ei până în ziua când a murit, iar eu am să fac la fel. Nu trebuie decât să trec de următoarele ore și apoi o să fiu confirmată pură.

Atunci o să fiu în sfârșit în siguranță.

2

Îmi petrec restul dimineții pregătindu-mă pentru Ritualul Purității: calc haine pentru mine și tata și lustruiesc pantofii. Am făcut chiar și o ghirlandă din flori uscate pe care să mi-o pun în păr; roșul lor intens va contrasta frumos cu albastrul ceremonial al rochiei mele. O să merg la ospățul din sat imediat după Ritual și trebuie să arăt cât se poate de bine. Este prima dată când sunt invitată la un ospăț sau la orice altă sărbătoare din sat, de fapt.

Ca să-mi potolesc emoțiile, mă concentrez asupra tartelor cu agrișe pe care le duc la ospăț. Încerc să o fac pe fiecare cât mai desăvârșită, cu marginile împăturite curat, cu câte o lingură de frișcă aranjată cum trebuie, dar e greu să mă descurc fără cuțit. Fetele nu au voie să se apropie de obiecte ascuțite din clipa în care împlinesc cincisprezece ani și până în ziua de după ce sunt confirmate la Ritualul Purității. Înțelepciunile Veșnice interzic acest lucru, pentru a ne asigura că nu sângerăm nici măcar o picătură înainte de Ritual. Fetele care se rănesc în timpul celui de-al șaisprezecelea an sunt duse la templu pentru purificare, familiile le sunt ostracizate și

alungate, iar perspectivele lor de căsătorie sunt distruse. Tot ce pot spera este să se vindece cum trebuie și să fie confirmate de Ritual. Chiar și așa, majoritatea bărbaților nu vor să le ia de nevastă pe fetele care au cicatrici, mai ales pe cele cu cicatrici din al șaisprezecelea an. Este considerat tabu.

„Disprețuite sunt cele marcate sau însemnate, cele rănite și fetele sângerânde, fiindcă ele au pângărit templul Tatălui Veșnic." Cuvintele acestea mi-au fost înfipte în creier de la naștere.

Dacă tata ar avea mai mulți bani, m-ar fi trimis la o Casă a Purității, unde să-mi petrec tot anul înainte de Ritual, protejată de obiectele ascuțite în sălile sale moi, capitonate cu perne. Dar numai fetele bogate ca Agda își pot permite Casele Purității. Noi, celelalte, trebuie să ne descurcăm evitând cuțitele.

Sunt atât de cufundată în gânduri, încât nu remarc pașii tatei apropiindu-se.

— Deka? mă cheamă el.

Mă întorc și-l găsesc mutându-se de pe un picior pe altul, emoționat, în spatele meu, ținând în mâini o cutie. O deschide cu un zâmbet șovăielnic.

— E pentru tine, spune el, oferindu-mi rochia brodată dinăuntru.

Rămân cu gura căscată, iar lacrimile îmi încețoșează privirea. Rochia este vopsită în albastrul-intens al Ritualului și are tivul brodat cu sori aurii minusculi, dar nu acesta este lucrul cel mai captivant. De dedesubt se ivește o mască albastră delicată, cu panglici de mătase albă la spate. Este mai fină decât orice lucru am văzut vreodată, ușor și elegant manufacturată, în ciuda bazei de lemn.

— Cum? răsuflu eu, strângând-o la piept.

Nu avem bani de cheltuit pe haine noi, cu atât mai puțin pe măști. Am modificat una dintre rochiile vechi ale mamei pentru Ritual.

— Mama ta ți le-a făcut în secret anul trecut, răspunde el, scoțând încă ceva din cutie.

— Colierul preferat al mamei... șoptesc eu, iar un suspin fericit îmi țâșnește din gât când privesc lănțișorul subțire, lucrat meșteșugit din aur, și sfera delicată de aur atârnată de el, decorată cu acel simbol vechi, familiar. Aproape că seamănă cu simbolul sacru al soarelui — *koru* —, dar mai are ceva, mai este un semn atât de tocit, încât n-am reușit niciodată să-l disting, nici măcar după toți acești ani. Mama purta colierul în fiecare zi, negreșit.

Și când mă gândesc că mi-a pregătit toate astea cu atât timp în urmă.

Acum pieptul mă strânge și îl frec, încercând să-mi potolesc lacrimile. Îmi este atât de dor de ea, îmi e dor de vocea ei, de mirosul ei, de felul în care zâmbea întotdeauna, ori de câte ori mă vedea.

Mă șterg la ochi și mă întorc spre tata.

— M-a pus să-i promit că le păstrez pentru tine, spune tata.

Apoi își drege glasul, iar culoarea îi urcă în obraji în timp ce scoate un ultim lucru din cutie: o ghirlandă de flori proaspete, de un roșu viu care sclipește în lumină.

— Florile sunt însă de la mine. Negustorul mi-a spus că rezistă mult.

— Sunt frumoase, zic eu printre lacrimi, simțindu-mă copleșită în timp ce îl privesc.

Este prima dată când primesc atât de multe daruri.

— Totul e frumos. Îți mulțumesc din suflet, tată.

Tata mă bate stângaci pe spate.

— Pregătește-te acum, iute. Astăzi o să le arăți că locul tău e aici.

— Da, tată.

Mă grăbesc să fac ce spune, iar hotărârea se întărește în mine. Am să le arăt eu. Am să port rochia nouă și florile, iar apoi, după ce Ritualul se va sfârși, am să port și masca cea nouă asortată. Am s-o port cu atâta mândrie, că nici măcar Agda n-o să mă poată contesta.

Rânjesc la acest gând.

E după-amiază târziu când ajungem la templu. Piața satului e aglomerată deja; oameni binevoitori și spectatori curioși care se înghiontesc să-și facă loc, fete în albastrul ceremonial aliniate în fața treptelor templului, cu părinții de o parte și de alta. Tata își ocupă locul lângă mine chiar în clipa în care se aud tobele și privim cum soldații jatu mărșăluiesc solemn spre trepte în pregătirea sosirii seniorului Durkas, armurile lor roșii făcând un contrapunct sclipitor în marea de rochii de un albastru-intens, cu măștile lor de război diforme care strălucesc în lumina ternă a după-amiezii. Fiecare mască seamănă cu un chip înfiorător de demon și poate fi prinsă și detașată de coif cu ușurință.

De vreme ce ușile nu s-au deschis încă, privesc zidurile albe și goale ale templului, acoperișul său roșu. Roșu este culoarea sanctității. Este culoarea sângelui care le va curge fetelor pure când seniorul Durkas le va testa astăzi.

Fă ca al meu să fie roșu, fă ca al meu să fie roșu, mă rog eu.

O zăresc pe Elfriede în față și tot corpul îi este rigid. Probabil se gândește și ea la același lucru. La fel ca toate celelalte fete, stă cu chipul dezvelit o ultimă dată, cu toate că se apleacă ușor ca să-și ascundă semnul din naștere.

Ușile templului se deschid cu un scârțâit, iar mulțimea tace. Seniorul Durkas apare în capul scărilor, cu expresia lui obișnuită, încordată și dezaprobatoare, pe față. La fel ca majoritatea preoților lui Oyomo, misiunea sa este de a nimici impuritatea și mârșăvia. De asta corpul lui este atât de subțire și privirea, atât de intensă. Fervoarea religioasă lasă puțin loc pentru hrană sau orice altceva. Un tatuaj auriu cu simbolul soarelui — *koru* — strălucește în mijlocul capului său ras cu atenție.

Întinde mâna peste mulțime.

— Tatăl Veșnic vă binecuvântează, intonează el.

— Tatăl Veșnic ne binecuvântează pe toți.

Răspunsul mulțimii reverberează în piață.

Seniorul Durkas ridică lama de ceremonie spre cer. Este sculptată în fildeș și mai ascuțită decât sabia cea mai fin șlefuită.

— „Iar în a patra zi", recită el cu vocea profundă și tunătoare pe care îi place să o folosească pentru aceste ocazii, „a creat femeia — un ajutor care să înalțe bărbatul la potențialul său sacru, la gloria sa divină. Femeia este cel mai de preț dar al Tatălui Veșnic pentru omenire. Consolare în ceasul cel mai întunecat. Alinare în..."

Cuvintele seniorului Durkas se prefac într-un zumzet grav, iar pielea începe să mă furnice, cu sângele curgând iute pe dedesubt. Senzația este însoțită de o sensibilitate bruscă: liniștea vântului, pârâitul țurțurilor care se topesc și, undeva în depărtare... trosnet de pași grei pe frunzele căzute.

Vine ceva... Gândul îmi vibrează prin minte.

Îl alung cu forța. De ce se întâmplă asta acum?

Tata trebuie că mi-a remarcat expresia distrasă, fiindcă oftează cu mâhnire, mijind ochii la soare.

— Întotdeauna ți-a hoinărit mintea, Deka, șoptește el, cu o voce atât de joasă, încât ceilalți să nu remarce că vorbim. Semeni atât de mult cu mama ta.

Când colțurile buzelor îi coboară a tristețe, mă încrunt la el.

— O să faci riduri, zic eu.

Acum zâmbește și dintr-odată arată ca bărbatul energic care era, înainte ca vărsatul roșu și moartea mamei să-l reducă la o umbră a celui care a fost.

— Parcă ai fi râul care condamnă pârâul că gonește prea iute, nu crezi? glumește el în timp ce rândul începe să se miște.

Încuviințez și îmi întorc atenția la treptele templului. Seniorul Durkas și-a încheiat recitarea. Acum va începe Ritualul Purității.

Agda este prima fată care intră în templu și are fața palidă de neliniște. Oare Oyomo o va favoriza sau va hotărî că a cedat impurității? Mulțimea se apleacă înainte, încordată. Pălăvrăgeala, conversațiile șoptite, toate se prefac într-un murmur, până ce, nu după mult timp, singurele lucruri pe care le mai auzi sunt scâncetele nemulțumite ale câinilor și răsuflarea gâfâită a cailor legați în grajdurile din apropiere.

Câteva clipe mai târziu, un țipăt surprins izbucnește din interiorul templului. Agda iese curând, cu eșarfa albastră strânsă la piept, unde seniorul Durkas a tăiat-o cu lama de ceremonie. Odată ce ajunge în capul scărilor, își smulge eșarfa și o ține deasupra capului pentru a arăta sângele roșu cu care este îmbibată. Un strigăt de ușurare crește în mulțime. Este pură. Părinții ei se grăbesc să o strângă în brațe, iar tatăl ei îi fixează cu mândrie prima ei mască pe chip, o mască delicată din aur, în forma lunii

pline, spre a-i declara noua feminitate. Agda aruncă o privire victorioasă în mulțime, iar buzele i se strâmbă într-un rânjet când mă zărește.

După ce coboară scările, intră următoarea fată, iar Ritualul Purității începe din nou.

Îmi fixez privirea asupra ușii. Vederea ei, mare, roșie și impunătoare, îmi face praf nervii, forțându-mi stomacul să se încleștеze și palmele să mi se umezească. Furnicăturile se întețesc, acum sunt un zumzet grav, care îmi ridică firele de păr și îmi sporește sensibilitatea.

Vine ceva. Gândul îmi trece din nou prin minte.

Nu înseamnă nimic, îmi reamintesc cu tărie. Am mai simțit de multe ori asemenea lucruri și nu am văzut nici măcar o dată ceva neobișnuit...

Groaza mă izbește atât de brusc și de greu, încât genunchii îmi cedează. Îl apuc pe tata de mână ca să rămân în picioare. El se încruntă la mine.

— Deka, ești bine?

Nu răspund. Frica mi-a înghețat buzele și nu pot face decât să privesc îngrozită cum un fuior sinistru de ceață șerpuiește în jurul picioarelor tatei. Alte fuioare se strecoară în piață, răcind aerul. Deasupra noastră, soarele se ascunde, fugărit de norii care se rostogolesc acum pe cer.

Tata se încruntă la el.

— A dispărut soarele.

Însă eu nu mă mai uit la cer. Ochii mei sunt asupra marginii satului, unde copacii dezgoliți de iarnă trosnesc sub greutatea zăpezii și a gheții. De acolo vine ceața, cu un miros puternic, aprig și rece și încă ceva: un sunet îndepărtat și ascuțit care îmi irită nervii.

Când sunetul se sparge într-un urlet asurzitor, mulțimea întreagă rămâne nemișcată, statui

împietrite în zăpadă. Un singur nume este șoptit în piață: „Urlătorii-morții..."

Și, uite așa, acalmia se destramă.

— Urlătorii-morții! strigă comandantul jatu, scoțându-și sabia din teacă. Înarmați-vă!

Mulțimea se împrăștie, bărbații fug spre grajduri după arme, iar femeile își mână fetele și băieții înapoi acasă. Jatu înaintează pe lângă mulțime, pornind spre pădure, unde apar forme gri colosale, iar urlete inumane le anunță sosirea.

Cel mai mare urlător-al-morții este primul care pășește peste hotarul înfrunzit ce marchează marginea pădurii. O fiară mătăhăloasă, e atât de costeliv că pare numai piele și os, mâinile ca niște gheare îi ajung aproape până la genunchi, iar de-a lungul șirei osoase îi ies spini prin piele. Pare aproape uman, clipind din ochii negri, umflându-și nările ca niște crestături în vreme ce măsoară satul cu privirea. Se întoarce spre piața satului, unde încă stau în picioare, cuprinsă de groază, iar răsuflarea mi se întretaie, prefăcându-se de-acum în izbucniri scurte și sacadate.

Deschide gura, inspiră...

Un urlet îmi răsună în țeastă, iar o agonie incandescentă îmi despică trupul. Scrâșnesc din dinți, iar mușchii mi se încleștează. Lângă mine, tata se prăbușește la pământ în timp ce sângele începe să-i curgă din urechi și din nări. Mai mulți săteni se zvârcolesc deja acolo, cu chipurile contorsionate în grimase de teroare și chin.

În afară de mine, numai jatu rămân în picioare în piață, cu coifurile izolate special împotriva sunetelor, ca să-i apere de strigătele urlătorilor-morții. Chiar și așa, ochii le strălucesc albi dincolo de măștile de război și mâinile le tremură pe săbii. Jatu de aici sunt

în mare parte recruți, abia inițiați în rândurile lor, așa cum spunea Elfriede. Încă nu au luptat la hotarele de la miazăzi, pe care urlătorii-morții le împresoară constant; nici măcar nu au mai văzut vreun urlător-al-morții până acum, probabil. Va fi un miracol dacă vreunul dintre ei supraviețuiește luptei.

Va fi un miracol dacă vreunul dintre noi supraviețuiește luptei.

Gândul acesta mă scoate dintr-odată din paralizie și mă întorc iute spre tata.

— Trebuie să fugim! strig eu, trăgându-l atât de tare, încât aproape se smucește de pe pământ. Frica le-a dat putere mușchilor mei, i-a făcut nefiresc de puternici.

— Trebuie să plecăm!

Arunc din nou o privire către conducătorul urlătorilor-morții, cu părul zvârcolindu-se și biciuind spasmodic aerul din jur.

De parcă m-ar simți că îl privesc, se întoarce, iar ochii lui îi întâlnesc pe ai mei de la distanță. Au o privire... o inteligență anume. Răsuflarea îmi iese chinuită din plămâni. Fiecare mușchi din corpul meu se simte dintr-odată slăbit, înghețat sub privirea aceea neagră prădătoare. Când îmi găsesc înțelepciunea de a mă feri, înaintează deja apăsat, la fel și ceilalți. Cei mulți, mulți de tot. Ies din cețuri, forme gri și pieloase, zbârlite amenințător. Unele sar pe pământ din copaci, cu ghearele brăzdând zăpada în timp ce aleargă în patru labe.

— Apărați satul! mugește comandantul jatu, ridicând sabia. Pentru Tatăl Veșnic!

— Pentru Tatăl Veșnic! repetă jatu, gonind înspre bestii.

Un urlet îngrozit îmi țâșnește din piept când tata se ridică greoi și repetă chemarea împreună cu ceilalți

bărbați din sat, care își înfășoară acum cu toții în grabă batiste sau curele în jurul urechilor.

— Fugi în templu, Deka! îmi strigă el.

În fața lui, comandantul jatu se năpustește asupra conducătorului urlătorilor-morții, însă creatura nu se retrage. În schimb, se oprește pe loc și înclină capul. Preț de o clipă, în ochi pare să-i scânteieze amuzamentul. Un amuzament mortal. Apoi se mișcă, izbindu-l violent pe jatu cu dosul palmei și trimițându-l în cealaltă parte a pieței. Trupul soldatului se frânge la impact, iar sângele țâșnește peste tot.

Un semnal pentru ceilalți urlători-ai-morții să atace.

Dau buzna în sat, zdrobind scuturile soldaților jatu, scoțându-le măruntaiele cu ghearele ucigător de ascuțite. Urletele răsună, sângele țâșnește, izul urinei se înalță. Jatu încearcă să riposteze, dar sunt prea puțini și prea neexperimentați în fața monstruozității urlătorilor-morții.

Privesc, sufocată de groază, cum membre și trupuri sunt retezate cu sălbăticie, iar capete sunt smulse cu o veselie feroce. În câteva minute, întreaga forță jatu este copleșită, iar apoi urmează bărbații satului.

— Nu-i lăsați să treacă! strigă seniorul Olam, însă este deja prea târziu.

Urlătorii-morții își croiesc drum printre săteni, unii sărind asupra victimelor, alții spintecându-le cu ghearele și dinții. Cu cât sătenii urlă mai tare, cu atât mai frenetici devin urlătorii-morții. Sângele stropește pământul, un purpuriu frapant peste albul zăpezii; cadavrele zac într-un morman amestecat de viscere și frunze uscate.

E un masacru.

Cu inima sfâșiată de teroare, mă întorc spre tata. El și încă doi săteni sunt încleștați în luptă cu un

urlător-al-morții, împingând creatura înapoi cu săbiile și furcile. Nu-l vede pe celălalt urlător-al-morții gonind spre el, cu setea de sânge lucindu-i în ochi. Nu-i vede ghearele ieșind din teacă, întinzându-se spre el.

— NUUUU!

Urletul disperat îmi erupe din piept înainte să-l pot liniști, atât de puternic încât pare amestecat cu altceva. Ceva mai profund.

— OPRIȚI-VĂ, VĂ ROG! Lăsați-l în pace pe tata! Vă rog, lăsați-ne în pace!

Urlătorii-morții se învârtejesc spre mine, cu ochii întunecați de furie. Timpul pare suspendat în vreme ce conducătorul lor înaintează. Mai aproape, apoi și mai aproape, până când...

— OPRIȚI-VĂ! strig eu, cu vocea și mai tare ca înainte.

Urlătorul-morții se încordează brusc, iar viața i se scurge din ochi. Preț de o clipă, aproape ai zice că-i o coajă, un vas gol, și nu o ființă vie. Ceilalți urlători-ai-morții sunt la fel: statui împietrite în lumina după-amiezii târzii.

Tăcerea se așterne asupra satului. Inima îmi bubuie în urechi. Mai tare. Mai tare. Apoi...

Mișcare.

Conducătorul urlătorilor-morții se întoarce și pornește spre pădure cu pas legănat, iar ceilalți îl urmează. Ceața se retrage iute în urma lor, de parcă aproape le urmează pașii. În mai puțin de un minut, au dispărut.

Sunt îmbătată de ușurare, plutesc, de parcă abia mai sunt legată de propria-mi piele. Mă cuprinde acum un sentiment încețoșat, făcându-mă să-mi simt tot corpul ușor ca puful de mărăcine.

Plutesc spre tata, cu un zâmbet smălțuit pe față. Încă stă acolo unde era, dar nu pare să se simtă la fel de ușurat

ca mine. Are fața palidă și corpul lunecos de sudoare. Arată aproape... îngrozit.

— Tată? zic eu, întinzând mâna spre el.

Spre surprinderea mea, se retrage.

— Demon mârșav! strigă el. Ce-ai făcut cu fata mea?

— Tată? repet eu.

Mai fac un pas spre el, nedumerită când se retrage încă o dată.

— Nu îndrăzni să-mi spui așa, bestie ce ești! șuieră el.

Ceilalți bărbați s-au adunat acum în jurul lui. Femeile au început să se reverse din case, iar Elfriede e și ea printre ele. Are o expresie pe chip, una pe care n-am mai văzut-o niciodată la ea. Frică.

— Ochii tăi, Deka. Ce s-a întâmplat cu ochii tăi? șoptește ea, îngrozită.

Cuvintele ei topesc o parte din ceața care mă înconjoară. Ochii mei? Mă întorc spre tata, gata să întreb ce spun bărbații, dar el face un semn cu capul cuiva din spatele meu. Când mă uit, îl văd pe Ionas, cu o sabie lucindu-i în mână. Mă încrunt spre el, nedumerită. A venit să mă apere, cum a făcut azi, mai devreme?

— Ionas? întreb eu.

Îmi înfige sabia în burtă. Durerea e atât de puternică, atât de sublimă, încât abia dacă observ sângele care mi se scurge pe mâini.

E roșu... atât de roșu la început, dar apoi culoarea începe să se schimbe, să scânteieze. În câteva clipe, roșul s-a prefăcut în auriu, același auriu care îmi gonește acum pe piele.

Umbrele îmi înnegurează vederea în timp ce sângele din vene îmi încetinește până când devine doar un firicel. Singurul lucru care rămâne în mișcare este aurul

acela, curgându-mi în palme ca un râu, lunecându-mi încet pe piele.

— Exact cum am bănuit întotdeauna, spune o voce îndepărtată.

Când ridic privirea, seniorul Durkas se iveşte asupra mea. Expresia lui e întunecată de satisfacţie.

— Este impură, declară el.

E ultimul lucru pe care îl aud înainte să mor.

3

E întuneric când mă trezesc și o liniște stranie. Zgomotul și mulțimile din piața satului au dispărut, înlocuite de umbre, frig și tăcere. Unde mă aflu? Arunc o privire în jur, cu răsuflarea chinuită și sacadată, și descopăr că sunt într-un loc care seamănă cu o pivniță, cu butoaie de ulei stivuite ordonat și aliniate de-a lungul pereților din piatră închisă la culoare. Încerc să mă ridic, dar mă oprește ceva: cătușe de fier aspru, un set pentru picioare și o pereche asortată pentru încheieturile mâinilor. Trag și răsucesc, respirând din ce în ce mai greu, însă cătușele tot nu se mișcă. Au fost bătute în zidul din spatele meu. Un urlet mi se înalță în gâtlej.

— Te-ai trezit.

Glasul lui Ionas îmi sfâșie panica. Stă în întuneric, cercetându-mă cu intensitatea rece pe care o rezervă de obicei cerșetorilor și leproșilor. Expresia lui este atât de aspră, încât mă smucesc înapoi, speriată.

— Ionas, spun eu, trăgând de cătușe. Ce se întâmplă? De ce sunt aici?

Gura lui Ionas se strâmbă a scârbă.

— Mă vezi? întreabă el.

Apoi adaugă, ca pentru sine:

— Sigur că poți.

— Nu înțeleg, zic eu, ridicându-mă în șezut. De ce sunt aici? De ce sunt în lanțuri?

Ionas aprinde o torță. Lumina este atât de copleșitoare, încât trebuie să-mi feresc ochii.

— Mă vezi în întuneric deplin și îndrăznești să întrebi de ce ești aici?

— Nu înțeleg, repet eu. Capul meu, totul e neclar.

— Cum poți să nu-ți amin...

— Nu vorbi cu aia, ordonă o voce rece.

Tata se ridică din colț, cu o expresie aspră pe chip. Un stâlp îl ascundea înainte, dar acum iată-l, limpede ca lumina zilei, în ciuda umbrelor care învăluie colțul unde se află. De ce pot să-l văd atât de clar? Ionas a aprins doar o torță. Un junghi temător îmi trece prin burtă când îmi amintesc ce a spus Ionas: *Mă vezi în întuneric deplin...*

Tata îi face un semn scurt din cap lui Ionas.

— Cheamă-i pe ceilalți.

Ionas urcă în grabă scările, lăsându-l pe tata, o siluetă fantomatică în întuneric. În ochi îi arde o emoție ciudată când se apropie de mine. Furie? Scârbă?

— Tată? șoptesc eu, însă el nu răspunde când se ghemuiește în fața mea, cercetându-mi corpul cu privirea până când se oprește asupra burții mele. Am o gaură zimțată în rochie, care scoate la iveală o bucată de piele pe care nu e niciun semn. O acopăr jenată și ceva mă frământă.

Ce uit?

— Nici măcar o cicatrice, remarcă tata într-un fel straniu, îndepărtat.

Ține ceva în mână: colierul mamei.

Probabil mi l-a luat de la gât în timp ce dormeam.

O lacrimă îmi curge pe obraz.

— Tată? zic eu. Tată, ce-i asta? De ce sunt aici?

Întind mâna spre el, apoi mă opresc. Pe față are o expresie aspră, amenințătoare. Un dezgust mocnit. De ce nu-mi răspunde? De ce nu se uită la mine? Aș da orice să mă îmbrățișeze și să-mi spună cât de nesăbuită sunt că mi-e atât de frică, fata lui scumpă și prostuță.

Nu face nimic din toate aceste lucruri, doar mă privește în ochi cu dezgustul acela îngrozitor, îndepărtat.

— Ar fi fost mai bine dacă mureai, scuipă el.

Iar atunci îmi amintesc.

Îmi amintesc Ritualul Purității, apropierea conducătorului urlătorilor-morții, cât de reci erau ochii aceia negri în clipa când i-au întâlnit pe ai mei. Apoi contraatacul soldaților jatu și al bărbaților din sat. Sânge pe zăpadă. Tata în pericol. Iar apoi vocea aceea care a ieșit din mine... vocea aceea îngrozitoare, inumană... urmată de privirea din ochii tatei când i-a ordonat lui Ionas să mă spintece. Privirea pe care am înțeles-o abia când am văzut sângele auriu curgându-mi pe burtă.

— Nu... șoptesc eu, iar suspinele îmi chinuie trupul.

Aproape simt că iarăși lama zimțată a sabiei, simt întunericul care coboară asupra mea.

Mă leagăn înainte și înapoi, atât de îngrozită, încât abia dacă remarc pașii răsunând pe scări în jos, abia dacă văd siluetele apropiindu-se. După câteva minute ridic privirea și-l descopăr pe seniorul Durkas citind înflăcărat din Înțelepciunile Veșnice, pe seniorul Olam bandajat și pe ceilalți seniori ai satului stând în tăcere alături de el. Acum sunt doar cinci. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ceilalți, iar imaginea celor doi seniori cu șira spinării

zdrobită de lovitura ghearelor urlătorilor-morții îmi trece fulgerător prin minte și mi se întoarce stomacul pe dos.

Mă îndoi de la mijloc, cu voma acră pe limbă. Seniorul Durkas face un pas înainte, cu o privire dezgustată.

— Când te gândești că am adăpostit o asemenea creatură printre noi.

Cuvintele lui îmi îngheață voma în gât. Mă ridic în genunchi, întinzând mâinile spre el.

— Senior Durkas, îl implor, vă rog, e o greșeală! Nu sunt impură! Nu sunt!

Mă cuprinde vinovăția, o amintire terifiantă: m-a furnicat pielea când au venit urlătorii-morții, iar când au plecat, au făcut-o doar pentru că așa le-am spus eu.

Pentru că le-am ordonat.

Seniorul Durkas mă ignoră și se întoarce spre ceilalți bărbați.

— Cine va purifica acest demon și va scăpa satul de mârșăvia ei?

Cuvintele lui mă îngrozesc. Încep să-l implor iarăși.

— Vă rog, senior Durkas, vă rog!

Dar seniorul nu spune nimic, doar se întoarce spre tata, care îmi aruncă o privire. În ea i se citește nesiguranța.

— Ține minte că aceasta nu e fiica ta, îi amintește seniorul Durkas. Poate că acum are chip de om, dar acesta e demonul care a posedat-o, demonul care a chemat urlătorii-morții la ușa noastră și ne-a ucis familiile.

A chemat urlătorii-morții? Cuvintele se fac țăndări, iar groaza mă cuprinde.

— N-am făcut așa ceva! protestez eu. N-am chemat urlătorii-morții.

Tu i-ai făcut să plece însă... Amintirea îmi stăruie în minte și o alung cu forța.

Seniorul Durkas mă ignoră și continuă să-i vorbească tatei.

— Tu ai adus impuritatea ei în satul acesta. E datoria ta să o purifici.

Spre groaza mea, tata încuviințează posomorât, apoi face un pas înainte și întinde mâna. Ionas îi pune o sabie în ea.

Când lucește, cu lama reflectând lumina slabă, frica mă paralizează. Mă chircesc la perete.

— Tată, nu! Te rog, nu!

Dar tata îmi ignoră rugămințile și se apropie până când stă chiar în fața mea, cu vârful sabiei odihnindu-se pe gâtul meu. E rece, rece ca gheața... Mă uit în sus la tata, încercând să văd vreo urmă a omului care odinioară mă purta pe umeri și îmi păstra porțiile de lapte cu cel mai mult caimac, fiindcă știa că mă dau în vânt după el.

— Tată, te rog, nu face asta, îl implor, cu lacrimile curgându-mi pe obraji. Sunt fiica ta. Sunt Deka, Deka a ta, îți amintești?

Preț de o clipă, ceva pare să i se aprindă în ochi. Regret...

— Purific-o sau jatu vor veni după tine și restul familiei tale, șuieră seniorul Durkas.

Tata închide ochii. Buzele i se subțiază până ajung o linie strânsă și sumbră.

— Te purific în numele lui Oyomo, declară el, ridicând sabia.

— Tată, nu...

Lama îmi spintecă gâtul.

* * *

Sunt un demon.

Știu asta în clipa în care deschid ochii. Încă sunt legată cu lanțuri în pivniță, dar trupul îmi este din nou întreg. Nicio cicatrice sau urmă nu îmi însemnează pielea, nici măcar porțiunea gâtului unde m-a decapitat tata. Îl ating, iar dinăuntrul meu iese cu greu un scâncet când pipăi pielea de acolo, din nou netedă ca mătasea sub degetele mele. Parcă aș fi renăscut cu totul. Până și cicatricile din copilărie mi-au dispărut.

Îngenunchez iute, plecând capul în semn de rugăciune. *Te rog să nu mă părăsești, Tată Veșnic*, implor eu. *Te rog să mă purifici de răul care a pus stăpânire pe mine. Te rog, te rog, te rog...*

— Rugăciunile tale n-o să ajungă la El, spune seniorul Olam din colț.

E rândul lui să mă supravegheze, se pare. Spre deosebire de ceilalți, o face cu fascinație în loc de dezgust.

— Deja te-a respins din Tărâmurile de Apoi de două ori.

Cuvintele lui sunt ca o săgeată care îmi străpunge inima.

— Pentru că sunt un demon, șoptesc eu, cu groaza și dezgustul prefăcute într-o amăreală acră pe limbă.

— Într-adevăr.

Seniorul Olam nu se obosește să-și îmblânzească răspunsul.

Nici nu e nevoie. Ce fel de creatură blestemată nu moare când e decapitată? Până și urlătorii-morții se prăbușesc din picioare când capetele le sunt retezate de pe trupuri. Închid ochii ca să alung amintirea, încerc să expir ca să scap de panica crescândă.

— Unde e tata? întreb eu.

Seniorul ridică din umeri.

— A căzut la pat.

Ceva în tonul lui mă face să mă încordez.

— Când?

— Acum cinci zile, când fibrele gâtului tău s-au întins la loc și s-au prins din nou de corp.

Voma îmi urcă iarăși în gât și vărs zgomotos, golindu-mi stomacul. Nu mai e mare lucru înăuntru, doar apă și fiere. După ce termin, îmi șterg buzele și alung din minte gândurile frenetice și vinovăția chinuitoare.

În toți anii aceia, tata a îndurat să fie batjocorit și exclus, pentru mine. Pentru promisiunea că într-o bună zi o să fiu confirmată și o să le arăt tuturor că locul meu este în sat. Însă eu sunt exact ceea ce au spus că sunt, doar că mai rău, mult, mult mai rău. Iar acum uite ce-am făcut.

Seniorul Olam mă privește în continuare.

— Prietena ta, Elfriede, e pură, în caz că te întrebai, spune el. O supraveghem însă. A petrecut o grămadă de timp cu tine. Nu știi niciodată cum asemenea asocieri pot contamina o persoană.

Cuvintele lui mă zdruncină.

— E nevinovată, șoptesc eu, îngrozită.

Eu sunt cea care a auzit urlătorii-morții. Care le-a ordonat...

— Elfriede nu are nimic de-a face cu asta.

Seniorul Olam ridică din umeri.

— Poate. Timpul o va dovedi, presupun...

Asprimea răspunsului său este înspăimântătoare, dar nu pot să mă gândesc prea mult la asta acum.

— Tata, îi amintesc. Care e starea lui?

Seniorul Olam ridică iarăși din umeri, nepăsător.

— Nu va supraviețui prea mult timp. Nu dacă rămâi nemuritoare, subliniază el.

Tresar, iar rușinea și vinovăția îmi strâng stomacul. Acum înțeleg de ce seniorul Olam este aici, de ce s-au asigurat ceilalți că îi ia locul tatei. Se pricepe să-i facă pe oameni să-l asculte. Înainte de a deveni căpetenia satului, a fost un negustor foarte prosper. Avea un fel anume de a-i face pe clienți să creadă că vor ceea ce voia el.

Cu mine nu e nevoie să facă la fel. Mă uit în jos, la venele mele, și mi se strânge stomacul când le văd cum strălucesc, cu aurul scânteind înăuntrul lor, iar eu rămân însemnată pentru totdeauna drept impură din pricina esenței acesteia demonice. Îmi vine să le smulg din mine, îmi vine să sap atât de adânc, încât să le golesc.

Dintr-odată, mă gândesc la săteni, înghesuiți în casele lor, și la tata, pe patul său de bolnav. Și chiar și la Elfriede. Acum îmi amintesc limpede frica din ochii ei când s-a uitat la mine. Scârba. Ce o să se întâmple dacă demonul din mine se înalță iar? Ce o să se întâmple dacă hotărăște să atace? Să ia satul cu asalt? Să cheme alți urlători-ai-morții?

Toți sătenii aceia morți împrăștiați în zăpadă...

Răsuflarea mi se îngreunează și încerc să respir, să mă las în voia harului lui Oyomo. Seniorul Durkas ne-a spus că este întotdeauna în jurul nostru, că e aici dacă ne întindem numai către el, dacă ne supunem doar voinței Lui.

Am să mă supun. Am să fac orice ca să mă curăț de impuritatea mea, de păcatele mele.

Ridic privirea spre seniorul Olam.

— Omorâți-mă, șoptesc eu, cu lacrimile curgându-mi pe obraji. Trebuie să știți cum. Sunt o mârșavă în ochii lui Oyomo. Sunt o mârșavă.

Un zâmbet sinistru se ivește pe buzele seniorului Olam. Victorie.

— Se spune că focul purifică spiritul, murmură el, luând o torță de pe perete și privind flăcările cu subînțeles.

Alt urlet îmi urcă din gât, dar îl înghit la loc. O să fie bine, îmi spun. Tot ce trebuie să fac este să mă supun, o să mă supun flăcărilor și poate că atunci Oyomo o să mă ierte pentru impuritatea mea.

Chiar în clipa în care gândesc asta, știu că e o minciună. Focul n-o să mă omoare. Poate că nimic n-o va face vreodată. Chiar și așa, trebuie să încerc, trebuie să mă supun și să suport durerea până când Oyomo o să-mi ofere din nou harul Lui. Sau până când o să se milostivească de mine și-o să mă lase să mor.

Clic. Clic. Clic.

Un țăcănit ușor, ascuțit și insistent îmi pătrunde în auz.

Când deschid ochii, confuză, văd o femeie stând în fața mea. E mică și delicată și acoperită din cap până în picioare cu robe închise la culoare. Și mai straniu încă, mâinile îi sunt acoperite cu mănuși albe, protectoare — mănuși armură. La capăt au gheare ascuțite și lucesc slab în întunericul pivniței. Aproape ai zice că are niște mâini albe, fantomatice. Mâini-Albe... Poate că așa o să-i spun.

Când observă că o privesc, Mâini-Albe încetează să mai bată darabana. Masca ei din lemn lucește sub glugă, un demon înfricoșător surprins în mijlocul unui urlet. Clipesc din ochi. Preț de o clipă, am crezut că e o mască de război, dar numai bărbații poartă așa ceva. Chiar o fi un coșmar? Un vis febril? Fă să fie un vis. Te rog, gata cu durerea, gata cu sângele.

Râuri de aur, șerpuind pe podea...

Mici pumnale îmi mușcă bărbia și gâtul.

— Nu, nu, n-ai să mă ignori, alaki, spune Mâini-Albe pe o voce însuflețită și cu un accent puternic.

Mă smucesc departe de mănușile ei și mi se taie răsuflarea. Nu e un vis, chiar e aici! Din pelerina ei se înalță în aer parfumul gheții și al brazilor, alungând duhoarea atotprezentă de carne arsă, grăsime topită și oase carbonizate. Pe când inhalez adânc, savurând mirosul, Mâini-Albe se lasă brusc pe vine, iar ochii îi sfredelesc pe ai mei. Mă trec fiori de frică.

Sunt întunecați, tare, tare întunecați, ochii aceia. Ultima dată când am văzut ochi atât de întunecați a fost la un urlător-al-morții, însă pupilele lor nu erau înconjurate de alb.

Mâini-Albe este o ființă umană. Înfricoșător de umană.

— Te-ai trezit. Bun, murmură ea. Ești lucidă?

Clipesc din ochi către ea.

Mâini-Albe mă plesnește atât de tare, încât capul mi se lasă pe spate din cauza loviturii. Duc mâna la obraz, șocată, până ce mă apucă de bărbie din nou cu ghearele acelea.

— Ești. Lucidă. Alaki?

Iată-l, iarăși cuvântul acela. *A-la-chi.* Îl pronunț în tăcere în minte, concentrându-mă pe sonoritatea lui stranie, amenințătoare, în timp ce mă ridic în șezut.

— Da, răspund eu răgușit, lingându-mi buzele.

Vocea mi-este încordată, limba mi-e mai uscată decât fundul lacului în toiul verii. N-am mai vorbit de zile întregi... sau poate săptămâni? Luni? De cât timp sunt aici? Amintirile mi se amestecă într-o orgie de sânge și groază

și aur, scânteind pe podeaua acoperită cu piatră, în timp ce sabia spintecă, sfâșiind mușchi care se prind la loc, tendoane care se leagă din nou...

Seniorii vin cu găleți, lacomi după aur. O să mă dezmembreze din nou, o să mă sfâșie în bucăți ca să culeagă aurul care îmi curge prin vene. Un urlet se revarsă din mine, strident, smintit, amestecându-se cu rugăciunile mele. *Te rog să mă ierți. N-am vrut să păcătuiesc. Nu știam de impuritatea sângelui meu. Te rog să mă ierți.*

Apoi dulceața de gheață a cuțitului, sfârtecându-mi limba...

Mâini-Albe pocnește din gheare.

— Nu, nu ațipi iar.

Cotrobăie prin pelerină și scoate la iveală o mică fiolă de sticlă, pe care mi-o flutură pe sub nas.

Un miros acru îmi pârlește nările și mă ridic brusc în picioare, clipind sălbatic în timp ce amintirile dispar iute în colțurile lor ascunse. Mâini-Albe întinde iarăși mâna cu fiola, dar eu întorc repede capul.

— Sunt trează, sunt trează, hârâi eu.

— Bun, zice ea. Îmi displace să fiu ignorată de alaki.

— Alaki? repet eu.

— Înseamnă lipsită de valoare, nedorită. Așa li se spune celor din soiul tău.

Mâini-Albe mă privește concentrată. Aproape simt cum se încruntă sub glugă.

— Nu știi ce ești?

Mă chinui să înțeleg ce spune.

— Sunt impură, răspund eu.

Râuri de sânge auriu îmi curg prin fața ochilor.

Ai ei lucesc amuzați.

— Fără îndoială, dar asta nu explică pe de-a-ntregul ce ești.

Ceva se trezește în mine, un ecou surd care pare a fi curiozitate.

— Ce sunt? întreb eu. Și cum adică „din soiul meu"?

Se referă la celelalte fete impure, cele care au murit aici?

Mai multe amintiri ies la suprafață, șoapte nerăbdătoare în întuneric.

De ce nu moare?

Întotdeauna mor la a doua sau a treia moarte. Decapitare, ardere, înec. Întotdeauna e una din acestea trei.

E nefirească fata asta.

Nefirească...

— Dacă faci alegerea corectă, am să-ți spun.

Sunetul vocii lui Mâini-Albe mă aduce brusc înapoi în prezent.

— Alegere?

Capul îmi zvâcnește de durere și vreau să mă culc la loc.

Dau să închid iarăși ochii, dar femeia scoate ceva din buzunar. E un sigiliu din aur masiv, cu un cerc de pietricele de obsidian în mijlocul unei laturi și un vechi simbol oteran pe cealaltă latură: un soare eclipsat ale cărui raze au fost transformate în lame extrem de tăioase. Este prima dată când văd unul atât de aproape. Numai funcționarii poartă sigilii și se întâmplă rar să vină la Irfut. E ceva ciudat la cercul de pe prima latură. Mijesc ochii, forțându-l să capete formă.

Stele. Pietricelele sunt în formă de stele.

— Ansetha.

Vocea lui Mâini-Albe îmi răspunde la întrebarea nerostită în timp ce arată spre simbolul de pe sigiliu.

— Este o invitație.

Nedumerirea îmi brăzdează chipul și mă încrunt la ea.

— O invitație pentru ce?

— Pentru tine, fată impură. Împăratul Gezo a decis să creeze o armată alcătuită din cele din soiul tău. Te invită să te alături luptătoarelor și să ne aperi iubita Otera de cei care se opun voinței sale.

Mâini-Albe începe să-și dezlege masca, iar eu mă retrag, descurajată. Să fie un truc? Un fel de test bizar? Femeile nu își scot niciodată masca în fața străinilor, doar în fața familiei sau a celor mai dragi prieteni. Închid ochii, înfricoșată de ceea ce o să văd, dar râsul amuzat al lui Mâini-Albe îmi pătrunde în urechi.

— Uită-te la mine.

Strâng mai tare din ochi.

— Uită-te la mine.

Acum disting o tărie de fier în spatele ordinului. Mă uit.

Mâini-Albe este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Rămân cu gura căscată când mi se arată în întregime. Mică de statură, are părul scurt și creț și o piele strălucitoare care sclipește ușor, negru-albăstrui, precum cerul nopții în miezul verii. Trăsătura ei cea mai frapantă sunt însă ochii, de un negru-intens și nemărginit, de parcă ar fi văzut ce e mai rău la omenire și a supraviețuit să râdă de toate.

Credeam că eu am îndurat torturi, dar ceva îmi spune că Mâini-Albe nu doar a îndurat, ci a înflorit, durerea a făcut-o mai puternică.

E monstruoasă... Mă cutremur când înțeleg acest lucru, împreună cu încă ceva. Din cauza asta Înțelepciunile Veșnice ne avertizează să nu vorbim cu femeile fără mască, nici măcar să nu le privim.

S-ar putea să fie demoni deghizați.

Mâini-Albe se apropie.

— Ia spune-mi, ce ai hotărât? La urma urmei, ai doar două alegeri: să rămâi aici, unde seniorii pot să te stoarcă de sânge prefăcându-se că pun în aplicare Mandatul de Moarte, sau să vii cu mine la capitală și să faci ceva cu viața ta, ceva ce nici măcar nenorociții aceia lacomi de la etaj nu pot lua în râs.

— Sunt impură, zic eu încet, alungând speranța inutilă care crește în mine la auzul cuvintelor ei.

Pentru mine nu există păsuire, nu există libertate. Nimic nu va schimba asta.

Oyomo, pogoară peste mine harul Tău. Oyomo, iartă-mi mie păcatele mele. Oyomo, iartă-mă, rogu-te.

Întorc capul, dar mănușile lui Mâini-Albe nu mă cruță, înfigându-mi-se în piele. Îmi forțează ochii să privească în ai ei.

— Tu poți să-ți hotărăști singură soarta, alaki, o opțiune care nu le-a fost dată predecesoarelor tale.

Tonul ei e aparent plăcut, însă în spatele lui se distinge oțel pur.

— Cu toate acestea, dacă îți dorești punerea în aplicare a Mandatului de Moarte...

— Mandatul de Moarte?

Este a doua oară când îl pomenește.

— „Nu lăsați niciodată o alaki să trăiască, nici pe oricine îi vine în ajutor", recită Mâini-Albe, de parcă ar lectura dintr-un pergament. Acestea sunt întocmai cuvintele Mandatului de Moarte pentru cele din soiul tău, cuvintele care au grijă ca fiecare fată din Otera să fie supusă Ritualului Purității, astfel încât toate cele din soiul tău să fie găsite și executate fără întârziere.

Pământul îmi fuge de sub picioare. Astfel încât toate cele din soiul tău să fie găsite și executate... Seniorii au bănuit mereu ce sunt, așteptau doar ca Ritualul să o confirme astfel încât să poată în sfârșit să-mi pună capăt vieții...

— Ascultă bine, alaki, spune Mâini-Albe, mișcându-se atât de brusc, încât simt usturimea pe piept abia după ce l-a spintecat cu ghearele ei acoperite de mănușile armură.

Mă înfior de neliniște când privesc în jos și văd că a făcut o tăietură exact în locul unde ar fi tăiat seniorul Durkas, dacă aș fi trecut prin Ritualul Purității.

Aurul iese deja la suprafață, mânjindu-mi pielea cu răul său. Mă smucesc la o parte, acopăr rana, dar Mâini-Albe ridică un strop și-l freacă între degete.

— Acesta e aurul blestemat.

Întinde spre mine degetele mânjite cu aur. Le privesc fascinată.

Aurul blestemat?

Ce cuvinte îngrozitoare...

— Acesta te însemnează ca inumană, demonică.

Mă ustură ochii din pricina lacrimilor, un amestec de groază și umilință zadarnică. Mâini-Albe nu trebuie să-mi aducă aminte de ceea ce sunt. Știu că sunt un demon, spurcat și necurat, disprețuit de Oyomo. Oricât aș implora, oricât de total m-aș supune, El nu mă ascultă niciodată, nici măcar nu mă aude vreodată.

De ce nu mă auzi?

O să-mi dau mai mult silința, nu o să urlu, nu o să plâng, nici măcar dacă mă dezmembrează iar, dacă mă taie iar cu cuțitele, făcându-le să treacă ușor prin grăsime, să reteze oasele și...

Mâini-Albe mă apucă de bărbie, înfigându-mi adânc ghearele în carne, iar gândurile mele se liniștesc încă o dată.

— Te însemnează și ca marfă prețioasă.

Se ridică în picioare.

— Urlătorii-morții au început să migreze, iar hotarele de la miazăzi sunt aproape copleșite. Jatu de acolo nu vor mai fi în stare să facă față atacurilor prea mult timp. În fiecare zi, acele... creaturi se apropie tot mai mult de imperiu. Este doar o chestiune de timp până ce vom fi năpădiți, învinși de ele.

Mă cutremur amintindu-mi de privirea prădătoare din ochii conducătorului urlătorilor-morții în clipa când i-a întâlnit pe ai mei.

— Ce legătură are asta cu mine?

Mâini-Albe ridică ușor din umeri.

— Cine să lupte mai bine împotriva unui monstru decât alt monstru?

Mă cuprinde iarăși rușinea, iar lacrimile îmi ard și mai fierbinți în ochi. Nici măcar nu pot s-o mai privesc pe Mâini-Albe în timp ce continuă:

— Ai murit de câte ori, de șapte, opt...

— Nouă, o corectez eu obosită, iar metodele îmi curg șuvoi prin minte.

Decapitare, incendiere, înec, spânzurătoare, otrăvire, lapidare, eviscerare, sângerare, dezmembrare...

Mai multe dezmembrări, dintre care numai una m-a ucis, de fapt.

Seniorii vin cu găleți, lacomi după aur.

„O să-l vindem în Norgorad. Cunosc eu un negustor de acolo care plătește cinstit."

— De nouă ori.

Vocea lui Mâini-Albe mă smulge din tumultul de amintiri.

— Ai murit de nouă ori și ai înviat de fiecare dată. Asta înseamnă că ai fost confirmată deja. Ești ideală pentru ceea ce vrea împăratul.

— Vrea demoni? întreb eu.

— Nu, vrea războinici. O armată întreagă de fete impure care să lupte pentru gloria Unicului Regat.

Fac ochii mari. Sunt suficiente fete ca mine cât să aduni o armată? Sigur că sunt. Toate surorile și verișoarele acelea îndepărtate luate de-a lungul anilor...

Mâini-Albe mă privește de sus.

— O dată la o sută de ani, urlătorii-morții migrează la cuibul primordial, locul unde toți își au originile. Anul acesta începe o nouă migrație, iar împăratul Gezo a decis că e momentul potrivit să atacăm. Peste opt luni, după ce toți urlătorii-morții se vor aduna la cuibul lor, armatele sale vor mărșălui asupra lor și îi vor distruge cu tot cu căminul lor blestemat. Îi vom șterge de-a dreptul de pe fața Oterei, spune ea, țintuindu-mă cu privirea. Cele din soiul tău vor conduce atacul.

Cele din soiul meu... Mă străbate fiorul unei presimțiri, care se amestecă apoi cu o urmă de dezamăgire. Preț de o clipă, am sperat că și Mâini-Albe este alaki. Mă forțez să-i întorc privirea.

— Chiar dacă ar fi adevărat, de ce aș fi de acord? întreb eu cu glas hârâit. Ce aș avea de câștigat, în afară de un șir nesfârșit de morți dureroase pe câmpul de luptă?

— Libertatea de a scăpa de farsa asta, spune și arată în jurul pivniței. În timp ce tu te ascunzi aici în sărăcie, seniorii îți vând aurul către cel care oferă cei mai mulți

bani, astfel încât nobilii să-și poată face mărunțișuri drăguțe din el. Se îmbogățesc de pe urma suferinței tale — paraziți care te sug pur și simplu de sânge.

Un val de greață îmi umple gura și mă chinui să înghit. Știam ce fac seniorii, știam că mă dezmembrează pentru aur. Însă trebuie să mă supun, trebuie să plătesc prețul pentru impuritatea mea.

Oyomo, iartă-mă; Oyomo, acordă-mi...

— Iertarea.

Inima aproape mi se oprește când Mâini-Albe rostește acest cuvânt.

— Acesta e celălalt lucru pe care l-ai avea de câștigat.

Totul e atât de tăcut acum, încât abia dacă o aud vorbind mai departe.

— Luptă pentru Otera o perioadă de douăzeci de ani și vei fi iertată, iar firea ta demonică va fi curățată. Vei fi din nou pură.

— Pură? repet eu, iar toate celelalte gânduri îmi dispar din minte, alungate de acele cuvinte incredibile: pură.

Iertată. Din nou umană, la fel ca toți ceilalți...

Fără să mai simt furnicături vreodată.

Mă uit în sus la tavan, iar lacrimile îmi înțeapă ochii.

Ascultai. În tot acest timp, mă ascultai. Până la urmă m-ai auzit.

Abia dacă o observ pe Mâini-Albe cum încuviințează din cap.

— Preoții împăratului se pot ocupa de asta, da, răspunde ea.

De-acum, atâtea gânduri mi se învârtejesc în cap, atâtea sentimente, ușurare, bucurie, încât abia mă pot stăpâni să nu sar în sus.

Apoi îmi amintesc.

— Cum rămâne cu seniorii? Cu tatăl meu? întreb eu.

Mâini-Albe ridică din umeri.

— Ce-i cu ei? Sunt un emisar al împăratului Gezo însuși. O întrupare vie a voinței sale. Cine mi se opune mie se opune Oterei.

Iarăși mă cuprinde ușurarea, însoțită imediat de hotărâre. Pot să fiu pură. Pot să găsesc un loc care să mă accepte, care să fie al meu, pentru prima dată în viață. Pot să am un viitor, o viață normală, o moarte normală...

El mă va primi în sfârșit în Tărâmurile Lui de Apoi.

— Un avertisment, alaki.

Vocea lui Mâini-Albe îmi întrerupe gândurile.

— Antrenamentul va fi de zece ori mai brutal decât cel al soldaților obișnuiți.

Mă chircesc, speriată, iar ea ridică din umeri.

— Ești un demon blestemat, o mârșavă disprețuită în ochii lui Oyomo, și vei fi tratată ca atare.

Când eu privesc în jos, rușinată, vorbește mai departe.

— Cu toate acestea, dat fiind tot ce-ai îndurat aici, mă îndoiesc că vei întâlni ceva în timpul antrenamentului care să se compare măcar cu asta.

Se apleacă mai aproape, cu sigiliul acela atârnându-i din palme. O invitație. Un avertisment.

— Deci te-ai hotărât?

Dacă m-am hotărât? Ce întrebare e asta? Toate zilele astea m-am rugat, m-am supus, în speranța că îmi voi găsi și eu locul undeva, iar acum am primit răspunsul, cel pe care l-am căutat. Mă uit la ea, acum cu o privire care nu ezită.

Accept sigiliul.

— Da, spun eu. M-am hotărât. Sunt de acord, cu o singură condiție.

Un zâmbet amuzat îi înflorește pe buze.

— Oh?

— Îi veți ruga să-i spună tatălui meu că am murit.

4

În cele din urmă, seniorul Durkas nici măcar nu se ceartă cu Mâini-Albe în privința sorții mele. Nu e nevoie decât de o arcuire ascuțită a sprâncenei sale și sunt dezlegată din lanțuri și îmbrăcată cu o așa viteză extraordinară, încât ai zice că înșiși dulăii din Tărâmurile de Apoi s-au ridicat să-i muște pe seniori de călcâie. Poate că seniorii detestă să piardă averea pe care le-am adus-o, dar nu îndrăznesc să se opună unui emisar al împăratului.

E noapte afară când mă conduc la treptele templului, atât de întuneric, încât luna abia dacă scânteiază pe pământul acoperit cu zăpadă. Un suflu de aer înghețat îmi izbește fața, trimițându-mi lacrimi în ochi. Nu m-ar ustura atât de tare dacă aș avea o mască cu care să-mi acopăr fața, dar sunt o femeie impură. Acum nu voi putea niciodată să port mască.

Am fost eliberată din pivniță. Nu am crezut niciodată că se va întâmpla așa ceva. Nu am crezut niciodată că voi mai simți vântul din nou, nu am crezut niciodată că voi mai zări cerul. Aproape am senzația că sunt într-un vis, cele încântătoare pe care le am atunci când mor și pielea mea capătă același luciu auriu ca...

— Ia astea, mârâie seniorul Durkas, vârându-mi ceva aspru și greu în mâini. Sunt o ofrandă pentru caii emisarului.

Mă uit în jos, surprinsă să văd un sac de pânză groasă umplut cu mere roșii de iarnă zemoase. Îmi înăbuș un suspin. Merele de iarnă se culeg numai în miezul anotimpului rece. Dacă sunt la fel de proaspete pe cât par, înseamnă că am fost încuiată în pivniță două luni întregi, poate chiar mai mult.

Mă copleșesc suspinele, fiecare mai sfâșietor decât cel de dinainte.

Buzele seniorului Durkas se strâmbă într-un rânjet ironic la auzul lor.

— Așteaptă aici, mârâie el, pornind spre trăsura lui Mâini-Albe: una mică și șubredă din lemn, cu ferestruici pe fiecare latură și o singură ușă în spate.

Două creaturi mari sunt prinse de ea. Aproape seamănă cu niște cai, dar au ceva neobișnuit.

În timp ce eu clipesc, încercând să-i deslușesc printre lacrimi, seniorul Durkas îi strigă lui Mâini-Albe:

— Am adus demonul, așa cum ați ordonat.

Demonul. Ar trebui să mă fi obișnuit deja cu acest cuvânt, însă rușinea îmi încovoaie umerii și mă ghemuiesc în haină. Asta până când Mâini-Albe îndrumă trăsura mai aproape și atunci văd limpede creaturile pentru prima dată.

Mi se taie respirația. Acele creaturi nu sunt deloc cai; sunt equus: lorzii cailor. Au piepturi de om care le ies din partea inferioară a corpului de cal și gheare în loc de copite. Mama îmi povestea despre ei, cum goneau prin deșert cu ajutorul ghearelor, adunând laolaltă cai și cămile. Creaturi asemănătoare cutreierau munții mai

îndepărtați de la miazănoapte, dar sunt mai mari și au o blană mult mai deasă. Lucru straniu, acești equus poartă haine grele peste corpurile lor albe, lucioase și au ghete îmblănite peste gheare. Probabil e prea frig în provinciile de la miazănoapte pentru cei din neamul lor.

Cel mai mare mă vede că mă holbez la ei și îi face semn celuilalt în timp ce se apropie de treptele unde stau ghemuită.

— Uite, uite, Masaima, un omuleț de mâncat, zice el.

Are câteva șuvițe negre în coama albă imaculată, iar nasul îi e atât de plat, încât aproape seamănă cu un bot.

Cel mai mic este de un alb pur din cap până în vârful cozii, iar ochii lui căprui sunt mari și blânzi.

— Pare gustoasă, Braima. Să o împărțim între noi? spune el cu un zâmbet.

Eu mă fac mică, dar Mâini-Albe se întoarce spre mine cu un zâmbet amuzat.

— Nu-ți face griji, alaki, Braima și Masaima sunt vegetarieni. Nu mănâncă decât iarbă... și mere, adaugă ea cu subînțeles.

Eu clipesc, apoi scot în grabă două mere din sac.

— Oh, uite, astea sunt pentru voi, spun eu în timp ce mă apropii.

Le ofer încet, conștientă de cât de înalți sunt cei doi equus față de mine.

Mâini lacome, cu degete lungi, îmi înșfacă merele.

— Mmm, mere de iarnă! exclamă Braima, equus-ul vârstat cu negru, mușcând cu poftă din al lui.

Dintr-odată, nu mi se mai pare deloc periculos, mai degrabă un cățeluș supradimensionat care se preface fioros.

Se vede că este cel mai mare dintre gemeni. Acum îmi dau seama că asta sunt, deoarece în afara dimensiunilor sale mai mari și a dungii negre din păr, el și fratele lui sunt identici, amândoi frumoși în felul acela eteric, nepământean, în pofida fizicului lor puternic.

Mâini-Albe scutură drăgăstos din cap.

— Ar trebui să fii mai amabil, Braima, îl mustră ea. Deka este tovarășa noastră de drum.

În timp ce eu mă încrunt la această descriere neobișnuită a grupului nostru, ea se întoarce spre seniori.

— Ce mai așteptați, atunci? Hai, grăbiți-vă.

Seniorii fac repede așa cum li se spune. Haine groase și câteva pachete cu mâncare sunt urcate în trăsura acoperită a lui Mâini-Albe, precum și mai multe bidoane cu apă.

Întregul proces durează numai câteva minute, iar apoi Mâini-Albe mă ajută să urc în spatele trăsurii și închide ușa.

Spre surprinderea mea, printre blănurile stivuite acolo mai stă cineva: o fată de vârsta mea cu o siluetă plinuță, ochii albaștri și părul blond, atât de specifice provinciilor de la miazănoapte. Îmi zâmbește vesel, cu chipul ascuns pe jumătate de blănuri, iar sub piele simt o furnicătură, cu totul diferită de ceea m-a învăluit când am prins de veste prima dată că se apropie urlătorii-morții. Furnicătura asta pare aproape... recunoaștere... Oare e și ea din soiul meu? E și ea alaki?

— Salutare, spune fata și îmi face cu mâna.

Îmi amintește de Elfriede, pare atât de timidă și înflăcărată în același timp. Numai accentul e diferit, al ei curge în ritmul înălțat-coborât al satelor îndepărtate de

la miazănoapte, cele situate atât de sus în munți, încât durează săptămâni să ajungi la ele.

Sunt atât de uluită să văd pe altcineva stând aici, încât remarc clinchetul doar când ridic privirea și-l văd pe seniorul Durkas apropiindu-se de partea din față a trăsurii, cu o pereche de cătușe. Mâini-Albe a luat deja frâiele în mână și privește impasibilă cum el face un semn cu capul spre mine, scârbit.

— Aceea e nefirească, fie și pentru o alaki, rânjește el. Refuză să moară, indiferent de câte ori o ucizi. Mai bine s-o țineți în lanțuri, departe de cealaltă, înainte ca sângele ei nenorocit să-și întindă influența.

Tresar la auzul acelor cuvinte, cuprinsă de rușine, însă expresia lui Mâini-Albe este mai înghețată decât vântul care biciuie acum aerul.

— Nu mă tem de fetițe și nici nu am nevoie de cătușe ca să le fac să asculte, spune ea, iar din cuvinte îi picură gheață. Acum, vă rog să mă scuzați.

Trage de hățuri, luând-o din loc.

Și așa pornesc departe de singurul cămin pe care l-am cunoscut vreodată.

Seniorul Durkas mă privește cu o ură rece. Pe cine va mai stoarce de aur acum, că eu am plecat?

Pe când trecem pe lângă ultimele case de la marginea satului Irfut, Mâini-Albe face un gest spre fată.

— Deka, ea este tovarășa ta de drum, Britta. Și ea merge la capitală.

— Salutare, zice Britta din nou.

Surprinzător, nu pare deloc speriată de mine, nici măcar după ceea ce a spus seniorul Durkas. Pe de altă parte, și ea este alaki, la fel ca mine.

Încuviințez timid din cap.

— Seara bună, mormăi eu.

— Britta îți va explica mai multe despre cele din soiul tău, spune Mâini-Albe. Ea ar trebui să știe. E la fel ca tine. Mă rog, aproape.

O cercetez precaută pe Britta cu coada ochiului. Ea îmi surprinde privirea și zâmbește din nou larg. În afară de părinții mei și Elfriede, nimeni nu mi-a mai zâmbit vreodată atât de mult. Mă lupt cu impulsul de a-mi vârî capul între umeri de stânjeneală.

— Deci și tu ești nouă în treaba asta cu alaki, șoptește ea conspirativ.

— Abia astăzi am auzit prima dată cuvântul, răspund eu, lăsând ochii în pământ.

Britta dă din cap cu înflăcărare.

— Nici io nu știam de el până n-o început să-mi curgă sângele ăl blestemat când mi-o venit sorocul. Lu' tătucu-meu aproape să-i vină rău când i-o arătat mama. Dar mi-or făcut bine, or chemat-o pe dânsa, spune arătând cu capul spre Mâini-Albe. O venit și m-o luat acu' două săptămâni. Se pare că-s una din cele norocoase.

Când mă uit în sus la ea, nedumerită, îmi explică:

— Înainte vreme, cele mai multe fete erau ucise la temple în clipa când erau descoperite, iar familiile lor erau pedepsite așa încât să nu mai vorbească niciodată despre asta. Acuma toată lumea e trimisă la capitală. Or început chiar să le ia și pe fetele mai mici, alea de n-or fost confirmate încă de Ritualul Purității. De cum te bănuiesc, te taie și aia e.

Disprețuite sunt cele marcate sau însemnate, cele rănite și fetele sângerânde... Citatul din Înțelepciunile Veșnice îmi trece iute prin minte și aproape că râd de ironia și ticăloșia întregii situații. Acum înțeleg de ce nu

vor ca fetele să se taie sau să se rănească înaintea Ritualului Purității. Astfel, cele impure ca mine nu descoperă ce sunt, nu pun întrebări până ce nu e prea târziu. Probabil acesta e și motivul pentru care nu ucid fetele impure înaintea Ritualului. Omoară o fată impură în orice alt moment și familia ei va protesta, ceilalți săteni vor pune întrebări, își vor exprima obiecțiile... Ritualul este cel care oferă legitimitate crimei.

O fată impură este disprețuită de Oyomo, însăși existența ei este o ofensă adusă Lui. Uciderea ei este acceptată de Înțelepciunile Veșnice — și cine poate contrazice cărțile sfinte? Cine ar îndrăzni măcar să încerce? Din clipa aceea, familiile văd numai demonul care le-a invadat cumva neamul. Doare să vezi toată ticăloșia asta.

Britta mă privește cu compasiune.

— Trebuie c-o fost oribil ce ți-or făcut nenorociții ăia acolo. Îmi pare tare rău pen' ce ți s-o întâmplat.

Mai multe amintiri, toate atât de bruște și de puternice, încât corpul îmi tremură. Pivnița... aurul... Sângele mi se urcă la cap, iar lumina se preface în puncte cât vârful acului. Închid ochii să mă feresc de ea, slăbită.

— Ești bine? întreabă Britta, îngrijorată.

Dau încet din cap că da.

— Sunt, zic eu.

Apoi îmi dreg glasul, încercând să schimb subiectul:

— Deci ce ți-a zis Mâini-Albe despre cele din soiul nostru?

Britta ridică din sprâncene.

— Mâini-Albe? Ăsta-i numele dânsei?

Surpriza ei este atât de neașteptată, de autentică, încât zâmbesc și scutur din cap.

— Nu știu care e numele ei adevărat. Eu i l-am dat din cauza mănușilor.

Britta încuviințează și înțelege imediat. E ghinion să-i întrebi numele direct pe emisarii împăratului. Nu chema niciodată necazul în casă, cum spune proverbul.

O îmboldesc din nou.

— Deci ce sunt, mai exact? Ce suntem? Mâini-Albe nu mi-a explicat totul.

— Demoni, zice Britta, iar cuvântul e un ciob de gheață care-mi spintecă inima. Mă rog, urmașele lor, cel puțin.

Se apleacă mai aproape, făcând ochii mari în timp ce șoptește:

— Zice că suntem urmașele Auritelor.

— Ale Auritelor? repet eu, cuprinsă de panică.

Le cunosc pe Aurite; toată lumea din Otera le cunoaște. Patru demoni străvechi care au chinuit omenirea preț de secole întregi, distrugând regat după regat până ce toată lumea s-a aliat în cele din urmă pentru a se apăra, formând Otera, Unicul Regat. A fost nevoie de mai multe bătălii până ce primul împărat a reușit în cele din urmă să le distrugă și a făcut-o abia cu ajutorul forței armatelor combinate ale Oterei.

În fiecare iarnă, satele pun în scenă piese de teatru care relatează învingerea Auritelor. Mătuși în vârstă poartă măști sculptate după chipul lor pentru a-i înfricoșa pe copiii neascultători, iar bărbații incendiază figurine din paie modelate după asemănarea lor pentru a ține răul la distanță.

Iar eu sunt comparată acum cu ele. Mi se spune că sunt una dintre ele. Cu inima bătându-mi brusc și cuprinsă de panică, scormonesc în bagaj și scot la iveală

sigiliul de aur pe care mi l-a dat Mâini-Albe, numărând iute stelele incrustate în ansetha. Când văd ce e acolo, lacrimile îmi pârjolesc ochii. Patru. Patru stele în simbol. Patru Aurite.

De ce n-am bănuit asta? Ar fi trebuit să știu, ar fi trebuit măcar să intuiesc, din clipa în care sângele mi-a curs auriu. Auritele erau femei, la urma urmei, și întotdeauna au fost reprezentate cu vene de aur străbătându-le corpurile. Nu-i de mirare că a durat atât de mult până ce m-a auzit Oyomo, nu-i de mirare că a trebuit să mă supun execuțiilor, sângerărilor, atât timp. Sunt o insultă la adresa însești ordinii naturale a lucrurilor.

Britta nu pare să-mi observe disperarea, fiindcă îmi zâmbește.

— Oh, și tu ai una din alea, zice entuziasmată, ținând în mână un sigiliu de aur identic cu al meu. Mâini-Albe mi l-o dat când mama și tata m-or dat după ea. Tare mohorâți or fost când m-or văzut că plec, dar o fost...

— Îmi povesteai despre Aurite? îi amintesc eu repede, încercând s-o împiedic să-mi spună mai multe despre părinții ei, despre viața ei dinainte.

Nici măcar nu e îngrozită. Nici măcar puțin scârbită de ceea ce este. Dar cum ar putea să fie astfel când părinții ei au protejat-o, au apărat-o de rele, de dezmembrare, în timp ce ai mei... Simt că-mi dau lacrimile când îmi aduc aminte de vorbele tatei: *Ar fi fost mai bine dacă mureai.*

Oare a plâns măcar când a auzit de moartea mea sau a fost doar ușurat, recunoscător că a scăpat de povara lui nefirească? Oare se mai gândește la mine măcar?

Îmi înfig unghiile în palme ca să-mi împiedic gândurile să-mi tot dea târcoale și încerc să mă concentrez asupra Brittei în timp ce ea îmi răspunde la întrebare:

— Ah, da, Auritele, spune veselă. Când le-o distrus împăratul Emeka, ele se amestecaseră deja și făcuseră tot felul de copii cu oamenii. Noi suntem rodul lor, nepoatele lor după mii de ani, bănuiesc.

— Deci suntem demoni, conchid eu, cu inima grea.

— Pe jumătate, mă corectează Britta. Pe mai puțin de un sfert, probabil. Mâini-Albe spune că ne transformăm abia când ne apropiem de maturitate, adică la șaișpe ani pentru cele din soiul nostru. După ce ne vine sorocul, sângele ni se transformă treptat în aur, iar asta ne face mușchii și oasele mai puternice. De-asta ne vindecăm așa de iute și suntem mai sprintene și mai puternice ca lumea obișnuită. Asta fiindcă acuma suntem ca niște fiare prădătoare, ca lupii și altele asemenea.

Fiare prădătoare. Tresar la auzul acestor cuvinte.

Îmi amintesc de valul de forță pe care l-am simțit când au venit urlătorii-morții, îmi amintesc cum puteam vedea în pivnița întunecată chiar și când nu era nicio torță aprinsă. Acum înțeleg de ce. Pentru că nu sunt cu nimic mai bună decât un animal, un monstru care dă târcoale la hotarul omenirii. Poate de-asta am putut simți urlătorii-morții, de-asta și mama îi putea simți.

Dar nu are sens. Mama nu era alaki. Dacă ar fi fost, aurul blestemat s-ar fi scurs din ea când vărsatul roșu i-a prefăcut măruntaiele în mâzgă și apoi ar fi căzut în somnul aurit, iar corpul ei ar fi căpătat o nuanță aurie și s-ar fi reparat singur în timp ce dormea. Apoi s-ar fi întors.

S-ar fi întors...

— Când o venit dânsa, aproape puteam să ridic o vacă, rânjește Britta. Foarte de folos când le mulgi și-ncep să se agite cu totu'. Oi auzit că și tu ești fată de fermier.

Încuviințez încet din cap, dar mintea îmi e departe. Am multe lucruri la care să mă gândesc. Multe lucruri după care să jelesc.

5

Următoarea săptămână trece repede, un talmeș-balmeș de furtuni de zăpadă șuierătoare, drumuri înghețate și coșmaruri înfricoșătoare. Cu toate că nu mă mai aflu în pivniță, uneori am vise în care zidurile mă strâng din nou din toate părțile, în care seniorii se apropie, cu găleți și cuțite în mână, cu febra aurului în priviri. Mă trezesc în trăsură plângând, cu pieptul zguduit de suspine grozave, în timp ce Britta se apropie tot mai mult, cu o privire îngrijorată. Știu că m-ar lua în brațe dacă i-aș da voie, dar încă nu sunt pregătită să fiu atinsă de mâinile altcuiva.

În cele mai multe zile, îmi vine doar să urlu până ce gâtul mi se va face praf.

Uneori, când mă trezesc, blănurile care mă acoperă sunt făcute franjuri. Le-am sfâșiat în somn, am făcut bucăți dosul din piei rezistente de parcă ar fi fost bucăți de pergament. Nici măcar cei mai puternici bărbați din sat n-ar reuși o asemenea ispravă. Încă o confirmare că sunt nefirească, odrasla unor demoni ponegriți, și nu un copil al omenirii.

E aproape o ușurare când ridic privirea după opt zile de călătorie și văd că suntem în Gar Melanis, orașul-port

unde vom urca la bordul unui vas cu care vom ajunge în capitala Hemaira. Tot orașul este sufocat de întuneric atunci când sosim: clădirile șubrede și acoperite cu funingine îngrămădite unele într-altele, lămpi slabe cu petrol care luminează interioare întunecoase. Vasul nostru, *Fluier de sare*, pârâie la chei, un vas de pasageri învechit și îndesat, cu pânze cenușii și vopsea albastră scorojită pe laturi. Marinari vânjoși se reped pe puntea lunecoasă din pricina zăpezii, așezând pasageri, cărând bagaje și provizii. Familiile se adună laolaltă pentru a se feri de frig, mamele cu măștile lor cafenii și simple de călătorie, tații cu exemplare în miniatură din cartea Înțelepciunilor Veșnice la curea, ca să fie feriți de primejdii pe parcursul călătoriei.

De îndată ce urcăm la bord, găsesc un colț liniștit și privesc în sus la cerul nopții. Lumini de un verde și un violet-aprins se unduiesc pe cer: Aurora Boreală, care anunță întoarcerea carului lui Oyomo la căminul său de la miazăzi. Este un semn: după toate acele săptămâni petrecute în pivniță, Oyomo mi-a răspuns în sfârșit la rugăciuni. Sunt în drum spre Hemaira, spre noua mea viață de soldat în armata împăratului, o viață care îmi va aduce iertarea.

Îți mulțumesc, Îți mulțumesc... Rugăciunea recunoștinței îmi răsună în minte.

— Îți place priveliștea?

Mâini-Albe se apropie cu Britta și cei doi equus alături. Ca de obicei, are acea privire, acel zâmbet superior amuzat care e întotdeauna vizibil sub umbra măștii sale. Îmi face pielea de găină pe brațe, o neliniște pe care încerc din răsputeri să o înăbuș. Dacă Mâini-Albe minte? Dacă toate astea sunt un truc, un complot viclean să le

adune la un loc pe toate cele din soiul nostru? Nu cred că s-ar da în lături de la așa ceva. N-am întâlnit niciodată în viața mea o persoană atât de secretoasă, nici măcar printre preoți. Britta și cu mine am petrecut mai bine de o săptămână în compania ei și încă nu ne-a zis cum o cheamă cu adevărat. Acum îi spunem de-a dreptul Mâini-Albe, de vreme ce n-a avut nicio obiecție.

Îmi iau o expresie serioasă și mă întorc spre ea.

— E frumos, răspund.

— Nu-i așa?

Britta se grăbește într-atât să se alăture conversației, acum, că vorbesc, încât nici nu mai e atentă la împrejurimi pe când se apropie de mine.

— Aproape că-mi amintește de cerul din... AHHH! scâncește ea, împiedicându-se de un morman de năvoade, dar se ridică în câteva clipe, ștergându-se de praf și zâmbind, fără pic de stânjeneală. Era să-mi rup gâtu'. Noroc că soiul nostru e greu de omorât, nu-i așa, Mâini-Albe? glumește ea.

Femeia mai în vârstă ridică din umeri.

— Cele mai multe alaki mor foarte ușor, de fapt, murmură ea.

Fruntea Brittei se încrețește.

— Da' cum rămâne cu somnul aurit? întreabă ea.

— Asta se întâmplă numai dacă vorbim de o aproape-moarte.

Acum e rândul meu să mă încrunt.

— O aproape-moarte? întreb eu, apropiindu-mă de ele.

N-am mai auzit niciodată de așa ceva.

— Pentru alaki, există două tipuri de morți, explică Mâini-Albe. Aproape-morțile și morțile finale. Aproape-morțile sunt lucruri trecătoare. Ele duc la

somnul aurit, cel de o săptămână, care vindecă trupul de toate rănile și cicatricile, desigur, cu excepția celor dobândite înainte de prefacerea sângelui.

Mă trece un fior rece. Eu nu mai am nicio cicatrice, nici măcar pe cele din copilărie. Toate au dispărut în clipa în care am avut prima aproape-moarte.

Acum mă simt atât de încurcată, încât abia observ că Britta se încruntă la o cicatrice micuță de pe mâna ei.

— Presupun că n-o să scap niciodată de asta, atunci, zice ea și oftează.

Mâini-Albe o ignoră și continuă.

— O alaki poate avea mai multe aproape-morți, însă are o singură moarte finală, o singură metodă prin care poate fi ucisă cu adevărat. Pentru marea majoritate a alaki, aceasta e incendierea, înecul sau decapitarea. Dacă o alaki nu moare după una dintre acestea, e practic nemuritoare.

Dintr-odată mă simt buimacă. Practic nemuritoare? Nu vreau să rămân nepieritoare pentru totdeauna, să trăiesc disprețuită și ponegrită, așa cum sunt. Nu vreau să rămân astfel nici măcar o clipă mai mult decât e nevoie.

Trebuie să dobândesc iertarea. Trebuie!

Lângă mine, Britta are o expresie uluită pe față.

— Nemuritoare... șoptește ea, apoi rămâne cu gura căscată. Asta înseamnă că putem trăi la nesfârșit?

— Am spus „practic", o corectează Mâini-Albe. Nimic nu este nepieritor, cu excepția zeilor. Soiul vostru însă îmbătrânește foarte încet, în sute de ani cât îmbătrânește omul într-un an. Adăugați faptul că se vindecă repede, capacitatea de a vedea în întuneric și nu-i de mirare că oamenii sunt atât de înspăimântați de soiul vostru, mai ales de cele care sunt greu de omorât, așa, ca Deka.

Privirea Brittei se întoarce din nou spre mine, iar eu mă încordez, așteptând să văd acea expresie în ochii ei, acea scârbă pe care am văzut-o atât de adesea reflectată în ochii seniorilor.

Însă ea nici măcar nu se uită la mine. Pare foarte preocupată în timp ce o privește lung pe Mâini-Albe.

— Mâini-Albe? spune.

Când femeia mai în vârstă se întoarce spre ea, continuă.

— N-o să începem să mâncăm oameni, nu-i așa? Adică Auritele așa făceau, iar noi suntem urmașele lor, cu toate abilitățile astea și...

— Au început să-ți crească colți ascuțiți? întreabă Mâini-Albe, întrerupând-o.

— Poftim? se încruntă Britta, luată prin surprindere. Adică nu, dar...

— Gândul de a consuma carne de om îți face plăcere?

Britta are o expresie dezgustată.

— Nu, sigur că nu!

— Atunci, nu-mi mai pune întrebări prostești. Să mâncați oameni, ce idee!

Mâini-Albe pufnește pe nas, scuturând din cap. Ne face semn să plecăm.

— Grăbiți-vă să faceți rost de paturi. E un drum lung până la Hemaira.

În timp ce Britta și cu mine pornim spre scările care coboară în cală, Britta bombăne ca pentru sine.

— Nu cred c-o fost o întrebare prostească, mormăie ea. Toată vorbăria aia despre prădători și văzut în întuneric și altele asemenea... o fost o concluzie logică.

Britta pare atât de jignită, încât în piept îmi urcă un hohot de râs, alungându-mi groaza preț de o clipă. Încerc

să mă agăț de sentimentul acesta în timp ce intrăm pe ușă și pășim în cală.

— Am ajuns.

Glasul vesel al Brittei e ca un balsam pentru gândurile mele, care au devenit tot mai întunecate de când am intrat în cală.

Încerc să nu remarc umbrele, pereții care se încovoaie înăuntru. Încerc să nu remarc negrul de la marginea privirii mele, sudoarea care mi se scurge pe spinare. *Nu sunt în pivniță... Nu sunt în pivniță...* îmi spun eu în șoaptă.

Pivnița era întunecată și nemișcată. Mirosea a sânge și a durere, nu a vin acru și apă de mare. Nu erau torțe care pâlpâiau, nici pasageri care își despachetau lucrurile și se așezau la locurile lor.

Mă forțez să-mi îndrept atenția înapoi către Britta, care arată spre colțul ce ne-a fost dat, unde e abia destul loc cât să întinzi două saltele de paie și să agăți o perdea pentru intimitate.

— După ce ne punem saltelele pe jos, o să fie aproape ca acasă, zice ea.

Vocea îi sună ciudat, dar îmi evită privirea când mă uit la ea și sporovăiește veselă.

— Sigur, ar mai merge câteva tușe... Poate o pânză colorată sau ceva. Da' e drăguț, chiar e.

Vocea ei pare și mai chinuită acum, iar când mă uit în jos, văd că își strânge atât de tare fustele, încât degetele i s-au albit.

În sfârșit, înțeleg.

La fel ca mine, Britta a fost însemnată ca impură, smulsă din mijlocul tuturor lucrurilor pe care le-a cunoscut vreodată și trimisă cu forța într-o nouă viață

înfiorătoare. Familia, prietenii, până și satul în care a crescut i-au fost luate. Pentru prima dată în viața ei, este cu totul singură pe lume. Și îi e frică.

De-asta a încercat să se apropie de mine săptămâna asta, alinându-mă când plângeam în mijlocul unui coșmar, prefăcându-se că nu bagă de seamă de fiecare dată când urlam fără motiv... Ea nu e ca mine, nu e obișnuită să fie singură, să fie detestată. Ea are nevoie să fie acceptată, să facă parte dintr-o comunitate. Doar că acum eu sunt singura comunitate pe care o are; ea și cu mine, înrudite prin strămoșii noștri demoni și sângele de aur care ne leagă. De-asta a fost întotdeauna aici, așteptând, în caz că voi dori vreodată să mă apropii și să stau de vorbă cu ea.

Însă eu am fost atât de concentrată pe nefericirea mea, încât n-am făcut-o.

Încerc să alung întunericul copleșitor când mă întorc spre ea.

— Cred că a fost greu să-ți lași în urmă familia, satul, șoptesc eu.

Un început timid de conversație.

Ochii Brittei se întorc iute către ai mei, iar bărbia îi tremură ușor.

— O fost... dar o să mă aștepte când mă întorc.

Buzele i se destind într-un zâmbet luminos și hotărât. O mască menită să-i ascundă durerea, nesiguranța din privire.

— Când oi fi pură, declară ea, o să mă-ntorc la mine-n sat. Și atunci o să-i văd pe mama și pe tata și pe toți prietenii mei.

Dau din cap în tăcere, neștiind ce să spun.

— E bine. E bine să ai prieteni.

— Ar trebui să fim prietene.

Britta se apleacă mai aproape, cu zâmbetul acela ca o mască, gata să se risipească.

— Știu că abia ne-om cunoscut, spune ea, și știu că după ce s-o întâmplat, ți-e greu să ai încredere în cineva, însă pân' la Hemaira mai e cale lungă și nu vreau să fac asta fără un suflet lângă mine. Ești singura care înțelege cum e. Care înțelege...

Întinde mâna.

— Prietene? întreabă, cu chipul strălucind de speranță și frică.

Mă uit în jos, gândindu-mă la mâna ei întinsă. Prietene... Dacă mă trădează și ea la fel ca toți ceilalți? Ca tata, Ionas, seniorii... Dar nu, Britta nu e unul dintre oamenii care m-au alungat și m-au torturat, este o alaki, prima și singura pe care am întâlnit-o vreodată.

Și are nevoie de mine la fel de mult cât am și eu nevoie de ea.

— Prietene, aprob eu, luându-i mâna.

Britta se luminează la față, venind nerăbdătoare mai aproape.

— Mi-o fost atât de teamă să merg la Hemaira, să devin soldat, mărturisește ea și dă drumul unui șuvoi de cuvinte.

Parcă le-ar fi păstrat toată săptămâna asta, un baraj care aștepta să se spargă.

— Acum, că ne avem una pe alta, poate că n-o să fie așa de rău. Poate chiar o să vii cu mine înapoi în satul meu când s-o termina totul! Știu că al tău n-o fost cel mai bun... Și, oricum, în Golma toată lumea e prietenoasă și avem o droaie de băieți frumoși. Sigur că n-or să fie

aceiași pe care i-oi lăsat în urmă, dar or să fie tot soiul de drăguți din care să alegi.

Se uită la mine, întrebătoare.

— Tu te-oi pupat vreodată c-un băiat, Deka?

— Ce... eu? Nu, niciodată!

De unde a mai venit și întrebarea asta? N-am mai vorbit niciodată cu cineva despre așa ceva, însă Britta, se pare, nu are asemenea rezerve acum, că porțile s-au deschis.

— Eu m-oi pupat o dată, la unul dintre festivalurile din sat. A fost rău, tare rău. Gura lui avea gust de lapte acru.

Strâmbă din nas și se întoarce spre mine.

— Și tu de ce nu, de ce nu te-oi pupat cu un băiat adică?

Cobor privirea în pământ, iar senzația aceea groaznică urcă la loc înlăuntrul meu.

— Nimeni nu m-a vrut niciodată, șoptesc eu.

În plus, seniorul Durkas ne spunea întotdeauna că săruturile conduc la impuritate, iar eu încercam cu disperare să fiu pură, cu toate că nu mi-a folosit la nimic.

Britta se încruntă.

— De ce? Ești atât de drăguță!

Chiar pare uluită.

— Nu sunt.

Scutur din cap, iar în minte îmi apar brusc amintiri groaznice cu Ionas, cu zâmbetul pe buze, cu sabia în mână. *Fete așa drăguțe ca tine...* Ce minciuni oribile mi-a spus.

Pufnetul Brittei îmi alungă amintirea aceea groaznică.

— Ba ești drăguță, Deka, zice ea. Părul ți se încrețește în jurul feței tare drăguț și ai o piele frumoasă și cafenie chiar și acuma, în toiul iernii.

Apoi adaugă, de parcă tocmai și-ar fi amintit:

— Și ești bine făcută. Bărbaților le plac femeile bine făcute. Și alea mai plinuțe, rânjește ea. De mine le-o plăcut mereu.

— Dar cele de la miazăzi nu le plac, cel puțin, nu în Irfut.

— Atunci poate că-i un lucru bun că ne îndreptăm spre miazăzi, spune Britta, bătându-mă ușor pe brat în timp ce vasul pornește cu un pârâit.

Încuviințez, trimițându-i o rugăciune tăcută lui Oyomo, sperând că lucrul acesta se va dovedi adevărat.

6

— Deka, Deka, trezește-te. Te rog, trezește-te! Om ajuns, om ajuns!

Vocea Brittei vine parcă de departe când mă trezesc, iar căldura din jurul meu este atât de copleșitoare, că îmi pare un bolovan care mă apasă pe piept. Rămășițele unui vis mi se strecoară printre gânduri, grele și insistente. Încerc să mă agăț de el, însă dispare când o greutate mare și caldă îmi scutură insistent umărul.

— Mă trezesc, zic eu, clipind din ochi și deschizându-i.

Spre surprinderea mea, lumina din jur s-a schimbat. Nu mai este albastrul răcoros al iernii, ci galbenul cald din miezul verii. Și mai straniu încă, mirosurile mării sunt amestecate acum cu un parfum nou, exotic. Flori. Dar n-am mai mirosit niciodată flori ca acestea. Sunt discrete și au un parfum elegant, care scânteiază în jurul meu în valuri delicate.

Unde e mirosul de gheață și zăpadă? Unde e frigul?

Mă întorc spre Britta, care are ochii mari de ușurare.

— De ce e atât de cald? întreb eu, confuză, cu glasul răgușit.

Am limba la fel de uscată precum clăile noastre de fân la jumătatea verii, iar sudoarea îmi lipește părul și hainele de piele.

Britta mă strânge tare în brațe.

— Oi crezut că n-o să te mai trezești niciodată! Or trecut patru săptămâni! Mâini-Albe mi-o zis c-o să te trezești, da' patru săptămâni întregi...

— Patru săptămâni? mă încrunt eu, îndepărtându-mă de ea.

Când mușchii îmi protestează la mișcarea asta simplă, tresar, surprinsă. De ce îi simt atât de încordați?

— Cum adică patru săptămâni?

— Ai dormit aproape o lună.

Explicația asta vine de la Mâini-Albe, care mă privește calmă de lângă perete.

Lumina soarelui pătrunde strălucitoare și caldă prin ușa din capul scărilor aflate în spatele ei. Strălucește peste Braima și Masaima, cărora le-au dispărut de mult hainele grele din blană și ghetele. Stau cu pieptul dezgolit în căldură, îndoindu-și ghearele pe podeaua din lemn. În jurul lor bâzâie muște, iar ei le alungă cu cozile.

— O lună? repet eu, șocată.

— Alaki n-a fost cuminte, i-a făcut pe prietenii ei să se îngrijoreze, țâțâie Masaima, scuturând din cap.

— Însă mutulică avea nevoie de odihnă, Masaima, spune Braima, dându-și pe spate coama cu dungă neagră. Și tu ai face la fel dacă ai ști că urmează să călătorești săptămâni în șir în cala urâtă, urâtă a unui vas, după ce-ai fost ținut captiv de preoți într-o pivniță de templu urâtă, urâtă.

— Dar măcar ți-aș spune că urmează să dorm multă vreme, Braima, fornăie Masaima.

Pe Mâini-Albe începe să o enerveze discuția aceasta a lor. Arată spre scări, unde ceilalți pasageri se adună acum la coadă în direcția ușii.

— Sus cu voi amândoi, ordonă ea. Pregătiți trăsura.

— Da, stăpână, răspund ei melodios, țăcănind cu gheare-le pe treptele din lemn.

— Îmi pare așa de rău, nu știu de ce... cum de am dormit atât de mult, zic eu, încă în stare de șoc, și mă întorc spre Mâini-Albe. E ceva ce se întâmplă cu alaki? E normal?

— Nu, răspunde ea. Dar aveai nevoie de odihnă. Experiențele precum cea pe care ai avut-o tu își pot cere tributul. Până și oamenii, când se confruntă cu ce ai trăit tu, dorm până ce scapă de durere. Mai bine acum decât atunci când vei ajunge la Warthu Bera.

— Warthu Bera? mă încrunt eu.

N-am mai auzit niciodată cuvintele acestea.

— Terenul de antrenament unde ne-or repartizat pe noi două, zice Britta entuziasmată, bătând cu degetul în vechiul simbol hemairan de pe dosul sigiliului ei. Asta-nseamnă simbolul ăsta. E cel mai ales.

Mă încrunt nedumerită. De ce ne-ar trimite cineva la cel mai ales teren când nici măcar n-am făcut vreun antrenament până acum?

Nu pot înțelege. Nu pot înțelege nimic acum. Visul acela iese din nou la suprafață, o amintire vagă care se ivește la marginea gândurilor mele. Dispare fâlfâind când Mâini-Albe ne dă fiecăreia niște batoane mici făcute din ceva ce seamănă cu cărbunele. Le recunosc imediat: to-zali. Mama își contura ochii cu el în fiecare zi ca să-i apere de soare.

— Frecați-vă pe ochi cu asta. Veți avea nevoie. Pornim într-o oră.

— Da, Mâini-Albe, spunem noi când femeia pleacă.

Apoi ne aplicăm tozali folosind un urcior mic cu apă pe post de oglindă. Mâinile îmi tremură în timp ce mă frec cu batonul pe pleoape. Mușchii mi-au devenit atât de slăbiți, încât fiecare mișcare îi face să urle în semn de protest. E și mai rău când încep să-mi strâng ce mi-a mai rămas din lucruri. Când am mâncat ultima dată?

Și cum de am putut dormi atât de mult? Îmi simt membrele ca de cauciuc, noi, așa cum le simțeam de fiecare dată când mă trezeam după somnul aurit. Și, mai rău, am o senzație stranie undeva în adâncul meu, de parcă ceva s-ar schimba... ar crește... Nu am cum să nu simt că am devenit cumva diferită, într-un fel pe care nu-l înțeleg încă.

Britta se uită la mine tot timpul, cu o expresie perplexă.

— Ce e? întreb eu, cu gândurile încă galopându-mi prin cap.

— Cum se face că supraviețuiești chiar și când nu mănânci? șoptește ea.

Când o privesc, uimită, îmi explică:

— N-oi luat nicio înghițitură de mâncare și niciun strop de apă. O trebuit să-ți mănânc toată mâncarea ca să nu observe ceilalți pasageri că oi dormit tot drumul. Le-oi zis că ești bolnavă, de-asta nu te mișcai și nu vorbeai. Dar s-ar fi întrebat ce-i cu tine dacă n-ai fi mâncat niciodată. Așa că oi mâncat eu pentru tine. Vreau să zic că știam că ești neobișnuită, însă așa ceva...

Vocea îi coboară până ajunge o șoaptă.

— Așa ceva e nefiresc, Deka.

Nefiresc... Iată-l, din nou cuvântul acesta.

Știu că Britta nu a avut intenția să mă jignească, dar cuvântul tot mă ustură. Mai rău, e adevărat. Nu mai simt

niciun fel de foame. A dispărut, s-a dus într-un loc unde nu o pot găsi. Ridic din umeri cu tristețe, încercând să alung toate sentimentele îngrozitoare care urcă înlăuntrul meu, toate fricile provocate de semnul acesta nou și îngrijorător al impurității mele.

— Nu știu. Nu mi s-a mai întâmplat până acum. Probabil că e cum spune Mâini-Albe, am dormit ca să mă eliberez de tot ce s-a întâmplat în piv...

— Acuma ți-e foame? întreabă ea repede.

Știu că mă întrerupe ca să nu fiu nevoită să rostesc acele cuvinte cumplite. Dau din cap recunoscătoare.

— Presupun că aș putea mânca.

Îmi petrece repede brațul pe după al ei, oferindu-mi un zâmbet luminos.

— Atuncea hai să-ți dăm de mâncare până nu începe burta să-ți danseze sârba, spune, trăgându-mă după ea pe scări.

Când ieșim, ne întâmpină un soare atât de orbitor, încât trebuie să-mi feresc ochii de lumina lui. Mulțimi peste mulțimi de oameni mișună pe punți, iar glasurile lor formează un val de sunete formidabil care iese de pe fiecare vas, de pe fiecare stradă și de la fiecare tarabă. Sunt prea mulți oameni, prea multe sunete... Trebuie să lupt cu impulsul de a-mi acoperi urechile.

— Oyomo să ne apere! exclamă Britta. Oi mai văzut vreodată atâția oameni în viața ta?

În timp ce eu scutur din cap, mută de uimire, Britta le face cu mâna marinarilor și celorlalți pasageri. Spre surprinderea mea, și ei îi fac veseli cu mâna.

— Binecuvântat să-ți fie drumul, Britta, strigă un marinar bătrân și încărunțit.

Britta îi zâmbește larg.

— Asemenea în următoarea călătorie, Kelma!

Când vede că mă uit la ea, ridică din umeri.

— Ne-om împrietenit, îmi explică, apoi se apleacă mai aproape, șoptind: Mi-or spus o grămadă de lucruri în timpul călătoriei. Urlătorii-morții atacă Hemaira! În fiecare noapte, câțiva se strecoară în oraș și nimeni nu știe cum.

Fac ochii mari. Urlătorii-morții în capitală? Cum e posibil măcar așa ceva? Se spune că zidurile orașului Hemaira sunt de nepătruns, că orașul însuși a fost transformat într-o grădină împrejmuită de ziduri care rezistă la orice asediu. Că acele creaturi pot fi deja aici, atât de aproape... mintea mi se cutremură la acest gând.

— Și ce spun despre noi, alaki? întreb eu.

Ridică din umeri.

— Lumea încă nu știe despre noi. Numai preoții și seniorii știu. Pe de altă parte, ei au știut întotdeauna.

Dau din cap cu amărăciune, până ce o mișcare îmi atrage atenția: Mâini-Albe, chemându-ne de pe chei, unde Braima și Masaima se leagă deja la trăsura ei.

— Grăbește-te, grăbește-te, Mutulică, strigă Braima. Ziua trece tot mai iute.

Măresc pasul, conștientă că oamenii se uită curioși la mine și la Britta. Suntem două fete fără măști, aflate la vârsta Ritualului, fără vreun însoțitor bărbat care să ne supravegheze. Nu mai durează mult și vom fi oprite. Chiar în timp ce gândesc acest lucru, un bărbat rotofei și pios după înfățișare, ținând sub braț un pergament cu Înțelepciunile Veșnice cu model în relief, se desprinde din mulțime și începe să vină spre noi, cu o expresie severă pe chip. Înainte să ne ajungă însă, Mâini-Albe îi taie frumos calea, făcându-ne semn să înaintăm.

— Haideți, fetelor, zice ea cu voce tare. Hemaira vă așteaptă, la fel și serviciul pe care îl veți face mărețului nostru imperiu.

Sigiliul împăratului se leagănă solemn la centura ei. Ochii bărbatului clipesc iute spre el, apoi spre noi. Șuieră pe sub mustăți ceva despre femeile fără Dumnezeu și se îndepărtează, dezgustat.

— Detest băgăcioșii pompoși și îngâmfați, voi nu? pufnește Mâini-Albe.

Fără să aștepte să-i răspundem, arată în sus.

— Priviți. Porțile Hemairei.

În timp ce ochii mei îi urmăresc mâna, rămân cu gura căscată când văd zidurile colosale înălțându-se deasupra cheiurilor, cu câte două statui gemene reprezentând războinici păzindu-i fiecare dintre porți. Deci acestea sunt zidurile Hemairei despre care mi-a povestit întotdeauna tata.

Tata...

Îmi înăbuș gândul concentrându-mă asupra zidurilor. Sunt numai trei. Trei ziduri cu trei porți. De ce? Mă întorc spre Mâini-Albe ca să întreb, dar ea face un semn către intrarea cea mai apropiată și mai mare.

— Ne îndreptăm spre Poarta Emeka, zice ea, dând din cap spre statuile gemene ale aceluiași războinic sever cu o coroană pe cap.

Împăratul Emeka, primul împărat al Oterei; îl recunosc imediat. Înalt și cu pielea închisă la culoare, cu părul tuns scurt, cu excepția bărbii. Imaginea sa este gravată în fiecare templu și în fiecare sală. Acea privire neînduplecată, nările largi, gura strânsă și severă sunt inconfundabile, la fel și statuile care se înalță acum deasupra noastră,

cu săbiile ce proiectează umbre masive peste mulțimile care se adună la picioarele lor.

Privesc în sus, către ele, cuprinsă de un val de frică și neliniște.

— Ei bine, am ajuns, șoptesc eu și mă pregătesc, trăgând adânc aer în piept.

— Om ajuns, aprobă Britta, făcând și ea la fel.

Fața ei este chiar mai palidă ca de obicei, fără vreo urmă de zâmbet pe buze.

Mâna ei o înghiontește pe a mea, iar eu i-o strâng și dau scurt din cap. Nu e nevoie să spună ce gândește; eu știu deja. Vom supraviețui acestei încercări. Împreună.

Mâini-Albe ne conduce direct la Poarta Emeka, unde un râu de oameni și animale se revarsă deja în oraș. Locuitori de la apus, de la răsărit, de la miazăzi, de la miazănoapte, cu toții se luptă să-și facă loc împreună cu caii, cămilele și alte animale mai exotice pe care le recunosc doar din pergamentele tatei. Orilioni, maimuțe masive cu blana argintie și chipuri ciudat de omenești trag trăsurile din apropiere, cu coarnele ascuțite ascunse în teci curbate de aur. Mamuți înaintează cu greu în fața caravanelor, iar numeroșii lor colți le ies de sub trunchiurile lungi și flexibile, cu țepi din fildeș de-a lungul spinărilor lor gigantice și lucioase de culoare gri, și încă și mai mulți țepi le împodobesc capetele rotunjite ale cozilor. Conducătorii caravanelor stau în corturi mici așezate pe spinările animalelor, suflând din corni pentru a-și anunța apropierea.

Mi-aș dori ca mama să fie aici. Ea îmi povestea mereu despre provinciile de la miazăzi. Cu toate că nu a regretat niciodată că a plecat să se mărite cu tata, întotdeauna i-a

fost dor de tărâmurile sale natale. Tot ce și-a dorit vreodată a fost ca eu să le văd într-o bună zi. Să văd cealaltă ramură a arborelui meu genealogic.

Nu și-ar fi închipuit niciodată că aș veni aici în calitate de soldat abia recrutat.

Britta arată spre gărzile împăratului care păzesc porțile.

— Ia te uită la toți jatu ăia, Deka, spune ea, cu gura căscată.

Spre deosebire de cei pe care i-am văzut în orașul nostru de la miazănoapte, acești jatu poartă nu armură și măști de război, ci robe roșii splendide, în vreme ce îndrumă șirurile de călători și le cercetează cu atenție documentele. Cu toții au însemnele jatu, leul auriu în fața soarelui-răsare, prinse la umeri.

— Arată foarte autoritari, răspund eu și o urmă de neliniște își face loc în sufletul meu.

Îmi distrage atenția un licăr albastru. O trăsură trece zăngănind pe lângă noi, condusă de două creaturi mari, ca niște șopârle cu aripi. Scot niște cârâieli stranii, parcă din adâncul gâtlejului.

— Zaurieni! exclam eu, entuziasmată.

Încă un fel de creaturi despre care mi-a povestit mama. Se găsesc numai aici, la miazăzi, unde soarele e cald și pădurile sunt nesfârșite. Mijesc ochii, încercând să le cuprind cu privirea cozile albastre acoperite cu fulgi și penajul roșu-aprins din creștet.

— Mamei mele îi plăcea să-i călărească în tinerețe, spun eu.

— Sunt foarte frumoși, răspunde Britta, uluită.

Braima pufnește pe nas, dându-și pe spate părul cu dunga neagră.

— Nu sunt la fel de impresionanți ca noi, nu-i așa, Masaima?

— Sigur că nu, aprobă Masaima.

— Amândoi sunteți foarte frumoși, îi liniștesc eu.

Gemenii equus bat nervoși din picioare în timp ce conduc trăsura departe de poarta principală, spre o intrare laterală mai mică, unde se adună un șir de trăsuri cu aspect amenințător. Vizitiii poartă robe negre, asemănătoare cu cea a lui Mâini-Albe, iar chipurile le sunt ascunse de glugi grele din pânză. La vederea tuturor acelor uși și ferestre închise cu bare de fier, sângele îmi clocotește prin vine. Acestea probabil că sunt trăsurile care le aduc pe celelalte alaki. Fiecare dintre ele arată destul de mare cât să încapă cel puțin șase înăuntru.

Britta se foiește pe scaunul ei.

— Sunt celelalte, nu-i așa?

— Cel mai probabil, răspund eu.

Aproape simt disperarea din aer.

Britta întinde mâna, iar eu o iau într-a mea. Rămânem tăcute în timp ce Mâini-Albe conduce trăsura în fața șirului, unde doi jatu joacă owareh, un joc de societate tipic celor de la miazăzi pe care mama îl îndrăgea. În clipa în care o zăresc, se ridică în poziție de drepți.

— Stăpână, salută ei, grăbindu-se să deschidă poarta îngustă.

Spre surprinderea mea, amândoi vorbesc oterană în loc de hemairană. Pe de altă parte, hemairana este limba nobililor și a aristocrației, limba folosită în Înțelepciunile Veșnice. Singurul motiv pentru care o înțeleg este pentru că tatăl tatălui meu a obligat pe toată lumea din familie să memoreze Înțelepciunile Veșnice drept penitență pentru impuritatea noastră de demult.

Nu știu de ce mă așteptam ca niște jatu de rând să o folosească și ei.

Poarta se deschide cu un scârțâit ușor, iar eu îmi întorc atenția la drumul din fața mea. Fac ochii atât de mari, încât aproape că îmi ies din orbite.

Acolo, chiar dincolo de poartă, se află un lac imens, care scânteiază la orizont. Orașul se înalță din mijlocul lui, un șir de dealuri verzi luxuriante legate între ele de poduri înalte și arcuite din lemn. Râuri și cascade întretaie peisajul ca niște străzi, cu bărci vopsite în culori vesele care plutesc pe ele, cu umbrele brodate menite să apere pasagerii de soare.

— Oyomo să ne apere, respiră Britta, holbându-se la tot ce e în jur. Oi mai văzut vreodată așa ceva în viața ta?

În timp ce scutur din cap, incapabilă să formulez un răspuns, altceva îmi atrage atenția: clădirea maiestuoasă care se avântă în sus din vârful celui mai înalt deal din Hemaira ca o coroană zimțată. Am mai văzut-o de multe ori, imprimată pe fiecare monedă oterană. Ochiul lui Oyomo, palatul străvechi al împăraților hemairani. *Koru*, simbolul sacru al soarelui lui Oyomo, decorează numeroasele sale fleșe, iar grupuri de clădiri mai mici, Sălile Administrației, se adună în mănunchiuri printre dealurile de la poalele sale. Le recunosc imediat din fiecare descriere a capitalei pe care am auzit-o vreodată.

Totul este atât de splendid, atât de... mult... încât abia îl pot cuprinde cu gândul. Deci acesta este Hemaira, Orașul Împăraților.

— Aveți grijă să închideți gura înainte să intre musca, spune Mâini-Albe, râzând de uluirea mea, pe când cei doi equus intră veseli în galop pe străzile principale pline de zarvă.

— Ce bine e să fii acasă, frate, spune Masaima, rânjind.

— Gata cu frigul și cu blănurile care mă mănâncă, frate, este de acord Braima.

Cu cât pătrundem mai adânc în oraș, cu atât devine mai aglomerat. Trăsuri trase de zaurieni și equus se luptă pentru spațiu pe străzile pline până la refuz. Pe trotuare se plimbă pedeștri, majoritatea bărbați, cu toții dichisiți și îmbrăcați în veșminte luxoase, cu pietre prețioase înșirate în bărbile scrobite cu argilă roșie, cu tozali aplicat în vârtejuri elaborate în jurul ochilor.

Puținele femei de pe stradă poartă măști și mai elaborate decât în ținuturile de la miazănoapte; pe fiecare chip strălucește aurul și argintul în locul lemnului și al pergamentului. Există mai multe variații: măști rotunde sub formă de soare, spre gloria lui Oyomo, măști de argint pentru fertilitate, cu obrajii umflați precum luna pântecoasă, măști ovale pentru noroc, cu simboluri din mărgele pe frunte și bărbie pentru a chema binecuvântările, măști ceremonioase de culoare neagră, cu coarne încovoiate ieșind din frunțile netede din obsidian.

Aici, chiar și unele dintre fetițe poartă demimăști, reprezentări vizibile ale averii familiei, modelate din aur și argint. Simt tristețe de fiecare dată când le văd. Eu nu voi mai purta niciodată mască, nu voi mai putea niciodată să mă împodobesc cu acoperămintele sacre ale purității.

Gândul mi se risipește în timp ce înaintăm și mai mult în oraș. Altceva mi-a atras atenția: un zumzăit înfundat, aproape imperceptibil, care devine mai puternic pe măsură ce ne apropiem de podurile centrale. Când ajungem la podul masiv care duce spre dealul central

pe care se găsesc palatul și alte clădiri administrative, se aude un muget care îmi reverberează în oase.

— Auzi și tu? o întreb pe Britta.

Ea dă din cap că da, cu fruntea încruntată de nedumerire.

— Tu ce crezi că e?

— Lacrimile lui Emeka, răspunde Mâini-Albe, întorcându-se spre noi.

— Lacrimile lui Emeka? întreb eu, mirată.

Mâini-Albe arată cu degetul spre o despărțitură în zidurile orașului, acolo unde se înalță o singură statuie, reprezentând o femeie.

— Uitați-vă în continuare, ne poruncește ea, conducându-i pe equus spre porțiunea cea mai de sus a podului.

În clipa în care ajungem în vârf, mi se taie răsuflarea. Acolo, la hotarul orașului, o cascadă uriașă se prăvălește în Marea Nesfârșită de la poalele ei. Acum înțeleg de ce Hemaira are numai trei ziduri. Capitala este un oraș situat pe o stâncă, iar cascada de la marginea sa este o barieră de netrecut împotriva oricărei forțe care ar căuta să atace de pe mare. Statuia pe care am văzut-o se înalță la marginea cascadei, o femeie cu părul foarte creț și o siluetă zveltă, dar vânjoasă. Privește înspre apă, cu brațul întins spre orizont în semn de avertizare.

— Fatu cea Neabătută, mama primului împărat și custodele apelor din jurul Hemairei, explică Mâini-Albe, iar cuvintele ei mă umplu de uimire.

În vocea ei disting un ton, o emoție pe care nu o înțeleg. Tristețe? Regret?

— O privelițte potrivită cu care să ne încheiem călătoria. Acum pornim spre Sala Jor, spune, făcând un gest

spre clădirile administrative care se înalță imediat sub palat. Pregătiți-vă.

Eu încuviințez în tăcere, iar neliniștea îmi cuprinde pieptul în timp ce gemenii equus merg mai departe, lovind cu ghearele pe podul principal. Ochiul lui Oyomo se conturează deasupra noastră, o condamnare tăcută. În curând, călătoria va lua sfârșit. Noua noastră viață este pe cale să înceapă.

Când ajungem la străzile ce mărginesc clădirile administrative, groaza deja mi s-a încolăcit ca o cobră în stomac. Abia observ cât de ordonate sunt străzile de aici, abia observ grădinile luxuriante care se agață de clădirile grandioase, impunătoare, aproape la fel de vechi precum însăși Otera. Nu mă pot gândi decât la cum se vor schimba lucrurile pentru mine. Ce îmi va rezerva Hemaira? Va fi așa cum mi-a promis Mâini-Albe? Se vor adeveri vreunele dintre promisiunile ei? Încă mai am acea îndoială persistentă, acea frământare care mă cuprinde ori de câte ori mă aflu în prezența ei.

Fă să fie adevărate, mă rog eu în tăcere în timp ce înaintăm pe stradă. Ne apropiem de o clădire roșie enormă, cu însemnele jatu afișate la vedere pe drapele. Sala Jor, sala administrației pentru soldații jatu. Tata povestea atât de des despre ea din vremea când a făcut armata, încât o recunosc imediat ce o văd. Rânduri de fete îi înconjoară latura, iar dinspre ele adie un miros acru, neplăcut de familiar: duhoarea corpurilor nespălate.

Îmi dau seama atunci, chiar și fără să întreb, că fetele acelea sunt alaki. Aceeași senzație de înfiorare pe care am simțit-o cu Britta se scurge prin mine.

Greața îmi agită măruntaiele cu cât ne apropiem mai mult de ele.

Celelalte alaki sunt toate dureros de slabe, cu hainele rupte și murdare, cu picioarele goale și pline de coji. Nici măcar o mască nu le acoperă fețele, nicio pelerină și nicio rasă nu le apără pudoarea de gărzile vânjoase, îmbrăcate în negru, care le privesc cu poftă în timp ce verifică simbolurile de pe dosul sigiliilor lor înainte de a le îndruma spre diferite cozi. Câteva sunt rănite, cu sângele picurând de pe robe, cu cicatrici care se întretaie pe brațele și umerii lor dezgoliți. Nu au murit, cel puțin nu de curând. Rănile și cicatricile lor s-ar fi reparat deja complet în somnul aurit dacă s-ar fi întâmplat așa.

Pe de altă parte, moartea fizică nu este cel mai rău lucru care se poate întâmpla unei alaki. Îmi dau seama după expresiile bântuite din privirile celorlalte fete, din felul în care nu se opun când sunt date jos grosolan, câte șapte, opt odată, din spatele trăsurilor, că toate au avut de suferit foarte mult. Chiar și atunci când gărzile le împung spre Sala Jor, cu drapelele fluturând ursuze în adierea vântului, cele mai multe dintre ele nu scot niciun sunet. Ce metode au folosit ceilalți cărăuși pentru a le ține pe fete în frâu? Mă trece un fior doar când mă gândesc la asta.

Slavă lui Oyomo pentru Mâini-Albe. Un gând surprinzător, însă adevărat. În ciuda tuturor îndoielilor mele legate de ea, tot ce a făcut mai autoritar în timpul călătoriei noastre a fost să încuie ușile trăsurii noaptea, ca să nu fugim. Nu ne-a bătut și nu ne-a abuzat vreodată, nu ne-a făcut niciodată cu ou și cu oțet, deși bănuiesc că celelalte fete au suferit toate aceste lucruri și multe altele.

Aștept, din ce în ce mai neliniștită, în timp ce ea oprește trăsura în fața sălii, apoi coboară să ne deschidă partea din spate.

— Aici ni se despart drumurile, alaki, spune ea, făcându-ne semn să coborâm.

Eu ies timid, cu brațele strânse în jurul meu. Gărzile ne privesc de-acum, iar încruntăturile lor îmi pârjolesc umerii. Dintr-odată îmi doresc să fi avut vechea mea pelerină, cea pe care am lăsat-o în Irfut. Era zdrențuită și sărăcăcioasă, dar întotdeauna m-a apărat de privirile altora, întotdeauna m-a făcut să mă simt în siguranță. Aici, nu am asemenea paveze, nici măcar masca pe care mi-am închipuit că o voi purta deja.

În timp ce înaintez târându-mi picioarele spre partea din față a trăsurii, cu stomacul întors pe dos, cu palmele transpirate, cei doi gemeni equus se întorc spre mine cu expresii jalnice.

— Acum trebuie să ne luăm rămas-bun, alaki, spune Braima, bosumflat.

— Ne-au plăcut toate merele de iarnă pe care ni le-ai dat, Mutulică, adaugă Masaima, privindu-mă. Au fost tare gustoase.

— Data viitoare când ne vedem, o să vă dau mai multe mere, spun eu încet, mângâindu-l pe el și pe fratele său.

Cei doi încuviințează, iar eu mă întorc spre Mâini-Albe. Are colțul gurii ridicat, ca de obicei, dar ochii îi sunt ascunși în spatele măștii. Pare aproape... plină de regrete când se uită la mine, cu toate că nu înțeleg de ce.

— Mâini-Albe, eu...

— Trebuie să vă las acum, spune ea, oprindu-mă cu un gest.

Se uită de la mine la Britta.

— Nu fiți proaste și nu veți muri de prea multe ori.

Amândouă dăm din cap în tăcere. Ea se întinde și ne strânge mâinile. Este gestul cel mai afectuos pe care ni l-a arătat până acum de când călătorim împreună și întețește frica pe care o simt urcând în mine. Încerc s-o înăbuș în timp ce Mâini-Albe continuă să-și ia rămas-bun.

— Țineți minte, o să fie dur, dar o să învingeți. Norocul să vă fie călăuză, șoptește ea.

— La fel vă doresc și eu, răspund, însă ea se îndreaptă deja spre trăsură.

Pleacă mai departe, iar Braima și Masaima îmi fac cu mâna în semn de rămas-bun.

Când dispare, frica aceea mă cuprinde și mai strâns, accelerându-mi bătăile inimii.

Te rog, te rog, te rog, fă să pot îndura ce urmează.

7

— Ele or fost rănite, nu-i așa, celelalte fete? întreabă Britta după câteva minute.

Eu nu răspund, fiindcă am mușchii prea încordați ca să vorbesc măcar în timp ce înaintăm pe culoarele întunecate și cavernoase din Sala Jor. Fiecare duce într-o încăpere, spre unul dintre diferitele terenuri de antrenament pentru alaki. Judecând după numărul cozilor, sunt zece.

În timp ce Britta și cu mine ținem pasul cu coada ce se îndreaptă spre încăperea care duce la Warthu Bera, terenul de antrenament despre care ne-a povestit Mâini-Albe, celelalte fete se ghemuiesc unele într-altele, o parte suspinând pe ascuns, altele tremurând la fiecare pas. Se tem de jatu care patrulează pe coridoare, de cei cărora le strălucește pe umeri ansetha, simbolul cu stele. Mâini-Albe ne-a avertizat, pe Britta și pe mine, în privința acestor jatu, ne-a spus să-i tratăm cu precauție. Sunt antrenați special să le subjuge atât pe alaki, cât și pe urlătorii-morții și, ca atare, sunt mult mai brutali decât compatrioții lor. Ei sunt motivul pentru care mirosul de sudoare și de frică se întețește constant de când am intrat în sală.

Mă rog, unul dintre motive.

Celălalt sunt fetele cu robe sfâșiate și ochi plecați care își târăsc picioarele pe lângă noi, cu mișcări lente și rigide, de parcă cineva le-ar fi smuls sufletul din corp.

Recunosc privirea aceea, postura aceea.

Este aceeași pe care o au uneori slujnicele de la templul seniorului Durkas. Aceeași care le spune tuturor că nu mai sunt fecioare. Din nou îi sunt recunoscătoare lui Mâini-Albe. Ce ni s-ar fi întâmplat dacă am fi avut alți cărăuși, bărbați? Mă cutremur numai gândindu-mă la prețul pe care l-au plătit deja unele dintre fetele de aici ca să-și câștige iertarea.

— Deka? mă îmboldește Britta, iar privirea îi fuge din nou către fetele cu ochii goi.

— Au fost rănite în mai multe feluri decât ne putem închipui noi, răspund în cele din urmă, cu o expresie sumbră pe chip.

Ea se uită la mine, iar ochii îi sunt sticloși din pricina lacrimilor înfricoșate.

— Om avut noroc, nu-i așa?

— Încă avem, șoptesc eu ferm și o strâng de mână. Ne avem una pe alta.

Și vorbesc serios, cred fiecare cuvânt. Am noroc să o am pe Britta alături, să am pe altcineva cu care să îndur aceste lucruri.

Ea dă din cap în timp ce ajungem la ușile duble din capătul holului.

Încăperea în care intrăm este imensă și e greu să vezi până în cealaltă parte. Sculpturi împodobite din aur decorează pereții din piatră neagră lucioasă, iar podeaua este asemănătoare. Mă chinui să țin gura închisă, atât de uimită sunt de tot ce văd. Singura piatră neagră pe

care am văzut-o vreodată se găsea în templul din Irfut și ajungea doar cât să decoreze altarul. Cantitatea de piatră neagră din încăperea asta ar hrăni fiecare familie din Irfut o mie de ani sau mai mult.

Și mai descurajator este șirul de băieți care ne așteaptă, fiindcă toți poartă armuri și măști de război.

Aproape mă împiedic la vederea lor.

Sunt în jur de o sută de băieți în total, cam la fel de mulți ca noi, alaki, și stau cu spinarea dreaptă și cu mâna pe inimă. Au între șaisprezece și douăzeci de ani, cred, și cu toții par stricți și amenințători, cu privirile pline de dispreț pe sub măștile de război.

Inima începe să-mi bată altfel, frenetic și temător. Trebuie să rezist fizic imboldului de a mă înconjura strâns cu brațele.

— Ce se-ntâmplă? De ce sunt aici? întreabă Britta, apropiindu-se neliniștită de mine.

Scutur din cap.

— Nu știu.

Sunt atât de tulburată de vederea tuturor acelor băieți, încât durează câteva clipe până ce observ platformele. Zece la număr, se înalță, solide și impunătoare, sus, în aerul de deasupra noastră, cu scări care urcă și coboară de o parte și de alta a fiecăreia. Pe opt dintre ele stau înalții funcționari, cu robele galbene răsfirate în jurul lor, cu pergamente și călimări la îndemână. Cele două din centru însă sunt ocupate de comandanții jatu, înalți și cu pielea închisă la culoare, și care poartă măști de război. Privirea îmi este atrasă imediat de comandantul din stânga. Nu doar părul lui, care este împletit într-un stil complicat și uns cu argilă de un roșu-aprins, ci și statura

lui îmi atrage atenția, mai scundă decât a celorlalți și mai grațioasă, în ciuda mușchilor săi proeminenți.

Pare aproape... feminin, dar nu se poate așa ceva. Femeile nu au voie să devină comandanți jatu.

— Îndreptați rândul! strigă gardianul de lângă noi, speriindu-mă și făcându-mă să nu mă mai holbez.

În timp ce o împinge înainte pe fata din fața mea, un strigăt furios răsună dintr-odată în sală:

— Ia-ți mâinile jegoase de pe mine!

Vine din capătul culoarului, unde o fată subțire și înaltă se luptă cu un grup de cărăuși, cel puțin patru la număr. Împinge atât de feroce, încât câțiva sunt izbiți de perete. Mă frec la ochi, clipind iar și iar ca să mă asigur că e adevărat ceea ce văd. I-a scuturat pe cărăuși de pe ea de parcă ar fi fost purici. N-am mai văzut niciodată așa ceva, nici măcar din partea unui bărbat. Aceasta o fi forța alaki despre care ne-a povestit Mâini-Albe, cea care m-a împins uneori să-mi sfâșii păturile de blană în timp ce dormeam?

Când ia o sabie de la unul dintre cărăuși și o vântură amenințător, câțiva jatu vin în fugă spre ea, cu sulițele ridicate. În câteva clipe au încercuit-o, iar vârfurile ascuțite ale sulițelor se află la câțiva centimetri de gâtul fetei.

— Dați-i drumul!

Toată lumea se întoarce, inclusiv eu, la auzul acestui ordin brusc și puternic. Vine de la băiatul înalt și musculos care iese acum din rând, cu pași lenți și hotărâți în timp ce se apropie de fata cea mândră.

— Este soldat în războiul împotriva urlătorilor-morții, declară el în maniera sacadată și clar articulată a celor obișnuiți să vorbească mai degrabă hemairană decât oterană. Iar soldații au drepturi.

Drepturi? Cuvântul îmi răsună în minte, surprinzător și de necrezut. Drepturile sunt domeniul bărbaților și al băieților, nu al femeilor și, cu siguranță, nu al fetelor alaki. Chiar și așa, cuvântul înflorește, ca o speranță îndepărtată pe care mă tem să o ating măcar.

— Nu-i așa, căpitane Kelechi? spune băiatul, privindu-l pe comandantul mai înalt.

Spre mirarea mea, comandantul încuviințează.

— Într-adevăr, recrut Keita, răspunde el. Toată lumea de aici are drepturi, cu toate că unele ar vrea să le întindă până la limitele decenței.

Îi aruncă o privire dezaprobatoare fetei mândre, care scuipă pe jos, scârbită.

Scoțând un sunet iritat din gâtlej, comandantul îi face semn băiatului — Keita — să se apropie.

— Informeaz-o cu privire la drepturile pe care le are în calitate de nouă membră a armatei împăratului, recrut Keita.

— Da, să trăiți.

Keita vine spre fata cea mândră, scoțându-și coiful și masca de război în timp ce se apropie. Mă uimește să descopăr că și el are pielea închisă la culoare ca mine — mă rog, mai închisă —, cu toate că părul îi e tuns atât de scurt, încât aproape că pare chel, iar ochii îi sunt aurii și ageri ca ai unui șoim. Are vreo șaisprezece ani, dar are o duritate în priviri, care vădește o maturitate mai profundă.

Cine e Keita, de îl cunoaște atât de bine pe comandant?

Armura lui pare diferită față de a celorlalți jatu, mai împodobită. Tata mi-a spus odată că armura fiecărui jatu este gravată cu simboluri hemairane care celebrează

bătălii de demult, victorii obținute. A lui Keita are mai multe simboluri decât orice armură de jatu am văzut vreodată, iar fiecare umăr îi este decorat cu câte o emblemă reprezentând un orilion care își dezvelește colții.

Poate că este o moștenire pe care i-a transmis-o tatăl lui sau vreun unchi. Aristocrații au mai multe astfel de obiecte. În orice caz, arată că e mai mult decât ceilalți jatu care îl înconjoară. Mai bogat, fără îndoială. Probabil că e unul dintre nobilii hemairani despre care am auzit întotdeauna atâtea lucruri. Asta i-ar explica relația cu comandantul, precum și de ce se simte atât de în largul lui să vorbească neîntrebat.

Suspiciunea întunecă trăsăturile mândre și rafinate ale fetei când ajunge în preajma ei.

— Nu te apropia! mârâie ea, cu pielea oacheșă aprinsă de furie. Nu mai ascult niciuna dintre minciunile voastre! Soldați în armata împăratului? Iertare? Minciuni, toate-s minciuni! Tot ce vreți e sângele nostru pe podeaua asta, ca să-l vindeți, oameni de nimic ce sunteți! spune ea, împungând cu sabia înspre el.

Keita ridică mâinile într-un gest împăciuitor.

— E adevărat. Ești liberă să faci ce vrei, spune el, apoi se uită la noi. Toate sunteți libere să faceți ce vreți. Dacă vreți să plecați acum, puteți să o faceți.

Șoapte se înalță în aer, nesigure, dar pline de speranță. Lângă mine, Britta se foiește.

— Crezi că-i adevărat ce zice?

Preț de o clipă, îmi îngădui să-l cred pe Keita, îmi îngădui să cred în cuvintele lui. Apoi îmi amintesc de Ionas, îmi amintesc cum mi-a înfipt sabia în burtă la doar câteva ore după ce mi-a spus cât de drăguță sunt.

Încordarea îmi cuprinde din nou corpul.

Keita nu va fi altfel când va veni momentul. Orice ar face acum, curând își va da și el arama pe față. Așa se întâmplă cu toți.

— Nu, spun eu, scuturând din cap.

Privesc cu ochi obosiți cum ceilalți jatu se întorc spre comandanți în semn de protest.

— Dar, căpitane Kelechi... exclamă un jatu.

— Sigur n-o să acceptați așa ceva! imploră altul.

Comandantul mai înalt ridică mâna să se facă liniște.

— Recrut Keita are dreptate, tună el. Alaki fie își doresc să se afle aici, fie nu. Un soldat fără chef e un soldat inutil. Toate sunteți libere să plecați dacă așa doriți, dar rețineți că sunteți impure, iar lumea exterioară nu va vedea decât acest lucru. Ca să nu mai spun că urlătorii-morții vă vor vâna oriunde vă ascundeți.

Dă din cap, iar soldații jatu deschid ușa fără tragere de inimă, urmându-i ordinul.

Privesc toate astea încordată, la fel și Britta.

În jurul nostru, fetele murmură între ele, întrebându-se ce să facă.

Keita pășește din nou în față.

— Noi vă putem garanta siguranța până la hotarul Hemairei, spune el. După aceea sunteți pe cont propriu.

O privește insistent pe fata cea mândră, iar orice speranță aș fi avut se destramă precum cenușa în gură.

Asta e, asta e condiția. Da, putem să plecăm de aici, însă după ce ieșim pe porțile Hemairei ne întoarcem la vechea noastră viață, la Mandatul de Moarte, la amenințarea constantă a urlătorilor-morții... Keita e la fel ca toți ceilalți, ne oferă lucruri imposibile și le numește alegeri.

Fata cea mândră pare să știe acest lucru, fiindcă se uită de la ușa deschisă înapoi la el.

— Avem cuvântul vostru? întreabă neîncrezătoare, privind de la el la comandant, care încuviințează din cap.

— Jur pe soarele lui Oyomo, răspunde Keita, referindu-se la *koru*, simbolul sacru al soarelui. Vă spun un lucru însă: pe terenurile de antrenament puteți deveni cineva. Puteți fi luptătoare, iar după ce veți fi terminat, veți primi iertarea. Sau vă puteți duce viața ca niște proscrise, mereu cu frica Mandatului de Moarte. Adevărul e simplu: sunteți fie cu noi, fie împotriva noastră. Alegerea vă aparține.

Făcând o plecăciune scurtă și rapidă în fața ei, se întoarce la locul său din rând. Sunt recunoscătoare că a plecat; mă cuprinde furia față de mine însămi că aproape i-am crezut vorbele. De ce am gândit, fie și pentru o clipă, că ar fi altfel decât Ionas și toți ceilalți?

Îmi îndrept din nou atenția către fata care stă acum în mijlocul sălii, cu ochii umbriți și întunecați. Se uită din nou spre ușă, apoi iar spre coadă. Privirea i se mută de la una la alta: ușă, coadă, coadă, ușă. Văd cum îi trec prin minte o grămadă de gânduri, văd cum face aceleași calcule pe care le-am făcut și eu. În cele din urmă, alege. Își îndreaptă spatele și se duce la rândul ei, maiestuoasă ca o regină. Rămâne.

Aproape simt zâmbetul mulțumit al lui Keita în timp ce, încet, dar sigur, și celelalte fete îi urmează exemplul.

8

După ce toate fetele s-au întors la rândurile lor și totul este la fel ca înainte, comandantul mai înalt se apropie de marginea platformei sale și își scoate masca de război. Chipul său este deopotrivă arogant și impunător: atât de închis la culoare, că aproape seamănă cu cerul de la miezul nopții, și atât de sever, încât ochii săi neînduplecați, căprui-închis, ne străpung de deasupra pometilor ascuțiți ca niște cuțite.

— Sunt căpitanul Kelechi, comandant peste jatu repartizați la Warthu Bera, tradiționalul vostru teren de antrenament, declară el, iar glasul îi răsună în toată sala. În fața voastră se află cei mai noi recruți de la Warthu Bera.

Arată spre rândul de băieți, care își scot iute coifurile și măștile de război.

— Aceștia sunt aici să servească drept uruni, frații voștri de arme. După ce veți încheia primele trei săptămâni de antrenament inițial, vi se vor alătura și vă vor oferi ajutor în luptele din următoarele luni. Speranța noastră este să formați parteneriate profunde și îndelungate cu ei, care să dureze mult după ce veți părăsi zidurile acestea.

— Fraţi? şopteşte Britta în barbă, iar expresia ei consternată o oglindeşte pe a mea.

Nu mi-i închipui pe niciunul dintre acei băieţi cu o înfăţişare arogantă ca pe noii noştri fraţi.

Lângă mine şi Britta, o fată cu cozi lungi împletite pufneşte ca pentru sine:

— Iscoade, mai degrabă, care au grijă să rămânem unde ne e locul.

Căpitanul continuă, ignorând şoaptele tot mai apăsate:

— Ştiţi cu siguranţă toate că urlătorii-morţii au început să se adune în cuibul lor primordial din apropierea Munţilor N'Oyo, cu sutele de mii.

— Cu sutele de mii... şopteşte Britta, ca un ecou al gândurilor mele cuprinse de panică.

Ştiam că există o mulţime de urlători-ai-morţii, dar nu mi-aş fi putut închipui niciodată adevăratul număr al acestora.

— Ceea ce poate că nu ştiţi este că Hemaira se află în calea lor. Din acest motiv, împăratul Gezo a hotărât că toate alaki, chiar şi neofitele, trebuie să meargă în raiduri lunare, atât pentru a le reduce numărul, cât şi pentru a vă pregăti de campanie. Trebuie să ştiţi totul despre duşmanii voştri, fiecare avantaj, fiecare slăbiciune, înainte să-i înfruntaţi pe câmpul de luptă, iar recruţii vă vor ajuta în acest demers.

Se aud murmure de peste tot. Raiduri lunare? Vrea să spună că noi chiar va trebui să înfruntăm urlătorii-morţii în sălbăticie?

În timp ce mie mi se taie răsuflarea de groază, căpitanul Kelechi continuă:

— În următoarele luni îi veți înfrunta pe cei mai înspăimântători monștri din toată Otera, însă nu îi veți înfrunta singure. Noii voștri uruni vă vor fi alături la fiecare pas. Chiar și în timp ce vă încheiați antrenamentul inițial, ei vor fi de cealaltă parte a zidului, așteptând să vi se alăture, frații voștri de arme.

Le face semn recruților, iar aceștia vin în pas de marș și formează un singur șir în spatele lui, stând în poziție de drepți. Comandantul mai scund, care a rămas tăcut în tot acest timp, ne face și nouă semn să procedăm la fel. Ne ia puțin mai mult timp, fiindcă ne îmbrâncesc soldații jatu, dar după câteva clipe ne aliniem și noi într-un șir opus, astfel încât cei doi comandanți stau cu fața unul la altul.

După ce ne-am ocupat locurile, căpitanul și tovarășul său tăcut fac din nou câte un semn, iar recruții pășesc în lateral, apoi încep să treacă încet pe lângă șirul nostru.

Acum înțeleg. Așa o să ne primim partenerii: făcând pereche cu oricare jatu se oprește lângă noi când căpitanul Kelechi le ordonă să nu se mai miște.

Inima îmi urcă în gât cu fiecare pas al recruților. *Ajută-mă să nu fac pereche cu un băiat crud sau cu unul care le urăște pe alaki*, îl implor eu în tăcere pe Oyomo. Chipul lui Ionas îmi apare preț de o clipă în amintire, iar eu îl alung, rugându-mă și mai fierbinte. *Te rog, te rog, te rog...*

Procesiunea continuă și pare să se întindă la nesfârșit, în timp ce șirul recruților merge încet și hotărât spre capătul șirului nostru. Pe lângă noi trec băieții: înalți, scunzi, grăsuți, subțiri; de la miazăzi, de la răsărit, de la apus, de la miazănoapte; toți cu expresii la fel de amenințătoare pe chip, unii cu rânjete abia ascunse. Sunt atât de agitată în momentul acesta, încât îmi transpiră mâinile și am un

nod în stomac. Dintr-odată sunt pe deplin conștientă de înfățișarea mea sărăcăcioasă: părul dezordonat și robele zdrențuite, chipul nemascat.

Cobor privirea și apoi rămân cu ochii fixați în podea, incapabilă să mă mai uit în jur. Rugăciunile mele nu au cum să-și găsească răspuns. Băieții par la fel de reticenți ca noi să se afle aici, ba chiar unii dintre ei sunt furioși și nu vor să ne privească fețele. Nu pot decât să-mi închipui ce gândesc, știind că vor fi nevoiți să muncească alături de fete impure. Urmașele unor demoni, suficient de puternice să-i azvârle cum a făcut-o fata aceea mândră.

Transpir în continuare, cu ochii coborâți, până ce aud în sfârșit comanda:

— Opriți-vă.

Preț de o clipă, nu pot privi în sus. Ce voi găsi dacă o fac: scârbă? Frică? Înghit în sec, pregătindu-mă să fiu dezamăgită. Apoi ridic capul. Spre surprinderea mea, în fața mea stă un băiat apusean scund, cu părul negru, cu trei dungi tatuate de la bărbie până la buză. Când îmi zâmbește, cu ochii căprui binevoitori și blânzi, simt un fior de ușurare. Nu e unul dintre băieții masivi, amenințători. De fapt, dacă mijesc ochii, aproape arată ca o fată, cu genele lui lungi și zâmbetul timid. Zâmbesc și eu, iar nodul din stomac îmi slăbește.

Apoi căpitanul Kelechi strigă:

— Recruți, mai faceți un pas și întâlniți-vă partenerele.

Mai faceți un pas?

Mă cuprinde groaza în vreme ce apuseanul ridică trist din umeri a părere de rău și apoi execută comanda, oprindu-se în fața unei fete cu părul roșu ca focul. Eu înalț privirea și mă apucă disperarea. În ochii mei se uită doi ochi severi și aurii. Ai recrutului Keita. El este noul meu partener.

Abia îl aud pe căpitanul Kelechi când vorbește din nou, abia aud orice altceva dincolo de bătăile panicate ale inimii mele.

— Faceți prezentările! ordonă el.

Keita mă privește de sus, cu chipul lipsit de expresie.

— Eu sunt Keita, spune el. Keita din Gar Fatu.

E nevoie de toată forța pe care o am să mă oblig să-l privesc în continuare în loc să-mi feresc capul de rușine. În sfârșit, reușesc să răspund:

— Deka din Irfut, mormăi eu.

El dă din cap aprobator.

De-acum, căpitanul Kelechi și partenerul lui s-au întors cu fața unul la altul.

— Întindeți mâinile, ne ordonă căpitanul, întinzându-și mâna spre comandantul tăcut, care încă poartă mască, spre deosebire de toți ceilalți bărbați.

Acum, mai mult ca oricând, sunt convins că e femeie.

Îl apucă de antebraț, iar el face la fel, o imitație abjectă a ritualului căsătoriei.

— Întindeți mâinile unul către altul în spiritul camaraderiei.

Keita și cu mine ne așezăm cu fața unul la altul și facem același gest.

Mă cutremur când mâna lui o atinge pe a mea. E caldă, plină de bătături... Are mâini puternice, mâini de spadasin. Genul de mâini cu care Ionas mi-a înfipt sabia aceea în burtă. Amintirea mă înfioară și trebuie să mă forțez să nu-mi smulg mâna din a lui. Mă uit în ochii lui, încercând să-mi depășesc frica.

Însă privirea îi alunecă într-o parte, iar chipul îi e ascuns de o expresie rece. Își slăbește strânsoarea.

Aproape sunt recunoscătoare când vorbește căpitanul Kelechi.

— De acum și până în clipa morții, sunteți legați unii de alții, spune el. Frați și surori de arme. Uruni.

Cuvintele lui îmi trimit un fior pe șira spinării. Pare aproape... prevestitor... Când ridic din nou privirea, expresia lui Keita este mai întunecată și mai severă ca oricând. Abia mai pot să respir și abia mă mai țin pe picioare, atât de aproape de acest băiat care va fi acum legătura mea cu lumea normală. O lume din care nu sunt convinsă că mai vreau să fac parte. O lume care cu siguranță nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

— Bine te-am întâlnit, Keita, zic eu, forțându-mă să-mi alung stinghereala.

La rândul lui, dă din cap cu un gest scurt.

— Bine te-am întâlnit, Deka din Irfut, răspunde el.

Apoi îmi dă drumul la mână.

Acestea fiind spuse, ceremonia ia sfârșit. Băieții ies unul după altul prin celălalt capăt al sălii, urmați de comandanți, iar cărăușii intră înapoi, pe rând. Totul se întâmplă atât de repede, încât abia observ că doi înalți funcționari îmbrăcați în robe galbene se duc la locurile lor pe platformele goale, abia observ că ne încolonăm din nou, de data aceasta în fața platformelor. Acum începe adevărata admitere. Fetele se apropie de înalții funcționari, care le examinează și le înscriu detaliile pe pergamente cu ajutorul asistenților în robe cafenii care mișună acum încoace și încolo ca niște furnici. Fata din capul rândului meu, una plăpândă și bolnăvicioasă din provinciile de la miazăzi, suspină încet în timp ce asistenții o împung și o cercetează, strigându-i detaliile cu glas tare.

— Înălțime: cinci palme, trei noduri. Sever subnutrită. Semne de început de scorbut.

Mă încrunt. Subnutrită? Cum se face că fata asta e subnutrită, iar eu nu, după toate acele săptămâni în care am dormit pe vas? *Nefirească*... Din nou aud cuvântul acesta șoptit în minte, alungându-mi toate gândurile legate de Keita și de felul rece în care m-a privit de sus. Îmi ignor fricile, încercând să mă gândesc la alte motive pentru care există diferențe între mine și fata asta. Poate că unele alaki sunt mai bolnăvicioase decât altele, iar unele, ca mine, sunt pur și simplu mai sănătoase din fire. Există atât de multe explicații posibile.

Cărăușul fetei, un bărbat îndesat, cu barbă, își exprimă zgomotos nemulțumirile când primește numai jumătate de pungă de aur drept plată.

— Mi s-au făgăduit șaizeci de ota pentru fiecare fată! Șaizeci! bolborosește el.

Răspunsul asistentului este implacabil.

— Asta e bolnăvicioasă și hrănită prost. Ați fost avertizați să nu vă purtați urât cu proprietatea împăratului.

Proprietatea împăratului. Mă cuprinde scârba la auzul acestor cuvinte. Credeam că se presupune că vom fi soldați.

De-acum, toți cărăușii au ajuns în mijlocul încăperii, cu excepția lui Mâini-Albe, nu că m-ar surprinde faptul că nu este aici. Nu cred că are nevoie de aurul pe care-l împart asistenții pentru serviciile cărăușilor. Călătoria noastră a părut mai degrabă o sursă de amuzament pentru ea decât altceva. Nu e prima dată când mă întreb cine este cu adevărat și de ce s-ar înhăma la o asemenea călătorie aparent de dragul distracției.

În timp ce întorc întrebarea pe toate părțile, simt în nări un miros îngrozitor de ars, urmat de urlete disperate. Mă întorc spre sunet, cu mușchii încordați. Acolo e un

asistent care înmoaie mâinile unei fete cu părul roșcat într-o urnă care conține ceva ce seamănă cu aurul lichid.

Aurul blestemat, propriul nostru sânge.

Îmi vine un gust în gură și simt cum mă cuprinde greața, dar înghit în sec, arunc o privire către fată, care plânge acum incontrolabil în timp ce se holbează la mâinile ei. Au fost aurite, acum sunt acoperite cu aur de la vârfurile degetelor până la coate. E aproape ca și cum ar fi deja moartă, pe jumătate cufundată în somnul aurit. Gândul acesta îmi trimite râuri de sudoare pe spinare în timp ce rândul înaintează din nou.

Aurirea nu o să mă doară, îmi spun eu încurajator. Doar o să înțepe puțin. Doar puțin. Însă știu că nu e adevărat. Mirosul acela de ars se întețește de-acum, mai intens și mai visceral decât mirosul care îmi chinuie uneori amintirile. E ceva la aurul acela blestemat din urnă, ceva la modul în care a fost preparat, care îl face să se lipească de pielea alaki.

Se înalță tot mai multe urlete, iar privirea mi se înnegurează. Simt că sar afară din propria-mi piele, că tot corpul îmi stă ca pe ace.

— Deka, respiră, Deka!

Glasul Brittei vine parcă de foarte departe. Mă cuprind brațe moi. Siguranță. Căldură.

— Sunt aici, Deka, șoptește vocea ei. Cu mine ești în siguranță. În siguranță.

În siguranță...

Durează câteva clipe, dar, în cele din urmă, trag cu greu aer în piept și reușesc să dau din cap.

— Sunt bine, murmur eu.

Reușesc să-mi alung greața și să-mi îndrept spatele la timp cât să-l zăresc pe asistent cum o poleiește cu aur pe

fata dinaintea mea. Când scoate mâinile din urnă, aurul lucește acum pe pielea ei. Îmi tremură mâinile. E rândul meu acum.

Înaltul funcționar răsăritean care stă deasupra mea este palid și intimidant în lumina slabă.

— Înaintează, copilă, mă cheamă el, aranjându-și ochelarii într-un fel arogant.

După ce fac un pas înainte, se întoarce spre asistentul său.

— Numele? îl întreabă pe acesta.

— Deka din Irfut, citește ascultător asistentul.

— Ești aici de bunăvoie și nesilită de nimeni? întreabă funcționarul.

— Da, șoptesc eu.

În cealaltă parte a încăperii, altă fată urlă în timp ce ambele mâini îi sunt înmuiate în urnă. Mirosul de carne arsă se înalță în aer și, odată cu el, frica mea.

— Mai tare.

— Da, sunt, zic eu.

Încerc să nu mă mai uit la urnă.

— Îți dorești iertarea?

— Da.

Înaltul funcționar dă din cap, mulțumit.

Mă încordez în timp ce unul dintre asistenți începe să mă cerceteze, trăgându-mă cu mâinile lui aspre.

— Greutate: moderată; înălțime: cinci palme, cinci noduri; părul: negru; ochii: gri, fără semne distinctive; stare excelentă de sănătate.

După ce se încheie această evaluare, asistentul mă întoarce înapoi spre contabil, care își continuă întrebările. Întind gâtul spre el.

— Juri credință împăratului Gezo și armatelor sale?

Este o întrebare pe care nu am anticipat-o, așa că durează o clipă până răspund.

— Da, zic eu în cele din urmă.

Se aud alte urlete, iar spinarea mi-e scăldată într-o sudoare rece.

— Ai fost adusă aici de Stăpâna peste Equus.

— Stăpâna peste...

Am nevoie de câteva momente până să înțeleg că vorbește despre Mâini-Albe. Sigur că asta-i e porecla, datorită lui Braima și Masaima. Îi tratează mai degrabă ca pe niște camarazi decât ca pe niște armăsari, la urma urmei.

— Da, răspund, forțându-mă să vorbesc în pofida panicii.

Înaltul funcționar încuviințează din nou.

— Nu ți-a făcut rău fizic și nu a încercat să-ți vândă cinstea altora?

Clipesc, uluită de întrebare. Acum înțeleg ce li s-a întâmplat fetelor cu ochii goi. Cărăușii n-ar fi trebuit să le facă rău, dar un lucru pe care l-am învățat în ultimele luni este că oamenii fac deseori lucruri pe care n-ar trebui să le facă. O imagine cu seniorii îmi vine în minte, cu gălețile și cuțitele lor ivindu-se amenințător în timp ce ei se pregătesc să cresteze iar pielea unei fete. Inspir și expir ca să alung amintirea asta.

— Nu, răspund eu în cele din urmă.

— Ei bine, ce ușurare, spune funcționarul în barbă. Nu mai avem alte pergamente de umplut cu asta.

Îmi încleștez maxilarul. Fetelor li s-a luat cinstea cu forța, viețile le-au fost devastate, iar pe el îl interesează doar că trebuie să muncească mai mult. Este la fel ca soldații jatu care tocmai au plecat cu falsele lor promisiuni legate de drepturi și libertăți. Trebuie să expir din nou ca să nu mi se citească furia pe față.

Se întoarce spre asistentul său.

— Aurul, ordonă.

În timp ce asistentul aduce urna, înaltul funcționar își îndreaptă privirea către mine.

— Aurul acesta a fost formulat special să te însemneze drept proprietatea împăratului. Se va estompa cu fiecare an ce trece și va dispărea după ce vei ajunge în al douăzecilea an în slujba sa. Somnul aurit nu-l va estompa, așa că nu încerca să-ți pui capăt zilelor ca să-ți scurtezi timpul.

Nu încerca... să-ți pui capăt zilelor...

Acum sunt într-o asemenea stare, încât gândurile îmi sunt abia pe jumătate formate. Când pun în cele din urmă cap la cap ceea ce spune, asistentul îmi suflecă deja mânecile, apoi îmi înmoaie mâinile în urna aceea. De pe buze îmi scapă un scâncet, cu toate că tot ce simt este o scurtă înțepătură ca de gheață înainte ca aurul să-mi acopere pielea. Încerc să nu reacționez la mirosul cărnii mele arse, dar corpul mi se cutremură din nou și acreala din gură mi se întețește când mirosul acela îngrozitor îmi ajunge în nări.

— Este aurită, spune asistentul.

— Este luată în evidență așa cum se cuvine, conchide înaltul funcționar.

Acum mă privește de sus, prin ochelari.

— Faceți Otera mândră în anii care vor veni, alaki, tu și al tău uruni.

Vomit în clipa în care sunt condusă afară din sală.

9

Nu am nimic în stomac. Nimic în afară de fiere și praf. Iar acesta e singurul lucru care mă salvează de mânia celor doi jatu care supraveghează grupul meu când mă scutură un spasm violent în fața sălii. Mâinile încă mă înțeapă și îmi sunt ca o rană vie după aurire, însă le simt deja cum se vindecă, iar o piele nouă se formează pe sub pelicula subțire de aur, care, lucru straniu, este la fel de suplă ca pielea de dedesubt. Chiar e ceva ciudat la aurul pe care l-au folosit.

Jatu cel mai scund rânjește batjocoritor, scârbit.

— Vino-ți în fire, vietate.

Mă împinge spre rândul de trăsuri mari și greoaie, ca niște închisori, care așteaptă în capătul sălii.

Sunt douăzeci de trăsuri în total, fiecare de o culoare diferită, reprezentând terenurile de antrenament răsfirate pe dealuri la cele mai îndepărtate hotare ale Hemairei. Britta și cu mine ne îndreptăm spre trăsurile de un roșu amenințător care așteaptă în capătul rândului. Sunt cele menite pentru Warthu Bera. Cel puțin o sută de fete vor fi duse acolo înainte ca noaptea aceasta să ia sfârșit.

Recruții jatu sunt, fără îndoială, deja pe drum, gata să-și înceapă propriile antrenamente de bază.

Mirosul fricii devine tot mai puternic pe măsură ce ne apropiem de trăsuri, iar fetele se strâng cu disperare în brațe și își șoptesc unele altora: zvonuri, bănuieli, orice au auzit pe parcursul călătoriei. Însă gândurile Brittei au rămas în continuare la noii noștri uruni.

— Mă întreb de ce nu vor să începem să ne antrenăm acum cu ei... murmură ea, iar glasul îi sună neobișnuit.

Mă uit la ea și descopăr că apasă de probă pe aurul de pe mâini. Șuieră încet, cu ochii scăldați în lacrimi, iar eu mă apropii de ea.

— Pielea de dedesubt o să se vindece curând, șoptesc. Totul o să fie bine, o să vezi.

Britta inspiră tremurând și dă din cap aprobator.

— Ați auzit? șoptește fata cu părul roșcat pe care am văzut-o în timp ce era aurită, atrăgându-ne atenția. Terenurile de antrenament o să fie supravegheate de Umbre, iscoadele personale ale împăratului.

— Am auzit că toate sunt femei, răspunde altă fată, mică de înălțime și oacheșă.

Amintirea comandantului mai scund îmi vine imediat în minte.

— Femei? spune altă fată. Nu se poate. Cine a mai auzit de profesori femei?

Eu cu siguranță nu am auzit.

Înțelepciunile Veșnice le interzic femeilor să lucreze în afara casei, singura excepție fiind în slujba soților și a familiilor acestora. Și totuși s-ar putea să fie profesori femei la Warthu Bera, iscoade femei.

Am auzit de Umbrele împăratului; toată lumea a auzit. Ele sunt trimise ori de câte ori împăratul are nevoie

să se înfăptuiască ceva repede și pe tăcute. Se spune că au puteri mai mari decât ale oamenilor normali, că se pot topi în umbrele după care și-au luat numele și că își pot doborî dușmanii de la distanțe enorme. Ele s-ar putea să ne fie profesori? Nu pot nici măcar cuprinde cu gândul așa ceva.

Lângă mine, fata cu părul roșcat clatină din cap.

— Am auzit că n-au avut de ales decât să folosească femei. S-au întâmplat prea multe incidente cu cărăușii bărbați. Le-ați văzut pe unele dintre fete...

— Britta, Asha, Adwapa, Belcalis, Deka, latră jatu cel scund, citindu-ne numele de pe un pergament. Mișcați-vă fundurile!

Dau zor, străduindu-mă să ignor tremurul discret care încă îmi chinuie corpul în timp ce mă grăbesc spre trăsuri. Aurirea nu a fost atât de dureroasă, însă mirosul acela, mirosul acela oribil de ars, încă îmi rămâne în nări, trezindu-mi amintiri care aș prefera să rămână bine îngropate. Când soldatul jatu și partenerul lui deschid ușa să ne vâre înăuntru, îi arunc o privire Brittei. Acum pare o idee mai bine, i-a revenit puțină culoare în obraji.

— Ești în regulă? întreb.

Ea dă din cap că da în timp ce soldatul jatu cel scund încuie bine ușa în urma noastră.

— Încărcat! strigă cel înalt, bătând în acoperiș.

— Porniți! strigă cel scund.

— Porniți! repetă cel înalt, bătând din nou.

Trăsura se pune în mișcare cu o smucitură, ieșind pe stradă. În timp ce ne îndepărtăm de Sala Jor, mă uit în jur. Mai sunt trei fete aici, cu noi. Două dintre ele sunt gemene, amândouă cu pielea neagră ca tăciunele, așa că știu imediat că trebuie să fie din Nibari, un trib cu totul

independent care trăiește în munții celor mai îndepărtate provincii de la miazăzi. Probabil au ajuns aici în urma unor evenimente foarte nefericite. Nibari sunt înverșunat de loiali unii altora, iar mama mi-a spus odată că, de fapt, nu îl venerează pe Oyomo, doar pe un zeu tainic pe care l-au păstrat din vremea dinainte ca triburile să devină Unicul Regat.

Și mai alarmantă este ultima noastră pasageră, fata cea mândră. Se ghemuiește cât mai departe cu putință de noi, celelalte, cu părul negru dezordonat în jurul feței, în timp ce își fixează acea privire hotărâtă pe ușa cu zăbrele care ne separă de lumea exterioară. Poate că regretă deja decizia de a rămâne.

Nu există scăpare, îmi vine să-i spun. Chiar dacă n-am avea zăbrele de metal care să blocheze ușa, ar trebui să-i înfrunte pe jatu. Fiecare caravană de trăsuri are repartizat câte un contingent și cu toții sunt dintre cei antrenați special să se ocupe de alaki. Nici măcar n-aș fi surprinsă dacă s-ar număra și câțiva recruți printre ei, călărind în pas cu aceștia ca să-și însoțească noile „surori". Trebuie să-mi înghit la loc amăreala care îmi urcă în gât la gândul acesta.

Trăsura înaintează zornăind, cu roțile lovind zgomotos pietrele din pavaj. În ciuda acestui lucru, tăcerea este asurzitoare, la fel și tensiunea care ne apasă, sufocantă ca fumul. Britta se foiește lângă mine. Ea este unul dintre oamenii aceia care detestă tăcerile stânjenitoare, sau orice fel de tăceri, de fapt.

— Ei bine, iată-ne aici, spune, silindu-se să ne ofere zâmbetul său cel mai vesel.

Când ochii tuturor se întorc către ea, se foiește încurcată, dar continuă vitejește.

— Are careva idee ce ne-așteaptă când om ajunge acolo? În afară de recruți, vreau să zic.

Râde nervos de încercarea ei dureroasă de a glumi.

— Ți se pare că-i un joc? se răstește fata cea mândră, iar chipul ei cu trăsături acviline se întoarce brusc spre Britta. Ți se pare că suntem în drum spre curte, să învățăm lucrul de mână și cum să fim domnișoare adevărate?

Fata se apleacă mai aproape, cu un rânjet pe față.

— Suntem niște monștri și o să ne trateze ca pe niște monștri. O să ne folosească, o să ne taie, iar când o să termine, o să ne descopere morțile finale și o să ne execute una după alta.

Se lasă pe spate pe scaun, pufnind.

— Uruni, vă vine să credeți asemenea minciuni? Mai degrabă iscoade, să se asigure că nu ne abatem nici măcar un pas sau că nu ne luăm lumea în cap în timpul raidurilor.

Întoarce o privire neînduplecată spre Britta.

— Cu cât înțelegi mai repede asta, cu atât o să-ți fie mai bine.

Britta roșește, cu ochii în lacrimi, iar în mine clocotește dintr-odată furia. Cine e fata asta, de își permite să-i vorbească atât de aspru Brittei? Și astăzi, dintre toate zilele, după tot ce abia am îndurat, după toate umilințele. De ce să sporești durerea, suferința? De ce să ataci singura persoană care încearcă să îndrepte lucrurile?

Mă întorc spre fata cea mândră.

— Nu-i nevoie să faci asta, nu-i nevoie să o sperii, spun eu.

Ochii ei negri ca tăciunele îmi aruncă o privire.

— Nu? Poate că ai iluzii legate de ce înseamnă asta, de vreme ce ești parteneră cu recrutul Keita și toate astea,

rânjește ea batjocoritor, dar eu nu am și aș prefera să mă pregătesc în tăcere.

Simt că mă aprind înainte să-mi dau seama măcar.

— Cine e partenerul meu nu are nicio legătură cu sentimentele mele, mă răstesc eu. Și, să fie clar, tu ai ales asta, la fel ca noi. Ai avut de ales și ai hotărât să rămâi aici.

— Nu, spune fata cea mândră. Am ales să scap de Mandatul de Moarte, fie și doar pentru câteva zile în plus. Am ales să supraviețuiesc, în loc să fiu executată în clipa în care aș fi ieșit pe ușa aia. Să nu-mi confunzi hotărârea cu altceva.

— Ce să spun, toate am ales să scăpăm de Mandatul de Moarte, o întrerupe o voce enervată.

Când ne întoarcem, ne privesc două perechi de ochi în care se citește limpede iritarea. Capul ras al gemenei mai înalte lucește în întunericul trăsurii în timp ce ea rostește tărăgănat:

— Ăsta-i drumul pe care l-am ales toate. Nu mai contează dacă am fost sau nu forțate. Acum suntem aici. Ne resemnăm sau murim, e simplu.

Sunt surprinsă că a vorbit în numele meu. Locuitorii de la miazănoapte și cei de la miazăzi nu se împacă bine niciodată, iar accentul meu arată limpede că vin de la miazănoapte, în ciuda înfățișării mele. Poate că ei nu-i pasă de dușmănia dintre provinciile de la miazănoapte și cele de la miazăzi.

Pot doar să sper că toată lumea de aici va gândi la fel.

Ea și sora ei par mai mari decât noi; să aibă, poate, vreo optsprezece ani. Înfățișarea ei e mult mai fioroasă decât a surorii sale mai scunde și mai mici, care are părul negru împletit în cozi mărunte care îi cad pe spate. Când ridică din umeri, lumina lunii îi dansează pe cicatricile de

pe obraji și umeri. Mi se strânge inima la recunoașterea lor. Sunt cicatrici tribale, săpate probabil în carne cu mult înainte ca sângele să i se prefacă, iar aurul blestemat să înceapă să-i vindece toate rănile. Triburile de la miazăzi le folosesc pentru a-și însemna membrii. Mama avea două pe fiecare obraz.

— Atunci hai să fim prietene, ca să ne fie mai ușor, spune Britta.

Celelalte se întorc spre ea, iar ea se face mică preț de o clipă. Apoi își încordează umerii.

— Sau aliate, m-măcar, se bâlbâie. Unele adevărate, vreau să zic, nu ca noii noștri parteneri.

Nu mă pot abține să nu o admir pentru curajul ei.

— Britta are dreptate, spun eu. Toate mergem într-un loc pe care nu-l cunoaștem ca să înfruntăm orori pe care nu ni le putem închipui. Putem să îndurăm singure.

O pivniță întunecată. Sânge auriu pe pietre.

— Sau putem să ne aliem, să ne ajutăm unele pe altele. Britta m-a ajutat și înainte. Eu am dormit tot drumul pe mare, iar ea mi-a mâncat mâncarea ca să nu înceapă ceilalți să pună întrebări despre mine, despre cum aș putea supraviețui fără să mănânc.

— Ce mai sacrificiu pentru una ca tine.

Ochii fetei mândre cercetează disprețuitor silueta plinuță a Brittei.

— Câteva zile de ospătat după pofta inimii.

Sarcasmul ei mă înfurie.

— Au fost patru săptămâni, zic eu cu răceală în glas. Aproape o lună.

Acum face ochii mari.

— O lună? întreabă, cu gura căscată.

Și fetele din tribul Nibari sunt șocate.

— O lună? cugetă cea mai înaltă. Arăți sănătoasă pentru cineva care n-a mâncat o lună.

Cea mai mică dă din cap aprobator, dar tot nu vorbește. Încep să mă întreb dacă poate.

— Nu cred că cele din soiul nostru mor de foame, răspund.

— Așa e.

Expresia sumbră din ochii fetei mândre arată că știe acest lucru din proprie experiență.

— Însă efectele ei urâte se văd și la noi. Capacitatea noastră de a ne vindeca are limitele ei și avem nevoie de mâncare ca s-o alimentăm.

Mă privește din cap până în picioare.

— Ai părul des, iar corpul nu ți-e slab. Pielea nu ți-e zbârcită și n-ai afte în jurul gurii. Acum cât timp ai stat nemâncată?

În timp ce eu încerc să-mi aduc aminte, Britta se apleacă înainte.

— Încă nu o mâncat.

Clipesc, uluită să-mi dau seama că are dreptate. Când am mâncat ultima oară — sau când am băut ceva măcar? Încerc să identific ziua anume, dar amintirile mele se împrăștie, ca atunci când eram în pivniță.

Buzele fetei mândre se răsfrâng într-un rânjet batjocoritor.

— Ești nefirească, spune ea, scârbită.

În timp ce eu tresar la auzul cuvântului, fata mai scundă din tribul Nibari se zbârlește lângă mine și se întoarce spre fata mândră.

— Toate suntem — și tu ești, pufnește ea.

La fel ca sora ei, are ochii vicleni și o expresie sfidătoare. Și ea are obrajii și umerii acoperiți cu cicatrici ritualice.

— Altfel cum crezi că i-ai azvârlit pe toți gardienii ăia în Sala Jor? Ce femeie de neam omenesc știi tu să aibă o asemenea forță?

Fata se încordează.

— Sigur că știu...

— Nu poți să-ți bați joc de cineva că e nefiresc când și tu ești considerată exact la fel de către alți oameni, o întrerupe fata mai scundă din tribul Nibari.

— Cu atât mai mult avem un motiv să ne aliem, anunță Britta, întinzând mâna spre gemene. Eu sunt Britta, zice ea.

Gemenele se uită la mâna ei, apoi una la alta. Cea mai înaltă și rasă în cap i-o ia prima.

— Eu sunt Adwapa, fiica cea mare a lui Tabelo, înalta căpetenie a tribului Nibari.

— Iar eu sunt Asha, a doua fiică a lui Tabelo, înalta căpetenie a tribului Nibari, spune cea mai scundă, iar cozile îi flutură în timp ce dă din cap.

Când amândouă se întorc spre mine, întind și eu mâna.

— Deka din Irfut, spun eu, strângându-le mâinile pe rând.

— Bine te-am întâlnit, intonează într-un glas.

Ne întoarcem toate spre fata cea mândră. La început doar se uită la noi, scârbită. În cele din urmă, oftează și își dă ochii peste cap.

— Foarte bine, eu sunt Belcalis din Hualpa, spune ea, pomenind un oraș apusean îndepărtat, situat aproape de hotarul cu Tărâmurile Necunoscute.

— Bine te-am întâlnit, spunem toate.

— Asta nu ne face prietene.

Zâmbetul larg al Brittei îi scoate la iveală gropița din obrazul stâng.

— Dar ne face aliate.

Eu încuviințez.

— Hai să ne păzim spatele unele altora și să ne ajutăm pe cât se poate.

Această înțelegere pare să o liniștească pe Belcalis.

— Pe cât se poate, zice ea, apoi adaugă: Dar să înțelegeți un lucru; eu o să-mi iau zborul din văgăuna asta cât de repede pot.

Britta se încruntă.

— Atunci tu nu vrei să fii pură? „Binecuvântate sunt cele sfioase și ascultătoare, fiicele umile și adevărate ale omului, fiindcă ele sunt nepătate în fața Tatălui Veșnic." Așa zice în Înțelepciunile Veșnice.

Belcalis își dă ochii peste cap.

— Voi chiar credeți în aiurelile alea? Puritatea e o iluzie. La fel și iertarea și tot ce ați mai citit în cartea aia blestemată. Ai zice că niște toante ca voi ar fi înțeles asta deja.

Aproape mi-a picat fața. N-am mai auzit niciodată pe nimeni să vorbească așa despre Înțelepciunile Veșnice, cu atât mai puțin despre puritate. Ridic iute ochii, trimițând o rugăciune rapidă spre iertarea Tatălui Veșnic. *Te rog, te rog, te rog nu ne pedepsi pentru asta*, implor eu.

Mă întorc spre celelalte fete.

— Poate ar trebui să ne rugăm, sugerez eu.

— Dacă așa îți vine, spune Adwapa ridicând din umeri.

E clar că nu are nicio intenție de a face asta. La fel și sora ei și Belcalis. E ceva în provinciile de la miazăzi care-i face pe oameni să-L sfideze astfel pe Tatăl Veșnic?

Eu nu vreau să particip la așa ceva. Nu vreau să particip la nimic care m-ar putea duce înapoi în pivnița aceea, înapoi la tot sângele, la toată durerea aceea...

Sunt ușurată când Britta se ghemuiește mai aproape de mine.

— Mă rog eu cu tine, Deka, spune ea, întinzând mâna.

— Mulțumesc, șoptesc în timp ce îi iau mâna.

Ne rugăm în tăcere împreună în timp ce începem să ne îndreptăm spre hotarele capitalei.

Destinația noastră, se pare, este un șir de dealuri izolate aflate tocmai la marginea orașului, chiar lângă zid. S-a lăsat noaptea, așa că un întuneric înăbușitor înconjoară caravana de trăsuri cu alaki care înaintează una după alta spre deal. În ciuda întunericului, văd totul perfect: clădirea cea mare din vârful celui mai înalt deal, cu ferestrele mici cât gămăliile de ac, cu zidurile lucioase și roșii. E impunătoare, aproape amenințătoare, însă așa a fost creată. Zidurile acelea, ferestrele acelea mici de tot sunt menite deopotrivă să-i țină pe locuitori înăuntru și pe alții afară. Acesta trebuie să fie Warthu Bera, noul nostru teren de antrenament.

Rămân cu gura căscată la vederea dimensiunilor sale colosale. Dealurile acelea unduioase, lacul din mijloc; Warthu Bera e suficient de mare cât să găzduiască un sat întreg. De fapt, chiar seamănă cu un sat, cu toate acele clădiri mai mici care o înconjoară pe cea mare situată în vârf de tot. Singura diferență este că aici totul e construit pentru război. Dacă mijesc ochii, văd ceva ce seamănă cu o groapă de nisip în depărtare și țepușe ascuțite care ies din adâncurile șanțului care o înconjoară. Nu e nevoie să întreb ca să îmi dau seama că sunt acolo pentru orice alaki care se gândește să fugă luând-o pe traseul acela. Turnuri de observație țâșnesc din ziduri și toate mișună de jatu în armuri. Noii noștri temniceri. Keita și ceilalți or spune ei

că suntem soldați care au de ales, însă eu știu mai bine. Până și soldații obișnuiți sunt pedepsiți pentru dezertare, iar noi suntem cât se poate de departe de a fi obișnuite.

Este un gând neplăcut, așa că încerc să-l alung când se deschide poarta și traversăm podul pentru a începe urcarea. În cele din urmă, ajungem la curtea clădirii celei mari, unde niște femei între două vârste, îmbrăcate în robe portocalii, sunt aliniate lângă o statuie a împăratului Gezo. Mă străbate un șoc când îmi dau seama că toate sunt fără mască, au capetele descoperite și au alături ceva ce seamănă cu niște bastoane scurte din lemn, vârâte în teci. Întorc privirea, copleșită de ceea ce văd.

Acestea sunt femeile care ne vor instrui?

Îmi crește încordarea, iar sângele mă furnică pe sub piele, în timp ce trăsurile se opresc ușor.

— Descălecați! răsună strigătul de la un jatu la altul. Eliberați-le pe alaki!

Când se aud cheile zornăind în lacătul trăsurii, Britta și cu mine ne privim una pe cealaltă o ultimă dată.

— Fii tare, îmi șoptește ea, cu chipul palid în întuneric.

— Și tu, șoptesc la rândul meu.

Încă e cald afară când ieșim din trăsură și ne alăturăm mulțimii de fete adunate în curte. Aici, temperaturile nu scad atât de brusc ca în provinciile de la miazănoapte, se pare. Aerul e umed și pătruns de un iz înțepător și metalic. Nu e nevoie să inspir adânc ca să-mi dau seama că e sânge, sângele blestemat. După lunile petrecute în pivniță, îi recunosc mirosul de la prima adiere.

Îmi crește încordarea când o matroană robustă cu un piept uriaș se desprinde de grup. Aproape că seamănă cu un taur, cu sprâncenele ei proeminente și ochii mici, mici ca niște mărgele. Mă uit în jos, tulburată de vederea

chipului ei fără mască, iar atunci îi remarc tatuajul mic, ca un soare, de pe dosul palmei, într-o nuanță aprinsă de roșu pe care o recunoști imediat. Din gât îmi iese un icnet. Ylm-koru, emblema soarelui roșu. Emblema slujnicelor de la templu, acele femei nemăritate, destul de nenorocoase cât să fie obligate să slujească în temple și alte lăcașe de cult.

Acum înțeleg de ce toate aceste femei sunt descoperite, cu fețele nemascate nici măcar în prezența soldaților jatu. Nu sunt noile noastre profesoare, ci femeile care le slujesc.

— Urmați-mă, neofitelor! latră matroana, intrând în clădire.

Nu am mai auzit niciodată cuvântul „neofite" până astăzi, dar știu că probabil se referă la noi. Intru în rând în urma celorlalte fete din trăsuri, mergând după ea prin arcada masivă. Iată simbolul acela al soarelui eclipsat pe piatra cea mai mare de deasupra intrării, cu toate că e șters și erodat. Mă încrunt. Așa, tocit, e oarecum schimbat, îmi pare mai cunoscut, ca și cum l-aș mai fi văzut și în altă parte decât pe sigiliul Warthu Bera.

Dar unde?

— Grăbiți-vă! tună matroana, zorindu-ne în jos, pe scări, până în măruntaiele clădirii, într-o sală de baie subterană ce constă într-o serie de căzi placate cu gresie.

Asistente în robe galbene stau în picioare lângă fiecare cadă, cu prosoape subțiri și lame ascuțite alături. Bătăile inimii mi se întețesc la vederea lor.

— Dezbrăcați-vă! mugește matroana.

În timp ce toate ne întoarcem, speriate de ordin, ea se joacă nepăsătoare cu plăselele bastonului pe care îl are legat la brâu. Ne dăm jos hainele, mișcându-ne iute ca

să ne asigurăm că nu ne vede nimeni. Obrajii mi se încălzesc, ochii mi se pironesc în podea, în tavan, oriunde în afară de corpurile celorlalte fete. Chiar și așa, zăresc câte ceva cu coada ochiului: corpuri de toate mărimile și formele, unele acoperite cu păr, altele netede, cu excepția părului de pe cap; câteva ca fetele din tribul Nibari, cu cicatrici sau tatuaje tribale dinainte ca sângele să li se prefacă în aurul blestemat.

Sunt uluită de cât de diferite sunt corpurile celorlalte fete. Mama și cu mine nu am fost primite niciodată la băile pentru femei din Irfut, așa că ea e singura femeie pe care am mai văzut-o complet goală, cu corpul închis la culoare și bine proporționat, la fel ca al meu. Curând, doar o singură fată rămâne îmbrăcată.

Belcalis.

Își înconjoară corpul cu brațele, un gest sfidător în ciuda nesiguranței, a rușinii care i se citește acum în ochi.

Matroana se apropie de ea și îi ridică bărbia cu coada biciului.

— Am auzit că ar fi o scandalagioaică printre voi, spune ea cu un accent puternic, iar *r*-urile și *l*-urile i se rostogolesc pe limbă ca niște valuri. Văd că tu ești aceea. Spune-mi, alaki, de ce refuzi să-mi asculți ordinul?

— Nu doresc să mă dezbrac, spune Belcalis printre dinți.

— Rușinoasă, așa-i? rânjește matroana.

— Dacă vă face plăcere.

— Îmi face plăcere să te dezbraci!

Aud bastonul înainte să-l văd, un fâșâit amenințător prin aer, exact în clipa când mânerul său greoi izbește spinarea lui Belcalis. Ea scoate un icnet surd și se prăvălește pe podea, iar sângele auriu îi țâșnește în jos pe spinare.

Mi se taie răsuflarea. Bastonul acela nu e un baston pentru mers, este un rungu, o măciucă pe care o aruncă soldații în adversarii lor. Am văzut unul în acțiune odată, l-am văzut pe tata când se antrena cu el și cu multe alte arme pe care le-a păstrat din vremea când era în armată. Al lui însă nu avea ghimpi la capătul greu, care să sfâșie carnea și oasele așa cum are al matroanei.

Deci așa o să ne țină în frâu.

Matroana se apropie, pune piciorul pe spinarea lui Belcalis, lipind-o și mai tare de podea. Belcalis geme, îndurerată, dar matroana nu își mișcă piciorul. Doar îi rânjește uitându-se la ea de sus, cu o privire de gheață.

— Bestie neobrăzată, o batjocorește ea, smulgând bastonul rungu din carne.

Îmi acopăr gura cu amândouă mâinile, iar stomacul mi se întoarce pe dos când și mai mult sânge auriu țâșnește în aer. E grețos să vezi tot acel sânge, dar și mai rău e ce se vede dedesubt: un amalgam de cicatrici, fiecare întinsă atât de gros pe spatele lui Belcalis, încât nici măcar ghimpii măciucii nu au putut intra complet în piele. Acum înțeleg de ce pare atât de sfidătoare, de ce nu se retrage când e amenințată de cei care dețin puterea. E obișnuită să fie bătută, tăiată, chiar și înfometată. Coastele ei expuse, șira spinării sfrijită și expresia goală spun toate o poveste, una despre orori de nerostit.

Așa arătam și eu în pivniță, atât de detașată, atât de resemnată?

Matroana își pierde răbdarea. Mângâie iarăși bastonul rungu.

— Nu asculți, alaki? rânjește ea. Nu vrei să urmezi calea? Atunci presupun că va trebui să te bat până ajungi în partea cealaltă.

Ridică iar bastonul, iar Belcalis tresare.

— Nu! exclam eu înainte să mă pot opri. Vă rog, nu-i faceți rău.

Matroana se întoarce spre mine, cu o expresie de amuzament rece pe față.

— Ce-i asta? Scandalagioaica are o prietenă.

Părăsind-o pe Belcalis, vine spre mine. Acum îi văd fața de aproape, cu maxilarul îndesat și sever, cu nasul subțire ca o lamă. Se încruntă, iar ochii aceia mici sclipesc sub sprâncene.

— Ai o înfățișare cunoscută, murmură ea. Ne-am mai întâlnit?

Eu scutur din cap.

— Deschide gura și vorbește, alaki.

Groaza îmi usucă gâtlejul, dar găsesc cumva forța să înghit.

— Nu. Nu ne-am întâlnit niciodată, spun cu voce răgușită.

Pufnește, apoi vorbește mai departe:

— Prea bine. Acum, aveai ceva de spus despre prietena ta. Ce ziceai?

Ochii mi se îndreaptă iute spre sângele auriu care șerpuiește pe pietre. Îmi amintesc sângele acela, îmi amintesc cum băltea în pivniță în jurul meu.

— Nu-i faceți rău... vă rog, șoptesc.

Înghit în sec să alung acea amintire când matroana se apropie de mine și îmi atinge gâtul cu capătul greu al bastonului rungu. Ochii îi sclipesc când vede cum tresar la atingerea ghimpilor.

— N-am vrut să vă jignesc, îngaim eu, ci doar să vă spun că Belcalis e foarte... credincioasă. Nu e obișnuită să fie dezgolită în preajma altora.

— Credincioasă? hohotește matroana. De parcă Oyomo Și-ar îndrepta atenția către vreuna dintre bestiile neobrăzate care sunteți.

În timp ce eu tresar la auzul acestei insulte, ea se întoarce spre Belcalis, cu buzele curbate într-un zâmbet subțire.

— Și tu... deci numele tău e Belcalis. E bine de știut.

Din cealaltă parte a încăperii, Belcalis îmi aruncă o privire amenințătoare și mă cuprinde spaima. N-am vrut, încerc să explic din ochi.

Matroana se apropie din nou de ea, însă de data asta una dintre asistente pășește în fața ei și înclină respectuos din cap.

— Matroană Nasra, se apropie ora. Karmoko vă așteaptă.

Matroana Nasra pufnește.

— Prea bine. Ai grijă ca toate fetele să fie curate, mai ales ea — arată spre Belcalis —, și rade-le în cap până la piele. N-o să avem păduchi la Warthu Bera, latră în timp ce iese din sală.

După ce pleacă, asistenta care a vorbit se întoarce spre fete.

— Spălați-vă, hai, repede. Trece timpul.

Îndrumă altă asistentă către Belcalis.

— Du-o într-o încăpere privată. Nu vreau să văd aur blestemat în apă.

Asistenta se înclină, escortând-o pe Belcalis afară.

— Da, doamnă, spune ea.

Când trec pe lângă mine, Belcalis îmi surprinde privirea.

— Data viitoare când îți vine să mă ajuți, abține-te, șuieră ea.

Apoi dispare, iar restul fetelor, inclusiv eu, intrăm în apă. Una dintre asistente se apropie cu o lamă și îmi rade scalpul. Încerc să nu mă uit la șuvițele creț de păr negru care cad în apă, încerc să nu cedez lacrimilor care îmi înțeapă ochii. Nici măcar nu știu ce să mai cred. Epuizare, emoție, aurirea... toate mă copleșesc acum, aducându-mi în ochi lacrimi de nedumerire.

Însă am să supraviețuiesc tuturor acestor lucruri, îmi amintesc eu, severă. Am să supraviețuiesc acestor lucruri și oricăror altele ce vor urma.

Oyomo, ajută-mă să îndur.

10

În mai puțin de o oră, sunt curată și îmbrăcată în robe verzi și aspre și sandale din piele. Sunt la fel de cheală ca toate celelalte fete supuse lamelor asistentelor. Dacă aș fi avut vreodată îndoieli legate de noul meu statut, acestea au fost șterse în clipa în care părul meu a fost azvârlit în cuptor de parcă nu era nimic. În Înțelepciunile Veșnice scrie că părul unei femei este cea mai mare mândrie a ei, izvorul grației și frumuseții sale.

Acum niciuna dintre fetele de aici nu mai are păr.

Din clipa aceasta, chiar nu mai sunt altceva decât un demon, de vreme ce ultima mea pretenție la feminitate mi-a fost luată. Înțelegerea acestui fapt zguduie ceva în mine și simt o greață care crește în timp ce matroana și asistentele ei ne conduc pe culoarele labirintice ale clădirii, până într-o sală centrală masivă. Acolo așteaptă un șir de fete, fiecare îmbrăcată într-o armură de piele și ținând o sabie de lemn în mână. Și ele au fost rase în cap, dar celor mai multe le-a crescut deja părul până la ceafă. Presupun că asta înseamnă că sunt aici de cel puțin câteva luni.

Acestea sunt probabil fetele care au fost trimise aici înaintea noastră, alaki cele mai mari.

În față de tot stă un trio de femei fără măști, iar în spatele lor se înalță mândru drapelul roșu și auriu al Warthu Bera. Ochii îmi sunt atrași imediat de femeia din mijloc. Are pielea maro-închis, brațe cu mușchi puternici și o privire aspră, neclintită. Cel mai frapant lucru dintre toate este argila de un roșu-aprins cu care îi sunt unse cozile împletite într-un model complicat, înfășurate în jurul capului. O recunosc imediat, la fel și silueta femeii.

Comandantul tăcut din Sala Jor!

Ea este, doar că acum e nemascată și poartă robe de culoare verde-închis, iar la umăr are o broșă mare din aur. Pe ea este simbolul eclipsei din arcadă. Unde l-am mai văzut oare? Întrebarea nu-mi dă pace.

Trebuie să mă forțez să nu las ochii în pământ când face un pas înainte și ridică mâna în semn de salut. În jurul meu, alte fete fac la fel, cu expresii îndurerate în ochi. Probabil e prima dată când și ele văd atâtea femei fără mască.

— Ave, cinstite neofite alaki, strigă femeia cea severă.

— Ave! repetă fetele în armură, iar glasurile lor formează o singură entitate puternică.

Mă trec fiorii la auzul acelui sunet.

Femeia cea severă continuă să vorbească, iar vocea ei tunătoare răsună în sală:

— În numele Maiestății Sale Imperiale, Împăratul Gezo al Cincilea, cinstit suveran și conducător al Unicului Regat, iubita noastră Otera, vă urez bun venit la Warthu Bera.

— Bun venit! repetă fetele în armură.

— Eu sunt karmoko Thandiwe, spune femeia, instructoare principală la Warthu Bera, glorioasa casă de antrenamente în care vă aflați. Dacă vă adresați mie cu

orice alt nume sau îmi pronunțați numele greșit, vă tai limba pentru insolență și o pun într-un borcan să-mi țină de urât.

La auzul cuvintelor sale, atmosfera se răcește și fetele se uită unele la altele, înfricoșate. În tăcere, încerc să-mi întipăresc în memorie pronunția numelui său: Than-DI-uei, Than-DI-uei.

Karmoko Thandiwe își continuă discursul.

— La stânga mea se află karmoko Calderis.

Face un gest, iar o brunetă aproape cât un urs înaintează greoi și ne cercetează cu ochiul de un albastru viu, singurul neacoperit de un petic din piele. Broșa cu eclipsă strălucește și pe umărul ei.

— Ea vă va servi drept maestră de arme în lunile următoare.

Karmoko Thandiwe face din nou un semn, iar karmoko Calderis se dă un pas înapoi, mișcând scurt din cap.

— La dreapta mea se află karmoko Huon, spune karmoko Thandiwe.

O femeie scundă, cu o înfățișare blajină, cu pielea palidă și ochii negri face un pas înainte. Părul negru i se revarsă pe spate ca un râu, împodobit cu flori mărunte bătute cu pietre prețioase. Nu arată deloc ca o războinică, iar zâmbetul ei blând când dă din cap spre noi nu face decât să întărească această impresie. Și ea poartă broșa cu eclipsă, iar când o mângâie absent cu un deget, inima îmi bate mai repede, cu toate că nu știu de ce.

— Ea vă va servi drept maestră de lupte, spune karmoko Thandiwe.

Femeia blajină face un pas înapoi, iar ochii ei negri ne cercetează aproape timid. Din nou, mă întreb în gând cum de această femeie a fost aleasă să devină maestra

noastră de lupte. Este ca un fluture, atât de delicată și de frumoasă, încât ai putea s-o zdrobești dacă nu ai grijă.

Karmoko Thandiwe continuă:

— De acum și până când veți părăsi Warthu Bera, noi, karmoko ale voastre, profesoarele voastre, vă vom servi drept îndrumătoare. Fiecare dintre noi, cele care stau acum în fața voastră, am fost în slujba Maiestății Sale Imperiale pe post de Umbre, cele mai ucigătoare dintre toți asasinii săi. Toate am dobândit poziții remarcabile în Heraldica Umbrelor, cartea care enumeră isprăvile celor din soiul nostru și care se găsește aici, în renumita Warthu Bera, Casa Femeilor.

— Suntem mândre că am fost antrenate chiar între aceste ziduri și suntem și mai mândre să vă oferim și vouă aceeași onoare. De acum și până când veți părăsi acest teren de antrenament, veți munci mai intens și veți simți mai multă durere decât ați simțit vreodată în viața voastră, până ce vă vom preface din fetele slabe și fără nicio valoare care sunteți în războinice, apărătoarele Oterei. Cucerește sau mori, aceasta e deviza noastră aici.

Înalț din sprâncene. Războinice? Apărătoare? Karmoko sunt convinse că vorbesc despre noi? Trag cu ochiul din nou la karmoko Huon, încercând să mi-o închipui drept o asasină de elită. Dacă ea, dintre toți oamenii, poate fi războinică, poate că e cu putință și pentru...

Vine ceva...

Premoniția nedorită mă furnică pe sub piele și mă încordez.

— Britta, zic eu cu voce aspră, cu răsuflarea chinuită în timp ce mă întorc spre prietena mea.

Oare și ea simte asta, conștientizarea asta acută, panica urcându-i pe șira spinării?

Dar celelalte fete? Toate par la fel de liniștite ca până acum, însă habar nu au ce urmează să se întâmple. Eu îmi amintesc mult prea clar ce s-a întâmplat în sat ultima dată când m-am simțit așa. Sângele, frica, trupurile neînsuflețite care murdăreau zăpada...

— Ce-i? șoptește Britta.

— Urlătorii-morții, șoptesc. Sunt aici.

— Cum adică, aici?

În timp ce Britta privește în jur, cuprinsă de panică, karmoko Thandiwe se apropie de noi, cu o privire severă.

— Toate ați auzit de urlătorii-morții, da?

În jurul meu, fetele încuviințează din cap.

— Vreunele dintre voi v-ați mai întâlnit cu ei?

Când fetele dau iarăși timid din cap, karmoko Thandiwe tună:

— Deschideți gura și folosiți-vă limba! Răspunsul corect este: „Da, karmoko!"

Aproape îmi sare inima din loc, atât de puternică e vocea ei. Nu am mai auzit niciodată o femeie vorbind așa, nu am mai auzit niciodată un glas atât de autoritar ieșind dintr-un gâtlej de femeie. Inima îmi bate și mai tare în timp ce răspund odată cu celelalte.

— Da, karmoko, exclam eu, cu gâtul parcă jupuit.

— Mai tare! ordonă ea.

— Da, karmoko!

— Mai bine.

Dă din cap aprobator. Se uită la fetele care au răspuns că da.

— Considerați-vă extrem de norocoase că ați întâlnit asemenea monstruozități și ați supraviețuit. Pentru celelalte dintre voi, permiteți-mi să egalez scorul.

Să egaleze scorul? Ce scor?

Karmoko Thandiwe face un gest, iar fetele mai mari vin spre noi mărșăluind, cu pași fermi și siguri.

— Înapoi, neofitelor! strigă cea din față, o fată scundă și subțire cu părul negru și pielea de nuanța cafeniu-deschis specifică locuitorilor din provinciile de la răsăritul mijlociu.

Are o cicatrice zimțată pe tot obrazul, veche, dar închisă grosolan. Alta care nu s-a confruntat cu o moarte recentă.

— Înapoi! Înapoi! strigă ea.

Fac repede așa cum spune, împleticindu-mă în spate până când ajung la marginea sălii, împreună cu celelalte neofite. Fetele mai mari stau într-un singur rând în fața noastră — o barieră, care ne ține ferm la locurile noastre.

De-acum, palmele îmi transpiră și inima îmi bate atât de tare, încât am senzația că o să-mi sară din piept. Doar nu au de gând să aducă urlătorii-morții aici, nu? Am crezut, din spusele căpitanului Kelechi, că îi vom întâlni în raiduri. Dacă monștrii aceștia scapă și ne atacă așa cum au făcut-o cei din Irfut? Dacă reacționez la fel ca înainte, cu ochii care își schimbă culoarea și glasul acela demonic care îmi iese din gât?

Scâncesc, fiindcă gândul că toată lumea va fi martoră la asta e aproape imposibil de suportat.

Cine știe ce ar face karmoko cu cineva ca mine, cineva cu abilități dincolo de ceea ce este comun la o alaki obișnuită.

Îmi înăbuș gândul în timp ce karmoko Thandiwe face un gest spre matroana Nasra, iar aceasta apasă o structură mică și circulară de metal din perete. Se aude un uruit puternic în timp ce podeaua se desface în două, scoțând la iveală o peșteră subterană întunecată, cu niște

scări de piatră care duc la un grup de cuști din fier aranjate în centrul ei. Grohăituri înăbușite, inumane ies din cuștile acelea, înconjurate de nori de ceață. Tot corpul îmi paralizează, fiindcă acum mi s-au confirmat temerile. Sunt urlători-ai-morții sub Warthu Bera, iar karmoko au de gând să-i aducă sus.

Fata cu cicatrici coboară scările împreună cu un grup de fete mai mari, îndreptându-se spre cea mai largă dintre cuști, de unde se înalță un sunet amenințător: zornăitul lanțurilor. Ochi negri ageri și prădători lucesc în cușcă, iar conturul unei forme înfricoșătoare, gigantice abia se vede în întuneric. Un urlător-al-morții, legat în lanțuri.

Inima îmi bubuie, dinții mi se încleștează, iar sudoarea mi se scurge râuri-râuri pe spinare.

Britta vine mai aproape de mine.

— E în regulă, Deka, șoptește ea. Sunt aici.

Eu dau din cap, inspir adânc să-mi adun curajul și îmi întorc atenția către ceea ce se petrece în caverna de sub noi. Urlătorul-morții încă nu a ieșit, iar fata cu cicatrici începe să-și piardă răbdarea.

— Scoateți-l, le ordonă celorlalte.

Fac iute ce li se spune, iar o fată înaltă și cu pielea închisă la culoare țâșnește înainte și deschide ușa cuștii pe când celelalte așteaptă, cu săbiile scoase din teacă. Straniu, urlătorul-morții e nemișcat. De ce stă acolo și nu face nimic? Mușchii mi se încordează ca niște arcuri.

În cele din urmă, fata cu cicatrici se satură. Dă buzna în cușcă și trage de unul dintre lanțurile urlătorului-morții.

Cu un mârâit înăbușit de indignare, urlătorul-morții se năpustește spre ea, spinii din blana de un argintiu-palid se învârtejesc în mișcare, iar ochii lui negri devin două

fante cuprinse de furie. Însă fata cu cicatrici și celelalte fete nu se trag înapoi și nu fug. În schimb, îl apucă de lanțuri, apoi folosesc o forță sălbatică pentru a-l obliga să urce scările până ce ajunge în fața lui karmoko Thandiwe, care îl răstoarnă pe podea, apoi îi apasă grumazul cu talpa, presând tot mai tare până când urlătorul-morții își pierde cunoștința.

Sângele îmi vuiește în urechi.

Sunt mută de uimire, așa că durează câteva minute până ce îmi amintesc cât de aproape este acel urlător-al-morții și ce se poate întâmpla când mă aflu în prezența unuia.

Mă întorc spre Britta, alarmată.

— E ceva în neregulă cu ochii mei? întreb.

Ea se uită la mine și se încruntă.

— Nu, ar trebui să fie?

Ușurată, scutur din cap și mă întorc din nou cu fața tocmai când karmoko Thandiwe ridică piciorul și arată spre urlătorul-morții cel inconștient.

— Acesta este un urlător-al-morții, dușmanul care invadează acum Unicul Regat, declară ea. Dușmanul vostru natural. Pe întreg teritoriul Oterei, urlătorii-morții le vânează pe cele ca voi, însă aici, la Warthu Bera, veți învăța cum să le țineți piept, cum să rezistați la urletele lor, la forța și viteza lor infernale. Veți învăța cum să vă transformați din vânat în vânător, cum să vă antrenați mai intens, mai neîndurător, până când veți deveni cele mai bune, cele mai de temut războinice din tot regimentul de alaki al împăratului.

— Apoi, după ce îl veți fi slujit pe împărat timp de douăzeci de ani fiecare, veți fi răsplătite cu Ritul Purificării,

o ceremonie sacră ținută de marii preoți pentru a vă curăța de sângele vostru demonic.

Acum dă roată cu privirea în sală, țintuindu-ne pe fiecare dintre noi în timp ce declară:

— Veți fi din nou pure.

Pure... Răsuflarea mi se oprește în gât.

Abia aștept să treacă următorii douăzeci de ani.

În jurul meu se aud șoapte, exclamații de bucurie și ușurare.

— Ați auzit? spune o fată din apropierea mea, cu gura căscată de uimire.

Katya cred că o cheamă. Este cea din rândul care ducea la trăsuri, cu părul de un roșu atât de aprins, încât ai fi zis că îi țâșnește o flacără din cap. Acum e cheală, la fel ca noi, până și sprâncenele i-au fost rase.

— O să fim pure. Cu adevărat pure, exclamă ea.

Pare aproape la fel de încântată cum mă simt și eu. Deși karmoko Thandiwe tocmai a repetat aceleași opinii pe care ni le-a expus și căpitanul Kelechi, ceva din felul în care ni s-a adresat a stârnit o flacără în mine. Sau poate e faptul că o femeie a spus lucrurile acestea.

Dar nu toată lumea este la fel de impresionată. Adwapa reușește cumva să pară plictisită în timp ce murmură: „Ce ușurare". Fiind deja cheală, a fost scutită de umilința tunsului, însă capul surorii sale, Asha, lucește acum și el când fata încuviințează.

Karmoko Thandiwe ridică mâna să se facă liniște, iar sala tace.

— Priviți în stânga, ordonă ea, iar noi ne supunem pe loc. Acum în dreapta.

Din nou, executăm ordinul.

— De o parte și de alta a voastră se află surorile voastre de sânge și de arme. Surori de sânge. Ele vor trăi și vor muri împreună cu voi pe câmpul de luptă. Acum ele sunt familia voastră, ați înțeles?

Am nevoie de o clipă să-mi dau seama că vrea să răspundem.

— Da, karmoko Thandiwe, răspund eu, alăturându-mă corului de voci.

— Acum priviți-le pe surorile voastre de sânge mai mari, novicele.

Arată spre fetele în armură.

— De acum înainte veți face mereu referire la ele cu numele de „cinstită soră mai mare de sânge". Ele sunt aici de un an și vă vor arăta cum se face.

În timp ce încuviințăm din cap, se întoarce din nou cu fața la noi.

— Aș vrea să înțelegeți un lucru. Dintre sutele de alaki care au venit la Hemaira, voi sunteți cele mai talentate cincizeci, cele mai iuți, cele mai puternice, cele mai ucigătoare. Cele mai multe dintre voi ați fost remarcate de seniorii din satele voastre înainte să fiți supuse Ritualului sau în timp ce ați încercat, în zadar, să fugiți de soartă. Toate sunteți promițătoare. Aveți o forță, o iscusință, o rezistență mult mai mari decât ale unor alaki obișnuite. Pentru asta ați fost alese.

Dintr-odată îmi aduc aminte că Britta mi-a povestit că e atât de puternică, încât aproape putea să ridice o vacă, îmi aduc aminte că Mâini-Albe s-a minunat de câte ori am murit și am fost înviată.

— Țineți bine minte ce vă spun, ne avertizează karmoko, fiindcă sunteți aici cu un scop, cu un singur scop. Peste fix zece luni, împăratul va porni într-o campanie

împotriva urlătorilor-morții și le-a ales pe alaki care îi vor conduce atacul.

Dă roată cu privirea în sală, iar chipul îi e nespus de serios.

— Veți fi în linia întâi a armatelor împăratului, declară ea. Veți porni în bătălie și veți lupta pentru gloria Oterei și veți câștiga războiul cu urlătorii-morții sau veți muri; ori de câte ori va fi nevoie.

11

În urma discursului lui karmoko Thandiwe peste sală se lasă liniștea.

Răsuflarea mi se întretaie chinuită, iar cuvintele ei îmi răsună în urechi. Veți câștiga războiul cu urlătorii-morții... Linia întâi a armatelor împăratului... Îmi tremură mâinile și mi le încleștez. Una e să știu ce învoială am făcut. Alta e să fiu cu adevărat aici, să văd urlătorii-morții ascunși sub picioarele mele, monștrii împotriva cărora voi lupta într-o bună zi.

Abia le văd pe novice cum îl ridică pe urlătorul-morții cel inconștient și îl duc înapoi în cușca sa, abia o văd pe matroana Nasra cum închide podeaua în urma lor, apoi se înclină respectuos în fața lui karmoko. Abia când karmoko Thandiwe ne face un semn cu capul îmi dau seama ce se întâmplă. Atunci văd ceva ciudat. Karmoko se uită drept la mine, cu o privire neobișnuită. Aproape ai zice că mă recunoaște. Expresia dispare înainte să pot clipi măcar, dar știu că ochii nu m-au înșelat.

Ai o înfățișare cunoscută... Cuvintele matroanei Nasra îmi răsună în cap.

De parcă mintea mea ar fi chemat-o, matroana vine în fața sălii și bate din palme ca să ne atragă atenția.

— În regulă, neofitelor, mișcați-vă. E ora cinei! tună ea.

Mă supun, împreună cu restul fetelor, urmând-o în sala vecină, care este plină de mese lungi din lemn și scaune asemănătoare. În timp ce mă așez lângă Britta și celelalte, mintea mi se învălmășește, întorcându-se la simbolul de pe broșele cu eclipsă ale celor trei karmoko, la senzația neobișnuită pe care am avut-o când karmoko Huon l-a mângâiat cu degetele mai devreme. Îi trasez din nou conturul în minte, închipuindu-mi cum forma acelui soare umbrit îmi lunecă pe sub vârfurile degetelor, cu marginile tocite de la cât de mult a fost folosit.

Din piept îmi explodează un strigăt mut.

Am mai simțit simbolul acela, l-am mai atins de o mie de ori înainte să-l văd pe sigiliul pe care mi l-a dat Mâini-Albe. Este același simbol de pe colierul mamei mele, cel pe care nu l-am putut distinge niciodată, fiindcă devenise atât de uzat, iar acum se găsește pretutindeni unde mă uit: pe arcada de deasupra ușii prin care sosesc asistentele, cu farfurii cu mâncare aburindă în mâini, în mijlocul meselor, până și în mijlocul tavanului, care se înalță deasupra noastră.

Arăt spre el și le întreb pe fetele de lângă mine:

— Știe vreuna dintre voi ce e simbolul acela?

În tot acest timp nu m-am gândit să întreb măcar o dată. Belcalis și Asha scuturăr din cap, dar Adwapa face un semn că știe.

— Este erebus, emblema Umbrelor.

Mă încrunt, iar gândurile îmi gonesc și mai repede. Mama îl avea pe colier, îl purta zi de zi. Iar asemenea

simboluri, cele care au o legătură cu împăratul, pot fi folosite numai cu o permisiune specială. Până și să sculptezi unul din greșeală îți poate aduce condamnarea la moarte; o știu și copiii cei mai mici. Pământul mi se cutremură sub picioare în timp ce o teorie stranie și imposibilă mi se strecoară în minte.

Dacă mama a fost Umbră?

Mi se pare exagerat, chiar imposibil, însă ar explica atât de multe lucruri: motivul pentru care a avut întotdeauna grijă să rămână la marginea satului, faptul că s-a mutat tocmai la Irfut în primul rând. Cele mai multe femei nu își părăsesc niciodată satul natal, iar dacă o fac, atunci se mută în satul vecin, nu altă provincie.

Unii dintre sătenii din Irfut bârfeau că împăratul îi adună pe oamenii ciudați ca să-l slujească, pe oamenii care sfidează ordinea firească, dar care au primit o dezlegare specială de la preoți. Dacă mama a fost una dintre ei? Și, dacă da, atunci eu ce sunt?

Trebuie să existe răspunsuri pe aici, pe undeva.

În timp ce asistentele ne așază în față farfurii cu pui tăvălit în ierburi, cu garnitură de orez, Britta își îngustează ochii.

— Ai o privire cam ciudată, zice ea, mâncând o bucată de pui cu mâna, așa cum se obișnuiește în provinciile de la miazăzi.

Și mama făcea la fel, cu toate că tata voia ca ea să folosească tacâmuri. Întotdeauna spunea că mâinile sunt îndeajuns de bune. Gândul acesta îmi trimite un fior de tristețe prin trup. Alungă mirosul neplăcut al puiului, care mi-a întors stomacul pe dos. De când am fost arsă, nu mai suport mirosul de carne friptă.

Mă uit în ochii Brittei.

— Cred că mama a fost Umbră, șoptesc eu.

— Cee?

— Există un colier pe care-l purta mereu, nu se ducea nicăieri fără el. Avea pe el simbolul erebus.

Sună atât de ciudat să spun acest lucru cu voce tare, sună prostesc chiar, dar faptul că îmi exprim gândurile mi le întărește. Știu că am dreptate, pur și simplu simt asta.

— Iar matroana aia groaznică o zis că arăți cunoscut...

Entuziasmul îi luminează fața Brittei, iar ea exclamă:

— Dacă o cunoscut-o pe mama ta? Dacă s-or antrenat împreună sau așa ceva?

— La asta mă gândesc și eu.

Vocea Brittei devine o șoaptă.

— Și așa se explică oare cum de ai știut că urlătorii-morții erau acolo, jos?

Se ghemuiește deasupra farfuriei cu mâncare, ca să nu ne audă celelalte fete.

Oare? Răsucesc întrebarea în minte iar și iar.

— Nu știu, recunosc. Doar că uneori simt niște lucruri. La fel pățea și ea...

Îi arunc o privire Brittei, pregătindu-mă pentru reacția ei: groază, frică? Dar ea doar dă din cap.

— Trebuie să facem rost de cartea aia, atunci. De Heraldica despre care vorbea karmoko. Dacă toate Umbrele sunt enumerate acolo, poate că și mama ta e printre ele. Poate așa o să putem să aflăm mai multe despre ea.

Pare atât de hotărâtă, atât de dornică, încât mă înduioșez. Și când mă gândesc că eram speriată că o să râdă de mine sau o să mă respingă. Dau din cap aprobator.

— Și dacă nu e, măcar o să știu sigur.

— Orice ar fi, o să ne mai ia gândul de la alte lucruri. Toată povestea asta că o să mergem în raiduri și o să fim războinice. Cum să fiu eu războinică? Eu, Britta din Golma, fată de vărzar. Nu-mi pot închipui așa ceva.

— Niciuna dintre noi nu poate, spune Belcalis de lângă ea, speriindu-mă.

Eram atât de absorbită de discuția despre mama, încât aproape uitasem că stă acolo. La fel și toate celelalte fete.

Spre surprinderea mea, nu s-au împărțit pe provincii, așa cum fac adesea cei care vin în vizită la Irfut, mai ales cei din provinciile de la miazănoapte și de la miazăzi. În schimb, toate se apleacă mai aproape unele de altele, dând din cap că sunt de acord cu ceea ce spune.

— Eu vreau să mă întorc acasă.

Șoapta aceasta înfricoșată vine dinspre Katya.

— Să cucerim? Războinice? *Să murim?*

Se întoarce spre noi, cu sprâncenele rase adunându-se laolaltă ca niște omizi palide.

— Eu n-am cerut așa ceva. Tot ce îmi doream era să mă mărit și să am copii. Vreau doar să mă întorc acasă, să mă întorc la Rian.

— Rian? clipesc eu. Aveai un logodnic?

Katya încuviințează.

— Când au venit să mă ia, a alergat după trăsură. Mi-a spus că o să aștepte, oricât de mult o să fie nevoie.

Privește în jos, la mâinile ei proaspăt aurite, iar vocea îi e înăbușită de lacrimi.

— Mă așteaptă. Încă mă așt...

Se oprește brusc, suspinând, iar Britta o înconjoară cu brațul.

Eu doar privesc, nesigură de ce ar trebui să fac. În clipa în care sângele mi-a curs auriu, toți cei pe care-i cunoșteam m-au părăsit: tata a plecat, sătenii s-au întors împotriva mea, până și Elfriede a fugit. Șaisprezece ani de prietenie duși pe apa sâmbetei, dintr-odată.

Însă logodnicul lui Katya a rămas cu ea. A încercat să lupte pentru ea. Chiar dacă s-a opus seniorilor satului, preoților. Nu-mi pot imagina un asemenea devotament din partea unui bărbat; din partea oricui, de fapt.

Oare chiar există astfel oameni în lume? Poate să existe și pentru mine cineva aidoma lui?

Nu știu nici măcar dacă este posibil, dacă cineva, undeva în lumea asta mare, o să iubească vreodată pe una ca mine, progenitura unui demon care nu va îmbătrâni și nu se va transforma niciodată, dar vreau să-l găsesc. Vreau să supraviețuiesc îndeajuns de mult cât să simt și eu acest fel de iubire: credincioasă, neabătută, neclintită. Felul de iubire pe care mi-a oferit-o mama înainte să moară. Felul de iubire pe care Katya și Britta par să o atragă atât de ușor.

Și până atunci nu va trebui să răzbesc singură.

Mă uit la celelalte fete, la Katya, cu ochii cuprinși de o frică sălbatică, la Britta, cu privirea ei nesigură. Dacă ne-am afla oriunde altundeva, nici măcar nu am vorbi una cu alta, dar acum suntem toate în aceeași barcă, toate avem în față ani de durere, suferință, sânge... Surori de sânge, așa ne-a spus karmoko Thandiwe, un nume care îmi dă curaj.

Îi trimit o scurtă rugăciune lui Oyomo înainte să mă întorc spre celelalte fete.

— Nu știu voi ce planuri aveți, spun, dar eu am de gând să supraviețuiesc suficient de mult cât să plec de aici. Deja mi s-a luat de moarte.

Katya se încruntă.

— Deja ți s-a luat? Stai, vrei să spui că ai murit deja de fapt...

— De nouă ori, șoptesc eu, iar cuvintele parcă îmi sunt spini pe limbă.

Ochii i se măresc, gata să-i iasă din orbite.

— De nouă ori?

În timp ce neîncrederea îi cuprinde chipul, iar celelalte se întorc spre mine cu expresii la fel de șocate, le explic:

— Am fost supusă Mandatului de Moarte înainte să vin aici. Doar că nu mi-au putut găsi moartea finală, așa că au încercat iar și iar...

Mă opresc.

— Nu vreau să mai trec prin așa ceva. Nu mai vreau și alte morți, altă durere. Vreau să am o viață, una adevărată, de data asta. Una fericită... Dar pentru asta trebuie să supraviețuiesc. Toate trebuie să supraviețuim.

Mă uit de la o fată la alta, trag adânc aer în piept ca să-mi adun curajul.

— Karmoko Thandiwe a spus că suntem surori de sânge, așa că hai să ne ajutăm unele pe altele. Dacă e să supraviețuim următorilor douăzeci de ani, trebuie s-o facem împreună, nu doar ca aliate, ci ca prietene, familie...

Întind mâna și inima îmi bate repede.

— Surori de sânge? întreb eu, iar o mie de gânduri îmi potopesc mintea.

Dacă le cer prea mult? Dacă îmi întorc spatele, dacă mă disprețuiesc, așa cum au făcut-o toți cei din sat, dacă...

O mână moale se așază peste mâna mea.

— Surori de sânge, declară Britta când ridic privirea, uluită, iar ea rânjește. Acuma și pe vecie, da' tu deja știai asta, Deka.

Când eu aprob din cap, ușurată, Katya se apleacă și ea înainte.

— Surori de sânge, șoptește. Știu că abia ne-am cunoscut, dar, dacă voi o să vă aliați, vreau și eu să particip.

Încuviințez, întorcându-i zâmbetul.

E rândul gemenelor, iar de data asta par aproape serioase în timp ce se uită una la alta și ridică din umeri.

— N-are ce să iasă rău, își spun una alteia, așezându-și palmele peste ale noastre. Surori de sânge, declară împreună, zâmbindu-mi.

Mă cuprinde o senzație de căldură, înflăcărarea fericirii. Chiar spun „da", toate. Zâmbesc larg, iar în clipa aceea altă mână se așază pe neașteptate peste a mea. A lui Belcalis.

— Surori de sânge, spune ea, cu buzele strânse în timp ce restul zâmbesc și o îmbrățișează.

Și așa ne-am legat. Surori de sânge.

Fericită, iau o mână de orez și încep să mănânc, atentă să ocolesc bucățile de pui. Trebuie să prind puteri. La urma urmei, supraviețuirea nu e treabă ușoară. Și nici descoperirea adevărului despre trecutul mamei.

12

Începe cu o mare neclintită de negru, străveche, dar cunoscută. Plutesc în ea, caldă, nemișcată. Glasuri, feminine și puternice. Mă cheamă. „Deka..." șoptesc ele.

Unul dintre ele aproape seamănă cu glasul mamei.

Mă întorc spre voci, deloc uimită să găsesc o lumină aurie scânteind în depărtare. O ușă, care mă așteaptă să o deschid. În timp ce înot înspre ea, imponderabilă în marea aceasta întinsă, aud altceva...

— Mișcați-vă fundurile lenețe, neofitelor!

Mă trezesc speriată, clipind în întuneric, în timp ce două novice dau buzna în dormitorul comun, împingând fetele din paturi dacă se mișcă prea încet. Pe hol sunt mai multe novice, iar strigătele lor sunt însoțite de bătăile frenetice ale unor tobe din apropiere.

— Ce? pufnește Britta, ridicându-se cu o smucitură.

— Trebuie să ne pregătim, zic eu, trăgând-o cu putere din pat.

Novicele s-au poziționat chiar în fața ușii. Una dintre ele este fata cu cicatrici de aseară, cealaltă, o fată plinuță, aproape ca un îngeraș, cu pielea cafenie și părul negru, cu bucle moi. Amândouă poartă robe de un

albastru-închis; o uniformă, precum acelea verzi pe care le-am primit ieri.

— Dimineața bună, neofitelor, latră fata cu cicatrici.

— Dimineața bună.

Răspunsul meu este la fel de nesigur ca al celorlalte fete când ne adunăm în jurul ei.

Aceasta face un pas în față.

— Eu sunt Gazal, cinstita voastră soră mai mare de sânge. Îmi veți spune „cinstită soră mai mare de sânge Gazal" sau „cinstită soră de sânge senioară". Orice altă formă de adresare nu va fi tolerată.

Aerul devine mai greu, iar tensiunea crește până ce fata mai grăsuță face un pas înainte. Față de Gazal, ea este întruparea căldurii și luminii soarelui și ne zâmbește larg.

— Eu sunt Jeneba, cinstita voastră soră mai mare de sânge, spune ea cu însuflețire. Sper să devenim prietene în timp.

Încordarea mea începe să se risipească. Jeneba pare să fie unul dintre oamenii aceia veseli care se înțeleg bine cu toată lumea.

Abia apuc să dau din cap spre ea și vine din nou rândul lui Gazal să vorbească.

— Jeneba și cu mine am fost însărcinate cu supravegherea acestui dormitor comun, explică ea. Împreună, vă vom îndruma în prima voastră săptămână la Warthu Bera și, în timp, pe întreaga durată a șederii voastre la acest teren de antrenament... Asta dacă supraviețuiți.

În timp ce se lasă o tăcere încordată, iar toate neofitele se privesc unele pe altele tensionate, Jeneba face un pas înainte și bate din palme ca să ne atragă atenția.

— În regulă, neofitelor, aveți cincisprezece minute să vă spălați. Fuga! Fuga! Fuga!

Cuvintele ei sunt ca un fulger, trimițându-le pe fete la sala de baie cât de repede sunt în stare. Mă grăbesc și eu după ele, nevrând să rămân în urmă, dar când zăresc oglinzile din bronz lustruit din sală și zece lavoare din piatră cu carafe cu apă și alte lucruri necesare așezate frumos acolo, încetinesc, uluită. În Irfut, singurul lavoar pe care l-am văzut vreodată era cel din templu, iar acela le era rezervat bărbaților. Mă opresc în fața unuia și rămân cu gura căscată când văd că părul mi-a crescut deja la loc, formând un norișor pufos. La fel li s-a întâmplat tuturor celorlalte neofite, însă observ abia acum fiindcă nu mai sunt la fel de dezorientată cum eram când m-am trezit. Probabil că este un efect al vindecării alaki. În sfârșit, un avantaj atunci când ești impură.

— Paisprezece minute, strigă Jeneba.

Trec la treabă, ștergându-mi fața cu cârpa udă. Când termin, mă uit perplexă la bețișorul de lemn de lângă carafa cu apă.

— Ce-i aia? șoptește Britta, dând glas întrebării care îmi stă pe limbă.

— Bețișor pentru curățat dinții, răspunde Belcalis, folosindu-l pe al ei pentru a-și freca dinții.

Mă grăbesc să fac și eu la fel, rămânând surprinsă când o aromă răcoroasă mi se răspândește în gură. Nu-i de mirare că hemairanii le preferă în defavoarea cârpelor pe care le folosim în Irfut să ne curățăm gura. După ce termin, mă grăbesc să îmbrac robele verzi și să mă încalț cu sandalele de piele, iar când tobele sună din nou, sunt îmbrăcată și gata să o urmez pe Jeneba în curte.

Încă este întuneric când ies; doar câteva torțe slabe ne luminează calea. Chiar și așa, e plăcut și cald, iar aerul zorilor e parfumat cu mirosul florilor exotice. Preț de

o clipă, rămân pe loc, savurând senzația. La răsărit era întotdeauna răcoare în Irfut. Căldura asta ar trebui să fie supărătoare pentru cineva de la miazănoapte, ca mine, dar cumva mi se pare perfectă.

Simbolul erebus sculptat în arcadă pare să se uite urât la mine când trec pe sub el, amintindu-mi că trebuie să citesc Heraldica Umbrelor ca să descopăr tot ce pot despre trecutul mamei. Îmi notez în minte să o întreb pe Jeneba unde se găsește. Ea pare amabilă, față de celelalte novice.

Karmoko Thandiwe stă liniștită în fața statuii împăratului Gezo, cu Gazal alături, când ajungem în curte. Novicea ține o mână la spate și pe cealaltă deasupra inimii, într-o postură militară rigidă. Pare și mai intimidantă acum decât atunci când ne-a trezit în dimineața asta.

— Bună dimineața, neofitelor, strigă karmoko Thandiwe, cu trupul acela musculos drept ca o vergea, cu cozile acoperite cu argilă roșie strălucind în întuneric. Sper că ați dormit bine.

Ne uităm unele la altele.

— Da, karmoko, răspundem.

Karmoko Thandiwe zâmbește.

— Tot nu e bine.

Gazal face un pas în față și își plesnește pieptul cu mâna îndoită.

— Neofitelor, când vă aflați în prezența karmoko, luați poziția de drepți! spune și ne face o demonstrație. Spatele drept, mâna dreaptă peste inimă, stânga la spate!

Facem iute așa cum ne spune, iar Jeneba ne verifică, să se asigure că respectăm cerința. Celelalte novice repartizate la diferitele dormitoare comune se ocupă de partea lor din rând. În timp ce ne inspectează, văd mișcare la

ferestrele de sus. Matroanele ne privesc. Aparent, suntem o sursă de divertisment pentru ele.

După ce toate am luat poziția de drepți, karmoko Thandiwe ni se adresează:

— Pentru a fi războinice, trebuie să fiți puternice la trup și spirit. Asta începe cu alergările. În fiecare dimineață.

Fac ochii mari. Alergări?

Femeile nu au voie să alerge în Otera. Orice fată prinsă că merge mai repede decât într-un ritm liniștit este biciuită pentru insolența ei. „Ușori și grațioși sunt pașii femeii pure", avertizează Înțelepciunile Veșnice. Această amintire îmi trimite o ușoară senzație de greață în stomac.

— Haideți, neofitelor! latră Gazal, smulgându-mă din gândurile mele. Mișcați-vă!

Ne face o demonstrație alergând pe cărare într-un ritm constant și rapid, urmată de celelalte novice. Eu și restul neofitelor încercăm să facem la fel, gâfâind în timp ce ne chinuim să ne controlăm respirația și durerea arzătoare din mușchii picioarelor. Când Gazal se oprește în cele din urmă la poalele primului deal, sunt atât de epuizată, că mă împleticesc, punându-mi mâinile pe genunchi ca să-mi țin echilibrul.

— În regulă, neofitelor, se răstește Gazal, plină de energie în timp ce ni se adresează. Corpurile trebuie că vi s-au încălzit deja pe de-a întregul. E timpul să dublați ritmul!

Țâșnește înapoi pe deal în sus, mișcându-se și mai repede ca înainte. Eu scutur din cap, îngrozită.

— Nu pot mai repede, îi zic Brittei cu o voce răgușită, printre gâfâieli. Mi-au luat foc picioarele.

Respirația Brittei este la fel de chinuită ca a mea.

— Nici io.

— Hai, nu vă mai plângeți, ne aruncă Adwapa relaxată, alergând pe lângă noi.

Ea și sora ei sunt singurele care par netulburate de faptul că alergăm. Pe de altă parte, ele sunt Nibari; tribul lor doar se preface că ascultă de Înțelepciunile Veșnice când preoții sau emisarii se aventurează în deșerturile lor. Cel puțin asta mi-a spus mereu mama.

Trebuie să fie un adevăr în vorbele ei, fiindcă Adwapa aproape țopăie în timp ce declară:

— E doar o alergare ușoară. Acasă alergam kilometri întregi.

— Pe căldură, adaugă Asha. În vârf de munte.

— Atuncea de ce nu fugiți înapoi la munții voștri și ne lăsați pe noi să murim aici? se răstește Britta.

Apoi scoate un icnet, regretând imediat.

— Îmi pare rău, n-oi vrut. Sunt așa de obosită. Cre' că treaba asta o să-mi aducă prima aproape-moarte.

Dau din cap obosită, în semn de aprobare.

— Adevărat, zic eu, începând să alerg din nou fără niciun chef.

A doua rundă este și mai rea decât prima, iar mușchii mă ustură și tot nu țin ritmul. Spre surprinderea mea însă, cu cât alerg mai mult, cu atât devine mai ușor. Ai zice că mușchii aproape îmi prind putere, întinzându-se la maximum. Curând, disconfortul e uitat în timp ce gonesc în sus și în jos pe dealuri, abia atingând pământul cu tălpile. Peisajul din jurul meu începe să se unduiască: valuri line și scânteietoare, de parcă toți copacii ar fi sub apă. Aerul se deformează, sunetele devin mai clare; am pășit într-o lume complet diferită, una în care totul a căpătat cea mai luminoasă claritate.

Rânjesc cu gura până la urechi când un strop de rouă coboară încet în fața mea, iar frumusețea sa cristalină e limpede acum, că am vederea mult mai ageră. Nu m-am mai simțit niciodată atât de fericită. Nu m-am mai simțit niciodată atât de liberă.

— Oare asta simt păsările? strigă Britta încântată. Nu-i de mirare că nu ne-au lăsat niciodată să alergăm.

Iar eu mă împiedic, fiindcă amintirea e ascuțită ca o săgeată. Înțelepciunile Veșnice interzic alergatul, la fel și majoritatea lucrurilor care nu pregătesc fetele să se mărite și să-și slujească familiile. Fetele nu pot să strige, să bea, să călărească, să meargă la școală, să învețe o meserie, să învețe să se lupte, să umble fără un însoțitor bărbat; nu putem face nimic care nu are legătură a avea un soț și o familie sau cu a-i sluji. Seniorul Durkas ne-a spus întotdeauna că asta e fiindcă Înțelepciunile Veșnice încearcă să ne arate cum să ducem o viață fericită și virtuoasă.

Dar dacă sunt menite să ne îngrădească?

Îmi alung, cuprinsă de vinovăție. Calea celor credincioase este încrederea și supunerea; de câte ori nu ne-a spus asta seniorul Durkas? Poate că nu înțeleg asta acum, dar Oyomo are un plan mai mare pentru mine. Tot ce trebuie să fac este să mă supun și să am credință.

Cu toate că sunt aici, făcând lucruri care contrazic învățăturile, trebuie să cred că Oyomo îmi înțelege sufletul, că vede cum încerc din răsputeri să fiu credincioasă.

Mă voi supune. Voi fi credincioasă.

Îmi voi scoate din minte gândurile periculoase...

Gazal ne conduce în cele din urmă înapoi spre curte. În clipa când ajungem acolo, mă prăbușesc la pământ, dintr-odată prea epuizată ca să mai rămân în picioare fie și o secundă. Celelalte fac la fel, dar râd și chicotesc,

savurând descoperirea pe care tocmai au făcut-o, bucuria pe care tocmai au simțit-o. Bucuria pe care eu încă încerc să o uit.

Oyomo, iartă-mă. Oyomo, iartă-mă.

Nu e bună euforia pe care am simțit-o în timp ce alergam. Trebuie să mi-o alung din minte.

Sunt aproape recunoscătoare când Gazal se uită urât la noi, cu expresia ei rece obișnuită, distrăgându-mi atenția de la gândurile mele.

— Este suficient pentru încălzirea din dimineața asta, neofitelor, spune ea. Întoarceți-vă în camerele voastre. Aveți douăzeci de minute să vă spălați și să vă schimbați în hainele care v-au fost date, apoi încă zece pentru micul dejun. Lecțiile încep curând.

Este singura informație pe care ne-o dă înainte să ne întoarcem grăbite în camerele noastre.

13

— Uite-o pe Jeneba, spune Britta, arătând spre novicea veselă de la miazăzi în timp ce ieşim afară mai târziu în dimineaţa aceea.

Între timp m-am spălat, m-am îmbrăcat şi am mâncat micul dejun din fulgi de ovăz şi miere pe care ni l-au pus pe masă asistentele. Cârnaţii care au venit alături i-am dat Brittei, fiindcă mirosul lor mi-a întors stomacul pe dos.

Nu cred că mai pot să mănânc carne vreodată.

— Voiai să întrebi despre Heraldică, mai ţii minte? zice Britta, după care porneşte în fugă spre ea. Cinstită soră mai mare de sânge Jeneba! Cinstită soră mai mare de sânge Jeneba!

Jeneba se întoarce spre noi.

— Neofită Britta, spune ea. S-a întâmplat ceva?

— Nu, doar că am o întrebare pentru tine, cinstită soră mai mare de sânge. *Heraldica*... unde se află?

— În Sala Registrelor de lângă bibliotecă, la etaj.

Face o pauză şi îi aruncă o privire Brittei.

— Mama sau bunica ta a fost Umbră?

— Mama, posibil, spun eu, atrăgându-i atenția către mine.

Ridică o sprânceană.

— Deci pentru tine este, neofită Deka. Fascinant. Ei bine, să ai noroc să ajungi acolo.

Când Britta și cu mine ne uităm una la alta, nedumerite, ne explică:

— Neofitele au voie să intre în bibliotecă numai în zilele libere, pe care le primiți abia după ce se încheie primele trei săptămâni. Așadar, din nou, să ai noroc, neofită.

În clipa în care a dispărut, mă întorc către Britta, îngrozită.

— Trei săptămâni? Nu pot să aștept atât de mult.

Cine știe ce se va întâmpla până atunci? Dacă începem să ne antrenăm cu urlătorii-morții? Novicele ne-au spus la micul dejun că nu au făcut asta decât din a treia lună petrecută la Warthu Bera, dar asta fiindcă ele se antrenau numai pentru raiduri ce vizau cuiburile urlătorilor-morții din apropiere.

Acum că ne așteaptă migrația urlătorilor-morții, toată lumea se pregătește de campanie, ceea ce înseamnă că ne vom antrena și mai intens decât ele. Nu m-ar surprinde dacă am fi nevoite să ne batem cu urlătorii-morții începând de săptămâna asta.

— Trebuie să mai existe o cale, trebuie! îi zic eu Brittei, cuprinsă de panică.

Dacă ochii mei își schimbă iar culoarea în prezența lor? Dacă vede cineva și mă descoperă?

Mă sufocă groaza în timp ce mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla: karmoko forțându-mă să cobor în cavernele de sub Warthu Bera pentru a efectua teste așa

cum au făcut-o seniorii în Irfut, jatu târându-mă să mă execute iar și iar. Nu mai pot trece prin asta din nou, nu mai pot! Trebuie să aflu despre mama, să găsesc o cale să controlez puterea asta care crește în mine, oricare ar fi ea.

În momentul de față, Heraldica e singura speranță pe care o am.

Încerc să-mi liniștesc gândurile, iar Britta răspunde:

— Sigur există, Deka. Trebuie doar s-o căutăm. În plus, nu-i un lucru bun că poți simți urlătorii-morții?

— Poftim? mă blochez eu.

— Gândește-te cât de util o să fie când o să mergem în raiduri și așa mai departe. S-ar putea să fie un lucru foarte valoros. Putem să-l folosim în raiduri, să zărim urlătorii-morții înainte să apară măcar. S-ar putea să ne ofere un avantaj.

Britta ridică din umeri, fără să aibă deloc habar că tocmai mi-a răsturnat întreaga viziune asupra lumii.

Valoros...

În tot acest timp am fost înspăimântată de abilitatea mea. Dar dacă este o armă folositoare, o sabie pe care s-o scot din teacă atunci când situația o cere? Iar Britta a văzut atât de ușor ceea ce eu nu am putut să văd, a acceptat atât de ușor ceea ce nici măcar familia mea nu a putut.

Ochii mi se umplu de lacrimi și clipesc ca să le alung. O privesc în timp ce continuă:

— Poate că, în loc să-ncerci s-o ascunzi, ar trebui să-ncerci s-o stăpânești. S-o controlezi.

— Ai dreptate, reușesc să zic în cele din urmă.

— Am, nu-i așa? spune, aparent foarte mulțumită de ea însăși. Hai să aflăm ce putem despre mama ta, iar apoi începem să ne antrenăm... după ce terminăm săptămânile astea adică.

Mă trage în urma ei, luându-se după celelalte fete.

Prima noastră lecție pe ziua de azi este într-o clădire mică și simplă din lemn, situată în mijlocul dealului. Soarele abia a început să se întindă pe cer, dar e deja foarte cald când intrăm. Karmoko Huon stă cu picioarele încrucișate pe o rogojină din trestie, cu o mască de culoare galben-deschis care o acoperă de la frunte până la nas, și ne așteaptă. În dimineața asta poartă o robă de un albastru frumos brodată cu flori roz, iar părul îi este prins cu un pieptene împodobit cu pietre prețioase. Doi jatu înarmați până în dinți stau în picioare în spatele ei, cu brațele încrucișate amenințător.

— Găsiți-vă locurile, neofitelor, spune cu vocea ei blândă și calmă, arătând spre rogojinile din trestie care au fost aranjate în două rânduri ordonate.

Britta și cu mine ne uităm una la alta, apoi facem iute ce ni s-a spus, îndoind un genunchi în fața ei în semn de salut înainte de a ne duce în grabă până la rogojinile din spate de tot, împreună cu gemenele, cu Katya și cu Belcalis. În timp ce mă așez în genunchi, sunt vag conștientă de Gazal, care ne privește încruntată din umbră, unde alte câteva novice s-au așezat la locurile lor. Sunt vreo cinci sau șase, însă Gazal și Jeneba sunt singurele pe care le recunosc.

Karmoko Huon bate din palme.

— Bine ați venit la prima lecție de luptă, neofitelor, spune ea. Eu sunt karmoko Huon și vă voi învăța cum să vă folosiți propriul corp ca pe o armă. Este o plăcere să vă cunosc.

Se înclină formal în fața noastră.

Noi toate o privim, neștiind cum să răspundem acestui nou salut.

— Înclinați-vă în fața lui karmoko! latră Gazal.

Când ne grăbim să facem cum ni se spune, împleticindu-ne însă, karmoko Huon ridică mâna.

— Sunt de părere, Gazal, spune ea, amuzată, că trebuie să le arătăm mai întâi.

Se întoarce spre noi.

— Așa, spune, atingând podeaua cu capul. Așa le salutați pe karmoko când sunteți pe rogojină. Acum încercați și voi.

Ne conformăm repede, iar gura lui karmoko Huon se strâmbă ușor.

— Bine. Nu perfect, dar bine.

Ne întoarcem unele către altele, ușurate.

— Măcar nu ne-om făcut de tot de râs, îmi șoptește Britta din colțul gurii.

Mă întreb dintr-odată dacă și recruții au aceleași probleme ca noi. Probabil că nu.

Îmi răsare în cap o amintire cu palmele lui Keita, acoperite cu bătături de la sabie, și mă trece un fior încercând s-o alung, așa că mă întorc din nou la karmoko Huon în timp ce ea se ridică grațios.

— Bun, spune ea cu hotărâre. Pentru a vă angaja în luptă, trebuie mai întâi să cunoașteți ipostazele. Ipostazele sunt poziții de luptă; fiecare este o mică parte a dansului cu care vă veți familiariza în curând. Dansul morții.

Mijesc ochii. Cum o să ne ajute un dans să luptăm împotriva urlătorilor-morții?

De cealaltă parte a mea, Adwapa pufnește în barbă.

— Dansul morții. O să murim cu asta.

O agrafă de păr se izbește în peretele din spatele ei, iar sub ea e prins ceva. O bucată de carne, cu sânge auriu

încă picurând din ea. Adwapa se întoarce, o vede și face ochii mari, șocată.

— Urechea mea! exclamă ea, ținându-se de partea stângă a capului.

Jumătatea de sus a dispărut.

Karmoko Huon zâmbește ușor, rearanjându-și șuvițele de păr care s-au desprins acum din celelalte agrafe. Pentru prima dată, în ochi are o privire de oțel, puterea ascunsă în spatele acelei fațade. Întinde cu calm mâna spre Adwapa.

— Se pare că mi-am pierdut agrafa, neofită. Poți să mi-o aduci?

Ținându-se de urechea sângerândă, Adwapa scoate încet agrafa din perete, apoi, tremurând, i-o dă lui karmoko Huon. Karmoko zâmbește recunoscătoare și îi face semn să se retragă. După ce Adwapa revine la locul ei, karmoko Huon se întoarce spre restul clasei.

— Continuăm?

— Da, karmoko, spunem noi repede, încă în stare de șoc.

Karmoko Huon încuviințează și se ridică în picioare.

— Acum vă voi arăta ipostaza întâi.

Își înfige tălpile la distanță una de alta și își mută greutatea astfel încât este concentrată pe partea inferioară a corpului. Când desface brațele într-o mișcare grațioasă, dar precisă, cu o expresie severă pe față, în mine se cutremură ceva. Karmoko Huon îmi amintește de Mâini-Albe: frumoasă la exterior, ucigătoare la interior.

— În ipostaza Pământul Neclintit sunteți centrate, sunteți în cea mai puternică formă a voastră, spune ea. Sunteți în poziția ideală să atacați sau să fugiți.

Are mișcări precise, dar fluide.

— Vă voi arăta.

Îl cheamă pe cel mai solid dintre cei doi jatu din spatele ei — o bestie mătăhăloasă —, apoi se înclină formal când acesta se apropie. Și el se înclină repede, la rândul său.

Jatu lansează un atac, iar noi toate privim captivate. Cum va face față karmoko acestui atac direct? Spre surprinderea mea, karmoko Huon îl răstoarnă pe spate înainte ca el să poată măcar să o atingă, apoi îi răsucește încheietura într-un unghi ciudat.

— Cedez! Cedez! strigă jatu, cu ochii ieșindu-i din orbite de durere.

Karmoko țâțâie, dar ochii îi sunt reci ca gheața.

— Prima lecție, neofitelor: alaki nu cedează. Cuceriți sau muriți. Pentru o alaki — pentru orice războinic — moartea trebuie să fie un prieten cunoscut, un vechi partener pe care-l saluți înainte de a păși pe câmpul de luptă. Nu vă temeți de ea, nu vă ascundeți de ea. Acceptați-o, îmblânziți-o după voia voastră. Din acest motiv le spunem întotdeauna comandantelor „Cele ce vor muri te salută", înainte de a porni în luptă.

O senzație stranie îmi cuprinde vintrele. Moartea trebuie să fie un prieten cunoscut... Nu-mi prea pot imagina cum vine asta.

Karmoko Huon eliberează în cele din urmă mâna lui jatu și se înclină din nou în fața lui.

— Mulțumirile mele pentru ajutor, spune ea cu glas blând.

Bărbatul cel zdravăn dă din cap îndurerat, apoi se îndepărtează șchiopătând.

Acum toate suntem tăcute și încordate. Karmoko Huon se întoarce spre noi.

— Știți de ce am ales să vă arăt această mișcare cu ajutorul lui, neofitelor? întreabă.

Noi scuturăm încet din cap.

— Pentru că am vrut să vă arăt că statura nu contează, explică ea. Niciun adversar nu este infailibil, oricât de mare ar fi. Poate că urlătorii-morții sunt mai mari, dar, oricât de înspăimântători ar părea, oricât de intimidanți ar fi, voi sunteți la fel de puternice, la fel de iuți, mai ales când intrați în starea de luptă, pe care ați simțit-o în dimineața asta când ați alergat și simțurile v-au devenit mai ascuțite, reflexele, mai agere. Vom explora acest lucru mai mult odată cu trecerea timpului. Deocamdată, să continuăm lecția.

14

— Mișcați-vă fundurile leneșe, neofitelor!

Nu am nevoie de această atenționare strigată agresiv. După două săptămâni și jumătate, programul mi-a intrat în obișnuință de-acum, așa că sunt deja spălată și îmbrăcată când vine Jeneba să ne conducă în curte. Recruții așteaptă acolo, cu armurile din piele strălucind în lumina pâlpâitoare a torțelor.

Clipesc, uluită la vederea lor.

Nu i-am mai văzut pe niciunii dintre recruți din ziua în care am fost făcuți perechi în Sala Jor. I-am auzit antrenându-se, desigur, fiindcă vocile lor răzbăteau de dincolo de zid. Dar chiar și în zilele lunare, când avem o întreagă după-amiază doar pentru noi înșine, nu ni s-au încrucișat drumurile — nu că m-aș fi așteptat la asta. Spre deosebire de noi, ei sunt liberi să se ducă în oraș în ziua aceea, liberi să se întâlnească cu oamenii de dincolo de zidurile Warthu Bera, la fel și asistentele și matroanele. Singurii oameni care nu părăsesc niciodată Warthu Bera sunt alaki — nu că am avea voie să cutreierăm și prin interiorul terenului de antrenament. M-am convins de

asta încercând să pătrund în Sala Registrelor în ultimele două zile lunare.

Asistentele și matroanele păzesc constant coridoarele, gata să întâmpine orice alaki care se abate de la calea bătătorită cu capătul cu ghimpi al bastoanelor lor rungu. Întocmai cum a spus Jeneba, neofitele nu au voie să intre în niciuna dintre zonele restricționate până ce nu se sfârșesc primele trei săptămâni de când suntem aici.

Din fericire, aproape s-au încheiat.

Peste exact trei zile voi intra în Sala Registrelor. Atunci voi citi din Heraldica Umbrelor și voi găsi răspunsul la întrebările care mă chinuie de când am ajuns pe acest teren de antrenament.

Aproape îmi pot închipui deja cum voi vedea numele mamei acolo, cum voi citi despre viața ei, despre faptele ei, cum voi afla despre abilitățile ei, precum și despre ale mele.

Mă cuprinde nerăbdarea numai când mă gândesc la asta.

În timp ce savurez această senzație, doi ochi aurii îi întâlnesc pe ai mei din partea cealaltă a curții. Mă încordez, tulburată, când Keita dă din cap spre mine, cu o expresie rece, ca prima dată când l-am întâlnit. Novicele ne îndrumă să unim rândurile, așa că pornesc fără chef spre el, târșâindu-mi picioarele, recunoscătoare că părul mi-a crescut deja la lungimea de dinainte. Va trebui să-l tund din nou curând. Mă încurcă la antrenamente. Cele mai multe fete s-au obișnuit să și-l reteze în fiecare dimineață, așa cum fac novicele, iar altele, ca Adwapa, își poartă capetele rase complet.

După ce ajungem unul lângă altul, Keita dă din cap spre mine.

— Dimineața bună, Deka, murmură el.

— Dimineața bună, răspund, luptându-mă cu impulsul de a mă feri.

La fel ca înainte, mă simt încurcată când sunt în apropierea lui. Are ceva care îmi aduce aminte de Ionas și de ce s-a întâmplat ultima dată când m-am apropiat de un băiat.

E la fel de înalt ca Ionas, iar asta nu e ceva obișnuit.

Mă forțez să-mi întorc atenția spre partea din față a curții, în timp ce karmoko Thandiwe înaintează, cu pielea de culoare brun-închis strălucind în contrast cu părul acoperit cu argilă. În dimineața asta poartă robe de un albastru întunecat și o mască pictată în nuanța cea mai închisă de onix. Toate celelalte karmoko din spatele ei și căpitanul Kelechi poartă măști asemănătoare, așa cum fac întotdeauna când sunt bărbați în preajmă.

Nu le invidiez. Pot doar să-mi imaginez cât de nepractice ar fi măștile acelea în timpul antrenamentelor, cu toată sudoarea și praful pe care trebuie să le suportăm.

— În ultimele două săptămâni și jumătate, anunță karmoko Thandiwe, ați învățat bazele vitezei, forței, mânuirii armelor și luptei. Astăzi veți începe să vă antrenați în perechi, începând cu alergarea zilnică. Nu uitați, de acum înainte sunteți parteneri și trebuie să dați socoteală de avantajele și slăbiciunile celuilalt. Ați înțeles?

— Da, karmoko, strig eu împreună cu celelalte fete.

Îi face un semn cu capul lui Gazal, care pășește înainte, însoțită de uruniul ei, un băiat subțire și blond din provinciile de la miazănoapte.

— Haideți, neofitelor, mișcați-vă fundurile! ordonă ea, pornind într-o alergare rapidă.

O urmez, ținând pasul cu ușurință. În ultimele săptămâni, alergarea a devenit partea mea favorită a zilei. Observ deja cum aerul încetinește în jurul meu în timp ce mă mișc mai iute pe deal în sus, mușchii mi se destind, simțurile mi se ascut. Intru în starea de luptă mult mai ușor decât prima dată când am sosit aici.

Mă întorc să mă uit la Britta, gata să stau de vorbă cu ea, ca întotdeauna, dar nu e aici, și nici celelalte fete, acum, că mă uit mai bine. Toate sunt la poalele dealului, târșâindu-și picioarele la cel puțin cinci pași în urma recruților, cu toate că mușchii probabil le zvâcnesc spasmodic de la efortul de a alerga atât de încet. Fac exact ceea ce ar fi făcut în satele lor natale, rămân singure în urmă ca să nu-i sperie pe cei ce le-ar putea lua de nevastă. Însă Warthu Bera nu este satul lor natal, iar aici sunt pericole mult mai mari decât să-i supere pe câțiva băieți. Amintirea trupurilor neînsuflețite din zăpada din Irfut îmi trece prin minte și îmi înfig unghiile în piele.

Țâșnesc spre Britta și celelalte fete, fără să-mi pese când recruții se opresc și mă privesc, uluiți de viteza mea.

— Nu puteți să încetiniți pentru ei, zic eu. Trebuie să-i faceți să țină pasul cu voi.

— Deka, șoptește Britta, aruncând o privire jenată spre recruții care cască gura la noi. Nu poți să-i lași să te vadă așa, în starea de luptă și toate astea. O să-i sperii.

Celelalte fete din jurul ei dau din cap aprobator.

— Are dreptate, spune Katya.

— Să-i sperii?

Nu-mi vine să cred ce aud.

— Credeți că suntem aici, învățăm toate lucrurile astea noi, ne punem în pericol doar de amuzament? Dincolo de zidurile astea sunt urlătorii-morții și o să ne ucidă dacă nu învățăm cum să luptăm împotriva lor. O să *murim* acolo.

Amintirile îmi bombardează mintea, bruște și violente. Aurul, sângele... Îmi vine să vărs, aproape îi simt gustul picurându-mi în gură, așa cum se întâmpla atunci.

— Ai murit vreodată, Katya? întreb eu.

— Păi, nu... clipește ea.

— Este agonie, mai rău decât orice ai simțit vreodată, iar dacă nu e moartea ta adevărată, te trezești cu groaza că se va întâmpla din nou. Apoi, după ce se întâmplă de mai multe ori, începi să-ți dorești o moarte adevărată — o moarte finală, doar ca să nu mai fii nevoită să...

Mă întrerup, copleșită de forța emoțiilor. Lacrimile îmi încețoșează privirea, iar câteva mi se rostogolesc din ochi înainte să le pot opri.

Trebuie să trag aer în piept, să mă liniștesc, ca să pot să mă uit din nou la prietenele mele, la celelalte neofite care se adună acum în spatele lor, cu ochii măriți de groază. Majoritatea încă nu s-au confruntat cu moartea. Au venit din orașe și sate de pe lângă capitală și au fost duse la Sala Jor imediat după Ritualuri. Ori de câte ori avem discuții despre cum am ajuns la Warthu Bera, ele spun întotdeauna că le așteptau deja cărăușii în temple.

Ele nu au simțit niciodată răceala de gheață a unei săbii în timp ce îți sfâșie carnea, nu au trebuit niciodată să îndure clipele acelea lungi și înfiorătoare dinaintea uitării milostive.

Numai cele ca mine și Belcalis — alaki care se aflau atât de departe de capitală, încât cărăușii au avut nevoie

de luni întregi ca să ajungă la noi — au avut ghinionul de a fi supuse Mandatului de Moarte și terorii care venea odată cu el. Dar amândouă am supraviețuit cumva. Spre deosebire de toate fetele care nu au trecut de primele două sau trei morți, noi am supraviețuit amândouă.

Și trebuie să cinstim acest lucru.

Îmi alung amintirile inspirând adânc și mă întorc spre celelalte fete.

— Toată viața ni s-a spus să ne facem mai mici, mai slabe decât bărbații. Asta ne învață Înțelepciunile Veșnice: să fii fată înseamnă supunere eternă.

Așa stăteau lucrurile în Irfut, eu acceptam întotdeauna totul fiindcă eram de părere că asta e voia lui Oyomo. A fost oare voia lui Oyomo ca satul să-mi întoarcă spatele, ca seniorii să mă dezmembreze ca să-mi poată vinde sângele? A fost voia Lui ca aceștia să-mi taie limba, să nu pot urla? Și cum rămâne cu toate lucrurile din Înțelepciunile Veșnice, cu regulile ce îți înterzic să alergi, să râzi prea tare, să te îmbraci într-un anumit fel — toate astea sunt voia Lui?

— Adevărul este că fetele trebuie să poarte măști zâmbitoare, să se contorsioneze în tot soiul de poziții ca să le facă altora pe plac, iar apoi, când vin urlătorii-morții, fetele mor. *Mor.*

Mă uit de la o soră de sânge la alta.

— După cum văd eu lucrurile, acum toate avem de ales. Suntem fete sau suntem demoni? Vom muri sau vom supraviețui?

Am încercat cu disperare să-mi alung astfel de gânduri; ce mai contează că sunt aici, gata să înfrunt moartea încă o dată? Ce mai contează că toate suntem aici, riscându-ne viața în slujba Oterei?

Celelalte fete se holbează la mine, cu ochii mari, cuprinși de groază, dar eu rămân tăcută, lăsându-le să decidă singure.

Eu îmi cunosc deja răspunsul.

Nu voi muri aici, în locul acesta oribil. Nu voi muri înainte să descopăr adevărul despre mine. Voi supraviețui și o voi face suficient de mult cât să părăsesc locul acesta, suficient cât să găsesc pe cineva care să mă iubească, să mă prețuiască așa cum o prețuia pe Katya logodnicul ei. Trebuie doar să fiu curajoasă, măcar de data asta. Tot ce trebuie să fac este să fiu curajoasă, măcar de data asta.

Scot unul dintre acele cu care îmi e prinsă roba și mi-l înfig în palmă.

Ustură, o durere ascuțită și arzătoare, dar nici măcar nu tresar. Săptămânile petrecute aici m-au făcut deja mai dură, mi-au amorțit pielea. Aurul începe să picure, iar eu îl șterg pe piept, marcând locul în care m-ar fi tăiat în timpul Ritualului Purității. Sângele sclipește acolo, aurul blestemat pe care-l las acum să curgă pentru propria-mi cauză — nu pentru a altcuiva.

— Ce faci..., începe o fată, dar eu o ignor.

— Eu sunt demon, declar, și voi supraviețui ca să-mi câștig iertarea și o viață pentru mine.

— Și eu.

Glasul lui Belcalis vine din spatele meu, iar când mă întorc, e acolo, ridicând și ea palma sângerândă, cu o expresie în ochi care îmi spune că înțelege, că simte la fel ce simt și eu.

— Sunt demon.

— Sunt demon, repetă gemenele, cu piepturile sclipind când își șterg de ele palmele însângerate cu auriu.

Iar acum și alte fete fac la fel.

Până și Britta și Katya, care au fost atât de îngrozite la început, vin la mine cu palmele însângerate.

— Sunt demon, spune Britta, ștergându-și palma de piept.

Recruții își șoptesc unii altora, nedumeriți, alarmați de spectacolul acesta brusc și sângeros, dar e prea târziu ca să mai opresc valul.

— Demon. Sunt demon, declară fiecare dintre fete, lăsându-și sângele să curgă pentru a-și afișa aurul din vene. Sângele despre care ni s-a spus atât timp că e blestemat. Sângele care ne leagă unele de altele.

Nu după mult timp, toate fetele s-au unit.

Cu sângele curgând.

Iar de data asta, când alergăm din nou, nu ne ținem forța în frâu.

În timp ce mă duc la micul dejun, o prezență nedorită se apropie și merge în pas cu mine. Keita.

— A fost un discurs interesant, spune el. Fete de neam omenesc sau demoni. O cale isteață de a le motiva pe celelalte...

Mă opresc cu piciorul în aer, încercând să ignor țipetele ascuțite, familiare care răsună în depărtare în timp ce ridic privirea spre el. Stăm lângă intrarea în cavernele unde sunt ținuți urlătorii-morții, iar aceștia sunt agitați, ca întotdeauna.

— Un avertisment însă, zice el. Comandanții s-ar putea să nu privească cu ochi buni pe oricare dintre voi care își acceptă originile cu prea mult drag, Deka.

Mă trece un fior de frică, dar respir adânc ca să scap de el. M-am săturat să-mi fie teamă.

— E o amenințare? întreb eu.

— Nu, un avertisment.

— Atunci îl voi lua în considerare.

Pe buze îi apare un zâmbet efemer, iar el se apropie de mine.

— Să știi că sunt ușurat.

— De ce? întreb eu, curioasă.

Ridică din umeri.

— Când ne-au făcut pereche, am crezut că ești prea delicată ca să fii soldat.

— Prea delicată? repet eu, surprinsă.

Nimeni nu m-a mai considerat delicată din clipa în care sângele mi-a curs auriu.

— Sunt alaki, îi amintesc.

— O fi adevărat, încuviințează Keita, dar nu toată lumea e făcută să ucidă urlătorii-morții.

— Tu ești?

Keita ridică din umeri.

— Mi se spune că mă pricep să-i extermin, spune el, simplu.

În privire i se citește convingerea absolută.

— Mă îngrijoram că nu ești făcută pentru asta, că o să fii o povară pe câmpul de luptă. Poate că am greșit, poate că o să fii în stare să faci față fricii, spune el.

Siguranța calmă din ochii lui mă irită, dar știu că mai bine nu o arăt.

În schimb, îi zâmbesc dulce.

— Să știi că și eu sunt ușurată.

— De ce?

— Mi-era teamă că ești prea frumușel ca să te murdărești pe mâini.

Cască ochii mirat, iar preț de o clipă, colțurile buzelor i se ridică.

— Ei, bine, amândoi suntem plini de surprize, nu-i așa? spune în timp ce se îndepărtează.

15

— Nu-mi vine să cred că am ajuns în sfârșit aici!

Britta chițăie de entuziasm în timp ce ne plimbăm prin bibliotecă, sala întunecată și cavernoasă de la ultimul etaj al Warthu Bera, însoțite de Katya, Belcalis și cele două gemene. Cu fiecare pas, nerăbdarea îmi crește tot mai mult. Peste doar câteva momente voi fi acolo, stând în fața Heraldicii. Apoi voi citi din paginile sale, voi găsi în sfârșit răspunsurile la întrebările care mă chinuie din ziua în care am intrat pe terenul acesta de antrenament.

Cel puțin asta sper.

Dar se poate ca Heraldica să nu aibă răspunsuri și atunci am irosit timpul tuturor venind aici. Poate că ar fi trebuit pur și simplu să-mi adun curajul și să discut cu matroana Nasra sau cu karmoko Thandiwe despre bănuielile mele. Ar fi fost mult mai ușor decât să trec pe lângă rafturile astea, cuprinsă totodată de groază și entuziasm. Dar nu, matroana Nasra e urâcioasă, iar karmoko Thandiwe e mult prea înspăimântătoare ca să o abordez. Mai bine să fac asta cu prietenele mele.

Britta nu îmi observă îngândurarea și continuă:

— Gândește-te doar, în câteva momente s-ar putea să ai toate răspunsurile pe care le cauți.

— Sau s-ar putea să nu ai nimic, pufnește Belcalis, pentru că ai făurit o întreagă farsă din nimic, iar faptul că noi suntem aici, în singura noastră după-amiază dintr-o zi lunară, chiar e o farsă.

Întotdeauna mă pot baza pe ea să dea glas fricilor mele cele mai adânci.

— Chiar trebuie să fii mereu un pârțopișat? țâțâie Katya.

— Pârțopișat?

Adwapa se oprește și se uită la ea.

— Ai inventat acum cuvântul ăsta?

Britta zâmbește și îi apar gropițe în obraji.

— Da. Se cam potrivește, nu credeți? Are așa, un...

— Am ajuns.

Katya dă din cap spre ușa grea din lemn din fața noastră: intrarea în Sala Registrelor.

Isattu, asistenta cu pielea întunecată repartizată la dormitorul nostru comun, organizează pergamentele pe raftul de lângă intrare. Zâmbește când ne vede, iar zâmbetul îi e plin de veselie și bunăvoință. Spre deosebire de majoritatea asistentelor și a matroanelor, ea a fost repartizată imediat la Warthu Bera când a devenit slujnică la templu acum doi ani, așa că și-a păstrat bucuria care i-ar fi fost înăbușită dacă ar fi trebuit să-i slujească pe preoți.

— Ah, iată-vă, neofitelor, spune ea, descuind ușa. Pe aici. Vă reamintesc că nu aveți voie să vorbiți niciodată despre nimic din ceea ce citiți în cartea asta, cu nicio persoană din exterior, sau veți primi pedeapsa cu moartea. Dacă faceți așa ceva, nu uitați că pereții au mereu urechi, mai ales atunci când e vorba de Umbre...

Eu încuviințez, încercând să alung fiorii pe care-i simt în timp ce ea ne conduce într-o încăpere mică și circulară, în care lumina pătrunde prin acoperișul greu din sticlă. Pergamente tapetează rafturile prinse de pereți, cu marginile învechite și sfărâmicioase, de parcă s-ar afla aici de sute de ani. Flăcări pâlpâie în sfeșnice, iar în podea a fost sculptat un erebus. Însă nu aceasta este cea mai interesantă priveliște de aici. Ceea ce impresionează cu adevărat este marele piedestal din piatră din mijlocul încăperii sau, mai degrabă, cartea groasă, legată în piele, care se găsește acolo.

Isattu se apropie de el și deschide cartea.

— Ai spus că mama ta avea douăzeci și cinci de ani când te-a născut?

Încuviințez din cap:

— Cele mai multe potențiale Umbre sunt luate la antrenamente la vârsta de zece ani, explică ea, așa că, dacă acum tu ai șaisprezece ani, mama ta ar fi intrat prima dată în Warthu Bera acum vreo treizeci și unu de ani.

Răsfoiește paginile până când o găsește pe aceea pe care o caută.

— Poți începe de aici. Umbrele sunt înșirate alfabetic în funcție de an, iar fiecare înregistrare are câte două pagini. În regulă, atunci vă las.

Dând din cap, mă apropii de carte.

— Momentul adevărului... murmur eu, cu mușchii încordați.

— Momentul adevărului... îmi zâmbește Britta liniștitor.

Frunzăresc paginile, iar numele îmi zboară prin fața ochilor — Aada, Analise, Binta, Katka, Nirmir, Tran... Când ajung la U, încetinesc, iar inima îmi bubuie în

piept. Numele mamei era unul neobișnuit în Irfut, dar dacă aici, în Hemaira, e tocmai invers? Dacă sunt mai multe femei cu numele ei și nu îmi pot da seama care este al său? Dar nu, fiecare Umbră are un simbol de identificare diferit. Ar trebui să fiu în stare să-l recunosc când îl văd.

Răsfoiesc în continuare până când, în sfârșit, ajung la ultimele nume. Ua, Uda, Ukami, Una, Uzad, Uzma. Mă opresc, răsfoiesc paginile înapoi, cu răsuflarea tăiată. Nu am văzut numele mamei. Răsfoiesc iar și iar, dar, indiferent de câte ori întorc pagina, rezultatul este același.

— Nu e aici, șoptesc eu, iar lacrimile îmi împăienjenesc ochii. Nu e aici.

Mă duc într-un colț și mă prăbușesc pe podea, înfrântă.

În toate săptămânile acestea mi-am imaginat că voi găsi numele mamei, că voi primi răspunsuri la toate întrebările mele legate de ceea ce a fost ea, de ceea ce sunt eu. Dar nu există răspunsuri, pentru că ea nu a fost niciodată aici. Mi-am creat o întreagă fantezie în minte ca să-mi distrag atenția de la faptul că sunt doar o...

— Deka, uite! E aici!

Ridic instantaneu capul când Britta mă strigă plină de entuziasm. Stă lângă carte, arătând spre o pagină. Nici nu am observat că s-a dus acolo.

— Am găsit-o! A ajuns aici cu un an mai devreme decât a crezut Isattu.

— Ce? exclam eu, sărind în picioare.

— „Umu din Punthun, nouă ani, pielea cafeniu-închis, ochii negri, părul castaniu scurt, însemne specifice tribului Othemne, două pe fiecare obraz. Simbol de identificare: colier de aur, inscripționat cu erebus."

Deodată uit să respir.

— Ea e... zic eu răgușit, cu ochii pârjoliți de lacrimi, în timp ce mă uit în jos, la înregistrarea lungă de numai un paragraf. A fost aici. A fost o Umbră...

Confirmarea a tot ceea ce am bănuit e prea mult pentru mine și încep să plâng, iar lacrimi mari mi se rostogolesc pe obraji.

— Oh, Deka, spune Britta, îmbrățișându-mă.

În timp ce ea mă ține în brațe, Katya citește mai departe.

— „Retrasă după cincisprezece ani de slujbă din motive personale."

Apoi se oprește.

— Ce mai scrie? o îndemn eu.

Katya sutură din cap.

— Asta e tot.

Asta e tot? Mă încrunt.

— N-are cum să fie tot. Dar cum era ea? Ce a studiat, avea oare caracteristici speciale?

— Caracteristici speciale? se încruntă Katya. Nu, doar atât scrie.

— Dă-mi să văd.

Mă smulg din brațele Brittei și mă uit în carte, iar pieptul mi se strânge și mai tare când văd că e exact așa cum a spus Katya. Nu scrie nimic altceva. Nicio mențiune despre abilitățile ei, nicio notă suplimentară, nimic.

Pieptul mi se strânge din nou. Cum rămâne cu furnicăturile, abilitatea de a simți urlătorii-morții? Cum rămâne cu felul în care mi se transformă văzul și glasul când sunt în preajma acestor monștri? Am crezut că Heraldica va avea răspunsuri, dar aici nu e nimic, nimic care să mă ajute vreun pic.

Sunt fix acolo unde eram la început și, mai rău, primele mele lecții cu urlătorii-morții vor avea loc peste doar câteva săptămâni.

În timp ce mă îndrept spre sala armelor mai târziu în seara aceea sunt într-o asemenea stare, încât nici nu remarc mirosul de sânge din aer. E nevoie de un urlet — jalnic și mult prea omenesc — ca să-mi aduc înapoi gândurile la clipa prezentă. Britta și cu mine ne uităm una la alta, cu ochii mari în întunericul tot mai dens. Amândouă știm ce înseamnă urletul acela. Probabil s-a întors un nou detașament de raid de la hotarul Hemairei fără să-și ucidă norma de urlători-ai-morții. Novicele care nu și-au făcut norma sunt jupuite.

Am surprins asta de multe ori în ultimele săptămâni: matroana Nasra descojind pielea de pe spinarea novicelor la fel de ușor cum ar decoji o chitră. Am văzut sângele auriu picurând, am auzit țipetele jalnice ale fetelor suficient de ghinioniste cât să fie pedepsite, iar apoi tăcerea, tăcerea aceea îngrozitoare, îngrozitoare.

„Suferința face demonii mai puternici", explică întotdeauna matroana, având pe buze un zâmbet macabru. Dacă așa stau lucrurile, toate alaki din Warthu Bera probabil s-au călit precum oțelul.

Alt urlet spintecă aerul, iar pumnii mi se strâng singuri și pielea de pe ei se întinde atât de tare, încât mi se pare că se va rupe. Mai întâi, puținele informații despre mama în Heraldică, iar acum asta. Ce mai trebuie să îndur înainte ca ziua asta mizerabilă să se încheie?

— Nu asculta, spune Keita, uitându-se la mine în timp ce merge înainte, cu un mănunchi de atika din lemn — săbiile noastre lungi și plate de antrenament — în mână.

El și doi dintre ceilalți uruni ne ajută să le ducem înapoi în sala armelor înainte să se întoarcă la cazărmile lor.

— Alungă-l în fundul minții.

Cuvintele lui mă fac să fierb mânie. Cu toate că am ajuns la un armistițiu incomod, Keita nu este prietenul meu. Foarte puțini dintre băieți sunt. După ce s-a întâmplat la alergări, sunt precauți în privința mea și a celorlalte fete, înfricoșați de puterea noastră. Acum știu ce forță extraordinară avem spre deosebire de ei, forță care nu va face decât să crească în continuare.

— Ușor de zis, răspund eu, întorcându-mă spre el. Nu voi sunteți jupuiți.

— Nu noi suntem cei care ne putem regenera, pufnește Acalan, uruniul lui Belcalis.

E un băiat înalt și robust din provinciile de la miazănoapte, cu o privire pioasă care îmi amintește de seniorul Durkas când se simte deosebit de cucernic.

— Chiar și dacă ar fi așa, i-o întoarce Britta, ceea ce sigur că nu e, voi tot n-ați fi pedepsiți și știți asta.

— E adevărat, aprobă Katya. Niciodată nu-i pedepsesc pe băieți. Nici măcar când fetele mor.

— Dar Oyomo le interzice recruților să vadă ce înseamnă nesfârșitul, adaug eu. Atunci fiecare fată din detașamentul de raid e jupuită.

— Și ce, acum vreți să sângerăm cu toții? întreabă Acalan, disprețuitor. Vreți să suferim ca...

— Hai să nu ne certăm, intervine iute Surem, uruniul lui Katya, în maniera sa calmă și blândă.

El e băiatul cu care am crezut odată că am făcut pereche, apuseanul zâmbitor și tatuat.

— Aproape am ajuns la sala armelor. Hai să...

Eu nu-l mai ascult. Simt pe piele o furnicătură bruscă și durează doar o secundă să recunosc cauza. Urlătorii-morții... dar nu cei din cavernele de sub Warthu Bera. Cu inima bubuind, îmi urmăresc simțurile până la zidul de lângă noi, unde zăresc iute patru siluete șocant de familiare, care se strecoară pe pietre în jos, cu blana albă sclipind prin cețurile care le învăluie corpurile.

Săltători: urlătorii-morții care sar pe victimele lor și le sfâșie cu ghearele și colții. Chiar sunt pe pereți, așa cum am fost avertizați de atâtea ori că s-ar putea să fie. Ceilalți se pare că nu i-au observat încă.

Acești urlători-ai-morții sunt mult mai mari decât cei pe care îi folosesc novicele pentru antrenamentele de luptă; corpurile lor sunt musculoase și sănătoase, ochii alerți în întuneric. Deci asta e diferența dintre urlătorii-morții cei captivi și cei liberi. Aproape uitasem, dar acum mi se ascute vederea, așa că pot să-i văd mai clar, iar urechile mele înăbușă toate celelalte sunete, astfel încât să le pot auzi pașii izolați. Deja intru în starea de luptă, întocmai cum ne-a învățat karmoko Huon. Nu am nevoie de o alergare ca să o stimulez, ci crește în mine din instinct.

Las jos celelalte atika pe care le duc în mână, și o fac încet, astfel încât să nu atrag atenția urlătorilor-morții, conștientă că privirea lui Keita e ațintită deja spre mine. Este prima dată când îl văd atât de atent în afara antrenamentelor de luptă. Poate că și el îi simte, simte frigul cețurilor lor care se apropie acum tiptil de noi.

— Ce e? șoptește.

Arunc o privire spre zid.

— Urlători-ai-morții, patru pe zidul de la apus, numai săltători uriași.

Toată lumea se încordează, alarmată, dar eu calculez repede șansele. Noi suntem șase, iar ei sunt patru. E însă nevoie de trei până la patru fete ca să dărâme un urlător-al-morții în timpul unui raid. Și de obicei fetele acelea au săbii adevărate.

— Suntem în inferioritate, șoptește Britta. Trebuie să fugim în Sala Mare și să dăm alarma.

Keita încuviințează, cu ochii mijiți în întuneric, încercând să-i distingă. Precum ceilalți băieți, nu vede la fel de bine în întuneric ca noi, alaki.

— Fiți atenți, zice el, întorcându-se spre ceilalți, toți încordați și rigizi acum, după ce le-am spus. Eu nu-i văd, așa că ne luăm după Deka. Și o facem în liniște.

— Dar... începe Acalan, pe un ton infatuat.

Keita îl întrerupe sever.

— Noi suntem singurii de aici și nu avem arme adevărate și nici coifuri care să ne apere de urletele lor. După Deka, repetă el, dând din cap spre mine.

Mă uit spre urlătorii-morții. Primul săltător tocmai pășește pe podea. Când observă că mă uit, ridică privirea, iar ochii săi îi întâlnesc pe ai mei. Au o expresie anume, o inteligență prădătoare. Deschide gura.

— ACUM! strig eu, pornind pe cărare.

Pe lângă mine trece ceva ca o ceață, Katya deschizând deja drumul, cu ochii mari de groază.

— URLĂTORII-MORȚII! strigă ea, iar panica o face să uite de instrucțiunile lui Keita. URLĂTORII-MORȚII ATAC...

O formă masivă de culoare albă se izbește în ea, trimițând-o de-a rostogolul în tufișuri. Urlătorul-morții se duce după ea, dar Surem îl blochează imediat, cu atika

scoasă. Urlătorul-morții șuieră ceva spre el, dezvelindu-și enervat colții și ghearele.

— LA NAIBA, KATYA! mârâie Keita, țâșnind spre ea.

Și eu fac la fel, șocată să văd că ceilalți trei urlători-ai-morții se despart în spatele nostru pentru a deturna novicele și recruții care fug acum să răspundă chemării lui Katya. *De ce nu urlă*, mă întreb. Noi suntem cel mai aproape de ei, de ce nu încearcă să ne atace?

Abia am timp să mă gândesc la asta înainte ca urlătorul-morții din fața lui Katya să se miște, zgâriind cu ghearele și spintecând cu ușurință sabia de lemn a lui Surem. Băiatul scâncește în timp ce arma i se frânge în mâini. Urlătorul-morții ridică din nou ghearele, gata să dea lovitura de grație, dar Katya sare în sus, împingându-l din calea ei și țâșnind înapoi.

Preț de o clipă, sunt convinsă că e în siguranță, convinsă că a scăpat de ghearele acelea. E una dintre fetele cele mai rapide din Warthu Bera, la urma urmei. Dar apoi aud trosnetul respingător al oaselor și văd ghearele care îi ies prin piept.

— Oh! exclamă ea, făcând ochii mari de uimire.

Șira spinării i se rupe, scoasă de ghearele urlătorului-morții.

Timpul pare să rămână suspendat, tot corpul parcă mi-e prins în chihlimbar, în timp ce o privesc pe Katya cum sângerează din gaura aceea uriașă pe care o are în spinare. De acolo țâșnește un albastru straniu, o nuanță pe care n-am mai văzut-o niciodată. Corpul îi tresare o dată, de două ori, apoi rămâne nemișcat. Știu, fără să fie nevoie să întreb, că s-a dus. Nu mai există luciul auriu al unei aproape-morți, pentru ea nu mai există somnul aurit.

— Katya... șoptesc eu, iar pieptul mi se dezumflă și groaza îmi face membrele ca de plumb.

Mă întorc spre urlătorul-morții, care rămâne pe loc, privind-o. Aproape că pare... surprins. Șocat că a ucis-o atât de ușor. Un sentiment profund crește din adâncuri, un vulcan încălzit care îmi preface sângele în foc și răsuflarea în cenușă.

— PLEACĂ DE LÂNGĂ EA, BESTIE! urlu eu, iar cuvintele îmi erup de pe buze.

Acum vocea mea e puternică și stratificată când repet:

— PLEACĂ DE LÂNGĂ EA!

Tot corpul urlătorului-morții devine imediat rigid, iar ochii i se învârt în cap. Se îndepărtează clătinându-se, smucind din membre de parcă ar fi legate cu sfori. Adwapa și Asha se năpustesc asupra spațiului pe care l-a eliberat, ridicând iute trupul lui Katya. În clipa în care fac acest lucru, mă copleșește epuizarea, un val de oboseală care înăbușă totul în jurul meu, amorțindu-mi simțurile. Nu mai văd decât străfulgerări de imagini: ceilalți urlători-ai-morții care îl apucă pe cel ce se clatină și apoi fug la loc pe zid, în direcția din care au venit, Adwapa care așază cu blândețe trupul lui Katya pe pământ, în timp ce novicele și karmoko sosesc în sfârșit, Surem care se duce glonț lângă Katya, cu lacrimi în ochi.

Karmoko Thandiwe le face un gest novicelor să tragă trupul lui Katya de lângă el.

— Cine a dat alarma inițială? întreabă, privind în jur.

— Deka, răspunde Britta. Apoi... Katya.

Se oprește, iar vocea i se frânge.

Eu o ignor, cu ochii pironiți pe trupul neînsuflețit al lui Katya, pe albastrul acela îngrozitor care i se prelinge

din șira spinării. Acum doar câteva clipe se năpustea în fața mea, cu părul lung și roșu strălucind în întuneric... iar acum... acum... Îmi cedează tot corpul, dintr-odată incapabil să-și mai susțină propria greutate.

Chiar și după aproape o lună petrecută aici — o lună în care am văzut cel puțin un cadavru de alaki după fiecare raid — tot nu înțelegeam cât de ușor putem muri. La urma urmei, acelea erau novice, fete mai mari, foarte îndepărtate de mine și prietenele mele. Dar Katya... cum a putut să cedeze atât de ușor? Cum au putut s-o nimerească ghearele urlătorului-morții din prima? În timp ce lacrimile îmi curg nestăvilite și oboseala îmi îngreunează membrele, cineva pocnește din degete, forțându-mă să mă uit în sus.

Este karmoko Thandiwe, încruntându-se în timp ce mă privește.

— Ochii tăi, Deka, murmură ea, curioasă. Ce s-a întâmplat cu ochii tăi...

Este ultimul lucru pe care îl aud înainte ca întunericul să se întindă și să mă învăluie.

16

— Am văzut ce-ai făcut aseară.

Vocea lui Keita este o șoaptă nedorită în urechea mea.

E seară și suntem la lac, îndeplinind ritualurile funerare ale lui Katya. Alaki nu pot fi înmormântate în pământ, așa că o incinerăm pe apă, într-o bărcuță pe care am transformat-o în rug funerar. În lipsa unui însoțitor bărbat, Surem este responsabil de ritualuri și citește solemn din Înțelepciunile Veșnice. Va părăsi Hemaira în clipa în care ritualurile funerare se vor încheia, întorcându-se acasă, în provinciile apusene. Nu suportă gândul că ar putea fi martor la morțile altor camarazi.

Nu îl învinovățesc. Dacă aș avea de ales, și eu aș pleca. Nu contează că mama a fost odată aici, că încă există întrebări la care am nevoie de răspunsuri. Vreau să scap din locul acesta, vreau să fug undeva departe. Dar sunt legată de zidurile astea, la fel cum a fost și Katya.

Pielea ei este de violetul intens al cerului de vară, iar buclele ei lungi și roșii se desprind în bucăți mărunte în timp ce flăcările pâlpâie deasupra lor. Nu și-a tuns niciodată părul după prima zi aici, nici măcar când o

deranja la antrenamente. Am crezut mereu că matroanele o vor pedepsi pentru asta, dar nu au făcut-o niciodată. Miroase a mere în timp ce arde — merele mari și roșii din provinciile de la miazănoapte despre care mi-a spus odată că îi plac foarte mult. Nu știu dacă e sau nu idealism, dar alungă izul metalic de sânge din nări, amintirea persistentă a șirei spinării sale frânte, privirea din ochii urlătorului-morții când i-am vorbit — aceeași privire pe care am văzut-o în ochii urlătorului-morții din Irfut.

Inspir mirosul ca să alung gândul înfiorător înainte să mă întorc spre Keita.

— Ce vrei să spui? murmur eu.

Sunt atât de amorțită acum, încât nici măcar nu mă tem de bănuielile lui Keita sau de faptul că probabil și karmoko Thandiwe intuiește ceva. Ce fel de viață am ales, în care oamenii mor atât de ușor? În care prietenii mor atât de ușor?

Una mult mai bună decât ce aveai înainte... Îmi înăbuș gândul zadarnic. Nu vreau să gândesc practic acum, nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat ieri, când urlătorul-morții s-a oprit deasupra lui Katya, iar eu am vorbit...

Keita vine mai aproape.

— N-o să spun nimănui, zice el. Și, dacă ajută cu ceva, cred că nici karmoko Thandiwe n-o să spună.

Asigurarea asta nu reușește deloc să-mi estompeze nervozitatea care mă împresoară.

— Ce vrei, mai exact? întreb eu, ridicând privirea.

Dacă m-a învățat un lucru faptul că sunt aici, în prezența constantă a urlătorilor-morții, acel lucru este că Britta avea dreptate: darul meu este valoros, ceea ce înseamnă că alți oameni vor face lucruri îngrozitoare ca să pună mâna pe el. *Pe mine.*

O amintire a pivniței îmi pâlpâie în minte: sânge auriu pe podea, seniorii apropiindu-se, cu gălețile în mână. O alung, aștept să-mi răspundă Keita.

Durează o clipă până să o facă.

— Același lucru pe care-l vreau de la toată lumea, zice el, iar în ochi i se citește hotărârea. Să mă ajute să stârpesc urlătorii-morții.

— Ce legătură are asta cu mine?

— Nu încerca să mă păcălești, Deka. Orice ai făcut aseară, pare că ar fi util. Cred că ar trebui să explorăm acest lucru, în secret, desigur.

Aproape îmi vine să râd de ironia situației. Acum doar câteva săptămâni, Britta mi-a sugerat același lucru. Mă forțez să fiu atentă în timp ce el continuă:

— Comandanții mei nu cred că ar avea o părere prea bună despre asta, cu atât mai puțin preoții.

Ultimul cuvânt, *preoții*, îmi sporește agitația, iar amintirea aceea îmi vine iar în cap; mâna seniorului Durkas, în care ține un cuțit. Respir adânc ca să mă liniștesc.

— De ce aș avea încredere în tine? Dacă ai văzut ce bănuiești că ai văzut, de ce să cred că nu mă vei trăda preoților sau comandanților tăi?

Ridică din umeri, iar ochii lui aurii îi întâlnesc pe ai mei.

— Avem monștri la porțile orașului, cu urlete care îți pot face timpanul să explodeze și cu gheare care pot spinteca trupuri mai ușor decât trece un cuțit prin unt. Nu vrei răzbunare?

Acum are o privire plină de amărăciune. Nu vorbește doar despre mine, ci și despre el, poate chiar și despre ceilalți uruni.

— N-ai obosit să pierzi oameni în favoarea lor? Să pierzi mereu în favoarea lor...

Mă trezesc că dau din cap aprobator, iar furia fierbe dintr-odată în mine. În cap îmi gonesc alte imagini: atacul asupra satului, toate cadavrele acelea care zăceau în zăpadă, apoi pivnița, sângele auriu care se aduna pe podea și, în cele din urmă, Katya, căreia îi ieșeau gheare prin piept.

Urlătorii-morții mi-au luat deja tot ce aveam. Ce o să-i mai las să ia? Știu că pot să le ordon, că pot să-i forțez să-mi facă pe voie. Trebuie să învăț mai multe despre abilitatea mea. Trebuie să folosesc orice o fi lucrul acesta din mine ca să mă răzbun pe monștrii aceia. Ca să o răzbun pe Katya.

— Am obosit, șoptesc eu, gândindu-mă deodată la tot ce am pierdut.

Mama, tata, viața mea din Irfut. Mă gândesc la Katya, care nu voia decât să se întoarcă acasă, să-i fie nevastă lui Rian, să aibă o familie.

— Am obosit tare, tare rău.

— Și eu, încuviințează Keita, și de-asta o să-ți jur cu bucurie credință, o să te apăr cu viața mea, dacă ce am văzut că ai făcut ne poate ajuta să ucidem mai mulți.

În timp ce ridic ochii spre el, mirată de declarația asta înflăcărată, îmi întinde mâna dreaptă.

— Vorbesc serios. Parteneri — cu adevărat, de data asta?

Mă uit lung la mâna întinsă, iar nedumerirea îmi crește. Niciun bărbat nu mi-a mai oferit mâna până acum, de parcă am fi egali, dar asta este exact ceea ce face Keita. Poate chiar vorbește serios în tot ce spune. Sau poate că e o păcăleală, una care mi-ar putea pune capăt vieții. În orice caz, are deja bănuielile lui legate de mine.

Poate e mai bine să mă aliez cu el, să-l urmăresc ca să-i descopăr orice slăbiciuni i-aș putea exploata. Un pact cu diavolul, cu siguranță, dar ce nu este așa ceva în viața asta a noastră?

Îi iau mâna, minunându-mă de cât de ciudat arată lângă a mea. Piele lângă poleială de aur, cafeniu lângă auriu.

— Parteneri — cu adevărat, spun.

De data asta, Keita mă strânge de mână înainte să-i dea drumul. Mi se taie răsuflarea, cu toate că nu știu de ce. Poate e de la oboseală.

17

— Vezi vreo schimbare? întreabă Keita, iar vocea îi răsună între pereții umezi și întunecați.

Este dimineață devreme și suntem în cavernele de sub Warthu Bera, folosind puținele minute libere pe care le avem între lecții pentru a ne testa teoria legată de abilitatea mea. Celelalte fete sunt în sala de lecții a lui karmoko Huon, încă își strâng lucrurile după antrenamentul de luptă. Le-am avertizat să se țină departe până când voi fi mai sigură în privința lui Keita. Încă nu știu bine care îi sunt motivele. În timp ce el stă de pază la capătul coridorului, eu mă uit în gol la o găleată cu apă, iar pielea mă furnică teribil. Urlătorii-morții sunt închiși în cuști în caverna alăturată, iar mârâielile lor înăbușite îmi fac sângele să-mi curgă mai repede prin vene, laolaltă cu ceața care se adună acum în jurul meu. Monștrii o secretă ori de câte ori sunt agitați, iar aici, jos, sunt mereu agitați.

Îmi cercetez reflexia, apoi oftez. Ochii mei sunt în continuare la fel de șterși și de cenușii ca acum zece minute.

— Nicio diferență, îi spun lui Keita.

Iau găleata să o golesc, apoi mă opresc și mă gândesc.

— Dacă mă duc mai aproape?

— Ce? Nu, nu poartă căluș...

— Tu stai acolo de pază, îl întrerup, îndepărtându-mă în grabă.

Următoarea cavernă a fost scobită pentru a servi drept staul improvizat, având cuști pe fiecare latură. Luminile pâlpâie slab în sfeșnicele de pe perete, iluminând stuful de pe podea, lanțurile care leagă ocupantul monstruos al fiecărei celule. Urlătorii-morții devin mai agresivi când se află în aceeași cușcă, așa că sunt separați de către karmoko. Aici sunt vreo douăzeci în total, cea mai mare parte a urlătorilor-morții de la Warthu Bera. Încă vreo zece sunt ținuți în celelalte caverne. Pielea mă furnică mai tare, bătăile inimii mi se întețesc pe măsură ce mă apropii de ei. Cei de aici nu au căluș, așa că un singur urlet de-ale lor mi-ar putea aduce sfârșitul.

Dar nu, nu este adevărat. Îmi amintesc cum a fost în Irfut, cum tuturor le sângerau urechile în timp ce numai eu puteam rămâne în picioare. A fost la fel și când a murit Katya. Am auzit urletele, le-am simțit puterea, dar nu am fost afectată de ele așa cum au fost ceilalți. Trebuie doar să mă concentrez asupra respirației, să-mi țin mintea ancorată în prezent, așa cum m-a învățat karmoko Huon. O să fie bine.

Trăgând adânc aer în piept ca să-mi adun forțele, pornesc prin centrul cavernelor, conștientă de sclipirea ochilor negri prădători, de zăngănitul lanțurilor, în timp ce trupurile masive se întind în colțuri. Izul greoi și înțepător care învăluie cavernele se întețește, împreună cu un miros mai vag, grețos de dulceag, pe care nu-l pot identifica. Ignor mormăielile înăbușite, în vreme ce mă cuprinde frica, și mă duc spre cușca din mijloc, cea mai

mare. Se aude un șuierat discret în timp ce ocupantul acesteia se înalță încet și recunosc proeminențele distinctive, ca niște spini argintii, de pe spinarea lui, din prima seară petrecută la Warthu Bera. Când înaintează clătinându-se, iar corpul său masiv scânteiază în lumina slabă, mi se usucă gura.

Rattle, șeful tuturor urlătorilor-morții de aici.

Căpetenia lor.

Mă uit în sus la el, la ochii aceia care sclipesc de ură îndreptată împotriva mea.

— Haide, urlă, șoptesc eu. Vreau să urli.

Ceva s-a aprins în mine, un sentiment întunecat și brusc pe care aproape l-aș numi furie, doar că este străpuns ca o lamă de altă emoție: mâhnire. Mă gândesc la Katya, mă gândesc la ghearele acelea care i-au sfâșiat trupul și mă apropii mai mult. Acum sunt conștientă și de ceilalți urlători-ai-morții care se foiesc în jurul meu: săltători albi, cu brațe lungi care le permit să se cațăre pe zăbrelele cuștilor cu ușurință, lucrătorii înalți din colțuri, care scot sunete ca niște ciripeli. Karmoko Thandiwe ne-a învățat cum să-i clasificăm pe toți, cum să le înțelegem slăbiciunile și puterile.

Îi ignor și mă concentrez asupra lui Rattle.

Știu din avertismentele date de karmoko că el le ordonă celorlalți urlători-ai-morții de aici. Urlătorii-morții sunt animale de haită, întotdeauna au o căpetenie care să-i conducă. Poate că le lipsește inteligența omenească, dar asta nu înseamnă că nu sunt deștepți.

— De ce nu faci nimic? îl întreb în timp ce el mârâie încet în întuneric.

Nu se mișcă deloc, nu se întinde să mă atace. La fel și ceilalți urlători-ai-morții, toți zumzăie întruna în timp

ce ne privesc. De ce nu atacă? De ce nu se luptă cu mine? Aproape ai zice că sunt mai înceți cumva, decât cei care au ucis-o pe Katya sau chiar decât cei din Irfut. Lipsa lor de agresivitate mă înfurie.

— Ce-i în neregulă cu tine? șuier, uitându-mă urât la Rattle.

Dintr-odată, nu-mi mai pasă că sunt atât de aproape de cușca lui, încât ar putea să întindă un braț și să-mi scoată măruntaiele, nu-mi pasă că matroanele care se ocupă de urlătorii-morții m-ar putea descoperi aici și mi-ar da o bătaie pentru insolența mea. Nu mă pot gândi decât la Katya, la privirea aceea din ochii ei. Frică.

— Urlă! mă enervez eu. Amenință-mă. FĂ CEVA.

Dar nu face nimic.

Sunetul acela ca un țăcănit se înalță, el și ceilalți urlători-ai-morții țăcăne unii la alții, iar vocile lor devin din ce în ce mai puternice până când...

— Deka!

Strigătul lui Keita vine parcă de foarte departe.

— Deka, trebuie să mergem, sună tobele.

Răsuflu adânc. Mă uit în jos la găleata cu apă, deloc surprinsă să văd că ochii mei sunt neschimbați.

Golesc găleata într-un jgheab din apropiere, apoi inspir ca să-mi vin în fire.

— Vin, strig eu în cele din urmă, în timp ce ies din cavernă.

Urlătorii-morții continuă să țăcăne după ce plec.

Ies și-l găsesc pe Keita așteptându-mă pe culoarul de legătură, cu o privire îngrijorată. Simt că mă cuprinde enervarea. Nu știu de ce se preface că îi pasă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă. Ești bine? Au urlat?

Scutur din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic. Iar ochii nu mi s-au schimbat, cel puțin, nu i-am văzut schimbați în reflexia din apă.

Dă din cap.

— Mda, dezamăgitor, murmură el.

Mergem pe culoar, fiecare pierdut în gândurile sale, până când ceva se mișcă în întuneric. Este Gazal, stând la intrarea cavernei alăturate, cea pe care ne-a deschis-o matroana Nasra cu două luni în urmă. Este clasa în care învățăm strategie de luptă, clasa în care învățăm cum să desfășurăm raiduri și cum să luptăm eficient în campanie.

— Neofită Deka, spune ea. Vei rămâne după lecție. Karmoko Thandiwe vrea să discute ceva cu tine.

Anunțul acesta îmi trimite un șiroi de sudoare pe spinare în jos. Karmoko vrea să mă întrebe ce s-a întâmplat în seara aceea cu Katya?

Mă forțez să alung teama și dau din cap respectuos înspre Gazal.

— Mulțumesc că m-ai informat, cinstită soră mai mare de sânge, murmur eu.

Satisfăcută, intră în caverna principală, iar eu și Keita o urmăm. Mușchii mi se încordează și simțurile îmi intră în alertă când o remarc pe karmoko Thandiwe stând în centru și pe celelalte neofite și pe urunii lor așezându-se deja la pupitrele din lemn în fața ei. Lecția urmează să înceapă.

Te rog, nu mă întreba ce s-a întâmplat cu urlătorii-morții, te rog, nu mă întreba ce s-a întâmplat cu urlătorii-morții, mă rog eu cu disperare în timp ce Keita și cu mine ne alăturăm celorlalți.

Din fericire, karmoko Thandiwe nici măcar nu pare să mă observe când se apropie de pupitrele din față, cu

un pergament în mână. Îl întoarce spre noi, arătându-ne un desen, unul care stârnește mereu fiori de teamă în mine.

— Ați auzit cu toții de Aurite, strămoașele diabolice ale alaki, spune ea.

Eu dau din cap aprobator, privind fără chef ființele monstruoase, cu vene de aur, reprezentate pe pergament. Sunt patru: una atât de albă, încât strălucește, alta cafenie, cu o burtă umflată și sâni proeminenți, a treia roșie, cu aripi solzoase ca de dragon, iar a patra, amorfă și întunecată ca o pată de cerneală. Vederea lor mă umple de neliniște. Când mă gândesc că sunt descendenta lor, a unor ființe atât de înfricoșătoare... Poate că m-am obișnuit cu gândul că sunt alaki, însă astfel de aduceri-aminte încă mă tulbură.

Alung gândul acesta când karmoko Thandiwe îi întinde pergamentul neofitei aflate cel mai aproape de ea, o fată scundă, cu ochi de căprioară, pe nume Mehrut, venită din provinciile de la miazăzi.

— Astăzi veți începe să învățați despre moștenirea demonică pe care v-au lăsat-o Auritele și cum să o controlați împotriva urlătorilor-morții, spune ea. Deschideți-vă pergamentele la secțiunea a treia. Să începem.

Când se încheie lecția, rămân pe scaun, iar neliniștea mea crește. Ce vrea karmoko Thandiwe de la mine? Sunt atât de încordată, încât tot ce ne-a învățat despre fiziologia alaki a dispărut, ivindu-se în schimb o mie de scenarii îngrozitoare în care sunt prezente bastoane rungu însângerate și întrebări despre adevărata mea natură. Simt că mi-e din ce în ce mai teamă până ce Keita se apropie de

mine și îmi pune o mână pe umăr. Tremur de la căldura sa surprinzătoare, iar gândurile mi se liniștesc brusc.

— În cazul în care karmoko Thandiwe ar fi vrut să te raporteze la jatu, ar fi făcut-o deja, spune el încet, așa că amintește-ți asta înainte să intri în panică.

Nu știu cum și-a dat seama ce simt.

— O să țin minte, șoptesc.

El încuviințează din cap, pornește spre ușă, dar acum ceilalți au observat că nu vin după ei.

— Nu vii, Deka? întreabă Britta.

— Într-o clipă, zic eu, făcându-le semn să se îndepărteze. Păstrați-mi cina. Karmoko Thandiwe vrea să vorbească cu mine.

— Ce-ai făcut? întreabă Li, uruniul Brittei.

E un băiat deșirat din provinciile răsăritene, cu chipul numai zâmbet.

— Nimic, din câte știu, zic eu repede, apoi mă încrunt. Dar de ce crezi că am făcut ceva?

Acalan pufnește.

— Păi, ce altceva ar putea să fie? Nu te cheamă niciodată.

— Hai să ne grăbim să mâncăm, mor de foame, se plânge Li.

— Tu mereu mori de foame, remarcă Britta.

— Râde ciob de oală spartă, strâmbă Li din nas.

Keita se întoarce către mine, cu o privire care spune: nu intra în panică.

— Îți păstrez eu cina, Deka, zice.

Mă forțez să dau din cap.

— Mulțumiri.

Apoi dispar pe coridor.

Acum sunt singură cu karmoko Thandiwe în caverna mare și amenințătoare, iar încordarea mi se strecoară în măruntaie ca un vierme în timp ce o privesc cum pune deoparte pergamentele de pe care predă.

În cele din urmă, se întoarce spre mine.

— Urmează-mă, Deka, spune ea încet.

— Da, karmoko, încuviințez eu.

Agitația mi se întețește când mă conduce afară din caverne, pe o scară îngustă pe care nu am mai văzut-o până acum. Laturile sale par să se apropie mai mult una de alta pe măsură ce urc tot mai sus. Ce are de gând karmoko cu mine? Vrea să mă închidă, să mă studieze și să mă taie? Gândurile mi se învârtejesc tot mai iute până când, în cele din urmă, nu mai suport tensiunea.

Mă opresc, tematoare.

— Karmoko Thandiwe, spun.

— Da?

— E vorba de ce s-a întâmplat mai devreme? Cu urlătorii-morții?

Se întoarce spre mine încruntându-se, aparent confuză.

— S-a întâmplat ceva când au venit urlătorii-morții? Nu-mi amintesc.

În timp ce clipesc la ea, perplexă, se apropie de mine și îmi șoptește la ureche:

— Dacă însă chiar s-a întâmplat ceva atunci, ar fi înțelept să o țin doar pentru mine, nu-i așa? La fel cum ar fi înțelept și s-o explorez la momentul oportun.

Șocul mă lovește ca un val.

N-o să mă încuie undeva? N-o să mă studieze ca pe urlătorii-morții închiși în cuștile de sub Warthu Bera? Îmi simt corpul slăbit.

— Nu înțeleg, spun eu, ridicând ochii spre ea.

Karmoko Thandiwe ridică din umeri.

— Nu am nicio intenție să-ți fac rău, alaki. Ești fiica lui Umu, nu-i așa?

Clipesc, uimită de această recunoaștere și de tonul ei degajat după toate săptămânile în care m-am furișat pe aici.

— Ați cunoscut-o pe mama?

Ea dă din cap că da.

— Era cu patru ani mai mică decât mine. O Umbră admirabilă. Feroce, hotărâtă. Păcat de ce s-a întâmplat cu ea. Ar fi putut să fie o legendă printre noi, dar apoi a rămas grea. Cu tine, presupun?

Încuviințez, apoi mă uit în sus la ea.

— Deci de-asta a plecat? Din cauza mea?

Încuviințează din cap.

— A fost mare scandal. Umbrele nu au voie să se căsătorească, așa că a fost emis un ordin de execuție. Din fericire, a avut drept binefăcător un nobil care a protejat-o. A scos-o de aici la timp. Nu-mi pot închipui cum a reușit să fugă în ultima săptămână a sezonului ploios, cu inundații peste tot. Sunt recunoscătoare că a supraviețuit. Ce mai face?

— A murit, răspund eu, tulburată. De vărsatul roșu.

Karmoko Thandiwe clipește, după care dă iar din cap. Apoi:

— A dus o viață bună?

— A fost fericită până la sfârșit.

Mă uit la ea.

— Am o întrebare. Era ca mine? Avea vreo... anomalie?

— Din câte mi-am putut da seama, era perfect umană.

Karmoko Thandiwe mă privește de sus, sfredelitor.

— Ca să fiu sinceră, dintre toate alaki pe care le-am cunoscut în cei doi ani de când s-a emis mandatul împăratului, nu am întâlnit niciuna ca tine.

— Niciuna..., mă opresc la jumătatea propoziției când un fluierat cunoscut îmi străpunge auzul.

Vine din capul scărilor, unde o ușă deschisă duce spre o mică grădină privată situată lângă curte.

— Mâini-Albe?

— Așa îi spui Stăpânei peste Equus?

Karmoko Thandiwe ridică din sprâncene. Pășește în lateral, făcându-mi loc pe scări.

— Te așteaptă.

Uluită, dau fuga să urc scările pe lângă ea și ies în grădină, unde Mâini-Albe stă așezată pe un morman de perne. În fața ei este întinsă o masă îmbelșugată, iar cei doi gemeni equus sunt încolăciți lângă ea și se îndoapă. Aroma dulceagă și amețitoare a narghilelei sale învăluie grădina, amestecându-se cu aerul cald al serii.

— Stăpână peste Equus! exclam eu, ducându-mă glonț spre ea. Braima, Masaima, toți sunteți aici!

Gemenii ridică privirea spre mine.

— Bună, Mutulică, zâmbește Masaima cu drag.

— Ți-a fost dor de noi? adaugă Braima, ridicându-se.

Mă apropii în grabă și îi mângâi veselă, iar apoi aștept în timp ce ei își freacă boturile de mine. Masaima începe să-mi ronțăie părul, dar nici măcar nu mă deranjează.

— Mi-a fost atât de dor de amândoi! spun eu, îmbrățișându-i.

Cât timp a trecut de când i-am văzut ultima dată, când țineau morți să mănânce toate merele din trăsură?

Îi îmbrățișez și mai tare, zâmbind cu gura până la urechi în timp ce mă îmbrățișează la rândul lor.

— Lumea e mult mai frumoasă când suntem prin preajmă, nu-i așa? cugetă Braima cu un pocnet din coada înspicată cu negru.

— Cu siguranță, frate, încuviințează Masaima. Cu noi, totul e mai frumos.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile care îmi pârjolesc ochii.

— Ei bine, amândoi mi-ați făcut cu siguranță ziua mai bună, spun eu, dându-le drumul.

Apoi mă întorc spre Mâini-Albe, neliniștită. Dacă n-ar fi fost ea, aș fi în continuare în Irfut, aș fi în continuare în pivnița aceea. Iar acum e aici. De ce e aici?

— Stăpână peste Equus, spun eu respectuos, apropiindu-mă.

— E bine și Mâini-Albe, răspunde ea, dând din mână. Îmi place destul de mult numele, de fapt.

Când mă opresc în fața ei, nesigură ce să fac mai departe, ea ridică ochii spre mine, amuzată.

— Spune-mi, apropierea asta timidă e felul în care vă învață acum să vă salutați seniorii la Warthu Bera? întreabă ea, trăgând leneșă din narghilea și suflând cerculețe de fum în aer.

— Nu.

Cobor un genunchi pe pământ — salutul formal pe care îl preferă karmoko în afara lecției.

— Seara bună, Mâini-Albe, spun.

— Seara bună, Deka.

Mă măsoară din cap până în picioare, apoi adaugă:

— Ai devenit cu siguranță mai veselă în ultimele zile. Warthu Bera probabil că îți face bine.

Ridic din umeri.

— Oarecum, spun, gândindu-mă la Katya. Mulțumirile mele pentru că ne-ați trimis pe Britta și pe mine aici.

Acum știu că, dacă nu ar fi fost intervenția ei, probabil am fi fost separate și trimise la terenuri de antrenament inferioare, la fel ca atâtea alte alaki. Ea este cea care a decis că suntem demne de Warthu Bera. Și a fost un lucru bun. Trebuie să alung gândurile legate de ce mi-a spus karmoko Thandiwe despre mama. Ceva din ceea ce a zis încă mă sâcâie, cu toate că nu știu exact ce anume.

— Și ce mai face Britta noastră cea mereu veselă? întreabă.

Eu zâmbesc.

— Și mai veselă, acum, că îi azvârle pe băieți la groapa cu nisip.

— Văd că e voie bună peste tot.

Mâini-Albe lasă jos narghileaua, apoi ronțăie delicat dintr-un fruct.

— Închipuie-ți surprinderea mea când am auzit că tu, dintre toți oamenii, îți crestezi singură pielea și spui că ești demon. Tu, acea alaki care murea de rușine de fiecare dată când rosteam cuvintele „aurul blestemat". Presupun că nu mai ești nesigură de adevărul cuvintelor mele.

Mă înroșesc până în vârful urechilor. Nu aveam idee că știa că m-am îndoit de promisiunile pe care le-a folosit ca să mă ademenească aici.

— Nu, nu sunt, zic eu cu sinceritate. Warthu Bera este exact așa cum mi-ați promis. Sunt... nu mă mai rușinez de ceea ce sunt, spun. Oricare mi-ar fi originile, prețuiesc multe lucruri la mine.

Spre surprinderea mea, Mâini-Albe râde din toată inima.

— Ei bine, asta chiar îmi face plăcere să aud. Și e mult mai bine decât atunci când stăteai pleoștită în trăsură. Mă cam făceai să-mi pierd apetitul. Carambola?

Îmi oferă o farfurie plină cu fructele delicate, verzi-gălbui, în formă de stea. Eu scutur din cap.

— Nu, mulțumesc, zic respectuos.

— Vrem noi, spune Braima, cu o sclipire lacomă în ochi în timp ce întinde degetele.

— N-are rost să lași un fruct bun să se irosească, adaugă Masaima.

Mâini-Albe pocnește din degete.

— Nu-i pentru voi, spune ea, cu severitate. Puteți să mergeți să mâncați acolo, să încercați smochinele din copacul acela, arată ea.

În timp ce gemenii equus se bosumflă și se îndepărtează la galop, ea se întoarce spre mine.

— Iată o lecție pentru tine, Deka. Când cineva — mai ales cineva mai în vârstă — îți oferă ceva de mâncare, mănânci. Așa se face în provinciile de la miazăzi.

Încuviințez și iau repede farfuria.

— Mulțumiri, Mâini-Albe, zic eu.

În timp ce mă așez cu grijă în fața ei, îmi vine un gând.

— De ce sunteți aici? Ați mai adus alte fete la Warthu Bera?

Privesc spre curte, unde luna strălucește peste statuia împăratului. Acolo e o singură trăsură, aceeași care ne-a adus tocmai de la miazănoapte.

Mâini-Albe scutură din cap.

— Nu, Warthu Bera are destule fete.

Sunt nedumerită.

— Atunci de ce sunteți aici?

— Pentru că predau aici, desigur, spune ea.

— Predați? repet eu.

— Stăpâna peste Equus este modestă, ca să nu te impresioneze cu funcția sa înaltă, spune karmoko Thandiwe în timp ce se apropie de noi. Dumneaei supraveghează Warthu Bera, precum și toate celelalte terenuri de antrenament.

Rămân cu gura căscată în timp ce mă întorc spre Mâini-Albe.

— Dumneavoastră...

— Dacă supraveghez toate terenurile de antrenament? Da, presupun că da.

Ridică din umeri, apoi așază o felie de brânză pe farfuria mea.

— Încearcă asta, merge excelent cu carambola.

Eu scutur din cap, încă în stare de șoc. Dacă ea supraveghează toate terenurile, asta înseamnă că face parte din nobilime; numai cei bogați și puternici primesc sarcini atât de importante.

— Nu pot să mănânc cu dumneavoastră, zic eu. Nu ar fi respectuos, sunteți...

— Noua ta karmoko? Sigur că da, răspunde Mâini-Albe.

În timp ce eu mă uit de la una la alta, ea continuă:

— Ocazional iau câte o elevă sau două pentru a le pregăti pentru cele mai... solicitante raiduri, motiv pentru care, desigur, v-am adus aici pe tine și pe Britta. Cu toate că și prietena ta, Belcalis, mă fascinează, la fel și Gazal cea mereu furioasă.

Mă încrunt.

— O cunoașteți pe Belcalis? Și pe Gazal?

— Fără îndoială. Sunt cu ochii pe cele mai promițătoare eleve. Voi patru veți fi primele mele noi ucenice. Lecțiile încep mâine.

— Vă veți prezenta la dumneaei după cină, adaugă karmoko Thandiwe. Prompt.

Mă înclin în fața ei.

— Da, stăpână, spun.

— Da, karmoko, adică, mă corectează Mâini-Albe, zâmbindu-mi. Ei bine, asta e tot. Doar dacă nu vrei să rămâi aici și să fumezi cu noi.

Simplul gând că aș putea face așa ceva mă îngrozește. Mă ridic repede în picioare.

— Nu, karmoko, zic eu, apoi mă înclin și mă îndepărtez în grabă, lăsând-o pe Mâini-Albe în grădină, cu karmoko Thandiwe alături.

Sunt la jumătatea drumului spre dormitorul comun când înțeleg ce m-a deranjat la cuvintele lui karmoko Thandiwe. A spus că mama a fugit în ultima săptămână a sezonului ploios. Însă eu m-am născut în luna lupului argintiu, la mai bine de zece luni după aceea.

Am urmărit-o pe karmoko Thandiwe recitând pasaje întregi din memorie la lecții. Întotdeauna are dreptate când e vorba de date. Dar reperele pe care mi le-a oferit nu sunt omenește posibile. Dacă are dreptate, mama era însărcinată de cel puțin o lună întreagă înainte să-l cunoască pe tata. Nu am cum să fiu copilul lui natural. Nu am cum să fiu deloc firească.

Atunci de ce îi întorc cuvintele pe toate părțile în minte, întrebându-mă dacă ascund ceva?

18

Când sosesc la lac în seara următoare, Mâini-Albe stă așezată pe un covoraș și ține în mână un pocal din bronz plin cu vinul tare de palmier specific zonei. A fost o zi hemairană mai călduroasă ca de obicei, iar mirosul iasomiei de noapte învăluie totul într-o ceață dulceagă. Parfumul mă îmbată atât de mult, încât durează câteva clipe până să văd armele întinse lângă Mâini-Albe, cu metalul sclipind în lumina slabă a serii. Panica îmi face sângele să-mi curgă mai iute prin vene, alungând gândurile care m-au chinuit toată ziua — conversația mea cu karmoko Thandiwe, îndoielile mele legate de cine este tatăl meu...

Acum tot ce văd sunt armele acelea, sclipind sinistru în lumina tot mai slabă. Neofitele trebuie să folosească arme din lemn în primele două luni, iar eu nici măcar nu mă apropii de sfârșitul celei de-a doua luni. Ar trebui să folosesc arme din metal abia din a treia lună, când mă voi pregăti să ies la raiduri.

Și totuși aici sunt o mulțime de arme din metal, cu siguranță menite a fi folosite.

O mie de întrebări îmi trec deodată prin minte. Ce voia să spună mai exact Mâini-Albe când a zis „cele mai

solicitante raiduri" și de ce ne-a ales pe noi patru — Britta, Belcalis, Gazal și cu mine — ca să le executăm?

Mă uit la celelalte trei fete, deloc surprinsă să văd că toate par tulburate, la rândul lor, mai puțin, desigur, Britta, căreia i-am spus despre sosirea neașteptată de aseară a lui Mâini-Albe.

— Seara bună, karmoko, spune ea cu un zâmbet larg, îngenunchind iute în semn de salut adresat lui Mâini-Albe.

Gura lui Mâini-Albe se arcuiește într-un zâmbet.

— Seara bună, Britta, răspunde, apoi se întoarce spre noi, celelalte. Toate ați ajuns la timp. Minunat. Detest când cineva întârzie, voi nu?

În timp ce ne uităm una la alta, nesigure cum să răspundem, se ridică în picioare, ștergându-se de praf. Poartă robele de un cafeniu-stins ale unei karmoko și nu mă surprinde să văd că îi vin și mai bine decât cele negre, de călătorie. Se apropie și dă din cap spre noi.

— Eu sunt noua voastră karmoko, ne anunță. Puteți să-mi spuneți karmoko sau karmoko Mâini-Albe. Îmi place foarte mult acest nume.

Îmi face cu ochiul când spune asta, iar eu mă înclin iute.

— Seara bună, karmoko Mâini-Albe, zic eu, repetând salutul celorlalte fete.

— Seara bună, răspunde ea.

Apoi vede că ne uităm la arme.

— Ați observat instrumentele mele de învățare. Minunat. După cum ați auzit, probabil, v-am ales special pe toate ca să mergeți în anumite raiduri pentru Warthu Bera și, ca atare, simt că nu are sens să vă jignesc abilitățile naturale oferindu-vă săbii și arme de antrenament cu care să exersați. Voi patru sunteți alaki, puteți și v-ați confruntat deja cu lucruri mai rele — în mare parte.

Îi aruncă o privire Brittei când spune acest lucru, iar Britta roșește, jenată că a fost scoasă în evidență.

— De-asta am ales să țin aceste lecții. Acum, că sunt aici, e timpul să modelez campioanele acestei școli.

— Campioane? repetă Belcalis.

Mâini-Albe nu răspunde. Acum se duce spre Gazal, cu o expresie îngrijorată pe chip. Mă încrunt când văd același lucru pe care l-a văzut și ea. Fruntea lui Gazal strălucește de sudoare și ochii îi sunt ușor încețoșați. Se uită în gol la lac, palidă ca o stafie. Aproape mă întreb dacă îi e rău, dar unei alaki nu i se face rău. După ce începe prefacerea sângelui, devenim imune la majoritatea bolilor.

— Nu arăți deloc bine, spune Mâini-Albe cu blândețe. Gazal, am dreptate?

— Da, karmoko, dă din cap Gazal, privind spre apă.

În timp ce ochii lui Mâini-Albe urmăresc privirea lui Gazal, chipul ei capătă o expresie serioasă. O ia ușor pe novice de cot.

— Hai să mergem la lac, să te răcorești.

— Nu!

Cuvântul iese lătrat de pe buzele lui Gazal, iar ea se smucește din strânsoarea lui Mâini-Albe.

În ochii noii noastre karmoko apare o înțelegere tăcută.

— E lacul, nu-i așa?

Când Gazal nu răspunde, repetă cuvintele.

— Nu-i așa, novice?

Gazal încuviințează fără voie.

— De ce?

Gazal scutură frenetic din cap, iar expresia aceea înfricoșată preia controlul. Fac ochii mari privind-o. Nu am mai văzut-o niciodată tulburată.

— Nu pot, nu...

— Trebuie s-o spui ca s-o depășești, insistă Mâini-Albe cu calm. Lacul nu se poate schimba, iar eu cu siguranță nu o voi face, așa că orice ar fi, trebuie să dai piept cu asta acum, ca să putem continua cu lecția noastră.

— Vă rog, scâncește Gazal, cu ochii pironiți asupra apei întunecate.

— Vă rog ce?

— Vă rog, nu vreau să fiu aproape de apă, nu vreau...

Nu am văzut-o niciodată pe Gazal atât de tulburată, nici măcar nu știam că e posibil așa ceva. Dintr-odată mă simt foarte stânjenită, de parcă aș fi martoră la ceva ce nu ar trebui să văd.

— Nu e bine, șoptește Britta lângă mine.

Eu dau din cap aprobator. Lui Mâini-Albe îi place să se joace cu oamenii, dar asta e puțin cam exagerat. Expresia ei este implacabilă acum, când se întoarce spre Gazal.

— De ce nu vrei să fii aproape de apă? întreabă, apoi adaugă: Nu pot să fac nimic dacă nu-mi spui de ce.

Gazal doar scutură din cap, cu o privire sălbatică. Gândul că ar putea vorbi despre asta o îngrozește vizibil.

— Foarte bine, spune Mâini-Albe, luând-o de braț și începând s-o tragă spre lac.

— Nu. NU! țipă Gazal, înfigându-și picioarele în pământ, dar Mâini-Albe nu cedează.

O trage pe Gazal tot mai aproape până când, în sfârșit, novicea nu mai poate suporta.

— M-au încuiat înăuntru! urlă ea.

Gazal se prăbușește, iar din ochi îi curg lacrimi. Plânge atât de tare, încât tot corpul i se cutremură.

— M-au încuiat într-o cușcă, sub lac! Au crezut că o să mor, dar n-am murit. Doar m-am înecat iar și iar! M-am înecat iar și iar!

Lacrimile îi curg pe obraji.

— Iar și iar și iar și...

Mâini-Albe o apucă de mână și o ridică.

— Cine? întreabă.

— Familia mea, suspină Gazal.

Mâini-Albe scutură din cap.

— Surorile tale de sânge sunt familia ta. Cine?

— Casa Agarwal, răspunde Gazal, confuză.

Mâini-Albe o apucă de păr și o trage după ea.

— Am spus: CINE?

Nu mai pot privi așa ceva.

— Mâini-Albe, vă rog, opriți-vă, spun eu, venind în fugă la ele. Nu-i nevoie să o speriați!

Mâini-Albe se întoarce către mine, cu o privire îngrozitor de calmă.

— Mai întrerupe-mă o dată, Deka — sau oricare dintre voi — și am să-ți provoc o durere cum nu ți-ai închipuit niciodată.

Cu toate facem un pas în spate, îngrozite.

Mâini-Albe continuă să o tragă pe Gazal de păr, iar fata se împotrivește atât de tare, încât călcâiele i se înfig în malul noroios al lacului. O împinge pe Gazal până când capul îi ajunge aproape lângă apă.

— CINE? tună ea.

— NIMENI! se tânguie Gazal, înțelegând în sfârșit. Sunt nimeni, vă rog, karmoko! Sunt nimeni pentru mine.

Răspunsul acesta o mulțumește pe Mâini-Albe. Îi dă drumul fetei, apoi se întoarce și alege o sabie. Se uită în jos la ea, iar ochii îi cântăresc lama.

— Dacă ai fi avut o sabie pe vremea aceea, nimeni n-ar fi putut să-ți facă asta.

Se apropie și aruncă sabia la picioarele lui Gazal.

— Acum ai una. Ce o să faci?

Tremurând, Gazal ridică sabia, se uită de la Mâini-Albe la ea. Mâini-Albe ia restul armelor de pe jos și ni le oferă, dându-i la sfârșit Brittei ciocanul de război.

În cele din urmă, se întoarce înapoi spre Gazal și dă din cap.

— Poți să mă ataci, dar o să fie o încercare foarte scurtă. Sau poți alege.

Face semn cu mâna spre noi.

— Alege o adversară.

Știu, aproape instinctiv, pe cine o să aleagă Gazal.

— Pe ea, șoptește, și răceala i se simte în glas când arată spre mine. O aleg pe ea.

Mâini-Albe bate din palme, încântată.

— Excelentă alegere, novice! Deka este adversara ideală pentru tine.

Gazal se apropie, iar în mine ceva se liniștește — o mișcare discretă când simțurile mi se ascut. Fac un pas în spate, trag adânc aer în piept și strâng sabia în mână. Gazal vrea sânge, îmi dau seama doar privind-o. Chiar și așa, sunt gata. După cum spune întotdeauna karmoko Huon: „Prima regulă a luptei: fiți pregătite să atacați în orice moment".

Depărtez picioarele când Mâini-Albe îi face semn cu capul lui Gazal.

— Atacă, flutură ea din mână.

Gazal se năpustește spre mine atât de iute, încât mă mișc doar cu câteva secunde înainte ca sabia ei să spintece locul unde mi-ar fi fost gâtul. Uluită, scot un icnet. Nu vrea doar sânge, ci îmi vrea capul, cel mai ușor mod de a ucide o alaki. Însă eu sunt pregătită să mor în luptă,

întocmai cum m-a învățat karmoko Huon. Și, mai precis, știu deja că decapitarea nu e moartea mea finală. Folosesc această informație ca să respir, ca să mă concentrez să o urmăresc pe Gazal în timp ce mă atacă din nou, cu asalturi iuți ca fulgerul. În starea de luptă, Gazal e ca vântul, cea mai rapidă alaki din Warthu Bera, acum, că nu mai e Katya.

Asta înseamnă că trebuie să fiu mai isteață sau, dacă nu am grijă, lecția asta se va sfârși cu ea luându-mi gâtul.

— Ai grijă, Deka! strigă Britta.

Mă răsucesc și o descopăr pe Gazal în spatele meu. Am doar câteva secunde să mă smucesc într-o parte înainte ca ea să-mi înfigă sabia în burtă. Mă feresc, dar tot nu sunt destul de rapidă. Sabia îmi spintecă antebrațul, iar eu tresar, strângând din dinți ca să alung durerea. Aurul țâșnește, iar rana mă ustură. O ignor. Am simțit dureri mai mari, am trăit lucruri mult mai rele. Asta e doar o zgârietură, îmi spun eu.

Mâini-Albe râde iar, ridicând pocalul în cinstea mea.

— Cucerește sau mori, Deka. În orice caz, îți înveți lecția.

Lecția... Cuvântul îmi reverberează prin corp, amintindu-mi că am avut multe alte asemenea lecții în ultima lună. Lecții menite să mă învețe supraviețuirea — nu, victoria — în ciuda șanselor mici.

Cucerește sau mori...

Eu nu mai mor încă o dată. Nu astăzi, în orice caz.

Mă uit la Gazal, iar trupul ei pare luat în stăpânire de sălbăticia care îi scânteiază în ochi. Nu ai cu cine să te înțelegi. Nu ai cu cine să vorbești. Gazal trebuie să se elibereze de durere, iar eu sunt cea pe care a ales-o pentru

asta. Singurul lucru onorabil pe care pot să-l fac este să lupt. Să câștig.

Să cuceresc.

Ridic sabia.

— Încearcă, zic eu.

Gazal o face urlând. Când se năpustește însă asupra mea, eu mă răsucesc într-o parte și îi izbesc țeasta cu mânerul sabiei. Abia reușește să mă apuce de mânecă înainte să se prăbușească la pământ, inconștientă. Va dura cel puțin o oră până se trezește, judecând după mărimea cucuiului din capul ei.

Mâini-Albe se apropie, bătând din palme.

— Splendid, splendid! Ce gândire rapidă, Deka.

Eu mă prăbușesc, iar acum îmi tremură tot corpul.

— Pur și simplu admirabil. Știam eu că am făcut alegerea potrivită.

— Alegere?

Întrebarea asta vine de la Belcalis. Toată bătălia a stat într-o contemplare tăcută, așa cum îi este obiceiul.

— De ce ea? De ce noi, dintre toate fetele de la Warthu Bera, karmoko? întreabă ea.

Mâini-Albe ridică din umeri.

— Aveți furie, puțuri adânci pline cu furie, răspunde.

Apoi arată spre Gazal, care încă este inconștientă.

— Aceea are durere — un lac întreg, după cum ați văzut adineauri.

Acum e rândul Brittei, iar degetul lui Mâini-Albe arată spre ea.

— Aceea e puternică, loială și va face ceea ce trebuie făcut.

În timp ce Britta clipește surprinsă, Mâini-Albe se întoarce spre mine.

— Iar aceea..., zice ea. Aceea e nefirească.

Iată-l din nou, cuvântul acela detestat. Nefirească. Însă nu mai simt rușinea și greața pe care le simțeam înainte. Acum că știu că abilitatea mea are valoare, principala mea reacție este curiozitatea. Mâini-Albe știe de unde vine abilitatea mea. Bănuisem deja acest lucru încă din Irfut, dar acum sunt convinsă. De-asta folosește acel cuvânt ca să mă descrie. Nu este o condamnare, ci un adevăr.

— Cum adică nefirească? întreb. Ce sunt eu, mai exact? Sunt măcar alaki?

Ultima întrebare năvălește afară din mine — o teamă pe care am ținut-o ascunsă atât de adânc, încât nici măcar nu am recunoscut-o niciodată până acum.

Un zâmbet amuzat îi ridică lui Mâini-Albe colțurile buzelor.

— Ești măcar alaki? râde ea. Ce întrebare prostească, Deka. Sigur că ești. Ești cea mai valoroasă alaki din întreg Warthu Bera.

Mă încrunt la ea, nedumerită de această declarație, iar ea mai face un pas spre mine și mă privește de sus.

— Dintre toate fetele de aici, numai tu ai abilitatea de a le ordona urlătorilor-morții.

Cu toate că știam deja acest lucru, confirmarea ei tot mă șochează. La fel și înțelegerea altor lucruri. Dacă Mâini-Albe știe de abilitatea mea, atunci probabil era conștientă de ce sunt încă din Irfut, poate chiar mă căuta atunci. Ceea ce înseamnă că știa de mine, știa ce sunt. Oare asta înseamnă că mai sunt și alte fete ca mine? Respinsesem posibilitatea asta, dar acum nu mai sunt atât de sigură. Tot ce știu este că Mâini-Albe are răspunsurile pe care le caut.

— Dumneavoastră sunteți binefăcătorul? îmi scapă mie.

Toată ziua m-am gândit la asta, la binefăcătorul misterios despre care karmoko Thandiwe a spus că a ajutat-o pe mama să fugă. Am crezut că a fost una dintre karmoko de la Warthu Bera din vremea aceea sau poate chiar un jatu sau un funcționar, dar dacă a fost Mâini-Albe? Face parte din nobilime, are banii, puterea și abilitatea de a transporta oamenii oriunde vrea.

— Dumneavoastră sunteți cea care a ajutat-o pe mama să fugă de la Warthu Bera?

Mâini-Albe doar clipește de câteva ori.

— Mama ta a fost la Warthu Bera? Fascinant...

O spune în felul acela neutru al ei, așa că nu îmi dau seama dacă minte sau nu. Bănuiesc doar că știe mai mult decât spune.

— Ce știți despre mine? Despre ce sunt? o implor eu.

Ridică din umeri.

— Știu că te epuizează să-ți folosești puterea. Că devii vulnerabilă după ce o folosești. Știu că ești valoroasă pentru noi. Pentru lupta asta.

Sângele îmi bubuie în urechi. Valoroasă pentru noi? Felul în care spune cuvintele acelea și mă privește cu subînțeles... știu exact la ce se gândește. Vrea să-mi folosească abilitatea în timpul campaniei. Are de gând să o expună unde o va vedea toată lumea. Mușchii mi se încordează, răsuflarea mi se întretaie. Un tânguit primitiv începe să crească undeva adânc înlăuntrul meu, dar Mâini-Albe țăcăne din gheare, forțându-mi mintea să revină la clipa prezentă.

— Știu că ai întrebări, Deka, spune ea, și o să-ți răspund la toate înainte să se încheie campania. Însă, deocamdată, vreau să știi că n-o să te pun în pericol.

Și cu asta, tânguitul se risipește și pot respira din nou. Dacă știu un lucru despre Mâini-Albe, acela este că se ține de cuvânt, cu toate că intențiile ei sunt întotdeauna neclare.

Se întoarce către Britta.

— Tu m-ai întrebat odată de ce ai fost aleasă. Pentru asta, ca s-o protejezi pe Deka în perioadele ei vulnerabile, ca să ai grijă să nu fie rănită în momentele acelea.

Arată spre ciocanul de război al Brittei.

— Cu ciocanul acela de război, Britta, tu vei fi protectoarea Dekăi.

Britta privește în jos la ciocan, cu sprâncenele încruntate.

— De-asta m-ați luat, zice ea încet. De-asta ne-ați adus împreună...

Mâini-Albe nu se obosește să nege.

— Voi patru sunteți cele mai puternice reprezentante ale Warthu Bera, așa că veți fi trimise în raidurile cele mai dificile. Cele în care urlătorii-morții sunt mai numeroși sau mai vicleni, în care terenul este mai neîndurător, cele în care este nevoie de vocea Dekăi.

Ne privește chipurile, iar ochii i se opresc în cele din urmă asupra Brittei.

— Tu ești nu doar puternică, Britta, ci și ții cu adevărat la Deka, și de-asta are nevoie de tine. O protectoare care să o apere. O prietenă care să aibă grijă să nu-și piardă mințile în haosul lunilor următoare. Ești în stare de așa ceva?

Mă întorc spre Britta, cu întrebările legate de Mâini-Albe alungate de o emoție și mai puternică: frica. Dacă îi e frică de mine? Dacă mă urăște pentru că am pus-o într-o situație atât de periculoasă? Este un gând

irațional, știu asta, dar simplul său spectru este atât de dureros, încât abia mai pot respira.

Dar apoi Britta ridică ciocanul și zâmbește.

— Deka și cu mine suntem surori de sânge. Locul nostru e împreună.

Mâini-Albe zâmbește.

— Mă bucur să aud asta.

Apoi se întoarce spre Belcalis.

— Iar tu, Belcalis din Hualpa, tu ce gânduri ai?

Belcalis pufnește.

— Nu știu ce-i cu toate prostiile astea despre cât de prețioasă e Deka, dar eu vreau doar să supraviețuiesc până la sfârșit ca să pot pleca de aici. Dacă Deka ne poate ajuta să învingem urlătorii-morții mai repede, o s-o apăr și eu, spune ea, venind spre mine și Britta.

Mă cuprinde ușurarea, atât de brusc, încât aproape mi se înmoaie genunchii. Nici Belcalis nu mă urăște. Încă e prietena mea.

Mâini-Albe zâmbește.

— Așa mă gândeam și eu. La urma urmei, tu, mai mult ca oricine, înțelegi durerea pe care a îndurat-o Deka. E aceeași durere pe care ai îndurat-o și tu. Tu, mai mult ca oricine, înțelegi ce trebuie făcut.

Dintr-odată îmi amintesc acum cicatricile de pe spatele lui Belcalis, cele care se strângeau mai demult unele peste altele, ca o hartă. Acum s-au mai estompat, dar n-o să le uit niciodată. N-o să uit niciodată că a suferit și ea la fel de mult ca mine.

Belcalis dă scurt din cap și Mâini-Albe continuă:

— Deocamdată, păstrați secretul Dekăi în acest grup. Numai voi și karmoko știți și am prefera ca lucrurile să rămână așa pentru moment.

Când celelalte încuviințează, dându-și cuvântul, ia o sabie și o cântărește din priviri.

— Acum... care dintre voi vrea să încerce să se lupte cu mine?

19

— Povestește-mi despre visele tale, Deka, spune Mâini-Albe.

Este a patra zi de lecții la lac. Lupta noastră obișnuită, fără restricții, s-a încheiat, iar Britta, Belcalis și Gazal s-au întors în Sala Mare, dar Mâini-Albe m-a rugat să rămân după, cu toate că nu a vrut să-mi spună de ce. Mâini-Albe se pricepe foarte bine să nu răspundă la întrebări. Ar trebui să știu, doar am sâcâit-o cu destule. Tot ce îmi spune este că o să-mi explice la momentul potrivit, adică undeva înainte de sfârșitul campaniei.

Presupun că deocamdată trebuie să mă mulțumesc cu atât. Aș putea să o întreb pe karmoko Thandiwe, în schimb, dar am senzația că lucrurile pe care le știe nici măcar nu se apropie de ceea ce știe Mâini-Albe.

— Visele mele? repet eu în cele din urmă, din ce în ce mai nedumerită.

Ce legătură au visele mele cu orice?

— Ai coșmaruri de la o vreme, spune ea. Și vise recurente.

Când îmi vede expresia șocată, ridică din umeri și zâmbește.

— Nu te îngrijora așa. Toate alaki au asemenea vise. Mai ales cele nefirești. Povestește-mi despre ale tale.

Îmi dreg vocea, jenată.

— Întotdeauna începe în ocean; cel puțin așa pare, un ocean, încep eu. E întuneric, dar acolo sunt niște... prezențe. Nu știu dacă sunt diferite sau dacă toate sunt un singur lucru, dar mă cheamă.

— Ce spun?

— Numele meu. Îmi rostesc numele și mă cheamă spre... o ușă. E aurie și strălucește toată.

Mă întorc spre ea, mușcându-mi buza. Aproape mă tem să vorbesc.

— Ce e, Deka? mă îndeamnă ea.

— Folosesc vocea mamei mele, șoptesc. Când mă cheamă, folosesc vocea mamei. Dar eu știu că nu e ea. Mama e moartă. S-a dus.

Cuvintele aduc la suprafață o parte din durerea aceea veche și mă frec pe piept ca s-o alin.

Mâini-Albe dă din cap aprobator, cufundată în gânduri.

— Ușa... ai ajuns vreodată dincolo de ea? întreabă.

— Niciodată, scutur din cap.

Se întoarce spre mine, cu o expresie stranie pe față.

— De data asta, când te cheamă, du-te, spune ea.

— Dar eu nu controlez când vin visele..., spun și mă încrunt.

O durere ascuțită îmi înțeapă grumazul. Nu văd decât zâmbetul slab de pe chipul lui Mâini-Albe când spune:

— Nu uita, când te cheamă, du-te.

Apoi totul se întunecă.

* * *

Negru complet, un ocean de căldură. E la fel ca întotdeauna, același loc pe care îl văd de când a murit mama. Ceva se mișcă înăuntru, vast și străvechi, dar nu mi-e frică. L-am mai întâlnit de nenumărate ori, i-am simțit prezența rostogolindu-se în mine.

— Deka... mă cheamă, un huruit în ape.

Sună aproape ca mama.

Dar nu e ea. Mă minte, folosind astfel vocea mamei. Înot în cealaltă direcție, încercând să mă îndepărtez de el. Apoi dintr-odată văd aurul scânteind și o ușă deschizându-se în spatele meu.

— Deka... aud din nou vocea, implorându-mă de data asta.

Îmi trezește o amintire, o amintire a unui lucru important pe care îl uit. Ceva legat de ușa aceea. Mă întorc și o văd în fața mea, aurie și strălucitoare, devenind din ce în ce mai mare, până când îmi blochează complet câmpul vizual.

Intră, Deka... Cuvintele îmi pătrund insidios în minte. Un ordin.

Acum îl ascult, înotând tot mai aproape de aur până ce ușa mă înghite cu totul și nu mai rămâne decât culoarea aceea frumoasă care mă învăluie.

Acum poți să te trezești, Deka.

Mă trezesc cu un icnet, ascultând vocea lui Mâini-Albe, dar îmi dau seama că am făcut-o doar pe jumătate. Nu sunt trează cu adevărat și nu sunt aici cu adevărat. Aceasta e singura explicație pentru faptul că totul strălucește dintr-odată atât de tare. În jurul meu e întuneric, dar toate

lucrurile vii strălucesc — plantele, insectele, copacii. E aproape ca și cum ar fi un halou peste toate, o lumină scânteietoare și mistică. Mă întorc spre Mâini-Albe. Stă lângă mine, o flacără albă sclipitoare în întuneric, cu tot trupul iluminat.

— Ce vezi? întreabă, iar vocea ei parcă vine de departe.

Pare îndepărtată, atât de îndepărtată. Dar eu știu că e aici. La fel cum și eu sunt aici. Oare chiar sunt adormită cu adevărat?

— Străluciți... șoptesc, cuprinsă de uimire.

— E bine.

— Ce se întâmplă? întreb, iar vocea îmi sună goală în urechi.

Mâini-Albe vine în stânga mea.

— Ai fost învățată despre starea de luptă? mă întreabă.

Eu dau încet din cap că da, iar acum totul este atât de liniștitor și lipsit de greutate.

— Ce ai trăit este doar partea de suprafață. Asta, ceea ce simți și vezi acum, este forma sa cea mai pură, când simțurile îți sunt ascuțite și ești la jumătatea drumului între somn și veghe, la jumătatea drumului între lumea asta și următoarea. Uită-te la mâinile tale, îmi cere ea.

Mă uit în jos, șocată să văd că strălucesc la fel ca trupul lui Mâini-Albe, doar că pe ele sunt dungi care strălucesc și mai puternic decât toate celelalte lucruri. Venele mi se bifurcă pe tot corpul și-l luminează în noapte. Le văd chiar și prin poleiala de aur.

— Când intri în starea profundă de luptă, poți vedea ceea ce alții nu văd, poți simți ceea ce alții nu simt, devii mai iute și mai puternică decât ceea ce este posibil în mod normal pentru o alaki. Aceasta este starea pe care o vei folosi ca să-ți dezvolți vocea. Prinde.

O umbră vâjâie spre mine, iar mâinile mele se înalță automat, apucând obiectul. Mă holbez la el. Este o sabie, una foarte ascuțită. Am prins-o de lamă, dar nu îmi curge sânge; nici cea mai măruntă rană nu îmi murdărește pielea. Mă uit lung la ea, din ce în ce mai uimită. Aurul blestemat s-a adunat sub pielea de acolo, protejând-o. Îl văd cum lucrează, cum se mișcă până și sub poleiala de aur.

Mâini-Albe zâmbește.

— Minunat. Deja îți controlezi sângele. Când vei face același lucru și cu vocea ta, vei fi într-o poziție mult mai bună, îți promit. Păi, atunci hai să începem, da? Avem multe de învățat. Să începem cu intrarea de una singură în starea de luptă.

Mă trezesc în dimineața următoare și mai devreme ca de obicei.

Rattle stă deja aproape de partea din față a cuștii când sosesc. Ochii îi scânteiază în întuneric, iar pupilele acelea negre ca tăciunele mă urmăresc. Poate știa că urmează să vin, îmi zic, dar apoi văd că are deja pe cineva care îi ține de urât. Mâini-Albe este așezată pe o băncuță în fața lui și poartă acea mască ce reprezintă un demon fioros. Clipesc, uluită de priveliștea aceasta. E ceva rar să le văd pe karmoko purtându-și măștile când nu sunt bărbați în preajmă. Dar Rattle este de sex masculin, presupun, deși nu m-am uitat niciodată cu atenție la el între picioare ca să verific.

— Dimineața bună, karmoko, spun eu cu o plecăciune, dar Mâini-Albe îmi face un gest nerăbdător, ignorându-mi salutul.

— Ești gata? întreabă.

Inspir adânc, privindu-l pe Rattle.

— Așa cred.

— Scufundă-te în starea de luptă, spune ea, încuviințând din cap.

Pur și simplu?

Încerc să nu-mi arăt neliniștea când dau din cap, vizualizând oceanul întunecat în minte, exact așa cum m-a învățat să o fac aseară. La început, nu văd nimic, doar o mie de gânduri răzlețe care îmi năvălesc în cap: dacă nu pot s-o fac? Dacă se întâmplă ceva și...

— Potolește-ți gândurile, ordonă Mâini-Albe. Găsește-ți un punct pe care să te concentrezi.

Fac așa cum spune, privind în jos la mâinile mele, la aurul care le poleiește. E la fel de gros ca în prima zi, când mi-am scufundat mâinile în vaza aceea. Dacă mă uit destul de mult, aproape îmi văd venele sub el, le simt palpitând sub luciul auriu al poleielii. Îmi amintesc cum a țâșnit sângele din ele aseară, protejându-mi palmele când am prins sabia. Sângele la fel de auriu ca mâinile mele. La fel de auriu ca ușa aceea...

Gândurile mi se liniștesc, iar corpul începe deja să mi se pară imponderabil.

— Asta e, șoptește Mâini-Albe, iar glasul ei vine parcă de departe. Concentrează-te pe ușă, spune.

Acum e acolo, chiar în fața mea. Mă mișc spre ea, înotând prin întuneric. Înotând spre lumină. E atât de multă lumină acum, încât totul strălucește alb în fața mea — tot ce e viu, adică. Și Rattle. Acum tot corpul pare să-i scânteieze, o lumină albă care sclipește în întuneric. Numai ochii lui sunt negri în continuare. Se uită la mine, cu o expresie neobișnuită pe față. Teamă? Curiozitate? Nu-mi dau seama.

Mă apropii mai mult de el, iar pașii mei parcă plutesc în aer. Când ajung suficient de aproape, dar destul de departe cât să nu mă atingă, ridic privirea spre el.

— Rattle, zic eu. Îngenunchează.

Vocea îmi sună neobișnuit până și pentru mine.

Trec câteva clipe, nu se întâmplă nimic, dar apoi aud un sunet cunoscut, zornăitor. Spinii lui, pârâindu-i pe spinare. Se lasă în genunchi încet, dar sigur, cu o privire goală. Aceeași privire care era și în ochii celorlalți urlători-ai-morții — cel care a omorât-o pe Katya și cel din Irfut. Mă trece un fior când înțeleg: eu am făcut-o, eu i-am ordonat!

— Vai, Deka.

Glasul lui Mâini-Albe este dintr-odată chiar lângă urechea mea.

— Cred că tocmai ai dat primul tău ordin intenționat.

Schițez un zâmbet și simt cum mă copleșește oboseala. Apoi totul se face negru.

20

— Urlătorii-morții s-au adunat într-o peșteră de lângă marginea hotarului de la miazăzi al Hemairei, anunță karmoko Thandiwe, aruncând o privire în sală.

Este după-amiază târziu și eu stau în biblioteca personală a lui karmoko împreună cu alte câteva alaki: Beax, o novice gânditoare de la miazănoapte, cu ochii verzi și părul negru, Mehrut, neofita scundă de la miazăzi căreia Adwapa îi face mereu ochi dulci, și Britta, Belcalis, Gazal și Adwapa. Mâini-Albe și celelalte karmoko stau în tăcere într-un colț, cântărindu-ne cu privirea. Mâine la ora asta, micul nostru grup va fi la hotarele Hemairei, vânând urlătorii-morții. Și nu doar pe cei obișnuiți. Acest grup anume a ucis peste cincizeci de bărbați în săptămâna de când și-au făcut cuibul la hotarul de la miazăzi. Cei mai mulți urlători-ai-morții fac un asemenea dezastru în două sau trei luni, cel puțin. Pe aceștia îi vânăm noi la primul nostru raid.

Inima îmi bubuie, iar frica, agitația și înflăcărarea se adună toate la un loc. Pentru asta m-am antrenat toate lunile acestea.

— Urlătorii-morții se strâng aici, lângă conacele din junglă ale mai multor nobili, spune karmoko Thandiwe,

venind în mijlocul bibliotecii, unde o hartă a Oterei a fost sculptată în podea.

Arată cu o suliță la zona în care vom călători, un sătuc la marginea cea mai din stânga a Hemairei.

— Voi și urunii voștri veți porni călare mâine și îi veți ataca la peștera asta.

Arată spre locul acela, apoi privește în sus și îmi face semn să mă apropii.

— Deka, aici devine folositor talentul tău deosebit.

Mă duc spre ea fără tragere de inimă, remarcând întrebările care apar în privirile celorlalte surori de sânge.

Când ajung la ea, karmoko Thandiwe se întoarce cu fața la ele.

— O cunoașteți toate pe Deka, începe ea, bătându-mă pe umăr. Ce nu știți însă este că nu seamănă în totalitate cu voi.

Fetele se uită din nou unele la altele, nedumerite. Mușchii mi se încordează, întinși ca niște frânghii din pricina neliniștii. Niciuna dintre noi, cele care participăm la lecțiile lui Mâini-Albe, nu le-am spus vreunora dintre celelalte despre abilitatea mea, iar acum, că a venit momentul, sunt cuprinsă de groază. O să mă urască? O să le fie frică de mine?

O mână o împunge pe a mea. A Brittei.

— E în regulă, Deka, șoptește ea, zâmbind. Sunt aici.

Zâmbesc și eu, ușurată.

— Deka este o anomalie în rândul celor din soiul vostru, explică, privind în jurul încăperii, karmoko Thandiwe. Are puterea de a le ordona urlătorilor-morții.

Celelalte fete rămân cu gura căscată, iar Adwapa îmi aruncă o privire șocată.

— Deka? șoptește ea.

Eu dau repede din cap, cuprinsă dintr-odată de timiditate. Beax ridică mâna.

— Nu înțeleg, karmoko. Vreți să spuneți că îi poate hipnotiza?

— Ceva de genul acesta, răspunde karmoko Thandiwe. Poate face acest lucru numai pe perioade scurte, însă, așa cum vă puteți imagina, este o abilitate foarte utilă, așa că trebuie să o explorăm.

Acum se uită în sală, cu o privire severă.

— Un avertisment: foarte puțini oameni știu de talentul lui Deka. Numai cei din încăperea asta, comandanții jatu și alte câteva persoane selectate cunosc această informație. Nimeni altcineva nu trebuie să știe, nici măcar celelalte surori de sânge ale voastre, sub sancțiunea pedepsei cu moartea.

Beax încuviințează, privindu-mă gânditoare. Mă îndrept de spate, încerc să par mai puternică, mai demnă, cumva. Tot nu știu de ce am primit această abilitate, dar nu vreau să par atât de timidă, încât celelalte surori de sânge să mă respingă din cauza lipsei mele de încredere.

— Acum să vorbim despre strategie, declară karmoko Thandiwe.

Se uită la celelalte surori de sânge, apoi la mine.

— Planul e simplu. Deka, tu te vei apropia prima, flancată de uruniul tău și de Britta. Tu vei ademeni urlătorii-morții afară, folosindu-ți vocea, și îi vei imobiliza dacă poți. Apoi ceilalți îi vor extermina, repede și simplu. Înțelegi? întreabă ea.

— Da, karmoko, încuviințez eu, cu mușchii mai încordați ca oricând.

A venit în sfârșit momentul să-mi îndeplinesc scopul. Simplul gând îmi usucă gura. Pot să o fac, pot să o fac...

Karmoko Thandiwe îmi zâmbește și dă din cap aprobator.

— Atunci hai să parcurgem detaliile.

Atmosfera e sumbră când ne adunăm în gradene cu uruni mai târziu în seara aceea. Grupului nostru i s-au îngăduit două ore pe care să le petrecem așa cum vrem, după cum este obiceiul cu fiecare nou detașament de raid, așa că am decis să ne omorâm timpul luând cina împreună. La urma urmei, e foarte probabil că unii dintre noi vor muri mâine. Atmosfera e aproape una de înmormântare — o ocazie să ne luăm rămas-bun înainte de a fi prea târziu.

Nu sunt singura care are impresia asta. În timp ce mănânc din tocana fierbinte cu pâine pe care o avem la cină, Acalan, uruniul lui Belcalis, se foiește lângă mine.

— Cum e să mori? întreabă el încet.

Are o expresie pe față, o vulnerabilitate pe care nu am mai văzut-o acolo.

— Rece, foarte rece, răspund. Simți cum sângele încetinește în tine. Apoi vine întunericul, singurătatea. E foarte singuratic să mori...

— Și după? mă îndeamnă Acalan, nesigur.

Poate că băiatul ăsta nu e doar lăudăroșenie și neobrăzare.

— După? repet, încercând să evoc imaginea.

E greu. Întotdeauna îmi amintesc cum am murit, dar nu reușesc să-mi aduc aminte ce vine după. Tot ce țin minte e întunericul și liniștea. Dacă încerc să mă gândesc

la ce e dincolo de asta, amintirea se îndepărtează. Multe dintre amintirile mele se îndepărtează acum. Uneori cred că nu vreau să mi le aduc aminte, nu vreau să simt teama care le însoțește.

— E cald.

Spre surprinderea mea, răspunsul vine de la Belcalis, iar pe buze îi văd un zâmbet slab când ridică privirea de la crema pe care o amestecă de la începutul serii. Belcalis e foarte pricepută la creme și soluții — un talent pe care l-a învățat lucrând la apoteca unchiului său. Le pregătește de fiecare dată când e agitată sau neliniștită, cu toate că, fiind alaki, nu avem nevoie de asemenea remedii.

— Mereu e cald, ca și cum te înconjoară ceva și te apără.

— Pare că-ți place.

Observația aceasta perplexă vine de la Kweku, uruniul durduliu și de obicei vesel al lui Adwapa. Sprâncenele lui sunt adunate laolaltă, iar sub ele ochii săi mari și căprui arată nedumeriți. Belcalis ridică din umeri.

— Nu mă deranjează — să fiu moartă adică. De fapt, e liniștit, de parcă ai pluti în căldură și fericire. Ori de câte ori lumea ne numește monștri, mă gândesc la clipele în care sunt moartă, la ce simt atunci, și mă întreb: dacă sunt așa un monstru, de ce Oyomo este atât de bun cu mine în Tărâmurile de Apoi?

Răspunsul acesta nu-i convine lui Acalan, care se ridică iute în picioare.

— Oyomo este bun cu toată lumea, de la cei mai importanți dintre importanți până la cei mai ordinari dintre ordinari. Și ai grijă în compania cui rostești asemenea cuvinte. Preoții s-ar putea să te acuze de blasfemie.

Se îndepărtează repede, cu spatele drept și rigid. Nu mă pot abține să nu simt că reacția lui vine mai mult din

frică decât din mânie. Spre deosebire de noi, recruții au parte de o singură moarte.

— Mă duc să vorbesc cu el, spune uruniul Brittei, Li, cu o expresie spăsită în timp ce iese și el.

Kweku face iute același lucru, lăsându-ne în tăcere în urma lui.

Clipele se scurg până când, în cele din urmă, Britta oftează.

— O mers la fel de bine cum ne-om așteptat.

Râdem nervos, dar tot îi urmărim pe ceilalți băieți cu privirea până când dispar pe deal în jos, spre cazărmi, după care ne întoarcem unele spre altele. Keita rămâne, spre surprinderea mea. În ciuda relației noastre oarecum mai apropiate acum, tot nu e genul care să stea aiurea la palavre.

Se întoarce spre Belcalis.

— Ai murit de multe ori, atunci? întreabă.

— Doar de șase, ridică ea din umeri. De la sângerări, în mare parte.

— De șase ori? bolborosește el.

Când Belcalis ridică din umeri, indiferentă, el scutură din cap.

— Și... sângerări?

— Uneori, preoților le place să ne strângă sângele și să-l vândă, spune Belcalis, amestecând cataplasma din ce în ce mai repede.

Nu vrea să mai vorbească despre subiectul acesta.

— Mereu iau o grămadă, adaug eu iute, ca să distrag atenția de la ea. Odată, în timp ce seniorii satului mă dezmembrau, m-am trezit și toată pivnița era plină de sânge. A fost neplăcut. Și dureros. Dar în principal neplăcut. Mă învățasem, vezi tu. M-au dezmembrat de multe ori.

Sunt obișnuită să spun asta fără să mai simt nimic din vechea frică și greață, așa că expresia care învăluie chipul lui Keita mă sperie. E groază. Groază pură.

— Trebuie să... scuzați-mă, zice el brusc, ridicându-se cu greu.

Corpul îi tremură în timp ce se îndepărtează.

Îl privesc cum pleacă, apoi oftez. Uneori uit cât de protejați sunt recruții. Da, sunt soldați, și da, trăiesc în brutalitate, în groază, dar nu înțeleg deloc cum e viața pentru noi. Durerea pe care am îndurat-o toate.

Ar fi trebuit să-i povestesc despre trecutul meu cu mai multă blândețe, să-l iau ușor, dar acum, că am rostit cuvintele cu voce tare, nu regret deloc că le-am spus.

— Cred că o să stau puțin singură, zic eu și mă ridic în picioare.

Celelalte fete încuviințează în timp ce mă îndepărtez.

Copacul meu preferat este nystria cu flori albastre de pe dealul următor. Este un uriaș bătrân și impunător, cu ramuri atât de întinse, încât blochează aproape toată priveliștea. Restul terenului Warthu Bera pare întotdeauna să se afle undeva, la mare distanță, o amintire îndepărtată, odată ce mă strecor în spațiul mic de sub ramuri și inspir parfumul delicat ce plutește dinspre flori. Acolo mă găsește Keita mai târziu, întinsă la umbră, în liniște.

— Scuzele mele că am fugit, spune el, ghemuindu-se lângă mine. Îmi povesteai despre cel mai înfiorător lucru care ți s-a întâmplat vreodată și eu am fugit ca un copil. Doar că... nu mi-aș fi putut imagina niciodată așa ceva, ce ți-au făcut. Tot nu pot...

Întoarce privirea, străduindu-se să-și găsească cuvintele.

În cele din urmă, își revine și se întoarce spre mine.

— Îmi pare rău, Deka, zice el. Din adâncul sufletului, îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, îmi pare rău pentru ce vi s-a întâmplat tuturor. Știu că nu schimbă nimic, dar vreau doar să spun asta, ca să știi ce simt.

Clipesc, uimită de cuvintele lui. Indiferent la ce m-aș fi așteptat, cu siguranță nu era asta. Cred că niciodată nu mi-a mai spus Keita atâtea lucruri dintr-odată.

Dau din cap aprobator când se așază, apoi mă întorc și îi zâmbesc.

— Nu te-aș compara cu un copil, spun eu. Mai degrabă cu una dintre șopârlele alea de pe copac.

Arăt spre o șopârlă verde-deschis care urcă iute pe ramurile copacului nystria. Keita strâmbă din colțurile gurii.

— Nu accept decât șopârlă cu coarne, spune el.

— Șopârlă cu coarne să fie, aprob eu.

Zâmbetul i se lățește preț de o clipă, apoi oftează.

— Îmi pare rău, șoptește iar. Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, îmi pare rău că n-am rămas să aud povestea până la capăt.

— E în regulă, răspund. N-ar fi trebuit să-ți spun, în primul rând.

— N-ar fi trebuit să fii nevoită să treci prin asemenea orori, în primul rând, zice el, cu o privire îndurerată. Ce au făcut seniorii... nu asta ar trebui să se întâmple.

— Dar tu ce crezi că e Mandatul de Moarte? îl întreb încet.

Știu că a auzit despre el. Toți jatu din unitatea asta știu de el. Odinioară aveau sarcina de a-l pune în aplicare

dacă preoții nu reușeau. Asta se întâmpla, desigur, înainte ca alaki să devină necesare.

— Există. Întotdeauna a existat.

Keita întoarce privirea, cuprins de vinovăție, așa că mă apropii mai mult de el. Nu vreau să se îndepărteze de mine, de conversația asta. S-ar putea să fie singura șansă pe care o am vreodată.

— Cele din soiul meu nu au de ales, zic eu. Luptăm sau murim; în orice caz, viețile noastre nu ne aparțin. Belcalis are dreptate, să știi. Ne numesc demoni, dar oare chiar suntem?

Keita lasă privirea în jos.

— Nu știu, oftează el. Nu mai știu. Când am devenit recrut, credeam că asta sunt cele din soiul tău. Credeam că o să te urăsc cât o să muncesc cu tine și, chiar și atunci când am făcut înțelegerea cu tine, tot nu aveam încredere în tine. Dar acum...

— Dar acum? repet.

— Acum, când mă uit la tine, nu îi văd decât pe camarazii mei. Și acum, când aud ce ți s-a întâmplat...

Mâinile i se încleștează. Se întoarce spre mine.

— Cine te-a dezmembrat? întreabă. Cum îi cheamă?

— Ce contează? ridic eu din umeri. Potrivit Înțelepciunilor Veșnice, sunt un demon. În plus, s-a terminat.

Keita îmi ia mâna într-a lui și o strânge. Căldura palmei lui e ca un furnal care îmi învăluie pielea.

— Pentru mine contează, spune el. Pentru mine, tu contezi.

Cuvintele lui îmi fac inima să bată cu putere și simt un nod în stomac. Nu știu de ce dintr-odată mi-e cald, dintr-odată roșesc în prezența lui.

— Ești uruniul meu, spun eu încet, de parcă aș vrea să-mi amintesc singură lucrul acesta. Mulțumesc că îți pasă.

— Chiar și dacă n-aș fi uruniul tău, tot mi-ar păsa.

Spre surprinderea mea, cealaltă mână a lui Keita mă apucă de bărbie. Mi-o ridică astfel încât să-l pot privi în ochi. Sunt calzi, sinceri... Mă furnică tot corpul.

— Îmi amintesc când te-am văzut în Sala Jor în prima zi, spune el încet. Când te-am văzut stând acolo, atât de speriată, cu Britta alături de tine, mi-ai adus aminte de ceva ce uitasem.

Acum inima îmi bate atât de repede, încât mi-e teamă să nu-mi țâșnească din piept.

— De ce anume? șoptesc.

— De mine, când eram mai mic. Îmi pare atât de rău, spune el brusc, dându-și mâna la o parte. Îmi pare rău că nu am nicio putere, Deka, îmi pare rău că viața ți-a fost luată, îmi pare rău că violența te-a adus aici... la fel cum m-a adus și pe mine.

Mă uit lung la el, încercând să-i înțeleg ultimele cuvinte. Mereu am știut că a avut loc o tragedie în trecutul lui Keita, dar nu am întrebat niciodată, de vreme ce știu că nu i-ar plăcea să-mi bag nasul unde nu trebuie. Simt că nici acum nu e momentul, așa că doar clipesc de câteva ori.

— E în regulă, spun eu. Măcar acum le am pe surorile mele de sânge. E suficient. Niciodată n-am avut asemenea prietene acasă. Niciodată n-am avut pe nimeni, de fapt.

Îmi amintesc cât de ușor m-a părăsit tata, cât de ușor m-a părăsit și Elfriede.

Clipesc din nou, uluită. Nu m-am mai gândit la ei de săptămâni întregi, nici măcar nu m-am mai întrebat

dacă sunt sau nu copilul tatei. Acum, că Mâini-Albe e aici, mă mulțumesc să aștept răspunsuri, știind cu siguranță că, indiferent care este adevărul, nimeni n-o să mă încuie într-o pivniță și n-o să mă taie din cauza abilităților mele.

Poate de-asta pot să fiu aici, așa, cu Keita.

Ochii lui par să strălucească atunci când mă privește pieziș.

— Sunt amicul tău, Deka?

— Vrei să fii?

Partea asta o rostesc atât de încet, încât nu cred că o aude. Dar apoi îmi șoptește la ureche, iar răsuflarea lui îmi agită smocul de păr scurt și creț de deasupra ei.

— Cred că sunt ceva mult mai bun. Sunt uruniul tău, de acum și până în ziua când vom muri.

E cel mai frumos lucru pe care l-am auzit de multă vreme.

21

Sunt pregătită deja de o mie de ori pentru raid când soarele urcă peste linia orizontului în ziua următoare. Armele mi-au fost ascuțite, armura din piele mi-a fost strânsă, iar calul mi-a fost echipat cu tot ce trebuie pentru drumul lung până la marginea Hemairei. Sunt atât de emoționată, încât mă cuprinde un soi ciudat de energie când pun șaua pe cal. Nici măcar nu mă mai simt sufocată de armură acum, cu toate că e făcută din aceeași piele grotesc de grea pe care au primit-o toate alaki. Tot ce simt e o ușoară apăsare pe tot corpul.

În jurul meu, celelalte fete își înșeuează și ele caii și își încarcă bagajele.

Spre mirarea mea, Adwapa încă nu m-a întrebat nimic despre dezvăluirea făcută de karmoko Thandiwe în seara precedentă. Când întreb de ce, în timp ce urcăm în șa, își dă ochii peste cap.

— Păi, eu am știut mereu că ești ciudată, zice ea în loc de explicație.

Decid să nu mai pun și alte întrebări.

În timp ce călărim spre porțile Warthu Bera, îi zăresc pe Keita și pe ceilalți uruni așteptându-ne pe partea

cealaltă, în spatele căpitanului Kelechi. În mine urcă o căldură neobișnuită la vederea lui, splendid în armura lui roșie-portocalie ornamentală de recrut. Încerc să alung senzația respirând adânc, dar continuă să-mi dea târcoale pe sub piele.

O mulțime de civili s-au adunat în spatele lui și al celorlalți recruți, întinzându-și gâturile în timp ce se zgâiesc la micul nostru regiment, alcătuit din noi, alaki, două matroane cu experiență de luptă și cele patru asistente care ne vor sluji drept ajutoare; din fericire, una dintre ele este Isattu, asistenta repartizată de obicei la dormitorul nostru comun.

Podul basculant coboară, iar Gazal, alaki cu cel mai înalt grad pentru expediția aceasta, ridică brațul cu pumnul strâns, apoi îl coboară impunător.

— Coifurile! tună ea.

Ne punem repede coifurile, niște caschete ascuțite, cu măști de război în forma unor chipuri fioroase de demoni prinse în față.

— Traversați șanțul! ordonă Gazal.

Ne supunem, călărind peste podul basculant. Mă învăluie un sentiment straniu în clipa în care ajungem pe partea cealaltă: o neliniște care îmi curge prin vene. Este prima dată când văd exteriorul Warthu Bera de când am intrat aici, prima dată când nu mă aflu înăuntrul limitelor sale, izolată de zidurile sale — protejată de ele. Mă cutremur la acest gând, iar pulsul mi se accelerează. Mă întreb ce o să facă oamenii de rând când o să ne vadă ieșind pe porți. În ciuda armurilor noastre, majoritatea dintre noi suntem mai scunde și mai mici decât recruții. O să bănuiască ce suntem? Au aflat măcar despre noi?

Novicele ne spun că oamenii de rând le ignoră în general când ies la raiduri, dar în ultimul timp au apărut murmure, rumori de nemulțumire pe care le auzim uneori când le privim pe novice cum ies. Cine știe ce o să se întâmple azi... Îmi înfrânez gândul în timp ce procesiunea noastră se oprește la capătul podului basculant, unde o zi de piață este în toi, cu mulțimi de oameni mișunând peste tot, cumpărând mărfuri proaspete.

Căpitanul Kelechi vine călare să ne întâmpine. El va conduce detașamentul nostru de raid de acum înainte — un lucru surprinzător, dat fiind rangul său de căpitan peste toți jatu. Spre surprinderea mea, vine la mine, apoi se oprește și îmi aruncă o privire gânditoare peste nasul său lung și aristocratic. Am senzația că e prima dată când mă vede cu adevărat, deși eu l-am văzut de nenumărate ori până acum, cu silueta lui înaltă, cu pielea întunecată și o postură rigidă inconfundabilă oriunde s-ar duce.

— Tu ești Deka din Irfut, spune el cu răceală, în vreme ce ochii lui căprui mă măsoară din cap până în picioare. Demonul printre demoni.

Am grijă să nu mi se vadă nicio expresie pe chip când răspund.

— Da, căpitane.

Vine mai aproape cu calul.

— Funcționează doar pe urlătorii-morții? Darul tău, vreau să spun.

Sunt nedumerită de întrebare preț de o clipă, apoi înțeleg. Mă întreabă dacă darul meu funcționează pe oameni. Pe el.

— Numai pe urlătorii-morții, confirm eu.

Căpitanul dă brusc din cap.

— Ai grijă să rămână așa, spune. Ai grijă să-ți ții purtarea nefirească pentru tine, fiindcă, dacă bănuiesc din orice motiv că procedezi altfel, am să-ți dau atâtea aproape-morți brutale, încât o să te minunezi de ingeniozitatea mea de acum până în vecie.

Încuviințez, simțind cum tot trupul îmi îngheață.

— Da, căpitane, spun cu glas răgușit.

Dă din cap aprobator, întorcându-și calul.

— La drum! strigă el.

Îmi îndemn calul să pornească înainte, ținându-mi privirea neclintită asupra drumului. În jurul nostru, mulțimea mormăie bănuitor, remarcând statura mai mică a alaki, ca să nu mai spun de rotunjimile evidente ale armurilor noastre.

— Târfe!

Aud cuvântul strigat de mai multe ori în timp ce mergem mai departe. Mă grăbesc să-l prind din urmă pe Keita. Expresia lui amenințătoare este o barieră pe care numai cel mai curajos bărbat ar îndrăzni să o traverseze. Îngrijorarea îi umbrește ochii când mă privește.

— E totul în regulă, Deka? întreabă. Căpitanul nu te-a amenințat, nu-i așa?

— Nu, de ce crezi asta? întreb.

Nu vreau să știe ce s-a întâmplat adineauri.

— L-am văzut cum ți-a șoptit ceva, explică Keita. Ce ți-a zis?

Simt că mă aprind la față și ridic din umeri într-un gest degajat, sau cel puțin așa sper.

— Mi-a dat doar niște sfaturi.

— Legate de darul tău?

Dau din cap că da. I-am povestit deja despre dezvăluirile lui Mâini-Albe, lecțiile noastre și ce s-a întâmplat ieri cu anunțul lui karmoko Thandiwe.

— A spus că...

— Demoni! strigă mulțimea. Toate sunt demoni!

Un bărbat neîngrijit își face loc prin mulțime, cu o privire sălbatică.

— Nu le lăsați să vă păcălească! În fiecare săptămână ies pe porțile alea, înveșmântate în armura spurcată a depravării. Vor să ne facă și pe noi depravați, să facă Otera să putrezească din temelii.

Mulțimea a început să murmure acum și mulți dau din cap aprobator.

— Are dreptate! strigă un bărbat.

— Demoni! urlă altul.

— Târfe!

Ultima declarație vine de la una dintre puținele femei din mulțime, o bunică bătrână care poartă o mască în formă de soare, de culoare galben-aprins, cu un zâmbet grotesc, și care are alături doi băieți tineri — însoțitorii ei bărbați, fără îndoială.

Nu trece mult timp și mulțimea scandează cuvântul:

— Târfe! Târfe! Târfe!

Pe măsură ce scandările devin tot mai zgomotoase, mă fac mică instinctiv, apropiindu-mă de Britta, care călărește la dreapta mea. Cu toate că suntem bine antrenate, știu prea bine puterea pe care o poate avea o gloată. Îmi aduc aminte de satul meu, îmi aduc aminte ce s-a întâmplat acolo după ce au atacat urlătorii-morții, cum s-au adunat toți sătenii în jurul meu, privind impasibili în timp ce Ionas mi-a scos...

Nu suntem în satul meu.

Clipesc repede, înțelegând ce se întâmplă.

Aceștia nu sunt sătenii care s-au întors împotriva mea și m-au torturat. Eu nu mai sunt aceeași fată care s-a făcut mică și s-a lăsat dezmembrată. Acum sunt mai puternică și mai iute. Și cel mai important, sunt antrenată pentru luptă.

Bărbatul neîngrijit s-a lăsat copleșit de o furie atât de clocotitoare, încât se năpustește spre Britta.

— Târfe demonice! O să vă omor!

Eu îl trag de pieptul robelor.

— Să nu te atingi de prietenele mele, mârâi eu. Te fac bucăți înainte să apuci să lovești măcar o dată.

— Iar eu o s-o ajut să le împrăștie în toată Otera când termină, pufnește Britta lângă mine.

Îi dau drumul pe pământul răscolit și îmi șterg mâinile de praf, disprețuitor și teatral. În timp ce o fac, pe mine pune stăpânire un sentiment cald și încrezător. Euforie. Nu-mi vine să cred că am făcut-o, nu-mi vine să cred că m-am apărat singură — și pe prietenele mele — în fața acelui bărbat. Acum doar câteva luni m-aș fi făcut mică într-un colț.

— Bravo ție, șoptește Britta cu mândrie când merg mai departe.

Keita, între timp, își aduce calul mai aproape de al meu, iar ceilalți uruni îl imită iute, astfel încât să formeze o barieră între mulțime și noi.

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată, zice el râzând. Mica noastră Deka și-a arătat în sfârșit colții.

— Mai ciripește tu așa și o să-i înfig drept în tine, pufnesc eu.

Însă acum bărbatul s-a întors spre mulțime pentru sprijin.

— Sunt demoni! strigă el. Voi, jatu, nu ne puteți minți; noi știm cu ce vă ocupați sus pe deal. Știm că faceți tot soiul de lucruri nefirești. Nu acceptăm asemenea mizerii în rândul nostru!

— Are dreptate, strigă bătrâna cu mască în formă de soare, strângându-și nepoții mai aproape.

— Nu vrem mizeria lor aici! strigă alt bărbat.

Mă cuprinde furia, iar mâinile mi se apropie pe furiș de mânerul sabiei mele atika. Sunt recunoscătoare că aceasta e făcută din oțel, spre deosebire de săbiile noastre de antrenament. Trebuie să fiu pregătită de orice.

În timp ce eu fac acest gest, căpitanul Kelechi își întoarce brusc calul cu fața la mulțime.

— Foarte bine, strigă. Dacă vreți să plece, atunci cine e gata să le ia locul în raidul asupra unui cuib de urlători-ai-morții din apropiere în care mergem acum?

Mulțimea tace, nedumerită de întrebare.

Căpitanul Kelechi continuă.

— Dacă soldații mei sunt demoni, așadar nu sunt demni să lupte, ba nu, să *moară* pentru Otera, cine dintre voi îi va înlocui în rândurile noastre?

Îi aruncă o privire blândă bărbatului.

— Dumneata?

Apoi arată spre alt membru al mulțimii.

— Dar dumneata? Sau dumneata?

Unul câte unul, căpitanul Kelechi arată spre oameni din mulțime, rugându-i să ne ia locul. Mulțimea tace, alarmată... și rușinată. O grămadă de oameni și niciunul nu-l poate privi în ochi.

Când nu se oferă nimeni, căpitanul Kelechi dă iarăși din cap.

— Data viitoare când vreți să mă lăsați fără soldați, aveți grijă să fiți pregătiți să le luați locul mai întâi.

Îi aruncă o privire severă bărbatului, care se îndepărtează pufnind. Nu se aștepta să-l ia nimeni la întrebări, evident.

Îl privesc cum pleacă și mă cuprinde ușurarea. Oamenii din capitală se lasă mult mai puțin stăpâniți de ură decât cei din sate, se pare.

După ce bărbatul dispare, căpitanul Kelechi se întoarce spre noi.

— Ce mai așteptați? La drum!

Facem repede așa cum ni se spune.

În timp ce mergem mai departe pe stradă, cu sunetul familiar al Lacrimilor lui Emeka tunând în depărtare, mă întorc spre Keita, perplexă.

— Mereu e așa? Căpitanul Kelechi, vreau să spun.

Keita se întoarce spre mine și ridică din umeri.

— E deopotrivă mai bun și mai rău decât îți poți închipui.

Periferia răsăriteană a Hemairei e uscată și plină de praf, frumusețea ordonată a orașului lăsând loc unei câmpii sălbatice, plină de ierburi galbene și baobabi impunători. Baobabii sunt indigeni aici, însă căldura verii i-a uscat într-atât, încât frunzele li s-au zbârcit pe ramuri. Până și izvoarele și cascadele au secat, pârjolite toate de căldura nemiloasă a soarelui.

Cu cât mergem mai departe, cu atât mi se întețesc neliniștile. Cuibul pe care-l atacăm se află la marginea junglei, ascuns adânc într-o peșteră. Căpitanul Kelechi urmărește mișcările urlătorilor-morții cu ajutorul coucalilor, păsările-mesager pe care le schimbă cu cercetașii săi.

Creaturile au fost neobișnuit de active astăzi. Le simt deja acolo, o prezență vagă și îndepărtată care îmi face sângele să curgă mai iute și tot mai iute. De când am început să iau lecții cu Mâini-Albe, sângele meu a devenit din ce în ce mai sensibil.

Planul este să atacăm cuibul mâine-dimineață devreme, când bestiile sunt în starea cea mai vulnerabilă. La fel ca oamenii, urlătorii-morții sunt activi în timpul zilei și dorm noaptea.

Pe măsură ce ziua înaintează, nervii mi se încordează tot mai mult. Sunt entuziasmată să încep în sfârșit să ucid urlătorii-morții, ca să-mi îndeplinesc scopul pentru care mă antrenează karmoko și ca să răzbun moartea lui Katya — dar dacă nu pot să-mi folosesc vocea? Sunt obișnuită să o chem în timpul lecțiilor cu Mâini-Albe — dar dacă nu pot s-o fac aici, fără ea să mă îndrume?

Sunt tot mai neliniștită în timp ce ne ridicăm tabăra la marginea junglei, iar gândurile mi se învârt în jurul lui „dacă, dacă". Sunt atât de preocupată, încât nu îl observ pe Keita când se așază lângă mine pe bușteanul pe care îmi ascut distrată sabia atika de treizeci de minute.

— Mai ai? îmi șoptește la ureche, amuzat.

Mai că îmi sare inima din piept.

— Pe răsuflarea lui Oyomo, Keita! exclam eu. Aproape m-ai făcut să-mi tai degetul!

Îmi ia cu grijă sabia din mâini și o cercetează.

— E a cincea oară când te văd că o ascuți de când am ridicat tabăra și nici măcar n-a gustat vreun strop de sânge până acum.

Se uită la mine cu coada ochiului.

— Ți-e frică?

— Normal că mi-e frică, zic eu, trăgându-mi nasul.

— Ai fi nebună dacă nu ți-ar fi, aprobă el, sprijinindu-se de copacul din spatele nostru.

E atât de aproape acum, încât îi simt căldura coapsei pe a mea. Încerc să nu tremur de la atingere.

— La primul meu raid împotriva urlătorilor-morții am vomitat atât de mult, că am leșinat, zice el. Când m-am trezit, raidul aproape se încheiase.

— Poftim?

Mă întorc spre el, cuprinsă de uimire. E prima dată când îmi spune lucrul acesta. Am vorbit despre timpul pe care l-a petrecut la Sala Jor, dar niciodată despre asta.

— Rușinos, nu-i așa? ridică din umeri. Eram acoperit cu propria-mi vomă când m-au trezit.

— Câți ani aveai? întreb, curioasă.

Cu toate că am petrecut mult timp împreună la antrenamente, tot nu știu mare lucru despre viața lui Keita de dinainte; pe de altă parte, nici el nu știe mare lucru despre a mea. Amândoi avem secrete pe care vrem să le păstrăm.

Keita rămâne tăcut câteva clipe, privind în depărtare.

— Opt, răspunde în cele din urmă. Aveam opt ani.

Fac ochii cât cepele.

— Opt? repet.

Keita are șaptesprezece ani acum, ceea ce înseamnă că merge la raiduri împotriva urlătorilor-morții de nouă ani.

— De ce ai lua un copil la un raid? întreb, îngrozită.

— Am insistat, spune, ridicând din umeri.

Când mă întorc spre el, îmi explică.

— Urlătorii-morții tocmai îmi atacaseră casa, îmi omorâseră familia — mama, tata, frații... Am vrut să-i răzbun. Nu e ușor să treci atât de iute de la ipostaza de mezin la cea de orfan.

Mi se întoarce stomacul pe dos și totul capătă sens. Acum înțeleg de ce Keita e atât de disperat să se răzbune, de ce nu e la fel de glumeț și de lipsit de griji precum ceilalți băieți. Dacă toată lumea pe care am iubit-o vreodată ar fi fost ucisă în același timp, într-un mod atât de oribil, și eu aș fi închistată.

Zâmbește ușor, cu o expresie tristă și amară pe față.

— Până la urmă, n-am putut nici măcar să rămân conștient la începutul luptei.

Sunt atât de îngrozită, încât îi pun mâna pe genunchi.

— Îmi pare atât de rău, spun. Nu știam.

— Nu ți-am spus, zice ridicând iar din umeri. E în regulă, presupun. Nu devii lord peste Gar Fatu fără să moară cineva mai întâi.

— Gar Fatu? repet.

Îmi amintesc vag prezentarea lui Keita de la prima noastră întâlnire, dar la vremea aceea nu i-am dat prea mare atenție. Gar Fatu este numele regiunii unde a fost tata în armată. Apoi:

— *Lord* peste Gar Fatu?

Mereu am crezut despre Keita că s-ar putea să fie aristocrat, dar chiar un lord? Și peste Gar Fatu, dintre toate locurile? Gar Fatu este ultimul bastion care păzește hotarul dintre Otera și Tărâmurile Necunoscute, unul dintre cele mai strategice castele din Otera. De ce se află aici cu noi în loc să fie la curte și să facă ce fac lorzii și domnițele elegante? Familia lui e una dintre cele importante, din nobilime. Sau, cel puțin, era. Acum sunt morți cu toții și de-asta se află el aici.

Când ridic din nou privirea spre el, îmi oferă un zâmbet jalnic, dar privirea îi rămâne serioasă.

Mă doare să-l văd așa.

— Nu face asta, zic eu brusc.

— Ce să nu fac?

— Nu te preface că totul e în regulă când nu e. Nu face glume oribile ca să-ți ascunzi durerea. Eu știu cum e să pierzi un părinte. Să-ți pierzi toată familia. Nu trebuie să te prefaci în fața mea. Niciodată în fața mea.

Keita pare uimit, iar ochii lui aurii îi cercetează pe ai mei. În cele din urmă, încuviințează.

— N-o să mai fac, îmi promite el.

— Juri?

Îi întind degetul mic exact așa cum făceam cu mama, până îmi dau seama de gest. Îmi retrag iute degetul.

Spre surprinderea mea, îmi ia mâna și își agață degetul mic în jurul degetului meu.

— Jur, spune și dă din cap.

Stăm acolo, cu degetele încleștate, în timp ce aerul nopții se răcește în jurul nostru. Restul taberei pare să se retragă în depărtare — celelalte alaki care hoinăresc prin jur, recruții ghemuiți laolaltă în jurul unui joc de societate ca să-și potolească emoțiile. Până la urmă, tăcerea devine prea mult. Îmi desprind neîndemânatic degetul și îmi dreg vocea în același timp.

— Ai mai mers la raiduri după? întreb. După cel la care ai vomitat, adică.

Keita bate din picioare.

— La nenumărate, spune el. De-asta am fost repartizat la Sala Jor. Am văzut mai mulți urlători-ai-morții decât toți jatu de aici la un loc, cu toate că eram doar un recrut, așa că au hotărât că n-o să-mi fie prea greu să supraveghez câteva alaki. Apoi au decis să mă trimită la Warthu Bera. Mi se potrivește mult mai bine, au spus. Însă a trebuit să

renunț la grad. Acum sunt doar un recrut modest, precum ceilalți.

— Ești mult mai realizat decât mi-am închipuit vreodată, spun eu, impresionată. Mă bucur că ești uruniul meu.

Keita zâmbește, iar dinții îi strălucesc. Respir încet și toată lumea mea se agață dintr-odată de întinderea aceea albă.

— Stai să vezi când o să mergem în sfârșit în campanie și o să stau zile întregi nespălat. Duhoarea mea o să te impresioneze mai mult decât orice ai mirosit în viața ta, spune.

Chicotesc, fermecată fără voia mea.

— Gata cu glumele, Keita, eu...

— Nimerite cuvinte, alaki.

Când ridicăm privirea, căpitanul Kelechi stă în fața noastră, cu o expresie dezaprobatoare. Keita și cu mine ne ridicăm brusc în picioare.

Keita își drege glasul.

— Căpitane, eu...

— Stăteai de vorbă cu partenera ta când ar trebui să inspectezi perimetrul? îl întrerupe căpitanul, ridicând o sprânceană.

Keita face o plecăciune.

— Scuzele mele, căpitane, spune repede. Mă duc acum.

După ce Keita dispare în întuneric, căpitanul Kelechi se întoarce spre mine.

— Culcă-te, alaki, spune. Avem nevoie de tine în cea mai bună formă mâine-dimineață.

— Da, căpitane.

Mă înclin, dar, când ridic capul, el a dispărut deja.

22

Luna tocmai a început să coboare pe cer când ajungem la cuibul urlătorilor-morții în zorii dimineții următoare. Cu toate că restul junglei fierbe mocnit de atâta căldură, zona aceasta e învăluită într-o ceață rece și lipicioasă. Ne arată că suntem în locul potrivit. Mă uit în sus la copaci, cuprinsă de uimire, în ciuda încordării care îmi strânge mușchii. În pădurile de acasă nu am avut niciodată asemenea uriași cu liane ce se scurg de pe ramuri, cu flori viu colorate cuibărite în trunchiuri. Sunt atât de frumoși, încât aproape mă fac să uit de teama care mă stăpânește.

Dar dacă nu mă pot cufunda în starea de luptă? Mai rău: dacă nu pot folosi vocea? Dacă îngheț, așa cum mi s-a întâmplat cu Katya, și moare cineva?

Dacă, dacă, dacă...

Britta mă atinge, făcându-mi semn să mă concentrez. Dau din cap și încerc să alung aceste gânduri inutile inspirând adânc, așa cum m-a învățat Mâini-Albe. Mă întind în minte spre acel ocean întunecat, spre ușa aurie din el. Din fericire, se ivește cu ușurință și, cât ai zice pește, intru în starea profundă de luptă, care îmi permite

să văd și mai limpede în întuneric, iar creaturile de acolo scânteiază cu lumina aceea stranie și nepământeană în timp ce eu mă mișc fără niciun sunet printre copaci împreună cu ceilalți. Zăresc repede săltători, santinelele urlătorilor-morții ascunse între ramuri. Bătăile inimilor luminează cel mai puternic, tobe vii care pulsează atât de zgomotos, încât aproape le simt cum îmi vibrează sub piele.

Fac semn grupului să se oprească, arătând în sus. Sunt doi săltători acolo, amândoi bine camuflați în copaci. Nimeni nu i-a văzut încă; nimeni altcineva nu are avantajul de a putea să-i urmărească folosindu-se numai de bătăile inimilor lor, așa cum pot eu. Din fericire, încă nu ne-au observat. O mișcare greșită și o vor face.

Căpitanul Kelechi întinde un deget spre mine și apoi îmi face semn. *E timpul să pornești*, spune semnalul.

Fac semn că înțeleg, apoi Britta și cu mine pornim, strecurându-ne încet prin vegetația de la nivelul solului, având grijă să nu facem niciun zgomot care i-ar alerta pe urlătorii-morții. Sunt vag conștientă de prezența lui Keita lângă mine, de umbra lui care se pierde și reapare dintre copaci. Anii de raiduri nocturne împotriva urlătorilor-morții l-au făcut pe atât de tăcut, pe cât este de ucigător. Britta, din păcate, nu e la fel de grațioasă, dar înaintează și ea în tăcere prin junglă, păzindu-mi spatele cu loialitate.

În câteva clipe, cu toții suntem în vecinătatea ambilor urlători-ai-morții. Cel mai apropiat de mine cercetează zona, cu privirea vigilentă la amenințări. Mă încrunt, privindu-l. La fel ca aceia care ne-au atacat zidurile cu două luni în urmă, parcă e cumva mai ager, mai viu decât urlătorii-morții din Warthu Bera. Însă

nu pare să mă observe cum mă furișez la picioarele lui. Am învățat tactica asta în timpul numeroaselor lecții cu Mâini-Albe.

Acum eu sunt vânătorul.

— Nu scoateți niciun sunet, ordon eu, iar vocea îmi reverberează și forța aceea cunoscută parcă îmi iese prin piele. Veniți aici jos.

Amândoi urlătorii-morții se întorc spre mine în același timp, căscând ochii negri de mirare înainte să privească la fel de iute în altă parte. Inimile le încetinesc, iar bătăile ajung cât un firicel de apă. Când încep să coboare încet, răsuflu ușurată. Chiar funcționează!

Nu după mult timp, ajung pe pământ, iar Keita îi rezolvă repede, retezându-le capetele înainte ca ei să-și dea seama ce se întâmplă. Mă străduiesc să nu vomit când un miros dulceag de mosc umple aerul și sângele albastru li se adună unde le erau capetele.

Frânturi de imagini. *Aur pe podea. Privirea din ochii tatei. Privirea din ochii lui Katya...*

Britta mă atinge pe umăr și întorc capul, alungând amintirea detestată. Nu mă mai aflu în pivnița aceea și nimeni n-o să mă decapiteze aici. În timp ce îmi recapăt stăpânirea de sine, Keita vine spre mine, căutând din priviri orice semn de oboseală. Încă nu am alungat epuizarea care mă cuprinde ori de câte ori îmi folosesc vocea ca să ordon. O simt deja, senzația aceea tulbure care mi se întinde în membre. N-o să mai pot rămâne în picioare prea mult timp.

— Excelent, zice el. Nici măcar nu și-au dat...

Sunetul unor ramuri scuturate ne face atenți la mișcare. Mă întorc și găsesc doi ochi negri de urlător-al-morții ițindu-se dintr-un copac din apropiere. Urlătorul-morții

se oprește, îngrozit, când vede cadavrele camarazilor săi măcelăriți.

Deschide gura, doar ca să scoată un sunet îngrozitor ca un gâlgâit când un cuțit îi spintecă gâtlejul, înfigându-l în copac. Belcalis lasă mâna în jos, dar cuțitul ei a venit prea târziu. Țipătul îndurerat al urlătorului-morții răsună acum printre copaci. Preț de o clipă, Keita și cu mine ne uităm unul la altul, sperând în van că suntem în siguranță, că ceilalți urlători-ai-morții nu au fost treziți.

Apoi încep urletele, unul mai înfiorător ca altul, atât de stridente, încât le aud prin coif. Îl dau la o parte, încercând să aud direcția din care vin. Eu sunt rezistentă la efectele cele mai grave ale țipetelor urlătorilor-morții, iar timpul petrecut în caverne cu Rattle și ceilalți urlători-ai-morții m-a făcut să rezist și mai bine.

Ceața se îngroașă, secretată tot mai mult de urlătorii-morții cuprinși de furie, iar Keita mă apucă de braț, alergând spre restul grupului.

— S-o ia nesfârșitul, sunt prea mulți! șuieră el, iar tălpile îi lovesc mai iute pământul.

Încerc să țin ritmul, dar fiecare pas este o luptă cu epuizarea care îmi îngreunează acum membrele.

— Oi luat-o eu! zice Britta, ridicându-mă în brațe de parcă aș cântări cât un fulg.

— Ține-o aproape! răspunde Keita, pregătindu-și sabia când ajungem la ceilalți.

Căpitanul Kelechi e pregătit pentru sosirea noastră.

— Scoateți săbiile! ordonă el când detașamentul de raid se adună laolaltă.

Britta mă așază în mijlocul cercului, iar apoi toată lumea strânge rândurile, fiecare cu spatele la ceilalți, cu săbiile scoase în direcția amenințării iminente. În jurul

nostru ceața se îngroașă și mai tare, iar vârfurile copacilor foșnesc în timp ce siluete scânteietoare merg cu pas întins peste crengi, iar altele înaintează prin tufișuri. Urmăresc ceața, cu membrele atât de grele de-acum, încât abia mai pot rămâne în picioare. Epuizarea îmi împovărează fiecare mușchi.

— Vedeți să nu lăsați nicio deschizătură! strigă căpitanul Kelechi.

— Da, domnule, zic eu răgușită, iar limba mi se împleticește de oboseală.

Corpul îmi devine din ce în ce mai greu, iar ochii mei se străduiesc să rămână deschiși.

Nu contează însă, fiindcă urlătorii-morții sunt aici, iar siluetele lor impunătoare se mișcă încet în întuneric. Sunt cel puțin treizeci — mai mulți decât am văzut vreodată în viața mea, iar simțurile ascuțite din starea profundă de luptă îmi permit să le văd bătăile inimii luminând intermitent, într-un alb furios, pe fundalul luciului argintiu al pielii lor. Când văd cadavrele prietenilor lor, încep să urle iarăși, cu un sunet deopotrivă chinuit și furios care îmi sfredelește urechile. Dar nu se înrăutățește, nu e nimic din agonia fierbinte care îmi pârjolea creierul.

Urletele ating intensitatea maximă când cel mai mare urlător-al-morții, o monstruozitate argintie cu proeminențe albe ca niște spini pe toată spinarea, face un pas înainte. Aproape că seamănă cu Rattle, iar spinii îi zornăie în timp ce le face semn celorlalți urlători-ai-morții. Dar Rattle e mult mai puțin înfricoșător decât acest monstru mătăhălos și impresionant care îi face pe ceilalți urlători-ai-morții să înceapă să se deplaseze în cerc, cu mișcări lente și hotărâte. Îl privesc printre pleoapele atât

de grele, încât am senzația că lupt cu apa doar ca să țin ochii deschiși.

După ce ne-au înconjurat complet, urlătorul-morții argintiu se întoarce spre noi, cu ochii lucind de ură, și face un semn hotărât prin care sugerează spintecarea gâtului. Urlătorii-morții scot mârâieli joase și huruite din gâtlejuri, iar mesajul lor e clar: au de gând să ne ucidă lent și dureros.

— Pe barba lui Oyomo, ați văzut asta? întreabă Kweku. Ați văzut ce-a făcut?

— O să ne omoare, șoptește Britta, îngrozită. O să ne omoare pe toți.

În glasul ei se simte atâta teroare, încât străpunge valul de oboseală care mă zdrobește. Sunt prea mulți urlători-ai-morții în preajmă ca să sperăm la victorie dacă suntem nevoiți să ne folosim săbiile. Trebuie să fac ceva, trebuie să încerc. Inspir, chinuindu-mă să mă cufund mai adânc în starea de luptă, chinuindu-mă să mă scutur de ghearele extenuării care mă strâng acum și mai tare.

— Poți să-i controlezi, Deka? șoptește căpitanul Kelechi.

Înghit, cu limba îngreunată de frică și epuizare.

— Pot să încerc.

Căpitanul Kelechi strânge sabia în mâini.

— Nu încerca — reușește.

Încuviințez, închid ochii și îmi îngădui să cad și mai adânc în oceanul întunecat al subconștientului meu. Vocea aceea șoptește acolo, ca întotdeauna, un amestec între propriile mele gânduri și forța care se învârtejește în mine. Mă întind spre ea, mă întind spre ușa aurie pe care mi-o oferă și aproape imediat o simt, iar prin vene îmi curge puterea.

Zâmbesc, îngăduindu-i să mă umple. Îngăduindu-i să-mi dea tărie. N-o să-mi las prietenii să moară, nu aici, nu acum.

— Nu vă mai mișcați! ordon eu, iar din corpul meu forța iese vibrând. Rămâneți perfect nemișcați.

Mă cuprinde uimirea când bătăile inimilor urlătorilor-morții încetinesc, iar argintiul pâlpâie până ce devine un gri-șters. Ochii li se împăienjenesc și îngheață cu toții pe loc, incapabili să se mai miște. Se lasă tăcerea pe când ceilalți se uită la mine, uluiți.

— Pe lacrimile lui Oyomo! exclamă un recrut.

E suficient cât să-l trezească pe căpitanul Kelechi din năuceală.

— Ce mai așteptați? Dați fuga și terminați cu ei!

Cuvintele îi fac pe toți să pornească brusc în acțiune. Încep să-i atace pe urlătorii-morții cei nemișcați, care rămân pur și simplu pe loc, cu ochii clipind frenetic în timp ce sunt decapitați unul câte unul. În mine urcă o senzație întunecată, sufocantă. Pare ceva greșit, atât, atât de greșit. Urlătorii-morții sunt complet lipsiți de apărare, niciunul dintre ei nu mișcă în timp ce sunt retezați — masacrați. Mă prăbușesc la pământ, nemaiputând să-mi susțin corpul, privind cum râuri de sânge de urlători-ai-morții îmbibă țărâna.

Mă cuprinde scârba în timp ce mormanul de cadavre fără cap se preface rapid într-un mic munte. Când luna dispare după deal, miasma e sufocantă, iar în mine se întețește greața de fiecare dată când inspir.

În sfârșit, se termină, iar celelalte surori de sânge și chiar și urunii lor mă îmbrățișează și mă sărută bucuroși în timp ce eu zac acolo la pământ, cu trupul complet nemișcat.

— Oi reușit, oi reușit! cârâie Britta.

— Pe răsuflarea lui Oyomo, Deka, ne-ai salvat, spune Belcalis, apoi se încruntă. Deka, ochii tăi...

— Știu, șoptesc eu, cel mai simplu cuvânt pe care reușesc să-l rostesc, în circumstanțele date, iar întunericul se înalță și mă cuprinde.

Când îmi îngădui în cele din urmă să mă las pradă acestuia, observ ceva ce n-am mai observat până acum. O fetiță cu pielea cafenie, de vreo unsprezece ani, cu o rochie albă ce flutură în aer în timp ce fuge de noi, afundându-se în pădure.

— O fetiță... zic eu.

Apoi totul se face negru.

23

Când mă trezesc, este dimineață devreme și ne-am ridicat tabăra lângă cuibul acum abandonat al urlătorilor-morții. O parte din munca din raid constă în verificarea cuibului pentru a ne asigura că niciuna dintre creaturi nu a reușit să se ascundă, motiv pentru care trebuie întotdeauna să ne instalăm tabăra lângă cuiburi dacă mergem într-un raid peste noapte. La fel ca tot ceea ce înconjoară urlătorii-morții, pământul de aici e rece și umed, iar eu tremur din pricina temperaturii când clipesc din ochi și îi deschid.

— Te-oi trezit! exclamă Britta când mă ridic în șezut.

Stă în genunchi lângă mine, cu ochii obosiți, cu pleoapele căzute. Cu siguranță a stat trează toată noaptea, precum ceilalți, cercetând zona ca să găsească ultimii urlători-ai-morții rămași.

— M-am trezit, zic eu răgușit, privind în jur.

Mirosul de sânge de urlători-ai-morții îmi invadează nările. Îmi vine să vărs și mă cutremur când văd cadavrele adunate într-un morman în apropiere. Recruții le înconjoară, Acalan și Kweku stau aplecați deasupra celui cu spinii argintii, cu sprâncenele încruntate a concentrare. Apoi le văd cuțitele... mișcându-se...

— Ce fac? o întreb pe Britta, îngrozită.

Ea ridică din umeri.

— Iau trofee. Acalan zice că vrea spinii. Să-i dea cadou.

Gândul acesta mă umple de un asemenea dezgust, încât vărs lângă salteaua pe care mi-a improvizat-o Britta. Dintr-odată îmi amintesc forțat de seniori, cu gălețile în mână în timp ce mă tăiau.

Britta se ghemuiește deasupra mea și îmi pune mâna pe frunte.

— Ești bine? întreabă. Nu ești caldă...

Mă șterg la gură, dând din cap.

— Sunt bine, murmur. Doar că încă mai sunt un pic obosită.

În timp ce ea încuviințează bănuitoare, îmi amintesc deodată ceva.

— Fetița, exclam eu. A găsit-o cineva? Fetița din pădure.

— Despre ce vorbești? se încruntă Britta. Ce fetiță?

— Cea care a fugit după ce am omorât urlătorii-morții.

Britta îmi pune mâna pe frunte.

— Sigur ești bine, Deka? Nu mai erau alți oameni în pădure în afară de noi.

— Dar...

— Am fi văzut o fetiță.

Eu dau din cap.

— Poate că halucinam, spun, nesigură acum. Eram foarte obosită aseară. Poate că era de la epuizare.

Britta îmi aruncă încă o privire bănuitoare.

Aproape mă simt ușurată când Keita vine spre mine. Apoi văd că ține în mână ceva ce seamănă cu o blană însângerată de urlător-al-morții. Evit intenționat să o privesc în timp ce el îmi zâmbește. Acum pare liniștit, ciudat de liniștit. Probabil e obișnuit cu așa ceva, să omoare

urlători-ai-morții, să ia trofee precum ceilalți recruți. Asta face de când era copil? Gândul acesta îmi întoarce stomacul pe dos.

— Te-ai trezit, spune el, zâmbind. Mă bucur să văd că îți revii.

Observă că mă uit la blană.

— Primul pe care l-am ucis aseară, explică el, cu o expresie aproape timidă acum. Mă duc să-l îngrop. E un obicei ciudat, știu, dar mi se pare în regulă, așa că...

— Deka! I-am făcut praf pe toți, datorită ție.

Acalan vine spre mine, cu o expresie veselă pe față. Durează câteva clipe până îmi dau seama ce este: poftă de sânge.

— Chiar ești comandanta urlătorilor-morții, spune el cu acea privire neînduplecată.

— Iar noi suntem Fulgerele Morții, adaugă Adwapa pe un ton vesel, apropiindu-se. Deka îi trimite ca pe miei la tăiere...

— Iar apoi noi îi anihilăm! termină Li, rânjind în timp ce vine spre noi, însoțit de Kweku.

Cu toții îmi zâmbesc. Aproape mă înfioară cât de fericiți sunt. Cât de liniștiți par.

Iar eu am făcut posibile toate lucrurile acestea...

Ce am făcut?

Sar în picioare, neputând să mai suport nimic din conversația asta.

— Ce se întâmplă acum? zic eu, arătând cu capul spre peșteră.

— Sunt zaurieni acolo, răspunde Adwapa. Sunt adunați cu toții.

— De ce ar vrea urlătorii-morții să aibă zaurieni? mă încrunt eu.

— Nu vor. Urlătorii-morții nu adună animale.

Răspunsul acesta ferm vine de la Keita. Lasă jos blana urlătorului-morții, se întoarce spre peșteră, apoi se uită din nou la mine, cu o privire ciudată și ezitantă.

— Ce e? întreb, apropiindu-mă.

Își drege glasul.

— Sunt... oameni acolo, spune în cele din urmă.

Când mi se strânge inima la gândul fetiței aceleia, adaugă:

— Cadavrele lor, adică. Dar sunt doar la intrare.

Eu dau din cap și mi se face greață când înțeleg ce încearcă să spună. Urlătorii-morții au trebuit să găsească un loc unde să-i pună pe toți oamenii pe care i-au ucis, la urma urmei.

— O să fie bine, spun eu, pornind spre peșteră. Am văzut și mai rău.

Propriile mele părți ale corpului, împrăștiate pe podea...

Keita dă din cap, venind după mine.

În peșteră este cu cel puțin șase grade mai frig decât afară, iar un miros îngrozitor de cunoscut se răspândește în aer, metalic și crud. Vine din colțul intrării, unde pământul e pătat cu roșu-închis și niște forme maronii răzlețe sunt împrăștiate la întâmplare în țărână.

Părți de corpuri omenești, exact cum a spus Keita.

Mă cutremur, înghețând dintr-odată. Încerc să nu mă uit mai departe. Încerc să nu văd nimic care ar putea semăna cu un cap de fetiță. Acestea probabil sunt rămășițele unora dintre nobilii care au fost atacați. Încerc să nu mă uit dacă au urme de mușcături. Se spune că urlătorilor-morții le place să roadă oasele la sfârșit.

— Ești bine? întreabă Keita.

Dau din cap, încerc să nu-mi las expresia să se prefacă într-una de groază.

— Se pare că m-am dezobișnuit de frig, spun.

— O să te obișnuiești repede cu el, spune Keita. Și... cu cadavrele.

Când ridic privirea spre el, uimită, dă din cap.

— Nici eu nu mă puteam uita la ele când am început. Încă nu pot. Unele priveliști nu sunt niciodată ușor de suportat, indiferent câți ani îți petreci pe câmpul de luptă.

Dau din cap, curios de liniștită de cuvintele lui.

— Hai să vedem cuibul, zic.

Interiorul peșterii este mult mai mare decât mă așteptam să fie. În locul unei mici structuri înghesuite și întunecate, sunt șocată să descopăr un spațiu deschis uriaș, cu pereți colosali care se boltesc spre un tavan înalt. O gaură mică din mijloc lasă o lumină slabă să pătrundă peste cireada de zaurieni care umblă aiurea în mijlocul peșterii, mâncând dintr-un fel de troacă în care se găsesc fructe asortate. Cârâie entuziasmați când ne văd. Keita se duce să-i cerceteze, dar eu mă uit în continuare prin jur.

Țărâna este împrăștiată, de parcă ar fi fost greblată. Probabil că aici au dormit urlătorii-morții. Acum le văd urmele, semnele clare ale unor tălpi scobite, cu patru degete, imprimate în pământ. În timp ce privesc în jur, tulburată, simt o furnicătură discretă în corp. E altceva decât presimțirea pe care o am uneori.

De data asta nu simt că se apropie ceva. Simt că acel ceva este deja aici.

Mă întorc spre colțul peșterii, unde un pasaj mic și întunecat duce spre adâncuri. Senzația mea vine de acolo și este atât de puternică, încât e aproape ca și cum m-aș cufunda în starea profundă de luptă, cu toate că

știu că încă sunt trează de-a binelea. Vederea nu mi s-a schimbat, încă nu văd nicio scânteiere. Chiar și așa, simt oceanul întunecat care se întinde în mine, ușa aurie care se deschide, tainele ei care foșnesc dincolo de aceasta.

Mă întind spre ea în timp ce alunec pe cărarea aspră, acoperită cu vrejuri, și ajung pe una și mai mică, una care șerpuiește și mai adânc, și mă grăbesc ca să mă asigur că nu sunt urmărită. Nu știu unde merg, știu doar că trebuie să merg acolo, trebuie să urmez această senzație stranie și imperioasă până unde duce ea. De-acum, oceanul se înalță, urcând în mine. Nu mai sunt convinsă că sunt trează de-a binelea, dar, din cine știe ce motiv, nu este la fel ca atunci când folosesc starea profundă de luptă pentru a-mi antrena vocea. Este un alt fel de stare.

Una a cunoașterii.

Nu după mult timp ajung la capătul pasajului, care este păzit de ceva ce seamănă cu o ușă sculptată. Merg spre ea, încruntându-mă. Ce e asta?

— Deka?

Vocea Brittei este pe atât de neașteptată, pe cât este de zgomotoasă.

— Deka, ești aici?

Când silueta ei familiară apare de după cotitură, îi fac semn să tacă.

— Mai încet, zic eu, alarmată de cât de tare îi răsună vocea.

Am senzația că acesta este un spațiu sacru, un spațiu pe care nu ar trebui să-l tulburăm. Apoi se ivește și Belcalis.

Oftez. Se pare că nu știu să mă furișez atât de bine pe cât credeam.

— Ce e locul ăsta? întreabă Belcalis, privind în jur.

— Nu știu, întreab-o pe Deka, zice Britta, întorcându-se spre mine, dar eu nu am timp să răspund.

Curiozitatea mă îndeamnă să înaintez.

— Șșș, trebuie să faceți liniște, le avertizez, intrând pe ușă, după care mi se taie imediat răsuflarea.

Această nouă porțiune a peșterii a fost modelată de mâini omenești; lucrul acesta este limpede imediat, după stâlpii și tavanul sculptate minuțios, precum și după piatra albastră de pe jos. Nu asta mă șochează însă, ci statuile colosale. Este câte una în fiecare dintre cele patru colțuri ale încăperii și toate sunt femei, fiecare din câte o provincie oterană diferită. Trăsăturile lor sunt diferite, la fel și hainele pe care le poartă.

Este o femeie cu o figură înțeleaptă, din provinciile de la miazăzi, îmbrăcată în robe vaporoase, cu fața ascuțită și șireată, o femeie blândă de la miazănoapte înfășurată în blănuri, cu trupul rotunjor ca fața ei zâmbitoare, o răsăriteană războinică, acoperită din cap până în picioare cu o armură făcută din solzi, cu aripi pe spinare, și o apuseană cu înfățișare de mamă, cu pântecul rotund și roditor și o privire caldă.

Femeile din statui par să nu aibă vârstă — cumva bătrâne și tinere în același timp — și se înalță spre tavan ca niște uriași pe lângă furnicile care suntem noi. Mă duc spre cea mai apropiată, înțeleapta de la miazăzi, iar atunci observ altceva. Ceva ce mă oprește în loc.

Vene de aur.

Scânteiază aproape eteric pe pielea statuii, identice cu venele care scânteiază sub pielea mea. Cu cât mă apropii mai mult de ele, cu atât mai tare mă furnică pielea și încep să înțeleg.

Britta vine spre mine, aparent uluită când privește statuile.

— Ar trebui să fie...

— Auritele... spune Belcalis, terminând întrebarea Brittei.

Nu încape îndoială, când venele acelea sunt atât de inconfundabile, precum și alte lucruri: pântecul de gravidă al apusenei, pielea închisă la culoare a femeii de la miazăzi, strălucirea palidă a celei de la miazănoapte, armura cu solzi a răsăritenei, din care ies aripi.

— Nu arată deloc ca niște demoni, spune Britta, șocată. Arată ca...

— Niște zei, șoptesc eu, gândindu-mă la toate statuile lui Oyomo pe care le-am văzut, care ne privesc furioase din colțurile templelor. Arată ca niște zei.

— Cine ar venera niște demoni ca pe niște zei? întreabă Belcalis.

— Niște oameni disperați, răspunde Adwapa încet. Oameni care nu vor să le fie devorate familiile, să le fie măcelăriți copiii. Oameni care vor ca pruncii lor să fie zei.

— Nu înțeleg.

Britta se încruntă și se întoarce spre Adwapa.

— Ce vrei să spui?

Adwapa ridică din umeri.

— V-ați întrebat vreodată cum anume au apărut cele din soiul nostru?

— Zeițele or dat naștere strămoșilor noștri, știu asta deja, pufnește Britta.

— Da, dar cum ne-au dat naștere? Dacă suntem rezultatul amestecului dintre oameni și demoni, de unde a venit partea umană?

Rămân cu gura căscată, înțelegând în sfârșit ce încearcă Adwapa să spună.

— Cine a construit asta, cine le-a venerat pe Aurite... ei sunt cei cu care s-au împreunat Auritele. Strămoșii noștri oameni.

— Exact, încuviințează Adwapa.

— Dar templul ăsta e curat, îngrijit, spune Britta. Cine o făcut asta încă mai e prin preajmă. Crezi că mai sunt prin preajmă credincioșii?

— Blasfematorii, vrei să spui, o corectează Belcalis. Asta o să spună preoții, nu-i așa?

Nu le mai acord atenție, fiindcă gândurile îmi șoptesc iarăși dintr-odată. Curiozitatea mă cheamă spre altceva: heleștieul din mijlocul peșterii. La fel ca tălpile zeițelor, este înconjurat de lumânări și flori. Înăuntru scânteiază o lumină albastră neobișnuită, care se mișcă și se schimbă o dată la câteva secunde.

E ceva înăuntru...

Acum mă furnică tot corpul și mă apropii încet de creatura din heleștieu, atentă să nu fac nicio mișcare bruscă. E aproape ca și cum cunoașterea mă îndrumă, iar subconștientul de care mi-a povestit Mâini-Albe îmi șoptește instrucțiuni îndepărtate la ureche.

— Deka, ce faci?

Glasul Brittei pare atât de departe. Îl ignor și privesc în jos, la heleștieu, care e mult mai adânc decât mi-am dat seama. De fapt, nu e atât un heleștieu, cât coada unui lac subteran adânc. Lucru ciudat, văd limpede până la fund, iar acolo înoată ceva — ceva reptilian, șerpuind peste niște obiecte mari, sclipitoare, ca niște bolovani, fiecare de culoare aproape aurie.

Răsuflarea mi se oprește în gât și privesc cum creatura urcă în spirală spre suprafața apei, un animal care se mișcă și se schimbă, semănând cu un șarpe. Se oprește

imediat sub suprafața apei și mă privește. Disting vag doi ochi negri inteligenți, un bot scurt, aproape ca de felină, și ceva ce seamănă cu niște urechi membranoase, răsfirate în apă. Arată ca un drakos, unul dintre acei dragoni acvatici care pot trăi pe pământ și în aer, dar știu că nu este așa ceva. Creatura asta e ceva ce nu a mai văzut nimeni până acum; sunt convinsă.

Mă fixează cu privirea la fel de intens cum o privesc și eu. Pare că vrea ceva de la mine.

Răspunsul îmi vine în minte aproape instinctiv, un ordin înăbușit din oceanul întunecat.

Întinde mâna...

Mă supun, întinzând mâna în apă și scoțând un mic strigăt când un frig mult mai înțepător decât tot ce am simțit vreodată îmi îngheață sângele. Când privesc în jos, creatura deschide gura și scoate la iveală șiruri de dinți ascuțiți ca niște lame.

Mă mușcă de braț, scormonind până ce aurul începe să formeze broboane la suprafața apei.

— Deka! exclamă Britta, alergând spre mine, dar eu ridic deja brațul, cu creatura încă prinsă de el.

Acum pare să se micșoreze, căpătând o înfățișare aproape felină pe măsură ce solzii săi albaștri se prefac în blană și urechile i se micșorează, până devin niște triunghiuri netede și catifelate. În câteva clipe, s-a desprins de pe brațul meu și se cațără pe mine astfel încât să mi se înfășoare în jurul gâtului. S-a transformat într-un fel de pisoiaș albăstrui mai mare, doar că are niște cornițe pe frunte și ochii aceia negri inteligenți, care mă privesc atât de solemn, încât nu mă pot abține să nu-mi frec nasul de obrajii ei.

Sunt catifelați la atingere, dar încă simt solzii de sub blană.

Al meu... Cunoașterea urcă din adâncurile minții mele, oceanul întunecat îmi șoptește secrete, o cunoaștere pe care încă nu o înțeleg.

Chiar și atunci, știu că e adevărat, știu că acesta e adevărul. Mâini-Albe mi-a spus să mă încred în vocea asta, să mă încred în puterea ascunsă în mine, și mă încred, motiv pentru care știu că orice ar fi creatura aceasta, nu are nicio legătură cu urlătorii-morții sau cu oamenii de afară, nicio legătură cu nimic din ce am întâlnit astăzi. Se află aici cu mult înaintea lor și probabil se va afla aici cu mult după ei, la fel și orice păzea în lacul acela, bolovanii aceia mari și sclipitori.

Al meu. Cunoașterea îmi vibrează sub piele.

Scarpin creatura sub bărbie, zâmbind când scoate niște sunete ascuțite — aproape ca o pisică.

— Vrei să vii acasă cu mine? întreb și surâd când șuieră din nou, de data asta în semn de aprobare.

— Deka, repetă Britta, iar vocea ei mă trezește din năuceală.

Arată spre creatură.

— Ce-i aia?

Mă întorc spre ea și Belcalis, care și-au scos acum amândouă armele cu precauție. Alarmată, strâng creatura la piept.

— Este Ixa, zic eu. E al meu.

— Să nu spuneți nimănui despre templul de jos, le șoptesc eu fetelor când ne alăturăm celorlalți din detașamentul de raid.

Acum, Ixa e bine ascuns în armura mea, imediat deasupra inimii.

Recruții și celelalte alaki au cercetat peștera amănunțit și nu au găsit nicio urmă de alți urlători-ai-morții. Se pare că nu au observat drumul pe care am mers spre cealaltă porțiune și am senzația că nu îl vor observa dacă nu le arătăm noi. Chiar și acum, curiozitatea încă mă stăpânește — îndrumându-mă, cu toate că nu știu cum sau de ce.

— De ce? vrea să știe Britta.

— Nu știu, cred doar că e...

— Sacru, mă completează Belcalis. Locul acela e sacru și trebuie să-l lăsăm neatins.

În timp ce eu dau din cap aprobator, ușurată că a mai simțit și altcineva ce am simțit și eu, Adwapa pufnește pe nas.

— Amândouă sunteți niște prostănace, iar impresiile voastre sunt stupide și periculoase — la fel și chestia aia pe care o duci în brațe, Deka, dar despre asta o să vorbim mai târziu. Deocamdată, eu nu vreau să fiu demonul care îi arată unui grup de jatu un templu dedicat demonilor care i-au fost strămoașe și cu siguranță nu vreau să fiu eu demonul care le arată soldaților jatu o creatură nouă și ciudată. Asta n-o să se sfârșească bine pentru niciuna dintre noi, ați înțeles?

Dăm toate din cap, înțelegând iute ce vrea să spună.

— Hai să vorbim despre asta după ce om ajunge acasă, zice Britta, fixând cu privirea locul din armura mea în care este ascuns Ixa.

În timp ce ne întoarcem călare la Warthu Bera, tot bat cu degetele locul acela ca să mă asigur că Ixa este acolo, oprindu-mă doar când se mișcă, mârâind suficient de tare cât să-l aud doar eu. Este un sunet care mă

umple de un fel de ușurare stranie. Ixa este al meu și îl voi proteja cu orice preț, îl voi păstra cu orice preț. Și el pare să aibă aceleași gânduri, fiindcă, atunci când intrăm în Hemaira, aud un sunet în minte, unul foarte grav și foarte îndepărtat, dar limpede.

Este vocea lui Ixa, copilărească și nevinovată când rostește: *De...ka...*

24

Dis-de-dimineață, când mă trezesc, le văd pe prietenele mele furișându-se spre patul meu, cu armele în mână. Ixa îmi doarme pe piept, dar sare în picioare în clipa în care mă trezesc și eu și scoate un șuierat grav și înfricoșător care îmi ridică părul pe brațe.

— Ajunge, Ixa, îi șoptesc eu, neliniștită, iar el se oprește imediat.

Apoi însă fetele ridică armele.

Ixa sare pe podea, iar mușchii i se preschimbă. În câteva secunde, a revenit la forma sa adevărată, arătând în fața tuturor ca acel drakos de apă, cu solzii sclipind, cu mușchi puternici mișcându-se sub ei în timp ce capătă dimensiuni monstruoase. Un hârâit grav i se adună în gâtlej și îmi vibrează în tot corpul.

— Pentru numele lui Oyomo! exclamă Belcalis, fluturând sabia cu mai multă putere.

— V-am spus eu, chestia aia e nefirească! zice Adwapa, îngrozită. A naibii de nefirească!

Ixa hârâie din nou, iar eu întind mâinile, încercând să liniștesc pe toată lumea.

— Șșș, Ixa, spun eu, îndreptând mâna spre el.

Mă cuprinde ușurarea când își freacă nasul gigantic de palma mea. Pentru o creatură cu o înfățișare atât de amenințătoare, e foarte blând. Aproape ca un copil...

De...ka? șoptește el, nesigur. Vocea lui este și mai clară acum, o șoaptă zgomotoasă în mintea mea.

— Gata, gata, spun eu liniștitor, iar inima îmi bate cu putere. Sunt eu, Deka.

Transformă-te la loc, îl rog eu prin intermediul gândurilor. *Te rog, Ixa?*

De...ka. Ixa se micșorează, iar după câteva clipe, a revenit la dimensiunile sale de pisoiaș și a sărit la loc pe pat.

— Oți văzut? exclamă Britta, uluită. Tocmai s-a transformat, pur și simplu. De ce s-a transformat chestia aia?

Mă privește îngustându-și ochii.

— Oi avut tu vreo legătură cu asta?

— Ixa nu e o chestie, pufnesc eu, ignorându-i întrebarea. Și ce aveți de gând, mai exact, voi patru?

Britta arată spre Ixa, care s-a dus acum pe perna mea și se cuibărește acolo.

— Suntem aici în legătură cu aia. Ce e aia, mai exact?

Mă uit la el, apoi ridic din umeri.

— Sincer, nu știu sigur ce e.

— Înțelegi că nu e normală, da? zice Asha.

Între timp, sora ei i-a povestit totul despre raid și ce am găsit acolo — mai puțin partea despre abilitățile mele, desigur.

— Normal, o corectez eu, dându-mi ochii peste cap. Și pe bune acum, Asha? Lumea spune că noi nu suntem normale și totuși uite cum ne certăm pentru un pisoiaș.

— E o creatură pe care oi găsit-o într-un templu dedicat demonilor care nu doar că-și schimbă forma, ci s-o și

hrănit cu sângele tău, spune Britta. L-oi văzut cum te-o mușcat în templu.

— Dacă vrea să ne omoare în somn? adaugă Adwapa. Te-ai gândit la asta?

Îmi dau iar ochii peste cap.

— Oh, pentru numele lui Oyomo, orice ar fi Ixa, nu e un monstru, până și eu știu atâta lucru. E doar o ființă care își schimbă forma și pe care a crescut-o cine o fi locuit la templul acela.

Măcar atât știu că e adevărat.

— În plus, când eram în starea de luptă mi s-a spus să-l păstrez.

Britta ridică din sprâncene.

— Starea de luptă? întreabă, neîncrezătoare.

Nu pot să le învinovățesc pe celelalte că nu știu mai multe despre asta. Mâini-Albe refuză să le învețe, spunând că ar fi un efort irosit, de vreme ce ele nu au abilitățile pe care le am eu.

— Când sunt în starea aceea, Mâini-Albe spune că văd lucrurile mai limpede decât le văd în mod normal. Acesta e unul din lucrurile acelea. Ixa nu vrea să ne facă niciun rău.

De...ka... aprobă Ixa.

— Oi înnebunit, spune Britta. Știi asta, da?

Oftez, întorcându-mă în pat și trăgând pătura în jurul meu. Nu am de gând să mă mai cert.

— Fiți atente: mâine o să vorbesc cu Mâini-Albe despre Ixa. Dacă îmi spune să mă descotorosesc de el, o să mă gândesc la asta.

— Bine, pufnește Britta. Dar vreau să fiu de față, vreau să te văd când îi spui.

— Bine, răspund.

Aștept până le aud pașii îndepărtându-se înainte să mă uit la Ixa. *Te rog doar să nu le dovedești că au dreptate, bine?* șoptesc eu în tăcere.

De...ka... e răspunsul lui.

Se ghemuiește lângă mine și adormim împreună.

Mâini-Albe e întinsă pe rogojina ei obișnuită, cu o carafă cu vin de palmier în mână, când ajung la lac pentru lecții în seara următoare. Îi țin companie niște fructe uscate asortate și un platou cu brânzeturi. Mâini-Albe adoră să se răsfețe — asta nu se va schimba niciodată. Eu sunt prima care sosește, așa că ea îmi arată locul de lângă ea.

— Așază-te, Deka, spune.

— Da, karmoko, răspund eu, îngenunchind în fața ei, salutul tradițional înainte să iau loc lângă ea, cu mușchii încordați.

Știu că trebuie să-i spun despre Ixa, dar nu sunt sigură ce să zic. În plus, Britta încă nu este aici și i-am promis că o să aștept până sosește ca să vorbesc cu Mâini-Albe despre el.

— Mi s-a spus că primul tău raid a fost un succes, murmură ea, turnând un pocal de vin de palmier și întinzându-mi-l.

Eu scutur din cap, refuzând.

— Da, karmoko, i-am învins pe toți urlătorii-morții care aveau cuibul în peșteră.

— Minunat, murmură ea, cu acea expresie amuzată atotprezentă în ochi, apoi ia o gură de vin. Și ai învățat ceva despre darul tău?

Mă gândesc imediat la felul în care cunoașterea a curs prin mine în timp ce eram în peșteră, la felul în

care starea profundă de luptă m-a cuprins aproape de îndată ce sângele a început să mă furnice în semn de avertizare. Nu a fost nevoie să meditez, nu a fost nevoie să mă forțez să intru în starea asta, ci pur și simplu a venit când am avut nevoie de ea și apoi a plecat când nu am mai avut nevoie.

— Cred că încep să înțeleg cum funcționează, răspund eu în cele din urmă.

— Și cum funcționează?

— Starea de luptă este legată de sângele meu. Dacă sângele îmi curge iute, îmi stimulează starea de luptă. De-asta înainte trebuia să alerg sau să intru în panică pentru a trăi starea de luptă. Iar acum știu cum funcționează și vocea. Cred că afectează corpurile urlătorilor-morții.

Îmi amintesc cum am început să simt bătăile inimilor urlătorilor-morții înainte să-i văd, făcându-le să încetinească de fiecare dată când dădeam un ordin.

— Puterea curge din mine, iar asta le determină corpurile să reacționeze, să încetinească. De-asta fac tot ce le spun eu să facă, închei eu.

Ceva din cuvintele mele o provoacă pe Mâini-Albe să se încrunte. Pe chip îi apare o expresie stranie.

— Deci nu e nevoie să vorbești de fapt... Dacă, în loc să ne concentrăm pe folosirea vocii, ne-am concentra pe direcționarea puterii tale, pe canalizarea ei?

— Cum? întreb eu, interesată.

— Mișcări direcționate. Un dans, cum ar fi.

Mâini-Albe se bate cu degetul pe buze, cufundată în gânduri.

— Da... Cred că trebuie să inventăm o artă marțială special pentru tine.

O artă marțială special pentru mine? Abia pot să cuprind cu gândul așa ceva, dar sigur că Mâini-Albe s-ar gândi la un asemenea lucru.

Toate Umbrele sunt foarte pricepute în ce privește artele marțiale. Au chiar și propriul stil de luptă, o serie de mișcări grațioase, aproape eterice. Karmoko Huon ni l-a arătat odată, dar e inutil pentru alaki, deoarece necesită o delicatețe pe care nu o mai avem. Prea multă forță brută în mișcările noastre.

O privesc pe Mâini-Albe în timp ce ea continuă să vorbească, tot mai entuziasmată.

— M-am gândit la asta când am început să-ți predau, dar acum știu că este necesar. Începem mâine, nu avem timp de pierdut. Campania va ajunge aici în curând și vreau să fii pregătită dacă va fi nevoie de tine.

Dacă va fi nevoie de mine? Îmi înăbuș un hohot de râs când aud formularea asta. Mai degrabă când va fi nevoie de mine. Știu că Mâini-Albe are de gând să mă folosească în campanie, o armă valoroasă pe care o va prezenta cu multă pompă împăratului. De-asta mă tot împinge dincolo de limite, îmi tot amintește cât de dificilă va fi campania, mult mai dificilă decât tot ce am trăit până acum.

Dacă reușește să mă transforme în arma perfectă, poate să capete un statut mai înalt în ochii împăratului. Încep să înțeleg cum gândește.

Chiar și așa, sunt ușurată când silueta cunoscută a Brittei apare la orizont. Doar pentru că sunt pregătită pentru eventualitatea bătăliei nu înseamnă că vreau să mă gândesc la asta.

— Mai e ceva ce voiam să vă spun, karmoko, zic eu.

— Da?

— Am găsit ceva în peștera unde erau urlătorii-morții.

— Ah, te referi la noul tău animal de companie? murmură Mâini-Albe.

Mă uit urât la Britta, care tocmai sosește.

— I-ai spus deja?

Fața Brittei se înroșește de vinovăție.

— O trebuit, Deka, e datoria mea să te apăr!

Mă ridic în picioare, furioasă.

— Să mă aperi? Ți-am zis să nu...

— Ei bine, nu e o pisică, asta e clar, ne întrerupe Mâini-Albe, bătându-se gânditor cu degetul pe buze. Deși... poate fi confundat cu o pisică, de la distanță...

Se întoarce spre mine.

— Tu ce crezi că e, mai exact?

Clipesc, distrasă preț de o clipă de la furia mea.

— O ființă care își poate schimba forma, răspund. Mama mi-a spus că în provinciile de la miazăzi cutreieră asemenea creaturi.

Mâini-Albe ridică din umeri.

— Departe de mine să pun la îndoială ce știa mama ta că e adevărat, spune ea.

— Credeți că e periculos, zic eu, îngustând ochii.

— Cred că trebuie să afli exact ce este animalul tău de companie înainte să-l mai legeni la piept și să-l hrănești cu sângele tău.

Mă întorc din nou spre Britta.

— I-ai spus și asta!

I-am permis lui Ixa să soarbă ocazional din sângele meu de când l-am scos din helești. Lasă impresia că îi place, așa că nu pare să fie cine știe ce problemă. Chiar și așa, nu-mi vine să cred că Britta m-a trădat.

Expresia ei răzvrătită îmi spune că ea nu vede lucrurile la fel.

— O trebuit! șuieră ea. Nu te purtai rațional.

— Sunt perfect rațională! Eram pe jumătate în starea de luptă când l-am găsit și aș fi observat dacă ar avea ceva rău în el! În plus...

— Iată ce cred eu, ne întrerupe Mâini-Albe.

Când mă întorc spre ea fără nicio tragere de inimă, continuă:

— Se pare că ești foarte receptivă în starea de luptă, așa că aș continua să ascult de ea. Dacă îți spune că animalul tău de companie e sigur, atunci e sigur. Deocamdată...

Dă din cap, luând o decizie.

— Îți voi permite să-l păstrezi cât timp fac niște cercetări. Ai grijă doar să-mi spui ce se întâmplă când îl hrănești cu mai mult aur blestemat. Orice reacții sau modificări ne-ar putea oferi un indiciu despre originile sale.

Britta își ia o expresie nemulțumită.

— Nu-mi place treaba asta, pufnește ea. Nu-mi place deloc.

Eu ridic din umeri, zâmbindu-i superior.

— Ai cerut să o rugăm pe karmoko să vorbească, iar acum karmoko a vorbit. Hai să ne apucăm de lecție, bine?

Mâini-Albe este atât de entuziasmată de noua ei idee despre crearea unei arte marțiale pentru mine, încât nu are timp să ne predea efectiv în timpul lecției.

— Dați-i drumul cu săbiile, fără restricții, ne îndeamnă ea când sosesc Belcalis și Gazal, apoi se cuibărește pe rogojină și își petrece următoarea oră mâzgălind ceva pe un pergament.

Cred că inventează mișcările pe care le voi folosi ca să-mi controlez puterea, dar știu că mai bine nu întreb. Am mai văzut-o așa, când e în toiul antrenamentelor,

scăldată în valuri de entuziasm. Bătălia — căutarea ei — este ceea ce o motivează. În privința asta, ea și karmoko Huon sunt la fel.

În timp ce Britta, Belcalis, Gazal și cu mine facem ce ne ordonă, hăcuindu-ne și ciopârțindu-ne reciproc cu toată forța, ea își vede în continuare de mâzgăleli.

Se deschid răni și curge sângele. Mâini-Albe nu observă nimic în afara pergamentului din fața ei. În clipa când se încheie ora, se retrage în grabă, nerăbdătoare să-și planifice următoarele lecții. Sunt recunoscătoare că e atât de absentă. Asta înseamnă că pot să-mi petrec mai mult timp cu Ixa.

Ixa, îl chem, folosindu-mi gândurile ca să-i vorbesc. S-a ținut după mine toată ziua sub formă de pisică, așa că sunt surprinsă când spre noi zboară o mică pasăre cu pene albastre, cornițe și ochi negri.

Britta se încruntă la ea.

— Nu e...

Ixa își ia forma sa felină.

Mă duc la el, uluită.

— Ce ești? șoptesc, mângâindu-l.

De...ka, răspunde el.

— Deka, zice Belcalis, cu o expresie gânditoare pe față. Cum plănuiești să ai grijă de el, mai exact?

— Să am grijă de el? repet, întorcându-mă spre ea.

— Păi, nu pare genul care mănâncă mâncare gătită. Și, după cum se ține după tine, se pare că e obișnuit să aibă un îngrijitor. Deci cum ai de gând să-l hrănești?

Mă opresc. Nu m-am gândit la asta.

În timp ce mă încrunt, gândindu-mă la răspuns, un plescăit îmi atrage atenția către helești. Ixa iese din apă înotând sub forma sa de drakos, iar în fălci i se zbate un pește. Înfulecă jumătate din el, apoi îmi oferă ce rămâne.

Eu îl împing înapoi. *Poți să-l mănânci tu,* îi spun.

De...ka? întreabă Ixa, nesigur.

Mănâncă, îi spun.

Se supune, înghițind cealaltă jumătate de pește.

— Ei bine, asta s-o rezolvat, spune Britta și oftează.

Dar acum pe chipul lui Belcalis este o expresie îngrozită.

— Nu se poate transforma în om, nu?

Mă întorc spre Ixa. *Poți?*

De...ka? Ixa pare nedumerit de această idee. Începe să-și frece nasul de picioarele mele.

— Nu cred, zic eu, poziționându-mă astfel încât Ixa să mi se poată așeza confortabil în poală.

Îl mângâi și el toarce, lingând sângele care mi s-a întărit într-o coajă pe umăr.

Nu face asta în fața lor, îi spun.

Se oprește imediat, înclinând capul spre mine.

Belcalis își îngustează ochii.

— Vorbești cu ea, nu-i așa, zice — o afirmație, nu o întrebare.

— Cu el, o corectez. Și, da, îi aud vocea în cap... și vorbesc cu el în același fel.

Britta rămâne cu gura căscată.

— Nu i-oi zis nimic din toate astea lui Mâini-Albe, Deka!

— Pentru că n-am vrut să-i dau nicio informație care ar fi putut s-o întoarcă împotriva lui Ixa! Tu ai vrut să știi de ce cred că e sigur. De-asta. Pot să-l aud... deși abia vorbește, de fapt. Cred că e pui.

Ridic privirea spre ea.

— N-o să-i spui lui Mâini-Albe, da?

Britta își dă ochii peste cap, apoi pufnește pe nas.

— Nu, o să vă las pe tine și pe ea să rezolvați problema.

— Mulțumesc, Britta, spun eu zâmbind.

— Știu că ai impresia că sunt o toantă, oftează ea, dar îmi fac griji pentru tine, Deka. Te tot transformi și nu așa cum e normal. Mi-e teamă pentru tine.

În glasul ei e o notă aparte, o rugăminte care mă forțează să mă ridic în picioare.

— Sunt bine, Britta, serios, spun eu, ducându-mă la ea și îmbrățișând-o. Totul e bine.

— Ai grijă doar să fie adevărat, zice ea cu un geamăt.

E rândul meu să dau din cap aprobator, apoi îi arunc o privire lui Belcalis.

— Ai spus că e obișnuit să aibă un îngrijitor. Zici că el crede că sunt mama lui? întreb.

Belcalis ridică din umeri, îngenunchind, apoi întinde mâna spre el. Ixa scoate un sunet mulțumit, iar ea începe să-l mângâie.

— E atât de moale, murmură ea. Și nu pare neprietenos. Mâini-Albe a zis că poți să-l păstrezi? întreabă, uitându-se de la mine la Britta și înapoi.

— A zis că încearcă să afle mai multe despre el, ceea ce înseamnă că deocamdată rămâne.

Îl ridic pe Ixa și îi sărut obrăjorii grăsuți.

— Da, rămâi, nu-i așa, Ixa?

Ixa șuieră și își freacă fața de a mea.

— Să nu-l lași să doarmă în patul meu, atâta tot, bombăne Britta.

— Dar ce e, de fapt?

Aceasta e prima întrebare pe care o pune Keita când îi explic situația cu Ixa. Ca de obicei, stăm sub copacul nostru nystria, bucurându-ne de puținul timp pe care îl avem la dispoziție până la cină. Ixa pândește printre

ramurile de deasupra noastră, năpustindu-se asupra frunzelor de parcă ar fi niște animale micuțe. Keita îl privește încruntat.

— O ființă care își poate schimba forma, ți-am spus, repet eu.

— Și dacă l-ai găsit aproape de cuibul urlătorilor-morții, de ce nu mi-ai spus?

— Pentru că mi-ai fi zis să mă descotorosesc de el, răspund eu, ridicând din umeri și privind în sus la Ixa.

Mă cuprinde o senzație de fierbințeală când îl văd cum șuieră suspicios la o frunză. Sau poate e din cauză că sunt atât de aproape de Keita.

Stăm așezați unul lângă altul acum, iar corpurile ni se ating de la braț până la gleznă. Dacă aș vrea, aș putea să mă întind și să-mi las capul pe umărul lui, să-i ciufulesc părul tuns scurt și să-l privesc în ochi. Dar sigur că nu fac nimic de genul acesta. Cu toate că mă simt mai îndrăzneață cu el când suntem aici, sub copacul nostru, încă nu sunt chiar atât de îndrăzneață.

El dă din cap aprobator.

— Ai dreptate, asta aș fi zis.

Întoarce capul spre mine.

— Trebuie să ai grijă, Deka, chestia aia e...

— Un copil, un copil nevinovat, singur pe lume?

— O ciudățenie. Ceva ce majoritatea dintre noi nu am mai văzut până acum. Trebuie să ai grijă cu ciudățeniile, Deka. Uneori pot fi periculoase. Uneori, simpla lor existență le face periculoase.

Felul în care mă privește pieziș îmi sugerează că nu vorbește doar despre Ixa.

Eu oftez, uitându-mă în sus la noul meu animal de companie.

— O să-l țin ascuns, spun în cele din urmă, știind că nu vorbesc doar despre Ixa.

— Ai grijă să fie așa.

Apoi se întoarce spre mine, cu o expresie ezitantă pe chip.

— Deka, apropo de karmoko a ta... Stăpâna peste Equus.

— Ce-i cu ea? mă încrunt.

— I-am întrebat pe comandanții mei dacă au auzit de ea și se pare că e destul de... notorie. Se aude că e responsabilă de sarcinile speciale ale împăratului.

Trage aer în piept, apoi se uită la mine.

— Crește monștri pentru el, Deka.

— Monștri? întreb eu, iar inima îmi stă în loc.

Toate întrebările pe care le-am avut vreodată mă năpădesc din nou.

25

Monștri...

Cuvântul acesta îmi cântă toată noaptea un refren respingător în cap, forțându-mă să îmi dau seama că am fost prea încrezătoare în ultimele luni. Mâini-Albe mi-a promis răspunsurile pe care le căutam, dar dacă ea este sursa tuturor întrebărilor mele? Cum a apărut ea atât de misterios în Irfut și m-a salvat de la lunile de tortură. Cum pare să știe tot felul de lucruri despre mine. Oare eu sunt unul dintre monștrii pe care i-a creat pentru împărat? Dar Ixa? Prea s-a potrivit prezența lui în heleșteul acela.

Și cum rămâne cu mine? Mama era însărcinată înainte să-l întâlnească pe tata. Oare Mâini-Albe a avut vreo legătură cu crearea mea, un fel de proiect de creștere a alaki? Dacă accept că ea l-a creat pe Ixa, atunci e posibil să mă fi creat și pe mine, e posibil ca și eu să fiu o ființă care își poate schimba forma. Poate de-asta mi se schimbă uneori ochii, de-asta semăn cu tata, deși nu are cum să fie părintele meu adevărat. Dar, dacă așa stau lucrurile, de ce să-i permită să mă crească? Sau de ce să mă lase să locuiesc în Irfut atât timp?

Gândurile mi se tot învârtesc în cap până ce niște pași străini intră în cameră. Sar în picioare, apoi mă liniștesc aproape la fel de repede. Este Gazal. Se apropie de patul meu cu un set de robe noi în mână. Probabil a fost trimisă de Mâini-Albe. Îmi înăbuș un hohot de râs amar când mă gândesc la ironia situației. Vorbești de lup și lupul la ușă — există un motiv întemeiat pentru zicătoarea asta.

Mă uit în jur după Ixa, dar din fericire nu e pe nicăieri. Probabil vânează, cum face adesea în timpul nopții.

— Stăpâna peste Equus îți solicită prezența, spune Gazal, aruncându-mi robele în brațe. Ridică-te. Acum.

Lângă mine, Britta se foiește și face ochii mari când o vede pe Gazal.

— Ce se-ntâmplă? întreabă îngrijorată.

— Totul e bine, spun eu, liniștind-o. M-a chemat Mâini-Albe.

— Să n-o lași să te pună să faci nimic ciudat așa de devreme, mă avertizează înainte să se întoarcă pe partea cealaltă cu un căscat. Săptămâna trecută ne-o pus să ne luptăm în lac în armură completă. Aproape m-oi înecat de câteva ori...

Restul cuvintelor îi sunt înăbușite de pernă.

— N-o las, promit eu în timp ce mă îmbrac.

Warthu Bera încă e cufundat în întuneric când Gazal și cu mine ieșim afară, o pelerină de catifea pe care aproape pot întinde mâna să o ating. Torțele încă ard, iar luminile din Hemaira pâlpâie slab în depărtare. Cât de devreme e, mai exact, oare? Știu că nu trebuie s-o întreb așa ceva pe Gazal. Este o umbră posomorâtă care mă conduce la destinația noastră, una dintre cele mai îndepărtate clădiri de la marginea dealului pe care se află Warthu Bera.

Mâini-Albe așteaptă înăuntru când intrăm, cu o torță simplă în mână. Întunericul pare să se adune sinistru în jurul ei. Încerc să nu-mi arăt neliniștea.

— Dimineața bună, karmoko, o salutăm, Gazal și cu mine, făcând o plecăciune.

— Dimineața bună, răspunde Mâini-Albe, apoi dă din cap spre Gazal. Mulțumirile mele, novice, spune. Poți trece la sarcina următoare.

Gazal se înclină din nou și iese, strecurându-se la fel de tăcut cum a venit. Acum am rămas doar Mâini-Albe și cu mine. Ea îmi aruncă o privire.

— Simt cum ți se învălmășesc gândurile. Ia spune, Deka. Eu încuviințez.

— Am auzit ceva... tulburător, karmoko.

— Da?

— Cum că ați crește monștri pentru împărat.

Mâini-Albe pufnește.

— Și acum crezi că s-ar putea să fii un monstru. Că eu te-am crescut cumva.

Nu mă obosesc să neg. Mâini-Albe își dă ochii peste cap.

— Ce e ciudat la tine, Deka, e că gândurile tale se învârtesc mereu. Gândești și gândești și mintea ți se rotește în niște cercuri mici și fine și totuși nu surprinzi niciodată adevărul. Ți-am spus că îți voi da toate răspunsurile înainte de sfârșitul campaniei și așa voi face. Îți voi spune tot ce trebuie să știi, la momentul potrivit. Deocamdată, iată ce trebuie să știi: există mai multe feluri de monștri pe lumea asta. Tu nu ești unul dintre ei.

O privesc în ochi. Sunt fermi, plini de convingere. Spune adevărul. Dar eu mai am o curiozitate.

— Dar îi creşteţi. Pe monştri.

Zâmbetul cu care îmi răspunde e vag.

— Eu fac ce trebuie făcut. Acum, să vedem.

Se întoarce şi face un gest în jurul încăperii, care e acoperită cu oglinzi mari de bronz, câte una pe fiecare perete.

E evident că discuţia noastră a luat sfârşit. Îmi las grijile deoparte. În luptă, dacă stai prea mult timp pe gânduri, cu siguranţă o să fii ucis.

— Probabil te întrebi ce sunt toate astea, zice Mâini-Albe, dând din cap spre oglinzi.

— Da, karmoko.

— Vezi tu, eu am o teorie, Deka. Eu cred că de fiecare dată când îţi foloseşti vocea, o faci consumându-ţi toată energia. Asta produce epuizarea pe care o resimţi. Dacă te putem face să consumi cantităţi mai mici, o poţi controla mai mult. Aşadar am formulat o serie de meditaţii cinetice care îţi vor permite să-ţi controlezi energia cât timp eşti în starea de luptă. Să sperăm că în curând vei putea să-ţi direcţionezi energia cu atâta eficienţă, încât nu vei mai fi nevoită să cedezi în faţa epuizării când îţi foloseşti vocea. Când va veni vremea pentru campanie, vei putea să-ţi foloseşti abilitatea fără niciun strop de oboseală.

Mă inundă un sentiment de repulsie numai gândindu-mă la asta, dar îmi păstrez o expresie neclintită. Oricât de multă groază s-ar aduna în mine când mă gândesc să mai omor cu sânge-rece încă un urlător-al-morţii sălbatic, este datoria mea să apăr Otera. Îmi amintesc brusc de Katya, de surprinderea aceea din ochii ei când urlătorul-morţii i-a smuls şira spinării, apoi de toţi acei săteni întinşi în zăpadă.

Am o datorie de îndeplinit. Nu mă voi lăsa oprită de propria-mi sensibilitate.

— Să începem cu prima mișcare: centrarea energiei din corpul tău, spune Mâini-Albe. Desfă picioarele și ține palmele în sus. Acum inspiră adânc.

Îmi face o demonstrație, iar eu îi imit mișcările.

— Închide ochii și vizualizează oceanul din subconștientul tău.

O ascult, închizând ochii și imaginându-mi oceanul întunecat. Poate că e liniștea nopții, tăcerea din încăperea în care ne aflăm, dar îl simt aproape imediat, spărgându-și valurile la marginile minții mele.

— Intră pe ușa aurie. Dincolo de ea se găsește izvorul energiei și al puterii tale. Vizualizează-l ca pe o lumină albă care îți curge prin corp.

Eu dau încet din cap, cufundându-mă tot mai adânc în minte. Când apare ușa aurie, înot prin ea, exact așa cum m-a îndemnat Mâini-Albe, apoi privesc, uluită, cum o mare de culoare albă se revarsă peste mine. Energia mea, strălucind ca o stea îndepărtată. Acum știu de ce oamenii scânteiază când îi văd în starea de luptă. Energia lor este ceea ce văd, forța de lângă inimă care le strălucește cel mai tare.

Mă concentrez asupra puterii mele, simțind cum urcă în mine și mă furnică prin tot corpul.

— Ai găsit-o? întreabă Mâini-Albe.

— Așa cred, încuviințez eu.

— Bine, spune ea, deschizând o ușă pe care nu o remarcasem în fundul sălii.

Gazal și Jeneba așteaptă acolo, în capul unor scări întunecoase și amenințătoare. Nu e nevoie să întreb ca să știu că probabil duce la caverne, la urlătorii-morții.

Simt deja prezența unuia care vine tot mai aproape, atât de familiar, încât îl recunosc imediat. Rattle.

Este legat și are căluș la gură, luptându-se cu grupul de novice care îl trag în sus, pe scări. Când mă vede, se oprește și capătă o expresie precaută, așa cum se întâmplă mereu când sunt în preajmă, de la o vreme. Sunt surprinsă de cât de docil pare față de urlătorii-morții pe care i-am întâlnit în sălbăticie, de cât de ofilit pare. Nu reușesc să-mi dau seama ce anume, dar știu că e ceva în neregulă cu el și cu ceilalți urlători-ai-morții din caverne.

— Ai energia? întreabă Mâini-Albe.

Clipesc, forțându-mi mintea să se întoarcă în prezent.

— Da.

O simt cum se învolburează în mine, o bilă strălucitoare și albă.

— Urmează-mi mișcările, spune ea, făcând palma căuș lângă inimă și apoi întinzând degetele.

Energia îi țâșnește din corp, o panglică albă pe care o trage încet în sus, desprinzând-o de inimă. În timpul ăsta, se întoarce către oglindă, indicând-mi din cap să fac și eu la fel. Acum stăm una lângă alta, privindu-ne în oglindă în vreme ce ea enumeră instrucțiunile.

— Trage un fir de energie din inimă până în gât. Folosește-l ca să-ți alimentezi ordinul. Doar atât de puțin, nimic mai mult, mă dirijează Mâini-Albe, iar degetele ei trag de panglica aceea strălucitoare până îi ajunge în gât.

Strălucește acolo, mai puternic decât restul energiei care i se învârtejește în corp.

Mi-aș dori să o poată vedea, să-și vadă energia din corp, pâlpâind la fel de puternic ca o lumânare.

Însă oamenii nu au aurul blestemat sau abilitatea de a intra în starea de luptă. Mâini-Albe nu se vede decât pe ea însăși în oglindă.

Îmi alung acest gând și dau din cap, urmându-i mișcările. Acum simt puterea, o văd cum îmi vibrează în gât. Mă concentrez asupra ei, mă întorc către Rattle, pregătindu-mă sufletește să mă simt vinovată în timp ce rostesc ordinul.

— Îngenunchează, spun eu, iar glasul îmi e hotărât.

Când Rattle face repede așa cum i se spune, lăsându-se în genunchi, Mâini-Albe bate din palme, mulțumită.

— Excelent, Deka.

Eu aprob din cap, zâmbind ușor ca să-i oglindesc expresia. Exact așa cum mi-a promis, nu simt nicio epuizare, niciun fel de oboseală.

— Vă mulțumesc, karmo...

Cuvintele îmi mor pe buze când îmi surprind imaginea din oglinda de bronz.

Ochii îmi sunt negri în întregime, de parcă moartea mi-ar străluci pe chip. Deci asta au văzut ceilalți, despre asta vorbeau când îmi spuneau că mi se schimbă ochii. Probabil că se întâmplă doar când îmi folosesc energia. Nu-i de mirare că n-am reușit să văd de fiecare dată când am încercat. Mă duc mai aproape de oglindă și mă uit mai bine la ei. Se potrivesc, cumva, după felul cum arată pe chipul meu. Arată de parcă acolo le-ar fi locul.

— N-ai mai văzut până acum, nu-i așa, cum ți se schimbă ochii... murmură Mâini-Albe, venind mai aproape.

Scutur din cap, apoi mă întorc la loc spre oglindă.

— Acum știu despre ce tot vorbesc, șoptesc eu, aproape ca pentru mine.

După ce îi cercetez pe îndelete, mă întorc spre ea.

— Să continui? întreb, aruncându-i o privire lui Rattle.

— Da, aprobă ea.

Încurajată, mai trag o panglică până în gât și mă întorc spre urlătorul-morții.

— Ridică mâinile.

Se supune din nou și din nou nu simt nicio epuizare, nici cea mai mică urmă de oboseală.

— Lasă mâinile jos, ordon eu, folosind altă panglică.

Văzând că tot nu simt vreo oboseală, scot încă o panglică, fără să-i acord prea multă atenție în timp ce ordon:

— Învârtește-te în cerc.

Mă cuprinde euforia când face ce îi spun, dar apoi urmează alt sentiment: epuizarea, care mă lovește ca un ciocan. Mă uit în oglindă și înțeleg repede de ce. Am gâtul acoperit de mase de energie. Mult, mult mai multă decât ar fi trebuit să iau.

De ce n-am fost atentă?

În timp ce eu mă prăbușesc la podea, iar ochii mi se închid, Mâini-Albe pufnește enervată.

— Te-am avertizat, doar o panglică.

E o treabă obositoare să învăț să-mi controlez starea de luptă. Uneori îmi păstrez controlul și folosesc doar energia de care am nevoie ca să-i ordon lui Rattle și celorlalți urlători-ai-morții. Alteori, calculez greșit și iau atât de multă, încât abia reușesc să rămân trează până seara. În fiecare zi devin tot mai pricepută la folosirea

abilității mele și nu durează mult până învăț cum să-mi dirijez energia prin vene ca pe niște râulețe de putere, toate sub controlul meu.

E și un lucru bun; raidul în care l-am găsit pe Ixa a fost doar primul din multe altele, pe măsură ce ne jucăm rolul în exterminarea urlătorilor-morții care traversează hotarele Hemairei. La început mă simt vinovată când îmi folosesc abilitatea, vinovată că îi las pe urlătorii-morții lipsiți de apărare în fața săbiilor camarazilor mei. Apoi văd morman după morman de cadavre umane în cuiburile lor, iar vinovăția mi se transformă înapoi în furie, furie față de ceea ce le fac urlătorii-morții oamenilor pe care îi omoară.

Nu ezit să-mi folosesc din nou abilitatea.

Micul nostru grup devine în scurt timp atât de eficient, încât oamenii din oraș preiau numele pe care ni l-a făcut cadou Adwapa, Fulgerele Morții, pentru capacitatea noastră aparent neobișnuită de a distruge toate cuiburile de urlători-ai-morții pe care le găsim. Ne ovaționează și ne aruncă flori când trecem pe lângă ei; o schimbare frapantă față de prima dată, când ne strigau că suntem niște târfe.

— Bun venit, Fulgerele Morții! strigă ei, aliniindu-se la marginea străzilor ori de câte ori aud că sosim.

Aproape ai zice că acum suntem niște eroi, iar oamenilor nu pare să le pese că unele dintre noi sunt femei care s-ar putea sau nu să fie ființe umane. Bineînțeles, habar nu au de talentul meu deosebit. Nici măcar celelalte fete de la Warthu Bera nu știu, cu toate că l-au cunoscut repede pe Ixa. În câteva zile, și-a făcut din încarnarea sa felină o prezență familiară la terenul de antrenament, furând pește de la bucătării, fugărind păsările

și încolăcindu-se la gâtul meu de fiecare dată când nu mă antrenez.

Cu excepția lui Keita, Britta, Gazal, Belcalis, Asha și Adwapa, nimeni nu pare să-l vadă ca pe altceva decât o pisică prietenoasă și râd de fiecare dată când prietenele mele încearcă să-i convingă că nu este așa. Eu mă străduiesc să nu mă întreb de ce lucrurile stau așa, deoarece, pe măsură ce raidurile continuă, succesul nostru crește.

Lunile trec, iar curând anotimpul rece — așa cum e el — începe să se strecoare în Hemaira, făcând zilele mai puțin plăcute și nopțile confortabil de răcoroase. Acum, urlătorii-morții par să fie conștienți de existența noastră, deoarece ne așteaptă tot mai multe santinele. Ba chiar reușesc să ne ia prin surprindere de câteva ori, rănindu-le destul de grav pe toate alaki cel puțin o dată, însă, în ciuda rănilor noastre, în cele din urmă noi ieșim mereu învingătoare. Niciun urlător-al-morții nu poate rezista puterii mele. Niciunul dintre ei nu poate rezista când îi chem. Acum îmi folosesc vocea doar foarte rar, preferând în schimb să le fac semn să mă asculte. Mișcările mâinilor sunt tot ce îmi trebuie acum ca să-i subjug.

Totul merge atât de bine, încât într-o seară primim un vizitator special pentru Fulgerele Morții. În timp ce umplem gropile cu nisip, la finalul unui antrenament de luptă, cea mai măreață trăsură pe care am văzut-o vreodată — trasă de o pereche de gemeni equus, cu dungi negre și albe ca niște zebre și împodobiți cu bijuterii din aur — intră în curte și se îndreaptă spre Mâini-Albe.

Un bărbat rotofei, îmbrăcat în robe oficiale, coboară din trăsură, apoi îi întinde ceva ce seamănă cu un pergament.

Ea îl cercetează atent și înclină capul. Bărbatul face o plecăciune adâncă și respectuoasă, apoi urcă înapoi în trăsură și pleacă.

Când mă vede pe mine și pe Keita, ne cheamă și amândoi venim în grabă la ea.

— Da, karmoko? întrebăm după ce ne înclinăm în fața ei.

Ea ne întinde pergamentul, care e sigilat cu simbolul *koru*.

— Chemați-i pe ceilalți din Fulgerele Morții, declară. Am fost invitați la palat de către împăratul Gezo.

Ochiul lui Oyomo este la fel de auriu pe dinăuntru pe cât e pe dinafară. Asta descopăr în timp ce parcurg coridoarele împodobite cu aur ale palatului hemairan în dimineața următoare, cu inima bătându-mi frenetic și plină de îngrijorare. Nu am mai văzut niciodată atâta opulență în toată viața mea. Oriunde mă întorc, văd încă o piatră prețioasă, încă o sculptură impunătoare. Soldați jatu în cea mai extravagantă armură roșie pe care am văzut-o vreodată stau în poziție de drepți la fiecare ușă, în timp ce curteni îmbrăcați în robe mărețe șușotesc ascunși după evantaie când trecem pe lângă ei.

Din fericire, suntem îmbrăcate în cele mai bune armuri pe care le are de oferit Warthu Bera — karmoko Huon a insistat să purtăm armură în locul robelor împodobite pe care celelalte karmoko voiau să le purtăm —, precum și măști de război care ne acoperă fețele. Noi, alaki, nu mai suntem femei cu sânge omenesc, le-a amintit celorlalte karmoko, și e mai bine ca împăratul și cei din jurul său să nu ne considere ca atare.

— Of, burta, șoptește Britta când ne apropiem de ușile duble care duc spre sala tronului. Iar m-o apucat.

— Cum se face că mereu te doare burta când ești tulburată? întreabă Li, exasperat.

— Așa sunt io, oftează Britta. Măcar am masca de război pe față și n-o să ne fac de rușine, spune ea, atingându-și masca ușoară din bronz.

Nu știu cum o suportă. Cu toate că aerul e răcoros în coridorul acesta gigantic, eu îmi simt masca fierbinte pe piele, iar fruntea îmi e umezită de sudoare.

Keita zâmbește când îmi remarcă neliniștea din ochi.

— Curaj, Deka, șoptește el. Totul o să fie bine.

— Și ție la fel, șoptesc la rândul meu.

Apoi îmi dreg vocea și adaug:

— Arăți foarte chipeș azi.

La fel ca mine, și el e îmbrăcat într-o armură ornamentală splendidă, făcută special pentru ocazia aceasta. Dă din cap aprobator, iar eu roșesc și simt o tresărire în stomac. Nu ar fi trebuit să-i fac un asemenea compliment. Ce naiba m-a apucat?

— Și tu arăți drăguț, șoptește el, iar obrajii îmi dogoresc de stânjeneală și bucurie.

Mă străduiesc să nu rânjesc cu gura până la urechi. E prima dată când un bărbat care nu e tata sau Ionas îmi spune că sunt drăguță și vorbește serios. *Tata*... Mă întreb ce părere ar avea dacă m-ar putea vedea acum, mă întreb dacă îi e dor de mine măcar. Încerc să evoc privirea pe care mi-ar arunca-o, dar nu pot.

Nu pot să-mi amintesc forma ochilor lui, cu atât mai puțin culoarea sprâncenelor lui sau lungimea părului.

De ce nu pot să-mi amintesc chipul lui?

Se aud tobe și ușile sălii tronului se deschid, alungându-mi întrebarea din minte.

— Fulgerele Morții, anunță crainicul împăratului.

Trag adânc aer în piept ca să-mi fac curaj și pornesc pe coridorul lung, încercând să nu mă zgâiesc la nobilii care stau de o parte și de alta a încăperii, cu trupurile atât de acoperite cu aur și pietre prețioase, încât mă dor ochii când le privesc. Am crezut că oamenii de rând din Hemaira se îmbrăcau în finețuri, dar nobilii sunt cufere cu comori pe două picioare, au hainele și trupurile practic incrustate cu pietre prețioase, chipurile acoperite cu măști de aur, cu toate că sunt bărbați. Mâini-Albe ne-a informat că și curtenii poartă măști pentru a-și arăta supunerea față de împărat, așa cum femeile poartă măști ca să nu ofenseze ochii lui Oyomo.

Împăratul stă tocmai în capătul încăperii, separat de toți ceilalți de un tron masiv, acoperit cu văluri. Rămân cu gura căscată când văd firele de aur din materialul fin de culoare roșie. Se spune că împăratul este cel mai aproape de Oyomo de pe lumea aceasta, chiar mai aproape decât marii preoți. Când mă uit la tronul său, nu mă îndoiesc nicio clipă. Scările care urcă spre el sunt din aur masiv, iar muchiile lor sunt împodobite cu un strat subțire de rubine.

Căpitanul Kelechi și Mâini-Albe, în calitate de reprezentanți ai fiecărui grup, se opresc chiar în fața scărilor și se ploconesc până la podea. Fac și eu la fel, tremurând din tot corpul. Nu-mi vine să cred că sunt aici, chiar în fața împăratului. Simplul gând îmi face corpul să tremure și mai tare.

— Maiestate Imperială, murmură Mâini-Albe.

— Stăpână peste Equus, tună împăratul, cu o voce profundă și răsunătoare, potrivită pentru silueta sa robustă, pe care abia reușesc să o disting dincolo de draperiile transparente. Minunat este să te văd din nou și în circumstanțe atât de prielnice.

Mijesc ochii, încercând să-l zăresc mai clar cu coada ochiului, dar e greu, fiindcă marginile măștii îmi blochează vederea periferică. De ce am vrut să port chestiile astea din nou? Mă concentrez, încordându-mi privirea în direcția sa. Din câte îmi dau seama, este foarte înalt și lat în umeri, dar și masiv, cu toate că bănuiesc că e mai mult mușchi decât grăsime. O barbă atent întreținută ocupă o mare parte din chipul lui, iar buzele îi par aproape feminine, atât sunt de pline. Îl fac să pară puțin mai uman, din carne și oase, mai degrabă decât ființa zeiască la care mă așteptam.

Mâini-Albe se ridică brusc în picioare și îl privește.

— Minunat este să te văd din nou, vere. Arăți... sănătos.

Vere? Cuvântul mă lovește ca un fulger. Mâini-Albe e din familia regală? Eu am crezut că e doar nobilă, de rang înalt, dar cu sânge obișnuit, la fel ca toți ceilalți nobili. Când mă gândesc că prin vene îi curge sânge imperial, sângele împăratului... Asta explică atâtea lucruri: felul în care oamenii i se supun, încrederea ei aparentă în ciuda tuturor greutăților. Până și faptul că nimeni nu rostește vreodată numele ei adevărat și că poate să stea drept în prezența împăratului. Nu e de mirare că e responsabilă de sarcinile sale speciale, de micii săi monștri sau ce or fi cu adevărat. E verișoara lui!

Acum împăratul râde.

— Ce umor ai, verișoară. Presupun că m-am mai rotunjit în ultimele luni.

Mâini-Albe ridică din umeri.

— Dacă spui tu.

Apoi arată spre noi.

— Iată ce ți-am promis: Fulgerele Morții, forțele de elită din rândul ucigașilor de urlători-ai-morții, cei mai pricepuți din întreaga Otera. Bijuteriile coroanei din noul tău regiment.

Noul regiment? Mă străduiesc să-mi țin privirea concentrată în podea în timp ce aud cuvintele lui Mâini-Albe. Cum adică „noul regiment"? Mă bântuie nedumerirea până ce îmi dau seama de ceva: încă una dintre promisiunile ei s-a adeverit. A spus că ne va face bijuteriile coroanei în armata împăratului și a reușit.

Care este adevărul lui Mâini-Albe? mă întreb. E agenta împăratului sau altceva? Ceva ce încă nu pot înțelege în totalitate.

Un foșnet se aude dincolo de vălul tronului când împăratul dă din cap aprobator. Apoi acesta se întoarce spre curtenii săi.

— Puteți pleca.

— Dar, Maiestate Imperială, protestează un curtean înalt și cu pielea închisă la culoare.

— Nu putem să vă lăsăm singur, spune altul.

— Ar fi un sacrilegiu, obiectează încă un curtean, de data aceasta un răsăritean cu o expresie severă.

Răspunsul împăratului este un singur cuvânt:

— Acum.

Curtenii se grăbesc să-i execute ordinul, iar în câteva secunde au dispărut cu toții și ușa se trântește în urma lor. Aud un foșnet când împăratul se ridică în picioare, apoi pași coborând scările. Tălpi mari și cafenii, încălțate

în sandale incrustate cu pietre prețioase, se opresc chiar în fața mea.

— Spune-mi, care dintre ele e anomalia?

— Ridică-te, Deka, ordonă Mâini-Albe.

Ridic capul, încercând din răsputeri să nu mă holbez în timp ce împăratul mă privește de sus. E foarte chipeș de aproape, cu părul tuns scurt, mai puțin barba, cu capul acoperit de o coroană impunătoare de aur, bătută în diamante cât oul de porumbel. Are pielea netedă, de nuanța neagră-albăstruie a locuitorilor din provinciile de la miazăzi. Casa Gezo a fost alcătuită întotdeauna din oameni de la miazăzi.

Mă privește din cap până în picioare, iar ochii lui căprui inteligenți mă evaluează. Au o expresie stranie, aproape de recunoaștere, cu toate că nu sunt sigură ce recunoaște.

— Ești foarte scundă pentru o ucigașă, spune în cele din urmă.

— Da, Maiestate Imperială.

Ridică din sprâncene.

— Ce accent ai! Vii de la miazănoapte?

— Da, Maiestate Imperială.

— Dar ai pielea cafenie.

— Mama ei era din provinciile de la miazăzi, explică Mâini-Albe. O fostă Umbră.

Împăratul Gezo dă din cap aprobator.

— Cel mai bun material ca să crești războinici.

Se întoarce spre ceilalți.

— Puteți și voi să ridicați capetele.

Când aceștia îl ascultă, împăratul se întoarce către Keita, încruntându-se.

— Tânărul lord peste Gar Fatu. Am auzit că și tu ai fost cu Fulgerele Morții.

— Eu sunt uruniul lui Deka, Maiestate Imperială, explică Keita.

Împăratul încuviințează.

— Ai grijă să o aperi cum trebuie. Mă aștept la lucruri măreț din partea ta, tinere lord, spune el.

— Da, împărate, spune Keita.

Mă așez acolo, cu gândurile încă învălmășite, în timp ce împăratul se întoarce la tron și ia loc. Se uită la noi de sus, cu o privire severă.

— După cum știți, în curând, armata pleacă în campanie. Îi vom extermina pe urlătorii-morții, le vom distruge cuibul primordial și vom porni pe calea spre victorie în această luptă interminabilă.

Împăratul se apleacă mai aproape.

— V-ați descurcat bine în ultimele luni, Fulgerele Morții. Vestea isprăvilor voastre a ajuns și la urechile mele. Drept răsplată, veți călări la dreapta mea, chiar în fața armatei, în regimentul special pe care l-am alcătuit din cei mai buni soldați ai Oterei.

Ne uităm cu toții unii la alții, șocați. Mâini-Albe ne-a spus cam același lucru, dar să auzim asta de pe buzele împăratului însuși... e puțin cam mult. Britta, Belcalis, Gazal și cu mine arătăm sfârșite de oboseală acum, dar băieții, mai ales Li și Kweku, arată de parcă le vine să sară în sus de bucurie. Acalan este singurul a cărui reacție seamănă cu a noastră, atât de copleșit e de această onoare.

Mâini-Albe face o plecăciune grațioasă.

— Ne onorezi, vere, spune ea.

— Nu, tu mă onorezi, insistă împăratul. Îți mai amintești când ai venit la mine cu ideea soldaților alaki?

Sunt șocată. Ea a venit la el? Mă uit lung la Mâini-Albe, cu ochii aproape ieșiți din orbite, și înțeleg ce tocmai a spus împăratul. Regimentul de alaki, sfârșitul Mandatului de Moarte — toate astea au fost mâna ei? Corpul începe să-mi tremure și mă copleșește recunoștința. Orice ar fi Mâini-Albe, orice ar fi făcut, a salvat viețile a nenumărate fete. Le-a salvat de la o moarte sigură. M-a salvat pe mine.

Măcar pentru atât și tot trebuie să-i recunosc meritele.

Abia îl aud pe împărat când continuă:

— Am fost neîncrezător, ba nu, revoltat de simpla idee ca niște fete impure să participe la luptă. Dar voi toate mi-ați demonstrat cât am greșit, iar acum Otera este într-o poziție mult mai bună datorită vouă. Terenurile de antrenament ale alaki au decimat hoarde de urlători-ai-morții, rărindu-le armatele pe care le vom înfrunta în timpul campaniei.

— Va fi una lungă, credeți-mă, dar cu alaki alături acum noi vom avea avantajul în luptă. Să continuăm pe acest drum și să ne conducem îndrăgitul Unic Regat spre victorie, eliberându-l de plaga aceasta a monștrilor o dată pentru totdeauna.

— Îți mulțumesc pentru cuvintele tale amabile, vere, spune Mâini-Albe, înclinându-se.

Cu acest gest, audiența noastră la împărat ia sfârșit și ieșim cu spatele din încăpere, ca să nu-l jignim arătându-i dosurile.

În timp ce ne întoarcem călare la Warthu Bera, iar Ixa îmi iese din bagaj ca să mi se așeze pe umăr, nedumerirea

mea continuă să crească. Mâini-Albe creează monștri pentru împărat și totuși ea l-a convins să construiască terenurile de antrenament pentru alaki? Oare chiar creează monștri sau acest lucru e una dintre numeroasele amăgiri pe care le poartă pe post de mască? Este un personaj negativ sau salvatoarea care ne-a protejat? Nu mai știu ce să cred. Doar că am atâtea lucruri pentru care să-i fiu recunoscătoare, mult mai multe decât știam. Cu toate avem, motiv pentru care noi, neofitele, continuăm să ne uităm lung la ea, nesigure ce să spunem, în timp ce ea călărește în față pe Braima, cu Masaima mergând la trap în pas cu ei.

După o vreme se întoarce spre noi.

— Vă simt gândurile ca pe niște insecte mărunte care îmi mișună pe spate.

— L-ați convins pe împărat să construiască terenurile de antrenament. De ce? întreb.

Ridică din umeri.

— Pentru că nu-mi place să văd lucruri care se irosesc, de-aia. Alaki erau aruncate la gunoi, pur și simplu. Irosite...

— Ne-ați salvat, șoptește Belcalis.

Spre uimirea mea, ochii îi sunt scăldați în lacrimi și au în ei o expresie stranie, neliniștită.

— Ne-ați salvat...

— Are dreptate, spune Britta. Fără dumneata, cine știe unde ne-am afla?

— Hai, nu deveniți sentimentale, pufnește Mâini-Albe.

Pentru prima dată, observ că e emoționată.

— Dacă chiar sunteți recunoscătoare, arătați-o pe câmpul de luptă.

— Oh, așa vom face, promite Adwapa. Cu siguranță.

Mâini-Albe pufnește, merge mai departe, iar eu continui să o privesc, încă neștiind cu siguranță ce să cred.

Când terminăm lecțiile mai târziu în seara aceea, Belcalis și cu mine rămânem în urmă ca să strângem armele. Toate facem cu schimbul în fiecare seară, iar astăzi e rândul nostru să lustruim și să punem la loc săbiile cu care ne-am antrenat. Ca de obicei, sunt foarte murdare, așa că trebuie să le înmuiem cu grijă în aqua regia, apoi să le frecăm ca să îndepărtăm coaja de aur formată de sângele vărsat.

Acum frec mai viguros ca de obicei, gândindu-mă neîncetat la toate lucrurile pe care le-am aflat azi. Mâini-Albe ne-a scăpat de Mandatul de Moarte și ne-a oferit șansa de a lupta. Exact așa cum a promis, suntem bijuteriile coroanei împăratului și vom călări la dreapta lui peste nici două luni și vom elibera Otera de urlătorii-morții o dată pentru totdeauna. S-a dovedit iar și iar a fi o femeie de cuvânt.

Atunci de ce mă simt agitată?

Când termin de lustruit săbiile din sala de arme, mă întorc spre Belcalis. Ea mai prepară niște aqua regia, cu o expresie preocupată în timp ce amestecă soluția chimică. De obicei, aș lăsa-o în pace, cu gândurile ei, dar astăzi a fost o zi ciudată, fără îndoială. Trebuie să stau de vorbă cu cineva.

— Îți vine să crezi că a fost Mâini-Albe de la bun început? zic eu, sperând să pornesc o conversație.

Mă apropii de locul unde așază săbiile.

— Ce noroc am avut că a venit ea. Dacă ne-am fi născut cu doar un an mai devreme, deja am fi fost executate.

— Noroc?

Cuvântul picură precum acidul de pe buzele lui Belcalis.

— Există așa ceva pentru cele din soiul nostru?

O văd cum tremură, cu toți mușchii înfiorați de o mânie abia stăpânită. Cu toate că vorbește rareori despre trecutul ei, știu că a fost într-un loc îngrozitor înainte să vină aici.

Oriunde s-ar fi aflat, știu că a fost chiar mai rău decât în pivnița templului, că a fost un loc de coșmar, care o face să se trezească urlând cel puțin o dată la câteva săptămâni și o umple de o durere constantă și o furie nesfârșită.

— Ce ți s-a întâmplat ție... ce mi s-a întâmplat mie... lucrurile astea ne schimbă, zice Belcalis. Ne schimbă în feluri fundamentale. Împăratul și oamenii lui pot să se folosească de Mâini-Albe și de restul karmoko să ne transforme în războinici, pot chiar să ne ofere iertarea, dar nu pot să schimbe niciodată ceea ce au făcut. Nu pot să ia niciodată înapoi ororile care ne-au fost pricinuite deja.

Aur pe podea... privirea din ochii tatei... Amintirea torturii mele iese la iveală înainte să o pot opri, împreună cu greutatea aceea cunoscută care o însoțește. Durerea și umilința care apar din nou la suprafață.

Am fost atât de devotată transformării mele într-un mic războinic perfect în ultimele luni. Oare chiar am crezut că am trecut peste toate aceste lucruri? Chiar am crezut că aș putea să uit și să iert, cât ai bate din palme?

Dacă nu ar fi fost Mâini-Albe, aș fi și acum tot în pivnița aceea și seniorii tot ar face ceea ce au făcut, profitând de ignoranța mea, de disperarea mea, ca să se asigure că mă supun în continuare atrocităților pe care le ascundeau sub masca pietății. Înțelegerea acestui lucru mă izbește, la fel și încă ceva:

— Nu-mi mai amintesc lucrurile ca înainte, șoptesc eu, privind în sus către Belcalis.

Măcar de data asta, îmi îngădui să simt durerea care se încolăcește strâns în mine, durerea pe care o înăbuș atât de des, în încercarea de a mă preface că sunt bine.

— Aveam o memorie excelentă, dar, după cât am stat în pivniță, îmi scapă lucruri mărunte. Cum ar fi chipul tatei... Singurul lucru pe care mi-l amintesc acum despre el e expresia lui de când m-a decapitat în pivniță. Trăsăturile lui, cum îi arăta zâmbetul... nu-mi mai amintesc nimic din toate astea.

Este o recunoaștere îngrozitoare și rămân fără aer, încercând să mă înarmez cu mai mult curaj împotriva forței sale.

— Știu că a fost rău ce a făcut, dar e tatăl meu. Singurul pe care-l am, în orice caz. Au fost vremuri bune, înainte... Acum, de fiecare dată când încerc să mi-l amintesc, chipul lui e încețoșat.

Privesc în jos, surprinsă de lacrimile din ochi.

— Toate amintirile mele dinainte îmi scapă printre degete. Oare de-asta mi-am uitat azi furia atât de ușor? De-asta am uitat toate lucrurile prin care am trecut?

— Aveam treisprezece ani când s-a întâmplat, spune Belcalis încet, întorcându-se spre mine. M-am tăiat în timp ce feliam ceapă. Ceapă. Îți vine să crezi ce prostie?

Fetele nu trebuie să se joace cu cuțitele... Când tata a văzut aurul, a știut imediat ce este, doar era preot. A crezut că e voia lui Oyomo ca sângele să-mi apară de mică, un semn că trebuie să fiu cruțată. Așa că l-a chemat pe fratele lui din Gar Calgaras și l-a rugat să mă ajute să dispar în oraș, ca să nu trebuiască să fiu supusă vreodată Ritualului Purității. Tata avea încredere în fratele lui, îl iubea... Era apotecar, un om bun care ajuta oamenii.

Râde scurt și amar.

— N-a trecut nici măcar o lună până ce „omul bun" m-a vândut la casa de toleranță. Dar asta a fost o greșeală, vezi tu. Când codoșii mi-au văzut sângele auriu, și-au dat seama că e adevărat, l-au omorât imediat ca să nu-i aducă niciodată pe jatu la ei — din greșeală sau nu. Și m-au oferit celor mai... deosebiți clienți. Celor cărora le place să le facă rău copiilor, cărora le place să-i vadă cum urlă.

Acum îmi tremură mâinile. E atâta durere în ochii lui Belcalis, încât îi simt ecoul adânc în sinea mea.

— Belcalis, spun eu, nu trebuie să...

— Le dădeau câte un cuțit când intrau în cameră.

Vocea lui Belcalis e gravă și plină de durere când continuă.

— „Puteți să-i faceți orice și o să se vindece" — asta le spuneau. O să se vindece.

Glasul lui Belcalis se frânge când rostește aceste cuvinte.

— „Nu contează ce-i faceți, nu contează cât de rău o răniți, dacă o striviți în picioare, o să se vindece. Mereu o să fie ca nouă. Chiar și dacă îi tăiați gâtul."

Belcalis suspină dureros, iar în mine ceva se face fărâme. În ultimele luni am fost atât de hotărâtă să-mi îngrop durerea, să-mi dovedesc că sunt în regulă, am fost

atât de concentrată pe necazurile mele, încât am uitat că și alte fete suferă.

— Belcalis... șoptesc.

Întinde mâna brusc după șnururile robei și începe să le dezlege. Eu fac ochii mari.

— Belcalis, nu trebuie...

— Vreau să vezi, insistă ea. Mai ții minte cicatricile alea pe care le-ai văzut demult? Uită-te acum.

Își scoate roba și se întoarce, arătându-mi spinarea. Rămân cu gura căscată.

— Au dispărut.

Acum spatele ei e perfect neted. Dar bineînțeles că așa e. Singurele cicatrici care rămân sunt cele dobândite înainte de prefacerea sângelui.

— Odată ce am încetat să mai fiu rănită, necinstită, s-au șters.

Zâmbește amar.

— Iar ăsta e cel mai rău lucru. Corpul fizic se vindecă. Cicatricile se șterg. Dar amintirile sunt pentru totdeauna. Chiar și când uiți, rămân în tine, ies din nou la suprafață când te aștepți mai puțin.

Acum îmi tremură tot corpul.

— Îmi pare atât de rău, șoptesc. Îmi pare atât de rău.

Belcalis scutură din cap.

— Nu vreau să-ți pară rău, spune. Vreau să păstrezi amintirea cicatricilor mele. Am nevoie să-și aducă aminte cineva ce s-a întâmplat cu mine. Am nevoie de cineva...

Mă apropii iute de ea și o strâng în brațe.

— N-o să uit, îi promit. N-o să uit niciodată.

Lacrimile pe care Belcalis și le stăpânește de atât timp țâșnesc însoțite de suspine adânci, care o fac să se cutremure.

— Să nu uiți, plânge ea. Poate că acum au nevoie de noi fiindcă suntem valoroase, poate se prefac că ne acceptă, că ne răsplătesc, dar să nu uiți niciodată ce ne-au făcut mai întâi. Dacă au făcut-o o dată, Deka, cu siguranță o s-o facă din nou, indiferent de promisiunile lor sofisticate.

— N-o să uit, șoptesc eu, cu lacrimile curgându-mi pe față și hotărârea crescându-mi în suflet. N-o să uit niciodată.

26

Este seară și înaintăm greoi prin mlaștinile de la hotarul de la miazăzi al Hemairei, îndreptându-ne spre un cuib de urlători-ai-morții ce se află adânc în smârc. Deasupra noastră atârnă o ceață deasă și un nor de țânțari, care ne ciupesc de obraji fără încetare. Lipitorile ar face același lucru cu picioarele noastre, însă, din fericire, purtăm cizme rezistente cu ocazia asta. Chiar și așa, este cel mai epuizant raid în care am fost vreodată. Acum, că se apropie campania cu pași repezi, pornim în raiduri și mai dure, pe terenuri și mai dificile, în locurile în care urlătorii-morții se amestecă atât de bine în mediul înconjurător, încât aproape nu-i observi niciodată până nu e prea târziu.

— E ca în Tărâmurile Infernale, pe bune, mormăie Britta în barbă.

— În mă-sa de Tărâmuri Infernale, mârâie Belcalis — insulta ei preferată în momente ca acestea.

Keita ridică din umeri.

— Dacă aici vi se pare urât, stați să veniți în vizită la casa familiei mele din Gar...

O piatră vâjâie pe lângă el atât de iute, încât abia are câteva secunde să se ferească. Mă cufund imediat în starea de luptă, iar timpul pare să încetinească și observ cât de tăcută a devenit mlaștina. Nefiresc de tăcută. Urlătorii-morții sunt pe aproape.

Puterea îmi curge prin vene când ridic mâinile, adunându-mi energia în ele. Aerul din jurul meu începe să vibreze în timp ce corpul îmi ascultă ordinul nerostit.

— Arătați-vă, spun.

Trestiile din jurul nostru foșnesc când urlătorii-morții se strecoară printre ele, răspunzând chemării mele. Constat cu surprindere că toți poartă niște cercuri ciudate din metal în jurul capului. Mijesc ochii la ele, întrebându-mă ce ar putea fi. Unul dintre urlătorii-morții dă din cap spre ceva ce se află în spatele meu.

Mă întorc brusc, alarmată, iar atunci îmi înțeleg greșeala. Cercurile acelea de metal sunt cohleani, care îi apără pe urlătorii-morții de efectele vocii mele. Și noi purtăm același lucru pe sub coifuri pentru a ne apăra de strigătele urlătorilor-morții. Înainte să pot face un gest pentru a-i ținti locului, unul dintre urlătorii-morții îmi aruncă o piatră în față, zdrobindu-mi maxilarul și gâtul. Gâlgâi, iar sângele curge șuvoaie din rămășițele maxilarului meu, dar următoarea piatră e și mai mare și îmi rupe mâinile, ca să nu le pot mișca. Acum sunt în stare de șoc, corpul mi se răcește, iar întunericul îmi cuprinde vederea. Nu pot nici măcar să înțeleg faptul că urlătorii-morții folosesc pietre și cohleani, că e evident că și-au făcut planuri pentru sosirea mea. Tot ce simt e durere și confuzie în timp ce sângele auriu se scurge din mine, revărsându-se în apă.

— Deka!

Keita vine în fugă spre mine, folosindu-și corpul ca să mă apere de furtuna de pietre pe care le aruncă acum urlătorii-morții.

Mai mulți monștri ies în goană din tufele mlaștinii, cu praștii în mâini. E o ambuscadă, dar nu pot face nimic, nu pot decât să gâlgâi în continuare neajutorată în timp ce propriul meu sânge îmi îneacă gura și gâtul. De-aș putea măcar să-mi mișc mâinile... un deget.

— Cheamă-i înapoi, Deka! mugește căpitanul Kelechi.

Fiind om, nu vede ce mi s-a întâmplat în întuneric, în timp ce bate în retragere împreună cu ceilalți.

— Nu poate, a fost lovită! răspunde Keita, lipindu-mă mai tare de corpul lui.

Acum vederea îmi e pătată cu negru și nu îmi mai simt membrele deloc. S-a scurs deja sângele din ele. O să mor din nou. E oare moartea mea finală? Nu mi s-a mai zdrobit niciodată fața până acum. Seninătatea gândului mă șochează, forțându-mă să lupt împotriva frigului și a neajutorării.

Nu, nu, nu! Trebuie să rămân trează.

Keita îmi acoperă gâtul disperat, încercând să oprească sângele.

— Deka! strigă el. Deka!

Nu pare să remarce urlătorii-morții care se adună în jurul lui, cu ghearele scoase. Încerc disperată să arăt spre ei cu privirea, încerc să-l fac pe Keita să-i vadă, să-i observe. Ai grijă, Keita! încerc să spun, dar în zadar. Nu mai pot să-mi mișc limba — și nicio altă parte a corpului, de fapt. Întunericul s-a adunat acum în jurul meu, aducând cu el acea răcoare familiară. Pielea mi se poleiește deja, căpătând nuanța aceea aurie sinistră. Ar trebui să fiu ușurată că e doar o aproape-moarte, dar nu sunt. Mă tem

pentru Keita, mă tem pentru toți prietenii mei. Ce o să se întâmple cu ei după ce intru în somnul aurit? Te rog, te rog, fă ca toți să fie bine.

DEKA! Niște solzi albaștri reptilieni trec ca un fulger pe lângă mine, odată cu un corp de dimensiuni monstruoase. Țipetele urlătorilor-morții umplu aerul când creatura enormă intră în ei ca un plug, cu ghearele lucind, cu fălcile trosnind.

Ixa? îmi răsună în minte, iar gândurile îmi sunt îndepărtate și încețoșate.

Și atât e tot ce am timp să întreb înainte să mă cufund în somnul aurit.

Când mă trezesc, e întuneric complet și eu sunt cuibărită într-o pătură caldă și moale. Mă întind, lăfăindu-mă în ea. Nu m-am mai simțit atât de confortabil de o veșnicie.

— Se trezește! exclamă o voce. Deka, Deka, mă auzi?

Britta? mă gândesc. E greu să pătrund dincolo de întunericul care mă înconjoară și, sincer, nu vreau să o fac. Îmi place aici, în întuneric. E atât de comod.

— De ce nu ademenim creatura să coboare — sau de ce nu tragem în ea? sugerează o voce enervată — vocea lui Gazal.

— Ah, da, pare foarte rezonabil, răspunde altă voce tăioasă și sarcastică.

O recunosc imediat ca fiind a lui Adwapa.

— Să tragem în singurul lucru care ne apără dacă se întorc urlătorii-morții.

— Nu ne apără pe noi, o apără pe ea.

Vocea aceasta îi aparține lui Li și nu sună deloc veselă, ca de obicei.

Pătura din jurul meu foșnește când se apropie pași, plescăind zgomotos prin noroi.

— Deka, trezește-te, te rog.

Vocea aceasta e a lui Keita, iar el pare îngrijorat.

— Nu putem să plecăm de aici până nu te trezești.

Keita! Simplul gând mă străfulgeră, făcându-mi întunericul fărâme.

— Keita? întreb eu răgușit, clipind ca să mă trezesc. Trăiești!

Simt ușurare amintindu-mi când l-am văzut ultima oară — când și-a folosit corpul ca să mă apere de urlătorii-morții care se adunau în apropiere. Dar e viu și sănătos. Privesc în jur, încercând să-mi revin. Spre surprinderea mea, sunt înconjurată de solzi moi, albaștri și scânteietori, acoperiți cu un pic de blană albastră subțire. Ridic privirea și o față uriașă de felină cu ochi negri reptilieni îi întâlnește pe ai mei.

Deka... gângurește Ixa, frecându-și botul gigantic de mine.

— Ixa? exclam eu, șocată. Ești atât de mare!

Nu s-a mai transformat niciodată într-un drakos atât de mare până acum.

— S-a transformat când ai murit, spune glasul lui Keita.

Stă în picioare pe pământul de sub mine, cu ochii plini de îngrijorare. Eu zac într-un copac, îmi dau seama cam târziu, și ceea ce am crezut întâi că e o pătură este, de fapt, corpul lui Ixa încolăcit în jurul meu. Protejându-mă...

Acum cercetez locul cu privirea. E presărat cu cadavre de urlători-ai-morții, cu membrele împrăștiate peste smârcuri într-un abandon macabru. Izul cunoscut, ca de mosc, al sângelui lor umple aerul, provocându-mi greață. Chiar și după toate aceste luni, tot nu m-am obișnuit cu mirosul.

Keita se apropie pe vârfuri.

— I-a omorât pe toți urlătorii-morții care te-au atacat. Noi ne-am ocupat de restul, dar el te-a urcat acolo sus înainte să putem ajunge la tine.

Îmi dau seama în sfârșit că ceilalți sunt adunați la o distanță sigură, într-o tabără improvizată, privindu-mă pe mine, pe Keita și pe Ixa. Toată lumea l-a văzut în forma asta. Toată lumea.

Privirea severă din ochii căpitanului Kelechi când îi întâlnesc îmi umple inima de frică. Nu a fost niciodată genul care tolerează vreun lucru pe care îl consideră neobișnuit. Arată acuzator spre Ixa.

— Acum, că te-ai trezit, Deka, spune el încet, îmi vei spune ce e creatura aceea.

Ixa pufnește disprețuitor, ridicând nasul. Nu a avut niciodată o părere prea bună despre căpitan.

— E animalul meu de companie, zic eu repede, încercând să nu mă uit la toate cadavrele de urlători-ai-morții care împânzesc pământul.

Cadavrele pe care Ixa le-a făcut singur, dacă e adevărat ce am auzit. Încerc să nu-mi las neliniștea la vedere când mă întorc spre căpitan.

— Orice a făcut, a făcut-o ca să mă apere.

— Asta nu îmi răspunde la întrebare, spune căpitanul, în felul caracteristic unui comandant jatu ce se află, când întreabă din nou: Ce este mai exact chestia aia?

Mă uit la Ixa, încercând să găsesc un răspuns. Cum să numesc o creatură cu coarne care arată ca o felină jumătate din timp, dar ocazional se transformă într-o monstruozitate gigantică atunci când e nevoie?

— Doar un animal de companie, repet, neștiind cum să explic.

— Animalul tău de companie este de vreo rasă anume? insistă căpitanul Kelechi, iar chipul său aristocratic s-a întunecat acum de nerăbdare.

— Nu știu... exact...

— Nu știi?

Căpitanul face un pas spre mine, dar se oprește când Ixa șuieră la el.

— Ajunge, Ixa, spun eu, bătându-l pe corp. *Lasă-mă să cobor.*

Înăbușindu-și enervarea, Ixa își unduiește coada astfel încât să pot aluneca pe ea până pe pământ. Când picioarele mele ating țărâna, s-a micșorat deja până la starea sa de felină normală și mi se încolăcește în jurul gâtului cu un sunet ascuțit.

— Ați văzut? exclamă unul dintre recruți. Tocmai s-a transformat iar!

Mă duc spre căpitan, agitată.

— L-am găsit, oarecum, atâta tot, spun eu, luându-l pe Ixa din jurul gâtului meu și ținându-l reticentă la vedere.

Căpitanul Kelechi mijește ochii la el, intrigat.

— Unde? întreabă.

Eu înghit în sec, iar sudoarea îmi înțeapă fruntea dintr-odată.

— La...

— La Warthu Bera, spune Belcalis, făcând un pas înainte. L-am găsit cu toții la Warthu Bera. Era lângă lac.

— Lac? repetă căpitanul neîncrezător. Care dintre ele?

— Cel unde luăm lecții cu Stăpâna peste Equus, spune Britta.

Face un pas în față, continuând cu ușurință minciuna lui Belcalis.

— Și nu era atâta de mare când l-om găsit. Om crezut că e un fel de pisică. După cum vedeți, își schimbă forma.

— Probabil o face de ceva vreme deja, adaugă Adwapa, cu chipul complet lipsit de expresie. Cel puțin, asta spune karmoko Mâini-Albe. Ea este cea care i-a spus lui Deka să aibă grijă de el.

Ceva ce nu știam că e încordat în mine se destinde. Prietenele mele vin în ajutorul lui Ixa. Îl apără de dragul meu.

Căpitanul Kelechi se uită de la una la alta, apoi încuviințează brusc din cap.

— Foarte bine, zice el, întorcându-se pe călcâie. Vom continua discuția mai târziu, cu Stăpâna peste Equus.

Mă prăvălesc ușurată. Totul a mers mult mai bine decât am crezut.

Când ne întoarcem la tabără, mă țin bine de Ixa, cufundată în gânduri. *Ce este, mai exact?* mă întreb eu, privind în jos, la forma lui albastră și blănoasă. Aceasta este cu adevărat forma lui reală sau cea în care s-a preschimbat mai devreme, când ne-a salvat? Și, mai important, ce erau acei urlători-ai-morții de acolo? Purtau cohleani și foloseau praștii.

Știam deja că soiul lor e mult mai isteț decât prădătorii obișnuiți, dar asta... asta întrece orice așteptări. Sunt atât de cufundată în gânduri, încât abia le observ pe Adwapa, Britta și Belcalis cum se apropie de mine până când ajung să mă flancheze de o parte și de alta, conducându-mă mai departe de grup.

— Ce e? zic eu, uitându-mă de la una la alta când observ că Britta îmi evită privirea.

Belcalis se uită în jur, asigurându-se că nu ascultă nimeni. Acum, recruții și ceilalți înaintează greoi spre marginea mlaștinii, unde matroanele de luptă și asistentele ne așteaptă cu caii.

— Ixa n-o avut singura transformare îngrijorătoare care s-o întâmplat azi, spune ea, întorcându-se spre mine.

Cât ai zice pește, încordarea mi-a revenit în stomac.

— Ce vrei să spui? întreb.

— Când le-oi strigat urlătorilor-morții, ochii ți s-or schimbat, explică Britta în șoaptă.

— Asta se întâmplă mereu, zic eu.

— Dar apoi și restul corpului a început să ți se transforme.

Afirmația aceasta liniștită vine de la Belcalis. Eu mă opresc la jumătatea pasului și mă întorc spre ea.

— Cum adică?

— Adică preț de o clipă, pielea ta s-a tăbăcit.

Toate ne răsucim și ne trezim față în față cu Gazal, care s-a apropiat atât de tăcut, încât nici nu am auzit-o când a venit lângă noi. Chipul ei are expresia sa calmă obișnuită când spune:

— Arăta exact la fel ca pielea urlătorilor-morții.

Inima mi se oprește, iar cuvintele ei sunt o săgeată care o străpunge. Tăbăcire? Transformare? Despre ce vorbesc?

— Și asta nici măcar nu e cel mai rău lucru care s-a întâmplat, adaugă Adwapa.

— Cum adică? întreb, cu inima bubuindu-mi atât de tare, încât am impresia că o să-mi sară din piept.

Când întoarce privirea din nou, stânjenită, bătăile inimii își întețesc ritmul.

— Adică am simțit-o... ți-am simțit vocea. Când le-ai spus urlătorilor-morții să se arate, am simțit toate ordinul în noi, îndemnându-ne, spune Gazal.

— Îndemnându-vă?

Mă uit de la una la alta și tot nu înțeleg.

— Ordonând, spune Belcalis. Vocea ta ne-a ordonat așa cum le-a ordonat urlătorilor-morții. A fost nevoie de toată forța mea ca să rezist. Era atât de frumoasă, dar într-un fel straniu și înfiorător.

Sunt atât de șocată, încât genunchii mi se înmoaie. Apoi îmi vine alt gând. Mă uit la recruți, care au ieșit acum din smârcuri și se îndreaptă în grabă spre caii lor.

— Recruții au...

— Nu cred că or observat, mă liniștește repede Britta. Pe ei se pare că nu i-o afectat. Nu cred că merge și la oameni.

Sunt atât de tulburată acum, încât totul pare foarte departe.

— Vrei să spui că nu știai că se întâmplă așa ceva? întreabă Gazal.

Scutur din cap și îmi simt tot corpul greu. Urlători-ai-morții? Îndemnat? Tot nu înțeleg pe deplin ce spun. Nu vreau să înțeleg. Pentru că, dacă o fac, atunci asta înseamnă că e vina mea. Eu am provocat toate aceste schimbări, luând toate lecțiile acelea și întărindu-mi puterea din mine. Eu m-am făcut singură și mai monstruoasă decât sunt deja.

— Nu se poate, zic eu. Nu se poate.

— Dar așa e.

Tonul Brittei este implacabil, iar acum are o privire care aproape seamănă cu frica.

— Iar întrebarea este ce o să faci.

Mă întorc spre ea.

— Ești sigură că nu m-a văzut niciun recrut când m-am transformat? Nu m-a auzit?

Ochii mei se îndreaptă imediat spre Keita, care își strânge curelele șeii. *Te rog, nu. Te rog...* N-aș putea suporta dacă s-ar îndepărta de mine, dacă m-ar detesta dintr-odată așa cum m-a detestat Ionas când și-a dat seama că sunt altfel decât toți ceilalți.

Belcalis scutură din cap, trimițând un val de ușurare peste mine.

— Era prea întuneric ca să te vadă.

— Noi om văzut ce s-o întâmplat doar fiindcă vederea noastră de noapte e mai bună, zice Britta, apoi adaugă: Cred că ar fi mai bine să vorbești cu Mâini-Albe. Orice ar fi treaba asta, trebuie să ne ocupăm de ea înainte să afle cineva.

Îmi urmărește privirea până la Keita.

— Înainte, repetă.

Eu dau din cap aprobator.

Se pare că nu trebuie să aștept o întâlnire cu Mâini-Albe, pentru că mă cheamă ea pe acoperișul Warthu Bera în clipa în care mă întorc. Când Isattu mă depune acolo, Mâini-Albe stă tolănită pe un pat de perne, fumând acea narghilea atotprezentă. Noaptea hemairană se strânge în jurul nostru, caldă și cu un miros dulceag, dar tot ce simt acum e frică. Știu că Mâini-Albe probabil m-a chemat aici ca să vorbim despre ce s-a întâmplat cu Ixa, dar eu am alte probleme mai presante.

Mâini-Albe nu pare să-mi observe neliniștea și mai trage un fum din narghilea.

— Am auzit, spune ea, că te-ai confruntat cu niște schimbări îngrijorătoare în ultimul timp.

Mă uit lung la ea, uluită. De unde știe?

Apoi îmi amintesc. Mâini-Albe conduce Warthu Bera, iar asta include toate matroanele și asistentele de aici. Nu m-ar mira dacă ar pune-o pe Isattu să spioneze pentru ea când mergem în raiduri, dacă toate asistentele ar spiona pentru ea.

— Asistentele sunt spioanele dumneavoastră, zic eu, înțelegând deodată de ce sunt atât de cuviincioase ori de câte ori o văd.

— Și matroanele, pufnește ea. Încerc să le aduc în jurul meu pe cele mai bune.

Aroganța ei nu face decât să-mi intensifice panica. Dacă știe ce se petrece, cum de poate fi atât de calmă? Eu abia reușesc să stau locului, atât de agitată sunt. Îmi strâng și îmi desfac pumnii ca să nu-mi ciugulesc unghiile.

— Lecțiile sunt de vină? întreb, trăgându-l pe Ixa din jurul gâtului și luându-l în brațe, apoi mă apropii de ea. Asta mă transformă?

Mâini-Albe încuviințează, înclinând languros capul.

— S-ar putea.

— S-ar putea? Am nevoie de o explicație mai bună. Spuneți-mi de ce se întâmplă asta! Ați promis!

Mâini-Albe nu răspunde, doar se ridică și îmi face semn să o urmez până la marginea acoperișului. Dedesubt, orașul Hemaira este răsfirat ca un ocean întunecat, presărat cu lumini ce pâlpâie slab. Face un gest către el.

— Spune-mi ce vezi în fața ta?

— Hemaira, răspund.

Ce legătură are asta cu orice?

— Și ce umple Hemaira?

Acum Mâini-Albe se uită la mine, de parcă ar vrea să cântărească ceva.

— Oameni, răspund eu, întrebându-mă încotro bate.

— Și dincolo de Hemaira? Ce umple sălbăticia?

— Urlătorii-morții, zic eu, adăugând repede: dușmanii noștri.

Preț de o clipă, o expresie stranie îi străfulgeră chipul, dar apoi revine la acel zâmbet amuzat.

— Înțeleg, spune.

— Ce are asta de-a face cu ce mi se întâmplă mie? întreb eu, nerăbdătoare.

— Totul... și nimic.

Replica ei mă înfurie.

— Nu am timp de astfel de jocuri, mă răstesc eu. Mă transform, karmoko. Ați spus că nu sunt un monstru, dar sunt un fel de corcitură a urlătorilor-morții?

Vorbele ies cu greu din mine, o frică nou încolțită pe care aproape nu suport să o exprim în cuvinte.

— O ce?

Mâini-Albe scoate un hohot de râs ca un lătrat.

— Nu, cu siguranță nu ești așa ceva.

— Atunci ce sunt? Explicați-mi de ce trec prin toate aceste transformări!

— Pentru că îți tot folosești puterea. De fiecare dată când o folosești, crește, schimbă lucrurile din jurul tău.

Acum îmi vine în minte un gând, unul care mă umple de groază.

— Și prietenele mele? Le voi afecta și pe ele? Vor începe și ele să se transforme? șoptesc.

Mâini-Albe scutură din cap.

— Asta nu se va întâmpla. Tu ești singura care are vocea. Tu ești singura care are abilitatea asta.

Mâini-Albe se întoarce spre oraș.

— Și, în plus, nu poți face nimic ca să i te împotrivești. Cel puțin nu acum.

Pare atât de sigură, încât înțeleg brusc ceva.

— Ați mai văzut așa ceva, nu? exclam eu. Mai sunt și alte fete ca mine! Așa ați inventat lecțiile, așa ați învățat cum să stăpânim starea de luptă!

Acum îmi pot imagina acest lucru, o armată întreagă de fete cu abilitatea de a controla urlătorii-morții. Mă apropii de ea, implorând-o:

— Cine sunt? Unde sunt?

Când Mâini-Albe îmi aruncă în sfârșit o privire, expresia ei este fermă.

— Asta nu trebuie să te preocupe în momentul de față. Deocamdată, ascultă ce spun. Folosește-ți puterea numai în întuneric, când jatu nu te pot vedea, și poartă armura completă. Și încearcă să te înconjori de prietenele tale ori de câte ori o folosești. Dacă vreun jatu îți întrezărește transformarea, râde-i în nas și sugerează-i că ochii îi joacă feste. Nu uita niciodată: acum te laudă pentru darul acesta, dar mai târziu te vor ucide pentru el.

Cuvintele ei seamănă atât de bine cu ale lui Belcalis, încât simt un fior de gheață. Am știut întotdeauna că Mâini-Albe e mai mult decât pare la prima vedere, că planurile pe care le are pentru mine ascund și ele ceva, dar asta e dincolo de orice mi-am imaginat vreodată.

— Dar dumneavoastră m-ați adus aici, șoptesc eu, iar în mine crește frica. Dumneavoastră sunteți cea care mi-a dat acest scop.

Ea dă din cap aprobator.

— Și am de gând să supraviețuiești suficient cât să-l îndeplinești, iar din acest motiv trebuie să înțelegi cu adevărat cât de nestatornică e poziția ta. Soldații jatu, vărul meu, împăratul, și curtenii săi... acum toți te adoră, când sunt urlători-ai-morții de cucerit. În clipa în care acest lucru se va schimba, își vor aminti că ești femeie. Că ești nefirească... Așa sunt ei. Așa sunt mereu bărbații ca ei.

— Spuneți-mi cum pot să-i pun capăt, o implor.

Nu vreau să fac parte din asta, din orice ar pune la cale Mâini-Albe. Eu vreau doar să supraviețuiesc. Glorie, onoare — astea sunt pentru alți oameni.

— Spuneți-mi cum o fac să dispară.

— Nu poți.

Privirea lui Mâini-Albe este extrem de serioasă, fără vreo urmă de amuzament în ea.

— Vei continua să te antrenezi, îți vei controla puterea, o vei dezvolta până când va deveni atât de mare încât nimeni nu-ți va putea sta în cale. Încât nimeni nu ne va putea sta în cale.

— Mâini-Albe... spun eu, îngrozită.

Știu acum că nu vorbește despre regimentul de alaki sau chiar despre armată. Vorbește despre altceva, ceva mult mai ucigător. Rebeliune... La asta se referă când vorbește despre cum să-mi sporesc puterea, astfel încât să poată fi mai mare decât bărbații care îi dau ordine. Inclusiv decât însuși împăratul Oterei.

Pentru ea, totul este un joc; înțelegerea acestui fapt mă șochează. Este unul dintre jocurile acelea mortale pe care le joacă cei bogați și puternici. Iar eu sunt doar un pion pe care l-a adus în slujba ei. La fel ca toate asistentele și matroanele care mișună prin Warthu Bera.

— Mâini-Albe, eu...

Îmi pune un deget înmănușat pe buze și mă oprește. Ochii ei strălucesc cu o expresie pe care acum nici nu o pot cuprinde cu gândul. Se apleacă mai aproape.

— Nu există altele ca tine, Deka. Ar trebui să știi asta. Nu au existat niciodată și nu vor exista niciodată.

În timp ce eu rămân cu gura căscată, ea vorbește mai departe.

— Ascunde-ți transformările de jatu. Ai grijă de tine, Deka. Și ține-ți întotdeauna animalul de companie aproape.

Mă uit în jos la Ixa, iar în mine se întețește groaza. Oare și el a făcut parte întotdeauna din planul ei? Toate bănuielile mele legate de felul cum l-am găsit... poate că sunt adevărate până la urmă. Ixa clipește, neînțelegând ce se întâmplă.

— Le-am explicat celorlalte karmoko și soldaților jatu că este un soi nou de creatură pe care am crescut-o în secret. Asta ar trebui să-i mulțumească deocamdată. Eu sunt cea care face rost de monștri, la urma urmei. Vezi tu, în privința asta ai greșit, Deka. Eu nu cresc monștri pentru împărat, ci îi găsesc. Găsesc creaturile pe care imperiul acesta le consideră impure, nedorite, periculoase...

În mine crește groaza.

— Ce este Ixa?

Știu că știe. Ea știe totul. Ascunde totul.

— Este o ființă care își poate schimba forma, spune Mâini-Albe. Asta e tot ce trebuie să știi deocamdată.

Gândurile mi se învolburează, unul mai înfricoșător ca altul. Ce a spus despre jatu, despre Ixa...

— De ce sunteți atât de secretoasă? mă rog de ea. De ce nu-mi răspundeți la întrebări?

— Pentru că nu vei înțelege răspunsurile. Nu acum și nu așa cum ești. Tot ce trebuie să știi este că nu ești nefirească sau orice altă presupunere oribilă îți mai trece prin cap acum. Nici animalul tău de companie nu este, de fapt. Trebuie să rămâneți împreună și să evitați să atrageți atenția suficient de mult cât să treceți de campanie. Aproape am ajuns, aproape am terminat. Trebuie doar să supraviețuiești până atunci, până când imperiul nostru va fi eliberat de monștrii aceia. Atunci îți voi spune totul, îți voi arăta pentru ce au fost toate astea. Înțelegi?

Dau din cap, neștiind cum altfel să răspund.

— Înțeleg, zic eu și mă cuprinde disperarea.

Tocmai când începeam să cred că pot avea încredere în Mâini-Albe. Acum înțeleg că e exact la fel ca toți ceilalți — ba chiar mai rău. Un păianjen pe o pânză, fire atârnânde pe care habar nu am cum să le leg. Ixa, starea de luptă, darul meu — toate acestea sunt lucruri pe care ea le-a încurajat ca să fie potrivite pentru o rebeliune.

Dar a cui? Și de ce?

Până când imperiul nostru va fi eliberat de monștrii aceia... La ce se referea cu aceste cuvinte? La urlătorii-morții... sau la bărbații care ne trimit să luptăm împotriva lor? Alung iute gândul în adâncurile minții, înfricoșată de implicațiile sale.

Sunt doar un soldat, îmi reamintesc. Asemenea lucruri mă depășesc.

Mâini-Albe dă din cap, apoi se întoarce spre oraș.

— Ce priveliște minunată, spune.

Înțeleg că mi s-a permis să plec.

Mă îndepărtez tremurând și în continuare n-am idee ce s-a întâmplat. Știu însă un lucru: trebuie să am grijă

cu ce plănuiește Mâini-Albe sau s-ar putea să am necazuri cu ceva și mai periculos decât urlătorii-morții.

Imperiul oteran însuși.

27

— Eu îi spun armura infernală, declară karmoko Calderis, ridicând un coif de aur.

Este dimineață devreme și stăm în fața statuii împăratului Gezo, privind-o cum face acest anunț triumfător, apogeul unor luni de muncă epuizantă din partea ei. Muncește zi și noapte de când au sosit novicele anul trecut, rafinând metoda de a confecționa armuri din sângele blestemat. În sfârșit, eforturile ei au dat roade: armuri pe care ghearele urlătorilor-morții nu le pot străpunge, confortabil de răcoroase sub razele cele mai fierbinți ale soarelui și suficient de ușoare cât să poți alerga în ele.

— Am revoluționat procesul, anunță karmoko Calderis.

— Oho, a revoluționat ea ceva, cu siguranță, râde Asha pe înfundate.

Tocmai s-a întors dintr-un raid și încă e murdară de noroiul de pe drum. Chiar și așa, este exuberantă. Echipa ei și-a făcut norma. Da, trei dintre fete sunt în continuare în somnul aurit și, da, una dintre ele și-a pierdut un ochi, dar niciuna nu e jupuită de vie în dimineața asta — o

victorie enormă, având în vedere cât de grele au devenit raidurile în ultimele săptămâni.

E aproape ca și cum urlătorii-morții simt că suntem pe cale să le atacăm cuibul primordial, așa că au lansat un atac total. Vor să ucidă cât mai multe dintre noi, la fel cum și noi vrem să ucidem cât mai mulți dintre ei. Dacă e atât de rău acum, nici nu îmi pot imagina cât de cruntă va fi campania când vor fi sute de mii de urlători-ai-morții pe câmpul de luptă.

— Vrea să facă revoluție, continuă Asha, chicotind.

— Taci, șuieră Britta.

Îmi întorc atenția către karmoko Calderis, care ne oferă instrucțiuni privind modul în care vom primi armurile. Trebuie să fiu foarte vigilentă. De când am vorbit cu Mâini-Albe în seara în care mi-a spus toate acele lucruri îngrozitoare, sunt hotărâtă să fac rost de o armură care să mă acopere mai bine. Coifurile improvizate pe care le-am folosit în ultimul timp abia ne acoperă capetele și cele pe care le purtăm când călărim prin oraș sunt mult prea greoaie ca să le folosim în timpul raidurilor.

Vreau o armură care să-mi acopere toată fața și restul corpului. Nu știu dacă tăbăcirea de care au vorbit fetele se va mai întâmpla vreodată, dar, dacă da, vreau să mă asigur că nu vede nimeni, mai ales Keita. Simplul gând că ar putea vedea priveliștea asta mă umple de groază. Nu vreau să mă vadă niciodată așa, într-o formă atât de monstruoasă.

Când karmoko Calderis deschide forja în dimineața următoare, Britta, Belcalis, Asha, Adwapa și cu mine așteptăm deja acolo. Luni de lupte și raiduri sângeroase mi-au alungat frica de sângerare, așa că sunt prima la rând. În plus, karmoko ne-a spus că fiecare armură poate

fi personalizată, iar eu abia aștept să văd ce modele are de oferit.

Chipul lui karmoko se destinde într-un zâmbet larg când mă vede, cu Ixa încolăcit în jurul gâtului.

— Ah, Deka, ai sosit exact la timp, spune ea vesel, frecându-și palmele. Intră.

Când pășesc înăuntru, se oprește și se uită la Ixa.

— Poți lăsa creatura afară. N-am nevoie de blană aici cât timp lucrăm.

Ixa clipește din ochii lui negri și confuzi. *De...ka?*

Pare să înțeleagă din ce în ce mai mult ce spun alți oameni în ultimul timp, cu toate că încă nu este în stare să spună altceva decât numele meu. Sunt curioasă dacă va putea vreodată. Aș întreba-o pe Mâini-Albe despre asta, dar sunt prea circumspectă cu felul în care manipulează totul în jurul ei.

Da, îi spun lui Ixa. *Trebuie să pleci.*

Pufnind enervat, face așa cum îi zic și rămâne afară, pândind. Eu intru în forjă, făcând ochii mari când văd schimbările care au fost făcute în ultimele luni. De tavan au fost prinse țevi de metal care fac bucle și toate se termină în niște cuve gigantice suspendate deasupra unui foc atâțat constant de asistente transpirate.

Karmoko Calderis arată bucuroasă spre scaunul mare din lemn din mijlocul forjei.

— Ia loc. Hai să începem, bine?

Ridică o lamă.

Eu trag aer în piept și mă uit la tăișul ei sclipitor.

— Sunt gata, spun, așezându-mă pe scaun.

Am o armură întreagă de făcut.

* * *

Este o zi foarte călduroasă pentru anotimpul rece. Britta, Belcalis, Adwapa și cu mine suntem cocoțate pe o faleză deasupra formațiunii stâncoase unde și-au făcut cuib urlătorii-morții. Tot amenință un sat pe nume Yoko, aflat la marginea Hemairei, iar seniorii săi au solicitat personal Fulgerele Morții și ne-au dat o hartă până la sursa necazurilor lor. De-asta sunt aici, cu un pârâiaș de sudoare curgându-mi pe spate, armura din piele zgâriindu-mă dureros. Fac parte din echipa de recunoaștere, iar abilitatea mea de a-i urmări pe urlătorii-morții ghidându-mă după instinct este un avantaj enorm pe un teren stâncos și dificil ca acesta.

Dedesubtul meu, urlătorii-morții sunt adunați în jurul unei proeminențe formate din stânci albe. Au împrăștiat doar puțină ceață, așa că se văd cu ușurință, în ciuda distanței față de ascunzătoarea noastră. În mod normal, cercetașii i-ar urmări pentru a pregăti atacul nostru, dar, la sugestia mea, prietenele mele și cu mine am început să facem acest lucru în locul lor. Este important să ne familiarizăm cu dușmanii noștri pentru a le face față cu eficiență. Cel puțin, asta spune întotdeauna karmoko Thandiwe.

Căpitanul Kelechi este de acord, motiv pentru care el, recruții și celelalte alaki sunt în tabără, făcând ultimele pregătiri, în timp ce noi patru îi urmărim pe urlătorii-morții. Bineînțeles, nu i-am spus adevăratul motiv pentru care am insistat să facem noi asta: urlătorii-morții au devenit din ce în ce mai fascinanți pentru mine. Încă din ziua aceea de la mlaștină, când au purtat cohleanii aceia ca să-mi împiedice vocea să le zdrobească voința, fac tot ce pot ca să-i urmăresc, ca să-i studiez. Și ceea ce descopăr mă îngrijorează foarte tare.

Karmoko și jatu ne tot spun că urlătorii-morții sunt bestii lipsite de minte, cu foarte puțină inteligență, și totuși mereu au părut aproape umani în ochii mei. Ba chiar ai spune că au și o limbă a lor. A durat ceva să o identific ca atare, dar iată-i cum stau în cerc, hârâind unii către alții. Dacă le-ai da deoparte înfățișarea înfiorătoare, ar putea fi un contingent de alaki și recruți care se pregătesc de un raid. De fapt, sunt convins că asta fac: se pregătesc să amenințe Yoko din nou, să ucidă alți oameni și să răpească alte fete.

Seniorii au plâns în timp ce ne-au povestit despre asta când am sosit, au plâns în timp ce ne-au povestit cum urlătorii-morții au adunat toate fetele de doisprezece și treisprezece ani și le-au dus din sat în timp ce membrii familiilor lor zăceau pe pământ, pe moarte, cu părți din trup împrăștiate în jur. Nu am avut curaj să le spun că fetele pe care le-au luat sunt probabil pierdute pentru totdeauna.

Nu reușim niciodată să găsim fetele pe care le iau urlătorii-morții, nici măcar rămășițele lor. Mormanele de cadavre din cuiburile urlătorilor-morții sunt pline mereu de adulți și toți sunt bărbați — niciodată nu vezi picior de femei sau fete. De fiecare dată când mă întreb de ce, mă străfulgeră amintirea acelei fetițe pe care am văzut-o în primul raid. Mereu mă întreb ce s-a întâmplat cu ea — mai trăiește sau a fost mâncată de urlătorii-morții... sau mai rău? Gândul acesta mă neliniștește, așa că mă întorc spre Ixa, cocoțat în forma sa felină pe un copac din apropiere. *Fă-le semn recruților*, îi spun.

Dă din cap și din spinare îi ies aripi când pornește. Este unul dintre trucurile lui preferate, unul pentru care

sunt foarte recunoscătoare. L-a făcut util grupului, iar căpitanul Kelechi apreciază întotdeauna utilitatea. Chiar am cerut să i se confecționeze un coif din aur făcut din sângele meu pentru forma sa de drakos, pe care îl poartă cu mândrie cu fiecare ocazie.

— Nu pot să mă obișnuiesc deloc cu asta, șoptește Adwapa lângă mine. Mă face să mă cutremur, să știi.

Suntem destul de departe încât să nu se audă sunetul, dar avem întotdeauna grijă să vorbim încet.

— Cu ce să te-obișnuiești? întreabă Britta.

Este de cealaltă parte a mea, cu coiful lui Ixa așezat pe cap. El nu poate să-l poarte când nu este în forma lui de luptă, așa că Britta îl ține după ea ca pe o jucărie. Britta poate fi foarte copilăroasă uneori.

— Se referă la Ixa care își schimbă forma, explic eu.

Britta se întoarce spre mine, cu sprâncenele încruntate.

— Mai zi o dată, cere ea.

Acum e rândul meu să mă încrunt.

— Ce să zic?

Britta își scoate coiful și se uită la el.

— Ce ciudat, spune.

— Ce e ciudat?

Discuția asta e foarte derutantă. Britta își pune din nou coiful și se întoarce spre mine.

— Spune orice, absolut orice, mă îndeamnă.

— Absolut orice, răspund eu, ridicând din umeri.

Își scoate coiful și se uită la mine.

— Vocea ta e altfel când îmi pun coiful.

— Aha...

Habar nu am despre ce vorbește acolo. Belcalis se enervează.

— Ajunge, spune ea. E un cuib întreg de urlători-ai-morții acolo jos care se pregătesc să măcelărească un sat din apropiere. Orice ar fi, poate să mai aștepte.

Adwapa dă din cap aprobator.

— Are dreptate. Ar trebui să ne pregătim să-i omorâm pe toți. Eu sunt gata, spune ea, înflăcărată.

Lunile de raiduri au încurajat lipsa de respect a lui Adwapa față de moarte, cu toate că își ucide întotdeauna doar norma de urlători-ai-morții și niciunul în plus.

„Îmi place să-mi conserv energia", spune mereu când o tachinăm pe tema asta. Sora ei este la fel.

Lângă mine, Britta dă din cap. Apoi se întoarce iar către noi.

— Doar că... dacă ăsta e răspunsul la problema vocii? întreabă ea.

Îi arunc o privire.

— În ce fel?

Acum, ea și celelalte îmi simt mereu vocea care le cheamă sângele, chiar și atunci când mă adresez anume urlătorilor-morții și nu lor. Au încercat să-și pună cohleani așa cum au făcut urlătorii-morții din smârcuri, dar nu a mers. Abilitatea mea nu face decât să devină tot mai puternică. Acum îmi e teamă mereu că voi spune ceva care va face ca prietenele mele să fie rănite sau, mai rău, ucise.

— Când ai vorbit cât timp aveam asta pe cap, vocea ta suna ciudat, explică Britta. O auzeam, dar era aproape... normală. De obicei, când îți folosești vocea, sună grav, de parcă ar vorbi mai mulți oameni în același timp. De data asta ai sunat doar obișnuit. Cred că e din cauză că ai făcut coiful din sângele tău.

Mă întorc spre ea, entuziasmată acum.

— Atunci poate dacă purtați coifuri făcute din sângele meu, vocea mea n-o să vă copleșească!

— S-ar putea, ridică Britta din umeri.

— Merită încercat!

Dacă aceste coifuri mă vor ajuta să nu le fac rău din greșeală prietenelor mele, mă voi tăia bucuroasă până nu mai rămâne nimic, dacă e nevoie.

Belcalis aprobă.

— Atunci hai să testăm asta după raid.

Privește în jos, la formațiunea stâncoasă și la urlătorii-morții adunați acolo. O pasăre de un albastru viu zboară pe deasupra ei, cu ochi negri vizibil reptilieni în întuneric. Este Ixa, care dă semnalul de atac.

— Dar mai întâi hai să omorâm niște urlători-ai-morții, ce zici? spune ea, ridicându-se.

— Hai, oftez eu, ridicând sabia.

Primul lucru pe care îl fac când mă întorc la Warthu Bera este să o rog pe karmoko Calderis să pregătească niște coifuri pentru prietenele mele, în plus față de armura mea infernală. Karmoko e foarte bucuroasă să-mi îndeplinească dorința, de vreme ce asta înseamnă că poate să testeze mai multe modele.

Nu e nevoie decât să dau mai mult sânge, iar în mai puțin de o săptămână am cele patru elemente de armură noi și sclipitoare. Decidem să le testăm lângă lac într-o seară, după lecția cu Mâini-Albe.

— Hai mai repede, spune Adwapa entuziasmată în timp ce le scot din bagaj. Hai să vedem dacă funcționează.

— Sunt așa de drăguțe, adaugă Britta, minunându-se de coiful ei.

Despre karmoko Calderis poți spune orice, dar talentul ei de fierar se împletește cu ochiul de artist. Fiecare coif este unic, așa că nu trebuie să te întrebi care pentru cine e. Al Brittei este inscripționat cu urși încornorați, al lui Belcalis are coarne adevărate care ies din el, iar ale lui Asha și Adwapa au aripi de o parte și de alta.

— Mă auziți? întreb după ce toată lumea și-a pus coifurile.

— Da, spune Britta, iar celelalte trei dau din cap aprobator.

— Grăbește-te, pufnește Adwapa.

— Bine, spun eu, adunându-mi puterea.

Zâmbesc când o simt cum mă furnică pe sub piele.

— Înclinați-vă în fața mea, le ordon, mișcându-mă încântată de pe un picior pe altul.

Fă să funcționeze, fă să funcționeze...

Spre groaza mea, Britta începe imediat să încline capul. Nu... Mă cuprinde dezamăgirea. Eram atât de entuziasmată...

Britta ridică iute capul, iar niște gropițe obraznice îi apar în obraji.

— Nu vreau, spune râzând. Aicea n-o să se încline nimeni.

— A mers? exclam eu și toată tensiunea se scurge brusc din mine. Chiar a mers!

O iau în brațe pe Britta și încep să dansez.

— A mers! A mers!

Britta râde, împărtășindu-mi bucuria.

— Da, o mers!

— Te-ai gândit bine, Britta, spune Belcalis, bătând-o pe umăr.

Britta chicotește de plăcere și cade pe pământ. Fac și eu la fel și mă așez lângă ea, eliberându-mă de toată frica și tensiunea. Întorc capul spre ea.

— Mulțumiri, Britta, spun și o iau de mână.

— Orice pentru tine, Deka.

Zâmbește, strângându-mă de mână.

Cum stau eu întinsă acolo, mă uit lung la prietenele mele, entuziasmată și ușurată. Nu mai trebuie să mă îngrijorez că o să le subjug din greșeală. Acum tot ce trebuie să fac este să confecționez coifuri pentru restul Fulgerelor Morții înainte să pornim la luptă.

În cele din urmă, mă opresc la niște cercuri subțiri din aur care acoperă urechile celorlalte fete când ies la raiduri. Astfel, pot să poarte coifurile pe care le-au creat deja pe deasupra. Le fac unele până și lui Gazal și Beax, deși nu sunt sigură că Gazal o să îl poarte pe al ei. Nu i-a plăcut niciodată prea mult de mine. Karmoko Calderis e încântată să-mi îndeplinească dorința și include bucuroasă acest nou adaos în modelele ei. Cred că ar fi devenit fierar dacă femeilor li s-ar fi permis să facă acest lucru.

Și raidurile noastre continuă, doar că acum sunt câteva schimbări în modul în care le abordăm, Ixa fiind unul dintre ele. La recomandarea lui Mâini-Albe, a devenit un membru permanent al detașamentului nostru de raid, iar eu ies din Warthu Bera călare pe forma lui de drakos, spre tulburarea mulțimilor care ne așteaptă întotdeauna și spre încântarea lui Ixa. Dacă există un lucru care să-i placă, acela este să se dea mare. Căpitanul Kelechi, din fericire, nu se supără, fără îndoială din cauza tuturor minciunilor pe care i le-a spus Mâini-Albe despre

noua rasă de făpturi pe care le creează. Mereu mă întreb cum îi va explica lipsa altor creaturi ca Ixa, dar las îngrijorarea asta pentru altă dată.

Când ies călare zilele astea, o fac cu Keita într-o parte și Britta în cealaltă. Keita și cu mine profităm de aceste ocazii ca să stăm de vorbă. El îmi povestește mai multe despre cum a fost să crească în Gar Fatu cu mama și tatăl său, despre toate aventurile de care a avut parte, cutreierând smârcurile și salinele de acasă. Eu îi povestesc despre Irfut, dar mă opresc mereu înainte să spun prea multe despre timpul petrecut în pivniță după Ritualul Purității. Văd întotdeauna cum privirea îi devine iarăși mânioasă, iar priveliștea aceasta mă fascinează. Mă liniștește.

Keita nu este la fel ca tata și ceilalți bărbați pe care i-am cunoscut odată, bărbații care m-au abandonat și m-au torturat ca să se îmbogățească. Știu că pot să mă bazez mereu pe el să lupte pentru mine, să mă apere. Nu am crezut vreodată cu adevărat că voi avea pe cineva așa, iar acum, că am, mă simt mereu de parcă plutesc, chiar și în clipele cele mai negre.

Uneori, când nu se uită nimeni, ne ținem de mână. Chiar ne îmbrățișăm unul pe altul, iar atingerea lui îmi trimite fiori prin corp. Simt că aș putea să mă topesc în ființa lui și să nu mă despart niciodată de el. Mă îndepărtez în clipa în care se apropie cineva, totuși.

În multe zile mă trezesc că îmi doresc să-i pot rămâne alături pentru totdeauna. Dar știu că eu voi înceta să mai îmbătrânesc în ritmul omenesc după ce voi atinge maturitatea fizică, așa cum se întâmplă cu toate alaki. Mai am doar vreo doi sau trei ani, dar apoi Keita va înainta în vârstă mai repede ca mine. El va îmbătrâni, în timp ce eu voi rămâne neschimbată, și trebuie să mă împac cu asta,

trebuie să înțeleg că, indiferent ce simt pentru el, nu vom fi niciodată ceea ce îmi doresc să fim.

În plus, o voi avea mereu pe Britta. Sentimentele pe care le am față de Keita mă încălzesc mereu, dar Britta e cea care îmi e întotdeauna alături, gata să mă susțină, să mă împingă de la spate când mă prostesc, să râdă cu mine când am nevoie să fiu înveselită. Am învățat multe lucruri în ultimele luni și, dacă știu ceva, atunci asta este: Britta e cea mai dragă prietenă a mea, iar înrudirea cu ea este temelia pe care stau.

Trebuie să-mi reamintesc lucrul acesta de fiecare dată când mă enervează, așa cum face acum.

Suntem adânc în junglă, ca de obicei, unul dintre locurile obișnuite în care găsim urlători-ai-morții. Ceața se adună în jurul nostru, rece și amenințătoare în căldura care ar fi trebuit să fie sufocantă, dar nu e nici urmă de ei. Cu cât ne-am apropiat mai mult de campanie, cu atât au devenit mai prudenți. Nu contează, îi găsim noi cât de curând.

Cuibul lor se află în apropiere, din nou în ruinele a ceva ce arată ca un templu, cu toate că e greu să le distingi cu toată ceața și vrejurile din jur. Mijesc ochii, încercând să văd mai bine, dar este o încercare grea.

— S-o ia nesfârșitul, mormăie Britta lângă mine. Nu văd nimic în ceața asta nenorocită, uitată de Oyomo.

Ea, Keita și cu mine facem muncă de cercetare azi, așa că dau din cap.

— Hai să ne apropiem mai mult — semnale manuale.

Keita scutură din cap.

— Prea periculos. Hai să-l folosim pe Ixa.

Ridică privirea spre Ixa, care stă cocoțat în copacul de deasupra, în formă de pasăre.

— Și ce să fac, să-i citesc gândurile ca să înțeleg ce vede? întreb eu, pe un ton plin de sarcasm.

— Păi, da, spune Britta, dându-și ochii peste cap.

— Bine, bine, oftez eu, așa fac.

Încep să mă ridic, dar Keita mă apucă de mână. Mă uit la el.

— Ce este?

— Ai grijă la ce e în jurul tău, mă avertizează.

— Așa o să fac.

Oftez. Serios, între ei doi parcă aș avea două karmoko sâcâitoare care îmi șoptesc la ureche.

— Hai să ieșim, spune el și dă din cap.

Vino după mine, Ixa, îi ordon în timp ce mă strecor în ceturi.

În jurul meu, jungla e tăcută, încordată. Maimuțele-păsări au încetat cu pălăvrăgeala lor și toți leopardanii care frecventează zona asta au dispărut de mult, formele lor feline, cu pete albastre și coarne, nu sunt de găsit nicăieri. Acesta e singurul lucru bun când vânezi urlătorii-morții: prezența lor îi sperie pe toți ceilalți prădători care ar putea să te vâneze pe tine.

În timp ce eu mă furișez spre templu, cu Keita și Britta făcând același lucru înaintea mea, rămân atentă la săltători. Am trecut pe lângă vreo doi în drum spre acest loc, dar i-am evitat cu ușurință. Le pot anticipa prezența ascultând pur și simplu, pentru a le auzi bătăile inimilor. Tot ce trebuie să fac este să-mi deschid mintea și să mă concentrez și pot să-i simt în depărtare — o furnicătură pe care aproape o pot atinge.

Ne apropiem tot mai mult de templu, iar acum simt huruitul urlătorilor-morții în piept. Sunt doi care stau în fața treptelor templului, sporovăind. Pășesc cu grijă

și mă strecor încet, atent, spre ei. Atunci remarc ceva neobișnuit.

Cuvinte.

„... o să vină Nuru?", spune o voce ciudată.

Mă opresc, nedumerită. Cine a vorbit?

Când ridic privirea, Ixa stă cocoțat pe acoperișul templului, urmărindu-mă. Știu că nu el a vorbit. Ixa poate că e în stare să-mi rostească numele, dar asta e tot ce poate spune. Mă îndoiesc că va avea vreodată conversații întregi.

Altă voce se alătură primei. *„Să sperăm că nu. Ne va distruge dacă o face."*

„Cum poate Nuru să fie atât de trădătoare? Nu-i pasă de noi?", întreabă prima. Vocea este mai ciudată decât tot ce am auzit vreodată. Este profundă și șuierătoare și, lucru și mai alarmant, nu vorbește oterană. Și totuși se pare că o înțeleg.

Cum pot s-o înțeleg?

În timp ce caut sursa glasului, privirea îmi cade pe cei doi urlători-ai-morții. Cel mai mare aproape ai zice că... dă din umeri...

„Poate că nu știe."

Celălalt urlător-al-morții scutură din cap îndurerat, în semn de răspuns, iar lumea mea se zgâlțâie din temelii. Nu, nu este posibil, mă gândesc eu, șocată. Nu poate fi. Da, am mai văzut urlători-ai-morții vorbind unii cu alții — mârâind și făcând niște semne ca un zdrăngănit profund — și, da, mereu mă înțeleg când le ordon, dar nu m-am gândit niciodată că aș putea fi în stare să-i înțeleg și eu pe ei.

Și totuși iată-i cum vorbesc. Scot sunete pe care le pot înțelege, deși nu știu cum de e posibil.

Pieptul mă strânge atât de tare acum, încât abia pot să respir.

Mă gândesc la un singur lucru: cum de nu i-am remarcat până acum când vorbeau? Cum de n-am știut?

Sunt atât de uluită de ceea ce văd, încât nu observ siluetele întunecate care se strecoară în jurul meu până ce nu strigă Keita.

— Deka, folosește-ți vocea!

Mă întorc și găsesc un urlător-al-morții arcuindu-se spre el, cu ghearele scoase.

Puterea curge prin mine, fierbinte și usturătoare.

— OPRIȚI-VĂ! ordon eu, ridicând brațele.

Aerul vibrează de energia mea.

— Nu vă mișcați până nu spun eu.

Împietresc, surprinși de puterea care curge din mine în valuri. Dar știu că deja sunt în criză de timp. Restul detașamentului de raid înaintează rapid spre templu și în curând vor ajunge aici.

Mă duc spre cei doi urlători-ai-morții, încă împietriți la jumătatea pasului. Când mă apropii de cel mai mic, cel care a vorbit mai întâi, acesta mă privește de sus, cu ochii mari în care i se citește groaza, dar și altceva, ceva ce arată aproape ca trădarea... Îmi amintește atât de bine de expresia aceea pe care nu o pot identifica niciodată de pe chipul lui Rattle, încât mi se strânge inima.

Acum, ceilalți au pătruns pe terenul templului și aud în depărtare sunetele inconfundabile ale săbiilor scoase din teci, mârâielile ușoare ale urlătorilor-morții în clipa când sunt măcelăriți. Îmi concentrez grăbită atenția pe urlătorul-morții din fața mea, ținându-l legat cu fire de energie în timp ce îmi încep întrebările.

— Tu ai vorbit? îl întreb, luptându-mă cu epuizarea care amenință să pună stăpânire pe mine.

Nu a trebuit niciodată să țin un urlător-al-morții nemișcat în timp ce vorbeam cu el.

— Deka, ce faci? Omoară-i!

Glasul lui Belcalis se ivește parcă de departe, amintindu-mi dureros că particip deseori la masacrele urlătorilor-morții, imobilizând creaturile și ucigându-le după, în timp ce sunt incapabile să se miște.

Alung gândul și mă întorc spre urlătorul-morții.

— Răspunde-mi, îi ordon, iar puterea îmi întărește cuvintele.

Acum vibrez, tot corpul îmi vibrează atât de zgomotos, încât urlătorul-morții se chinuie să rămână în picioare.

— Tu ai vorbit?

Ochii urlătorului-morții se măresc. Mă privește de sus și deschide gura.

— Eu...

Sânge negru-albăstrui îmi stropește fața.

În timp ce eu mă retrag cu o smucitură, uluită și îngrozită, Belcalis își scoate degajată sabia care iese acum din pieptul urlătorului-morții.

— Ți-am zis să-l omori, spune ea în timp ce creatura cade într-o parte, cu o bufnitură grea.

Mâinile îmi tremură atât de tare acum, încât trebuie să fac un efort ca să le opresc. Unde e Britta? Am nevoie de Britta.

— Britta? o strig eu, uitându-mă după ea.

Am nevoie de ea să mă liniștească.

Belcalis mă scutură.

— Mă asculți, Deka? Ce se întâmplă cu tine?

Nu răspund. Îmi șterg încet sângele de pe față, apoi mă ghemuiesc lângă urlătorul-morții și îl întorc. O lacrimă îi curge dintr-un ochi. *Plânge*... mă minunez eu. Plânge în timp ce moare.

Totul pare îndepărtat acum. Atât de îndepărtat...

Keita vine în fugă, cu o privire îngrijorată în timp ce ucide un urlător-al-morții din apropiere, apoi se întoarce spre mine.

— Deka? zice el.

Nu răspund. Nu pot să răspund, nu acum, când totul pare distrus.

Se întoarce spre Belcalis.

— Ce se întâmplă cu ea?

— Nu știu. Se poartă ciudat de când am ajuns.

— Deka, ești bine?

Britta s-a alăturat în sfârșit grupului și se luptă cu un urlător-al-morții din apropiere, împreună cu Beax.

— Britta... zic eu slăbită, cu inima în gât.

Nu știu ce altceva să spun.

Erau doar câțiva urlători-ai-morții în cuibul acesta și toți sunt morți și e vina mea. În clipa în care i-am simțit și i-am arătat celorlalți, viețile lor au luat sfârșit. Pentru că eu îi pot simți când se apropie, dar ei nu mă pot simți pe mine.

În tot acest timp am crezut că eu sunt eroina, salvatoarea cea dreaptă, care a venit să elibereze Otera de flagelul urlătorilor-morții. Dar în realitate eu am fost o distrugătoare, un monstru care a crezut greșit că distruge monștri.

Fug spre templu, spre treptele ce duc înăuntru. Sunt atât de obosită acum, atât de obosită. Cred că e timpul să mă așez.

— Ce se întâmplă, Deka? întreabă Britta, îngrijorată.

Dar eu nu mai pot vorbi, nu mai pot să-mi stăpânesc disperarea.

O ignor și merg mai departe, aproape într-o stare de confuzie totală, spre ruinele templului. Nu vreau să-mi vadă nimeni fața, nu vreau să-mi vadă nimeni tăbăcirea de urlător-al-morții care mi-a înconjurat fără îndoială ochii. Când ajung la prima bucată de piatră, mă așez și mă uit în jos. Spre surprinderea mea, stau pe ceva ce seamănă cu un deget de la picior. Mă uit în sus, încruntându-mă când disting restul statuii sub buruieni și ceață. Este o statuie a unei zeițe, o femeie înțeleaptă de la miazăzi, îmbrăcată în robe vaporoase. Aceeași femeie de la miazăzi pe care am văzut-o în celălalt templu, cu chipul cizelat și gânditor, în timp ce privea în jos, la pergamentul din mâini.

Mă uit în jur și disting celelalte statui, aceleași din peștera unde l-am găsit pe Ixa.

Celelalte Aurite.

Stâncile sub care își făcuseră cuib urlătorii-morții lângă Yoko îmi trec fulgerător prin minte. Erau exact ca stâncile lângă care stau acum: rămășițele altor statui.

Mă cutremur.

Fiecare cuib de urlători-ai-morții la care am fost este un templu închinat Auritelor. *Urlătorii-morții* sunt cei care le-au venerat ca zeițe, urlătorii-morții sunt cei care au lăsat în urmă flori și lumânări. Iar noi nu ne-am gândit nici măcar o clipă la ei. Nu ne-am gândit nici măcar o dată că ar avea gânduri inteligente, cu atât mai puțin că ar avea vreo religie.

Mâini-Albe mi-a spus că nu sunt pe jumătate urlător-al-morții, dar eu cred că a mințit. Cred că a creat nu

doar o ființă pe jumătate urlător-al-morții, ci una care poate să le distrugă pe toate celelalte.

A creat monstrul perfect.

28

Sunt tăcută când ne întoarcem la Warthu Bera, dar în mintea mea e gălăgie: mă gândesc întruna la descoperirile despre urlătorii-morții și temple. Îmi trec prin minte amintirile tuturor întâlnirilor mele anterioare cu ei — nu doar cu cei din exterior, ci și cu cei de aici. Mă gândesc dintr-odată la Rattle și la ceilalți, la ochii care le par atât de șterși față de cei ai urlătorilor-morții sălbatici. Cum se face că sunt atât de goi, iar cei ai tuturor celorlalți urlători-ai-morții nu sunt? Cum se face că urlătorii-morții din afara Warthu Bera sunt destul de inteligenți cât să întrețină temple și totuși cei de aici par capabili doar să mormăie și cam atât? Este un mister pe care trebuie să-l dezleg.

— Ești bine, Deka? mă întreabă Britta când ne ducem la culcare.

— Sunt bine, spun eu și dau din cap.

Mi-aș dori să-i pot povesti ce am descoperit, dar nu vreau s-o mai implic în treburile mele. E prea periculos. Toate acele lucruri pe care le-a spus Mâini-Albe în timpul ultimei noastre discuții despre rebeliune și monștri adevărați. Poate că n-oi fi eu cea mai inteligentă

persoană, dar știu că discuțiile despre rebeliune duc repede la execuții și morți finale.

Și peste toate astea, vin schimbările care mi se întâmplă: tăbăcirea pielii de pe față, faptul că îi pot înțelege pe urlătorii-morții. Una singură e îngrijorătoare, dar cele două combinate... sunt de ajuns să mă condamne.

Nu vreau ca prietenii mei să se afle nicăieri în apropiere. Nu îi condamn și pe ei odată cu mine dacă se întâmplă ceva și sunt condamnată la Mandatul de Moarte.

— Îmi fac griji pentru tine, Deka.

Cuvintele șoptite slab de Britta mă scot din gândurile mele.

Mă întorc spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Te tot schimbi... spune ea. În fiecare zi, parcă devii tot mai diferită...

Nu își termină fraza, dar nici nu e nevoie să o facă. Știu că vorbește despre ce s-a întâmplat astăzi la templu când i-am auzit pe urlătorii-morții vorbind.

— Schimbarea nu-i un lucru bun? șoptesc eu.

Un gând plin de speranță, fără doar și poate. Britta privește în sus, spre tavan.

— Nu și dacă ești alaki. Nu și dacă urmează să pleci în campanie peste câteva zile, unde împăratul și toată lumea o să stea cu ochii pe tine.

Nu trebuie să mai întreb nimic ca să înțeleg avertismentul din spatele cuvintelor ei.

— O să fie bine, Britta. N-o să atrag atenția.

— Tu spui asta, da' nu poți să te abții, Deka. Uneori, parcă te ia în stăpânire ceva, parcă îți pierzi simțul practic când îți folosești abilitățile. Parcă nu poți să gândești cum trebuie.

— De-asta te am pe tine să mă aperi.

— Dar dacă n-o să fiu acolo?

— O să fii mereu acolo, Britta. Iar eu o să fiu mereu alături de tine.

Britta oftează.

— Ai grijă, Deka. Ai grijă.

Eu dau din cap în tăcere și amândouă adormim.

E frig în caverne când intru, iar ceața îmi cuprinde șira spinării cu degete reci și umede. Ca de obicei, Rattle stă lângă barele cuștii sale, privindu-mă în timp ce înaintez pe lângă șirul de cuști în care se află ceilalți urlători-ai-morții. În ochi are expresia aceea îngrozitor de familiară, acea privire pe care abia acum încep să o înțeleg.

Trădare...

— Mă înțelegi, nu-i așa? șoptesc eu, apropiindu-mă de cușca lui.

Nu răspunde și nu scoate niciun sunet. Doar mă privește, cu expresia aceea în ochi.

— Vorbește, îl îndemn. Spune ceva, orice, Rattle.

Dar el rămâne tăcut. După tot ce s-a întâmplat, spectacolul acesta de îndărătnicie mă înfurie.

— Vorbește! îi ordon, impregnându-mi putere în voce.

Rattle tresare, face ochii mari și gura i se mișcă, dar nu iese niciun sunet. Niciun cuvânt. E ca și cum ceva i le oprește în gât, le împiedică să iasă. Mă duc mai aproape, cum n-am îndrăznit în lunile pe care le-am petrecut aici, la Warthu Bera, iar atunci simt din nou mirosul: mirosul acela dulceag și grețos care adie din spinii lui, de pe pielea lui, cel pe care nu l-am recunoscut niciodată, până acum. Flori albastre, florile albastre mărunte pe

care le consumă uneori matroanele când vor să uite de necazuri.

Și brusc înțeleg. Rattle e drogat. Toți urlătorii-morții de la Warthu Bera sunt.

De-asta par atât de săraci cu duhul, față de cei din sălbăticie. Karmoko și asistentele îi țin așa — și măcar de data asta nu e nevoie să întreb de ce. Toți cei angajați la Warthu Bera au un singur scop: să ne țină în viață suficient de mult cât să participăm la campanie. Urlătorii-morții în starea lor sălbatică sunt mult prea dificil de controlat, mai ales de către neofitele naive și neșcolite, proaspăt condamnate de Ritualul Purității, care sosesc aici.

Așa că îi droghează ca să fie docili.

Rattle este un instrument, la fel ca noi toate — un pion care să ne ajute să ne pregătim de campanie. Ideea nu e că nu vrea să vorbească cu mine, ci că nu poate.

Încuviințez din cap, îndepărtându-mă de cușca lui.

— Scuzele mele, Rattle, zic în timp ce mă îndrept spre ieșirea din cavernă. Îmi pare rău pentru ce îți facem.

— Și ce îi facem, mai exact?

Aproape scot un țipăt, uluită, când Keita iese din întuneric.

— Keita. Ce faci aici?

— Te căutam. Mă eviți în ultimul timp.

Nu e tocmai adevărat. Am evitat pe toată lumea, prea înspăimântată de descoperirile mele de la ultimul raid ca să împovărez pe altcineva cu ele.

Mi se pune un nod în stomac când Keita se apropie, cu ochii strălucind ușor în întuneric. N-am mai vorbit serios cu el de câteva zile, nu l-am mai îmbrățișat de și mai mult, cred. Tot ce vreau e să-i simt brațele în jurul meu.

Dar nu-mi pot permite asta, nu acum, când sunt într-o asemenea stare. O să-i spun totul dacă trebuie, iar apoi nu va mai fi cale de întoarcere. Va fi atras în pânza lui Mâini-Albe și cine știe pe ce drumuri mortale va ajunge.

— Ce s-a întâmplat când am fost la raid? întreabă. Ce nu-mi spui?

Ridic privirea spre el, întrebându-mă cum să răspund. În cele din urmă, oftez.

— Hai să luăm niște aer, zic eu, pornind spre intrarea în caverne.

Ajungem, ca întotdeauna, la copacul nostru nystria. Acum e întuneric afară, noaptea se lasă repede peste Warthu Bera. Ultimii rătăciți de la alergare merg înăuntru. Când ajungem la copac, Keita se așază în cuibul format de una dintre rădăcini, apoi bate cu palma locul de lângă el.

Mă așez acolo cu reticență, încordată până când mă trage mai aproape. Brațul lui e cald, liniștitor pe umărul meu. Își lipește fruntea de a mea, iar eu închid ochii, inspirând mirosul de mosc pe care îl emană. *Fă să fie bine*, implor eu în sinea mea.

— Poți să-mi spui orice, Deka, știi asta, șoptește el.

Buzele lui sunt atât de aproape, încât, dacă mă aplec puțin mai mult, le vor atinge pe ale mele. Mă retrag.

— Unele lucruri sunt prea periculoase ca să fie povestite. Și tu spui asta mereu.

Corpul i se încordează și ochii lui îi cercetează pe ai mei cu îngrijorare.

— Dacă e un pericol pentru tine, atunci vreau să știu și eu. Suntem parteneri, mai ții minte?

Încuviințez și îmi ascund capul în scobitura gâtului său.

— Dacă am auzit ceva ce n-ar trebui să fie posibil? mormăi eu. Dacă am auzit ceva ce ar răsturna cu susul în jos tot ce credeam că știm? Care poate chiar ar distruge totul?

— Vorbești despre urlătorii-morții, nu-i așa?

Keita îmi ridică bărbia astfel încât să-l privesc în ochi.

— Ce ai auzit, Deka? întreabă.

— Mai degrabă ce cred că am auzit, spun eu și întorc privirea.

— Și ce crezi că ai auzit?

— Cred că am auzit un urlător-al-morții vorbind, mă forțez să spun. Nu în oterană sau în vreo limbă omenească, dar am înțeles-o chiar și așa. La fel de ușor cum te înțeleg pe tine.

— Ce a spus? întreabă Keita, cu vocea dintr-odată răgușită.

Înghit în sec.

— Trădătoare, șoptesc. Mi-a spus Trădătoare.

Keita devine și mai încordat, dacă așa ceva este posibil.

— De ce ar spune asta?

— Nu știu.

Minciuna îmi scapă cu ușurință de pe buze.

— Nu mai știu nimic.

— Ai mai povestit cuiva despre asta?

Scutur iute din cap.

Keita se uită fix la mine, cu o privire extrem de serioasă.

— Să nu mai vorbești niciodată despre asta. Niciodată, Deka. Și să nu încerci să mai vorbești cu ei.

Când deschid gura să protestez, el oftează.

— Poți deja să le ordoni urlătorilor-morții, Deka. Să-i mai și înțelegi, să vorbească cu tine... Acesta e genul de putere care poate răsturna ordinea naturală a lucrurilor. Oamenii omoară pentru așa ceva. Oamenii mor pentru așa ceva. S-ar putea să mori pentru asta. Să nu uiți niciodată, Deka, că în primul și în primul rând ești alaki, pentru că îți garantez eu că nimeni n-o să uite.

Simt o sudoare rece pe șira spinării, iar inima îmi bate atât de repede, încât tot corpul mi se cutremură. Keita repetă același lucru pe care l-a spus Mâini-Albe, același lucru pe care l-am gândit și eu de o mie de ori până acum.

— Ai dreptate, încuviințez eu. N-o să mai vorbesc despre asta. N-o să mai vorbesc niciodată cu ei.

Întinde brațul în jurul meu și mă îmbrățișează atât de tare, încât îi simt bătăile inimii prin piele. Bătăi zgomotoase și pline de panică. La fel ca ale mele.

— Tot ce trebuie să faci e să rămâi în siguranță până se termină campania, Deka, îmi șoptește el în păr. Tot ce trebuie să faci e să rămâi în siguranță pentru mine.

— Promit, șoptesc eu, cuibărindu-mă la pieptul lui.

Rămânem așa cum suntem, cu inimile bătând la unison, până când răsună tobele care cheamă pe toată lumea la cină.

29

Slavă lui Oyomo pentru armura mea.

Doar la asta mă pot gândi în timp ce stau în poziție de drepți în curtea Warthu Bera în după-amiaza campaniei, cu soarele arzând sus pe cer. Din nou este sezonul secetos și căldura ne sufocă, pe sutele de fete care am fost alese să pornim în campanie. Toți ceilalți rămân în urmă, o forță de rezervă care să ne susțină dacă sunt necesare alte valuri de atac. Sper că nu va fi cazul, dar în fiecare zi sunt aduse mai multe alaki la Warthu Bera ca măsură de precauție. Se uită lung la noi din colțurile curții, cu capetele proaspăt rase strălucind dureros în soarele fierbinte. Mă întreb dacă sunt speriate sau uluite de ceea ce văd.

Toate fetele care pleacă astăzi strălucesc din cap până în picioare în armurile de aur. A mea are solzi care imită forma de drakos a lui Ixa și spini ascuțiți pe toată spinarea. Este surprinzător de ușoară și de răcoroasă, având în vedere că acoperă fiecare părticică din mine, mai puțin ochii. Vibrează discret ori de câte ori mă apropii de ea, la fel ca toate celelalte armuri infernale — mai ales a lui Ixa, de vreme ce și a lui a fost confecționată din sângele meu. Mâini-Albe a pus-o pe karmoko Calderis să-i facă o

armură pentru forma lui de drakos, pentru că a vrut să se asigure că tot restul armatei va vedea puterea Warthu Bera, că priceperea noastră strălucește mai presus de toate terenurile de antrenament.

Ea și celelalte karmoko stau în fața fetelor adunate, dar numai ea ne va însoți, în calitate de comandant în funcție, motiv pentru care călărește un armăsar alb masiv, cu Braima și Masaima stând de pază de o parte și de alta a ei. La fel ca noi, și ei sunt acoperiți din cap până în picioare în armuri, cu toate că a lui Mâini-Albe are nuanța albă a oaselor, pentru a se asorta cu mănușile ei. Gemenii poartă și assegai, sulițe lungi din lemn, cu vârfuri confecționate din lame ascuțite de onix. În mod evident, ar putea fi karmoko, atât de bine au ajuns să le mânuiască.

— Astăzi este ziua pentru care v-ați pregătit atât timp, declară Mâini-Albe. Pornim în marșul nostru spre deșertul N'Oyo, unde vom întâlni și vom distruge flagelul urlătorilor-morții care ne copleșește iubita noastră Otera. Acolo, voi, cinstitele apărătoare ale Oterei, vă veți săpa numele în istoria acestui imperiu! Acolo, voi, alaki de la Warthu Bera, veți deveni legende!

Discursul lui Mâini-Albe este atât de exaltant, încât fetele adunate bat din palme, din ce în ce mai entuziasmate. Nici măcar eu nu-mi pot controla bătăile dintr-odată puternice ale inimii. În sfârșit, se întâmplă. A venit în sfârșit momentul nostru.

— Poți să-ți închipui, Deka? zice Britta. În sfârșit mergem în campanie.

— Și o să ucidem toți urlătorii-morții pe care-i vedem, spune Adwapa, încântată. Douăzeci de capete de căciulă, în fiecare zi. Nu, treizeci!

Mă cuprinde vinovăția și îmi încleștez pumnii ca să nu-mi tremure. *Lacrimi curgând din ochii urlătorului-morții...* Mă cutremur la gândul acestei amintiri.

Lângă mine, Belcalis îi aruncă o privire lui Adwapa.

— Și prea mult entuziasm strică, Adwapa, o informează ea.

Adwapa pufnește pe nas, deloc impresionată. Eu îmi îndrept atenția către Mâini-Albe, care ține acum brațul ridicat, cu pumnul strâns.

— Alaki de la Warthu Bera! Cuceriți sau muriți! ordonă ea.

— Cele ce vor muri te salută! răspundem noi, ridicând pumnul și apoi bătându-ne cu el în piept.

— Oriunde vom ataca, vom cuceri sau ne vom îngropa în ruine!

— Cele ce vor muri te salută! repetăm noi, bătându-ne în piept. Cele ce vor muri te salută!

— La drum! ordonă Mâini-Albe, conducându-și calul înainte.

Facem și noi iute la fel, coborând în valuri dealul și ieșind pe porți, unde recruții se aliniază lângă noi. Și ei călăresc cai, dar comandanții jatu sunt transportați în mici corturi așezate pe spinările unor mamuți uriași cu pielea cenușie sau în trăsuri trase de orilioni, iar maimuțele masive cu blana argintie mârâie în semn de avertizare unele la altele și la caii ce se apropie.

În timp ce ne îndreptăm spre piața principală a Hemairei ca să ne întâlnim cu restul armatei, cetățenii bat din palme și aclamă.

— Oyomo să vă apere, Fulgerele Morții! strigă câțiva.

Nu pot decât să scutur din cap, minunându-mă de lipsa de consecvență a oamenilor, în timp ce călărim în continuare pe străzi.

* * *

Călătoria prin deșertul răsăritean este lungă și brutală, mult mai rea decât m-am așteptat. Sunt obișnuită să merg în raiduri pe terenuri accidentate, dar deșertul e cu totul altceva. Împăratul ne-a ordonat să stăm pe poziții la lanțul muntos N'Oyo, care mărginește hotarele îndepărtate ale deșertului, așa că, de două săptămâni deja, ne chinuim să înaintăm prin nisip, strângând din dinți când ni se strecoară prin crăpăturile armurii și ne invadează părțile delicate ale corpului. În fiecare zi, coucalii zboară încolo și încoace, transmițând informații, nu că ar exista prea multe. Știm că sunt mii de urlători-ai-morții care ne așteaptă în munți, dar cercetașii nu se pot apropia niciodată suficient cât să-i numere pe toți. Ceața e prea densă pentru a fi străpunsă.

Înainte, nu am înțeles niciodată cât de departe se întinde capitala, dar acum nu mă pot abține să nu număr zilele și orele, urmărind mișcarea soarelui peste nisipuri cu o iritare înfierbântată. Nu e doar teama, frica de a ne aventura în necunoscut. Sunt și ceilalți soldați, cei de rând.

Cu toate că acum sunt pe deplin conștienți de ceea ce suntem noi, alaki, la fel ca majoritatea oamenilor din Otera, sunt obișnuiți să vadă femeile numai în casă. Ideea unor soldați-femei nu le pică bine și ne tratează în consecință, aruncându-ne cuvinte urâte când jatu nu sunt atenți. Sunt deosebit de urâcioși cu surorile de sânge de la Warthu Bera, de vreme ce noi suntem singurele care poartă armura de aur.

Alaki de la celelalte case de antrenament poartă armuri specifice și sunt vopsite agresiv în funcție de casa din care fac parte, dar ele nu sunt ca noi. Cu toate că

sunt câteva mii, nu sunt la fel de iuți, de feroce, și nu tolerează durerea la fel de bine ca noi. Le-am tot observat pe parcursul călătoriei noastre și karmoko au avut dreptate, se pare: noi, alaki de la Warthu Bera, suntem mai puternice decât restul, iar asta se datorează antrenamentului nostru. În timp ce toate celelalte alaki au fost tratate ca niște soldați obișnuiți — au primit tămăduitori când erau rănite, odihnă când erau obosite și mâncare când erau flămânde —, noi am fost privite ca niște demoni și antrenate în consecință. Noi am fost jupuite, bătute, supuse zbieretelor urlătorilor-morții. Nedreptatea tratamentului mă ustura până în măduva oaselor, însă acum știu că m-a făcut mai dură. De-asta nu mă simt atât de jignită când soldații pedeștri bombăne din cauza mea și a surorilor mele de sânge și se iau de noi. Eu știu că putem să-i învingem în luptă.

Încerc să-mi reamintesc acest lucru de fiecare dată când călăresc pe Ixa. Soldații de rând sunt și mai urâcioși când îl observă, cu solzii lui reptilieni sclipind albaștri în soarele arzător al deșertului. Da, mamuții sunt de zece ori mai mari și orilionii poate sunt mai impresionanți în armurile lor, dar numai Ixa poate face caii să se ferească și zaurienii să-și ia picioarele la spinare când trece pe lângă ei.

Chiar și acum, în timp ce ne apropiem de punctul de la jumătatea drumului, o oază ascunsă adânc în deșert, animalele tot țâșnesc când îl văd. Le ignor nechezatul și țăcănitul panicat în timp ce mă grăbesc spre lacul din mijlocul oazei. Lui Ixa îi este atât de sete, încât deja îi atârnă limba afară din gură.

— Gata, gata, îi șoptesc eu când ajungem la marginea apei. Ai ajuns.

De...ka, șoptește Ixa, scufundându-se în apă. A fost însetat rău în ultimele zile.

Îmi scot burduful, gata să îngenunchez ca să îl umplu, când peste mine cade o umbră.

— Pentru numele lui Oyomo, ce faci, alaki? întreabă o voce neplăcută și disprețuitoare.

Îmi stă inima. Baxo, un soldat pedestru zdravăn din regiunile de la miazănoapte, se apropie de mine, cu o încruntătură pe fața roasă de vreme. La fel ca mulți alți soldați pedeștri, Baxo și-a asumat sarcina de a le hărțui pe surorile de sânge de la Warthu Bera. Îl ignor și îmi umplu burduful în continuare. Nu are sens să intri într-o confruntare cu cineva care se presupune că e de aceeași parte a baricadei ca tine.

Când nu răspund, se apropie bătând din picioare.

— Ești proastă sau nu mă auzi? Pentru numele lui Oyomo, ce faci, alaki?

Oftez, ridicându-mă și sigilându-mi burduful.

— Iau niște apă, răspund.

— Iei niște apă? mârâie el. Deci ai impresia că poți să te bagi în fața rândului doar fiindcă ai bestia aia uriașă.

Acum îi văd pe ceilalți soldați adunați în spatele lui Baxo. Cu siguranță nu sunt ordonați în niciun rând, dar sunt acolo, iar pentru Baxo asta e suficient.

— Scuzele mele, răspund.

Încerc să expir ca să mă eliberez de furia tot mai intensă. Bărbații aceștia sunt doar niște oameni. Nu sunt jatu, nu sunt antrenați. I-aș putea omorî cu mai puțin efort decât mi-ar trebui ca să zdrobesc o muscă.

— De ce? Ai luat deja toată apa de care ai nevoie.

Baxo arată spre burduful meu.

— Nu mai e nevoie să te întorci la rând. Ce trebuie să faci este să te urci la loc pe bestia aia mare a ta și să te duci unde sunt restul din soiul tău.

Arată spre partea îndepărtată a lacului, unde s-au adunat celelalte alaki. Sau, mai degrabă, unde au fost împinse. Soldații pedeștri s-au îngrămădit cu toții în jurul lacului și au avut grijă să le împingă pe toate alaki în partea cea mai plină de noroi.

— Ce mai aștepți? se răstește Baxo. Du-te.

Arată din nou cu degetul, dar se aude un mârâit grav. Ixa a ieșit din apă și înaintează încet, cu dinții la vedere. Fiecare strălucește, ascuțit ca un cuțit de măcelar.

Baxo face repede un pas în spate, iar chipul îi devine alb precum creta.

Bravo, Ixa. Îl laud în tăcere când se oprește lângă mine, mârâind tot mai tare.

Pe fruntea lui Baxo curge acum sudoarea fricii. Chiar și așa, folosește momentul ca să-i incite pe ceilalți soldați.

— Vedeți? spune el. Vedeți ce o pune să facă pe creatura aia?

Își întoarce atenția asupra mea.

— Afurisitele de voi credeți că sunteți mai presus ca noi, cum tot șușotiți între voi și vă uitați urât încoace. Nu sunteți altceva decât o gașcă de plozi de demoni și sper că Oyomo îi va face pe urlătorii-morții să vă stârpească soiul cu mult înainte să ne întoarcem din deșert.

Acum țin pumnii strânși atât de tare, încât pielea mea pare gata să crape. *Nu poți să-ți masacrezi camarazii, nu poți să-ți masacrezi camarazii...* În jurul meu, ceilalți bărbați dau din cap aprobator, apoi încep să vorbească.

— Demoni, strigă un bărbat.

— Abominații, adaugă altul.

— Târfe!

Iar la asta, nu mai pot tăcea.

— Târfe? zic eu batjocoritor, uitându-mă la Baxo și prietenii lui. Nici pe departe. Suntem soldați, la fel ca voi. Multe dintre noi o să moară pe câmpul de luptă, la fel ca voi.

— Așa și trebuie, își bate joc Baxo. Locul femeilor nu e aici — mai ales nu al celor din soiul vostru — și cu cât mor mai multe dintre voi, cu atât mai repede o să aflați lucrul ăsta.

Îmi scot atika din teacă, apropiindu-mă, cu Ixa mârâind alături. Zâmbesc răutăcios când fața lui Baxo se face și mai palidă.

— Vezi, asta e amuzant, spun eu. Pentru cele din soiul nostru, moartea e ceva obișnuit, și de-asta o primim cu brațele deschise, o considerăm un prieten vechi.

Îmi îndrept atika spre el.

— Tu primești moartea, Bax...

O mână caldă, plină de bătături îmi cuprinde umărul.

— Deka.

Mă întorc și-l găsesc pe Keita în spatele meu, cu Li, Kweku și Acalan alături. Cu toții au venit din partea lor de lac. El îmi zâmbește.

— Ai încredere în mine? întreabă.

Eu îmi dau ochii peste cap, apoi mă retrag într-o parte când se apropie de Baxo, care face un pas în spate, alarmat.

— Lord Keita, șoptește bărbatul mai în vârstă.

— Aveți un avantaj față de mine, spune Keita. Eu nu vă cunosc numele. Știu însă că ar trebui să fiți recunoscători pentru că alaki sunt aici. Mai ales Deka. Ea este una

dintre cele mai eficiente ucigașe de urlători-ai-morții care există, apreciată de însuși împăratul, și de-asta a primit propriul animal, primul din soiul său — crescut personal de Stăpâna peste Equus.

Se bate gânditor cu un deget peste buze.

— Spuneți cumva că împăratul greșește?

— Stai, nu cred că spune asta deloc, cugetă Kweku, intervenind în discuție. Cred că spune că atât împăratul, cât și preoții greșesc, fiindcă ei sunt cei care au decretat că alaki vor veni cu noi.

— Și Stăpâna peste Equus, adaugă Li. Îi insultă eforturile asidue. Dumneaei l-a creat personal pe Ixa, să știți...

Acum Baxo are ochii cât cepele și se întoarce de la unul la altul.

— Nu, nu, greșiți. Nu spuneam nimic din toate astea.

— Ciudat, se încruntă Keita. Aș fi jurat că da. Voi toți adică. De fapt, aș fi jurat că de-asta v-ați adunat cu toții aici și ați avut grijă ca alaki să se adune acolo.

Arată spre partea înnoroiată a lacului.

— Nu, nu, nu-i deloc așa! scutură iute din cap Baxo. Noi tocmai plecam, nu-i așa?

Ceilalți bărbați dau din cap aprobator.

— Haide, atunci, îi îndeamnă Baxo.

Se îndepărtează cu toții în grabă.

După ce se fac nevăzuți, Keita îmi zâmbește.

— Știu că te descurcai și singură, dar tu mă salvezi mereu, Deka. M-am gândit să-ți întorc și eu favoarea măcar o dată, cu toate că deja făcuseși singură cea mai mare parte din treabă.

— Deci tu ești eroul, îl tachinez, amuzată fără voie.

— Nu, tu ești eroul, mă corectează el. Dar, din când în când, șopârla cu coarne își arată firea.

Când eu zâmbesc larg la această reamintire a primei noastre conversații cu adevărat prietenoase, el îmi face semn din cap.

— Haide, noi, restul, adunăm apă acolo.

Arată spre porțiunea sclipitoare a lacului, unde se adună acum alaki, cu urunii lor alături. Sunt parteneri, la urma urmei. Iar Keita și cu mine... Păi, Keita și cu mine suntem cu totul altceva. Aproape ai zice că suntem... iubiți.

30

— Deșertul ăsta urâcios, mârâie Britta, mijind ochii să se ferească de soare.

Este o dimineață luminoasă în deșert și mergem călare spre micul lanț de dealuri din depărtare, poarta munților N'Oyo. De acolo, cuibul primordial se află la o săptămână și jumătate distanță. Lângă mine, Keita stă așezat rigid pe calul său, cu maxilarul încleștat. Munții N'Oyo mărginesc Gar Fatu, orașul său natal. De fapt, reședința lui de vară — aceeași casă în care i-a fost masacrată familia — se află la poalele dealurilor din oraș, motiv pentru care devine tot mai încordat cu fiecare pas. Mi-aș dori să-l pot îmbrățișa, ca să-l fac să se simtă mai bine, dar nu se poate asta aici, unde ne-ar vedea toată lumea. În schimb, o urmăresc pe Britta cum se plânge de vreme.

— Dacă nu-i soarele, e nisipul care zboară peste tot și-mi intră în părțile delicate.

Zâmbesc ușor.

— Părțile tale delicate, zici... Cum oare o să supraviețuiești? o tachinez.

— Păi, n-o să mai supraviețuiesc mult dacă îmi intră mai adânc, bombăne Britta.

— Oh, încetează, pufnește Adwapa, nu ești singura fată care are părți delicate.

— Și tu știi asta din proprie experiență, nu? râde Britta, ridicând din sprâncene.

Toate știm că Adwapa doarme întotdeauna în patul lui Mehrut. La început, m-a șocat faptul că două femei ar avea asemenea înclinații, dar afecțiunea e afecțiune. Dacă am învățat un lucru în ultimele luni, acela e că trebuie să prețuiești afecțiunea oriunde o poți găsi. Sunt doar recunoscătoare că s-au găsit una pe alta la Warthu Bera, mai degrabă decât într-un loc precum Irfut, unde ar fi fost bătute, apoi forțate să devină slujnice la templu drept pedeapsă pentru deviațiile lor.

— Voi trei sunteți scârboase, pufnește Acalan, scuturând din cap, cu toate că are o sclipire în ochi.

Și el a devenit mult mai puțin rigid de când a intrat la Warthu Bera. Apropierea constantă de moarte are asemenea efecte.

— Nu-i problema noastră că nu știi despre părțile delicate, spune Asha, rânjind la el.

— Asta fiindcă sunt un om cu frică de Oyomo, pufnește Acalan.

— Vrei să spui: un virgin cu frică de Oyomo.

Belcalis râde, înghiontindu-l cu cotul. El roșește.

— Mă păstrez pentru căsătorie, mormăie el.

— Ai auzit, Keita?

E rândul lui Li să se alăture conversației și se întoarce râzând către Keita.

— Acalan al nostru e virgin, spune el, ridicând din sprâncene.

Keita ridică din umeri, întorcând privirea.

— Nu-i nimic rău în a fi virgin, răspunde. Nici eu n-am fost niciodată cu cineva.

Conversația se oprește și cu toții se întorc spre Keita, șocați, în afară de Britta și de mine. De vreme ce amândouă venim din sate mici, avem tendința de a presupune că persoanele necăsătorite sunt virgine. Abia după câteva săptămâni la Warthu Bera mi-am dat seama că orășenii precum Kweku sau cele din tribul Nibari, ca Adwapa și Asha, nu au atitudini la fel de stricte față de chestiunile intime.

— Niciodată-niciodată? exclamă Asha, părând că nu-i vine a crede.

Keita ridică din umeri, scuturând din cap.

— Dar un sărut? întreabă Kweku, uluit. Sigur te-ai sărutat.

Keita ridică iar din umeri.

— De ce nu? întreabă Belcalis, gânditoare.

— N-am avut niciodată pe cineva pe care să vreau să sărut — înainte adică.

Întoarce privirea și pare încurcat.

Belcalis zâmbește cu subînțeles.

— Și acum...?

Se uită de la Keita la mine, iar eu simt cum fața mi se încinge până la rădăcinile părului.

Keita se foiește, stânjenit.

— Acum nu e treaba voastră, mormăie el. Și, sincer, sunt dezamăgit de voi trei.

— Cum adică, ești dezamăgit de noi? pufnește Adwapa. Tu nici măcar n-ai pipăit vreodată o fată. Eu, da, de mai multe ori. E minunat. Mai ales acum, că pot să o fac în intimitatea dormitorului nostru comun.

Face un gest de strângere cu degetele, iar noi ne dăm cu toții ochii peste cap.

— Continuă, gesticulează ea. Te rog, explică-mi cum suntem noi cele care dezamăgesc.

— Pentru că sunteți alaki, oftează Keita. Voi, dintre toți oamenii, știți cum e să nu fii așa cum se așteaptă lumea să fii. Doar fiindcă sunt bărbat...

— Băiat! tușește Asha în barbă.

Keita își dă ochii peste cap.

— Doar fiindcă sunt băiat, nu înseamnă că vreau să fugăresc toate fetele din jur. Poate că vreau ca prima dată să însemne ceva. Poate că vreau să fiu căsătorit, să fiu legat de cineva, înainte să mă culc cu cineva. Mă gândeam că voi ați înțelege așa ceva.

Tăcem din nou.

Keita are dreptate, desigur. Virginitate, nevirginitate, alegerea ar trebui să fie una personală. Eu nici măcar nu m-aș fi gândit la așa ceva înainte, având în vedere că am crescut în Irfut, dar timpul petrecut la Warthu Bera m-a schimbat. Înțelepciunile Veșnice nu mai au atâta influență asupra mea ca altădată.

— Și eu sunt virgină, șoptesc. Nu-i nimic rău în asta.

— Și eu, ridică mâna Britta.

— Și eu, adaugă Lamin, uruniul lui Asha, roșind.

Este un băiat foarte timid, în ciuda constituției masive, și vorbește foarte rar.

— De fapt — își drege glasul Li — și eu. Dar eu m-am mai sărutat... și altele.

— Ipocritule! exclamă Acalan. Și cât ai râs de mine.

Li ridică din umeri.

— Ești o țintă ușoară.

Cu toții ne întoarcem spre Kweku, dar și el ridică din umeri.

— Păi, nu vă uitați la mine, eu am crescut la oraș.

Acum e rândul lui Asha, Adwapa și Belcalis.

Adwapa e prima care răspunde și o face pufnind pe nas.

— Cu toții știm că vaporul ăla s-a dus pentru mine. Bucuros, chiar. De nenumărate ori dincolo de orizont, cum ar veni — sunt ca un vapor care trage în fiecare port.

— La fel și aici, spune Asha ridicând din umeri.

Când toată lumea se întoarce spre Belcalis, îmi dreg glasul zgomotos.

— Cum am ajuns, de fapt, la subiectul ăsta? întreb, încercând să le distrag atenția. Ar trebui să facem planuri — planuri de supraviețuire, planuri de intervenție... Urlătorii-morții sunt la nici zece zile distanță.

Spre ușurarea mea, Acalan mușcă momeala.

— Cel mai mare număr de urlători-ai-morții din istorie și toți ne așteaptă în munții N'Oyo, spune el cutremurându-se.

Îi arunc o privire lui Belcalis, încercând să văd cum se simte. Îmi surprinde privirea și dă din cap, plină de recunoștință.

— Mulțumiri, Deka, șoptește.

Mă întorc la conversație și o văd pe Britta cum se uită la ceilalți din grup.

— Mai e cineva înfricoșat? întreabă. Adică eu m-oi obișnuit cu raidurile, dar acuma e altfel. Numai gândul ăsta îmi face stomacul să se strângă.

— Tu și cu stomacul tău delicat, râde Adwapa. Și nu, eu nu sunt înfricoșată. Când o să-i întâlnesc pe

urlătorii-morții, o să-i forțez pe fiecare dintre nenorociții ăia să guste nesfârșitul.

— Tu și cu ce armată? pufnește Britta. Tu mereu abia îți faci norma, pierde-vară.

Și, cât ai zice peșteră, conversația se încinge și toată lumea discută entuziasmată despre cum o să le facă de petrecanie urlătorilor-morții când o să ne întâlnim cu ei. Mintea îmi hoinărește, cuprinsă de aceleași îngrijorări. Nu știu ce voi face când mă voi confrunta din nou cu urlătorii-morții. După ce am văzut, după ce știu, nu pot să-i mai privesc ca pe niște monștri fără minte. Dar tot nu sunt sigură ce să mai înțeleg. Încerc să-mi alung îngrijorările, iar atunci remarc ceva: fiori urcându-mi pe șira spinării, apoi cuprinzându-mă într-un val enorm.

Bătăi de inimă.

O mulțime.

Aud foșnetul înainte să văd umbra care se năpustește asupra noastră. Apoi un bolovan uriaș ne izbește rândurile.

Momentele de după impact se scurg încet, un balet macabru, dar grațios. Sânge roșu-aprins și auriu se împrăștie în nisip, membre retezate stau risipite. Câteva se mișcă, încercând să se întoarcă șerpuind unele la altele.

Părți din corpuri de alaki care luptă cu somnul aurit.

— ... eka!

Sunetul cornilor de luptă vine parcă din depărtare, la fel și bătăile frenetice de tobe. Comandanții își cheamă trupele, încercând să le facă să se regrupeze. E în zadar, cu toți bolovanii care pică din cer, cu formele lor întunecate de nisipul și praful care se învolburează în aer.

— ... işcă, Deka!

Sunt copleșită de bătăile inimii mele, de frica mea, de furnicături. Îmi cuprind pielea, un val uriaș pe care numai eu îl pot simți. Urlători-ai-morții, o armată întreagă. O masă mișcătoare, fără formă, aflată în depărtare. *Sunt atât de mulți...* mă gândesc, uluită. Știam că sunt mulți, dar asta... Asta întrece toate așteptările.

— Mișcă, Deka!

Mâna lui Keita îmi apucă umărul. Stă în spatele meu, cu Britta lângă el.

— Urlătorii-morții aruncă în noi cu bolovani!

Alt bolovan se înfige în avangardă, trimițând soldații în aer.

— Fulgerele Morții, la mine! tună o voce — căpitanul Kelechi, care călărește în fața armatei.

Acum vizibilitatea e atât de slabă, încât abia văd la doi pași în fața mea. Ceața se împletește cu nisipul, făcând aproape imposibil să zăresc ceva.

— Fulgerele Morții, la mine! repetă căpitanul, fluturând un steag.

Acesta străpunge ceața, o sclipire de un roșu-șters, abia vizibilă.

— La mine!

— Grăbește-te, Deka! ordonă Britta, îndemnându-și calul să înainteze. Haide!

Mă scutur, încercând să-mi revin.

— Da! zic eu, îndemnându-l pe Ixa să se ducă după ea și Keita.

Împreună, gonim spre căpitanul Kelechi, care s-a mutat acum imediat în spatele trupelor de avangardă care îl păzesc pe împărat. Când sosim, împăratul Gezo, Mâini-Albe și doi generali sunt alături de el, la fel și gemenii equus.

— Maiestate.

Ne înclinăm cu toții.

— N-avem timp pentru așa ceva, suntem pe câmpul de luptă, zice împăratul, apoi se întoarce spre Mâini-Albe. Care e situația?

— Aruncă în noi de pe dealurile de acolo și de acolo, arată ea.

— Ditamai pietrele, adaugă Braima, iar geamănul lui dă din cap aprobator.

Împăratul se întoarce spre mine.

— Poți să le ordoni?

Eu scutur din cap.

— Nu de la distanța asta, Maiestate. Ar trebui să merg călare până acolo și...

Un potop de sulițe țâșnește din ceață. Soldații abia au timp să-și ridice scuturile înainte să lovească avangarda.

— Apărați-l pe împărat!

Strigătul se înalță, iar un contingent de jatu se îndepărtează de avangardă și ne acoperă iute cu o perdea de scuturi.

Apucă să o facă exact la timp. Altă ploaie de sulițe ne lovește, ajungând și mai departe decât primele.

— Pe răsuflarea lui Oyomo! exclamă unul dintre generali, tulburat când o suliță ricoșează din scuturi. Azvârle cu sulițe, ale naibii de sulițe.

— Trebuie s-o ducem pe Deka la ei, spune căpitanul Kelechi.

— Am eu soluția pentru problema asta, se oferă Mâini-Albe.

Îmi dă un cilindru din oțel care aproape că seamănă cu un corn de toros — o creatură solzoasă, ca un bou, care trăiește pe malurile râurilor lent curgătoare.

— Strigă în ăsta și o să-ți amplifice vocea.

— Da, karmoko, încuviințez eu.

— Dar trebuie să fii mai aproape, zice Mâini-Albe. Mult mai aproape.

Ochii ei privesc dincolo de scuturi, în depărtare, de unde vin și mai multe sulițe.

Pieptul mi se strânge de teamă. Cu siguranță armura infernală nu poate rezista la asta. Iar dacă o săgeată îmi lovește vreun organ vital, o să declanșeze o aproape-moarte, cufundându-mă cu forța în somnul aurit pentru tot restul bătăliei.

— Deci trebuie să meargă călare până acolo, spune Keita, dând din cap. O apăr eu.

— Nu, tu stai aici, spune Mâini-Albe, scuturând din cap. Deka, Britta și Belcalis vor merge. Gazal va comanda unitatea.

Gazal, care stă lângă Mâini-Albe, ne face semn cu capul.

— Sarcina voastră e să aveți grijă ca Deka să fie în siguranță, zice Mâini-Albe. Belcalis, tu ne dai semnalul când e gata.

Belcalis aprobă din cap.

— Dar eu sunt uruniul ei, protestează Keita. Unde merge ea, merg și eu.

Mâini-Albe se întoarce spre el.

— Deka, Belcalis și Britta sunt alaki, spune ea, și le-am antrenat personal. E mult mai puțin probabil ca ele să moară acolo decât tine.

— Dar...

— Ești lord peste Gar Fatu, îl întrerupe împăratul Gezo. Ultimul din neamul tău. Nu te voi trimite într-o misiune atât de periculoasă.

Keita se înclină.

— Da, Maiestate.

Și asta e tot. Îmi vâr în bagaj cornul de toros din metal pe care mi l-a dat Mâini-Albe, apoi îi fac un semn din cap lui Keita, încercând să-mi exprim toate sentimentele într-o singură privire. Speranță, frică... afecțiune. Îmi face și el semn cu capul, iar ochii lui reflectă aceleași lucruri. Las această imagine să mă încurajeze în timp ce Mâini-Albe arată cu capul spre deal.

— Cuceriți urlătorii-morții sau îngropați-vă acolo, ordonă ea.

Belcalis, Britta și cu mine facem o plecăciune.

— Cele ce vor muri te salută.

Este neobișnuit de frig și liniște când pornim călare prin ceață. Din când în când, tot mai zboară bolovani peste noi, dar ploaia de sulițe, din fericire, a încetat. Britta, Belcalis, Gazal și cu mine ne concentrăm pe dealurile care se înalță în depărtare. Urlătorii-morții s-au adunat acolo și le vedem vag formele cum se mișcă prin întunericul sinistru.

— Căscați bine ochii, ordonă Gazal în timp ce înaintăm călare. Trebuie s-o ducem pe Deka suficient de aproape cât să le ordone, apoi putem să chemăm și restul armatei.

— Da, soră de sânge, răspundem Britta, Belcalis și cu mine într-un singur glas.

În timp ce călărim, Britta se întoarce spre mine.

— Nu-ți face griji, Deka, spune ea. Sunt aici. Dacă o să cazi, te apăr eu.

— La fel și tu, răspund eu, însă Britta doar dă din cap.

Amândouă știm că viața mea este cea mai prețioasă acum. Eu sunt cea care trebuie să ajungă la urlătorii-morții

pentru binele armatei. Este un gând deconcertant. Nu-mi pot închipui o viață fără Britta, nu-mi pot închipui ce aș face dacă ar trebui să-și dea viața pentru mine.

Mergem mai departe prin cețuri, unde dealurile se întrevăd mai aproape, la fel și altceva, o masă mișcătoare și fără formă, însoțită de un șuierat grav.

Calul lui Belcalis șovăie.

— Aia e...

— SUS SCUTURILE! tună Gazal în timp ce sulițele explodează din ceață.

Îmi ridic scutul cu o smucitură. *Jos, Ixa!* ordon.

Se ghemuiește în nisip exact când lovesc sulițele, una dintre ele înfigându-se în calul lui Belcalis, răsturnându-l și omorându-l instantaneu.

— Belcalis! strig eu, îngrozită.

— Sunt bine! răspunde vocea ei înăbușită. A căzut calul peste mine!

— Stai acolo, vin după tine! strig eu.

Dar în timp ce merg spre ea, o baltă de albastru-închis îmi atrage atenția. Mă întorc spre ea și pământul se înclină într-o parte. E Britta, străpunsă de o suliță. Lumea întreagă mi se îngustează până la sângele albastru-închis care i se scurge din burtă, pătând nisipul cu acea nuanță îngrozitoare. Parcă m-aș mișca printr-un nămol gros, parcă mi-ar pătrunde în nas și mi-ar opri răsuflarea. Nici măcar nu-mi simt picioarele când cobor clătinându-mă de pe Ixa.

Deka? întreabă Ixa, venind după mine. Vrea să știe dacă sunt bine, dar eu nu pot să răspund, nu pot nici măcar să gândesc.

Nu o văd decât pe Britta care zace acolo, cu sângele acela albastru înfiorător curgându-i din burtă. Când mă

apropii, se uită la mine, cu fața palidă de sudoare, și se chinuie să zâmbească plină de curaj.

— Se pare... că tot de la burtă mi s-o tras, șuieră ea.

Abia mai pot sta în picioare acum.

— Britta... șoptesc. Nu vorbi. Nu-i nevoie...

Dintr-odată nu mai pot respira, cureaua coifului mă sufocă. Îl arunc într-o parte, gâfâind.

— Deka!

Vocea lui Gazal pare atât de îndepărtată.

— Ce faci? Avem o datorie de îndeplinit!

Când nu răspund, mă apucă de umeri și mă forțează să o privesc.

— Deka!

— Nu pot s-o las! strig eu, cu ochii scăldați în lacrimi. Nu pot s-o las pe Britta.

În ochii lui Gazal sclipește o clipă ceva ce aproape aduce a milă, dar o înăbușă imediat.

— S-a întâmplat în timp ce își făcea datoria. Ar trebui să fie o onoare pentru ea să moară pentru Otera.

Să moară. Cuvintele explodează prin mine cu forța a o mie de sori. Britta moare. Moare aici, unde șorecarii o să se înfrupte din ea, iar armata o să-i calce în picioare rămășițele. Moare aici, unde nicio ființă iubită n-o va putea găsi, n-o va putea plânge.

Nu pot să las să se întâmple așa ceva. Nu pot s-o las pe Britta să moară. Nu iubesc pe nimeni mai mult decât pe ea, nu mă iubește nimeni atât de profund cum mă iubește ea. Mă smulg de lângă Gazal și mă întorc la ea.

— Trebuie să trăiești, exclam eu, în timp ce puterea curge prin mine.

E ca un val care îmi spală corpul, îmi vibrează din piele.

— Deka... spune Britta slab, cu ochii mari. Fața ta.

Întinde mâinile spre fața mea acum descoperită, dar i le prind într-ale mele, îi scot intenționat coiful, ca să nu-mi poată ignora vocea.

Nu știu dacă o să funcționeze sau nu, dar îmi alung îndoielile, forțându-mă să cred. Forțându-mă să pun și ultimul strop de putere în asta. Britta trebuie să supraviețuiască. Fără ea, eu nu sunt nimic. Când vorbesc, vocea mea nici măcar nu mai sună omenește. Toată durerea și furia mea s-au combinat în ceea ce pare a fi o mie de voci răsunătoare.

— Nu o să mori, Britta, ordon eu, forțându-mi voința să pătrundă în ea, înfășurându-mi energia în jurul ei ca pe o pânză vie.

Se stinge, lumina din ea scade, așa că folosesc și mai multă energie, aruncând-o din mine în ea.

— O să aștepți un tămăduitor și o să supraviețuiești. Nu o să mori!

Ochii Brittei se fac sticloși.

— Nu... o să mor... repetă, închizându-i.

Mă uit în jos la rana din burta ei, și încordarea din mine se relaxează. Sângerarea i-a încetinit, exact așa cum am vrut.

— Ce-i asta, Deka?

Vocea lui Gazal pare aproape înfricoșată în spatele meu. Mă întorc și face un pas înapoi, cu gura căscată.

— Deka, fața ta...! exclamă.

— Păzește-o, îi ordon eu, întărindu-mi vorbele cu un fir de energie. Ai grijă să o vadă un tămăduitor.

Gazal dă din cap, iar ochii îi sticlesc. Spre deosebire de celelalte, ea nu a purtat niciodată cercul din aur pe care i l-am făcut cadou.

— Da, spune ea monoton, o s-o păzesc.

Aștept până ce se așază lângă Britta, cu scutul ridicat împotriva săgeților. Belcalis s-a eliberat în sfârșit de sub cal. Rămâne cu gura căscată în clipa în care mă întorc spre ea și se retrage speriată.

— Deka, fața ta...

Apoi o vede pe Britta.

— Britta! exclamă, alergând spre ea. Britta, nu!

Acum îi curg lacrimi pe obraji.

— O să supraviețuiască, îi spun, forțându-mă să cred în cuvintele mele. Trebuie. Trebuie... i-am ordonat.

Ceva din cuvintele mele trebuie să o fi convins, fiindcă încuviințează încet, ștergându-și lacrimile.

Mă duc la Ixa, apoi îi arăt lui Belcalis calul lui Gazal.

— Vino, spun, iar puterea încă țâșnește din mine. Hai să terminăm ce avem de făcut.

Încuviințează, urcă pe calul lui Gazal și îmi face semn cu capul, sumbru, cu fața încă palidă.

— Omoară-i pe toți, Deka, șoptește ea. Omoară-i până la unul pe nenorociții ăia.

— Asta am de gând să fac, răspund.

31

Ceața se îndesește pe măsură ce înaintăm, iar sulițele zboară mai iute. Ixa s-a obișnuit cu sunetul lor de-acum și se vâră în nisip în clipa în care le aude șuieratul caracteristic, lăsându-ne timp, lui Belcalis și mie, să ne ridicăm scuturile înainte să ne poată lovi.

— Acolo.

Belcalis arată spre dealuri după ce altă furtună de suliță se sfârșește.

— Sunt toți acolo.

— HAI! îl îndemn pe Ixa. Aproape am ajuns.

Când țâșnim prin ceață, văd spre ce arată Belcalis: șiruri-șiruri de urlători-ai-morții, aliniați la marginea dealurilor, cu catapulte printre ei.

Belcalis se oprește, șocată.

— Catapulte, exclamă ea. De unde au făcut rost de catapulte?

Se pare că utilizarea mașinăriilor de război de către urlătorii-morții devine mai avansată de fiecare dată când îi vedem. Mai întâi au fost praștii și cohleani, iar acum asta. Nu zăbovesc prea mult asupra gândului. Deja ridic mâinile, iar corpul mi se cutremură de forța energiei care

se rostogolește din el. Dacă mi-aș putea vedea reflexia în timp ce folosesc starea de luptă, sunt convinsă că acum aș străluci ca o stea. Până și nisipul de sub tălpile mele fâșâie și se cutremură. Când observă asta, urlătorii-morții huruie și țăcăne unii către alții, iar panica se împrăștie ca un val printre ei. Cobor mâinile plesnindu-le, trimițând valuri de putere prin corpurile lor.

— JOS ARMELE, le ordon eu. ÎNGENUNCHEAȚI!

Mă ascultă încet, fiecare lăsându-se în genunchi în timp ce ochii li se încețoșează la ordinul meu.

— Fă semn armatei, îi spun lui Belcalis.

Ea dă din cap, apoi aprinde pocnitoarea pe care a adus-o pentru această ocazie. Explodează într-un spectacol colorat de nuanțe de roșu și, în câteva clipe, tobe îndepărtate răspund la semnalul ei. Armata s-a pus în mișcare.

După ce termină, Belcalis se uită la urlătorii-morții îngenunchеați și se încruntă.

— Unde sunt restul? Credeam că sunt cu miile. Ăștia arată de parcă ar fi doar din câteva cuiburi.

— Mai sunt și alții, spun eu.

Îi simt acolo, alte mii de inimi care bat undeva dincolo de munți, așteptându-ne. Nu sunt problema mea — încă. Aceștia sunt. Ei sunt cei care au rănit-o pe Britta, care poate i-au adus moartea deja, cine știe. Încerc să îmi alung acest gând înfiorător când mă apropii de ei, remarcând teroarea care se înalță din pielea lor, o culoare gri scânteietoare pe care numai eu o pot vedea, folosind starea de luptă.

Ochii mei îl găsesc iute pe urlătorul-morții din mijloc, cel cu toți acei spini. Căpetenia. Când pornesc spre el, nisipul mi se cutremură sub picioare, o vibrație mult

mai adâncă decât cea pe care o poate provoca energia mea. Armata se apropie și o face fix la timp. Membrele mi se moleșesc de la forța de a emite atâta energie. Prăbușirea mea va veni curând. Dar, înainte să se întâmple, am să mă răzbun, de dragul Brittei.

— Deka, spune Belcalis, întorcându-se în direcția huruitului. Pune-ți coiful. Armata se apropie. Nu trebuie să-ți vadă fața.

Fac așa cum mă avertizează și mă duc spre conducătorul urlătorilor-morții.

— Ridică-ți capul, ordon eu.

Cuvintele mele îi bubuie prin corp, strângându-i inima. Se supune pe loc. După aceea adaug alt ordin.

— Vorbește, dar rămâi în genunchi.

Expresia conducătorului urlătorilor-morții când mă privește este un amestec surprinzător de furie și scârbă. Când i se aude glasul, sună hodorogit, dar distinct.

— Nuru... zice el răgușit.

Mă încrunt. Iar cuvântul acesta. Titlul acesta. Ce înseamnă?

— Ne-ai trădat...

Cuvintele neașteptate îmi alungă zăpăceala. Clipesc la urlătorul-morții, șocată.

— V-am trădat? întreb.

Urlătorul-morții șuieră.

— Ne-ai... trădat... pentru... oameni... Nuru... Nu... te vom ierta niciodată... nu vom ierta... Niciodată.

Mă izbește epuizarea.

Apoi totul se face negru.

Când mă trezesc, e întuneric și zac într-un cort luxos de culoare roșie.

— Eroina zilei, mă aclamă o voce. Te-ai trezit.

Spre uluirea mea, împăratul Gezo stă lângă mine, iar Keita, Asha, Adwapa, Gazal și Belcalis îi stau alături în genunchi. Astăzi are fața acoperită cu o mască: un soare binevoitor, care strălucește asupra supușilor săi.

Mă străduiesc să mă ridic, dar împăratul scutură din cap.

— Nu-i nevoie să te ridici. Deja ai slujit bine Otera astăzi. Poți folosi acest cort cât de mult ai nevoie.

Privesc materialele luxoase, accentele aurii. Este unul dintre corturile sale private.

— Vă mulțumesc, Maiestate, șoptesc eu, confuză. Vă mulțumesc.

Apoi îmi amintesc...

— Britta! exclam eu, îngrozită.

— Prietena ta e chiar acolo.

Împăratul arată spre partea cealaltă a cortului, unde Britta zace bandajată.

— Va supraviețui, dar a fost cât pe ce să nu scape. Datorită acesteia — arată spre Gazal, care stă în genunchi, nemișcată, lângă el — a putut ajunge la timp la un tămăduitor.

Tot corpul mi se moleșește.

— Mulțumesc, șoptesc din nou. Mulțumesc...

Împăratul dă din cap.

— Pentru tine, orice, Deka din Irfut. Astăzi ne-ai salvat și îmi închipui că vei continua să o faci în zilele care urmează.

Mă bate pe umăr.

— Odihnește-te acum. Mâine pornim iarăși călare.

Mă înclin din nou.

— Cele mai adânci mulțumiri, Maiestate.

Împăratul zâmbește, apoi îi face semn lui Keita.

— Vino, să le lăsăm singure.

— Da, Maiestate.

Keita îmi aruncă o privire îngrijorată în timp ce pleacă.

După ce s-au dus, mă întorc spre Belcalis.

— Ajută-mă să mă ridic, zic eu cu glas răgușit.

Încă sunt atât de obosită, încât abia pot să-mi mișc membrele.

Când Belcalis se apropie de mine, Adwapa trage cu ochiul afară din cort ca să se asigure că suntem cu adevărat singure.

— Pentru numele nesfârșitului, ce s-a întâmplat acolo? întreabă ea, întorcându-se spre noi.

Gazal rămâne la locul ei, cu capul plecat și mâinile în poală.

Belcalis ridică din umeri.

— Trebuie s-o întrebi pe Deka, spune ea și mă ajută să mă duc la Britta.

Zace pe un pat, iar pielea îi este foarte palidă. Chiar și așa, sunt recunoscătoare. Culoarea aceea albastră îngrozitoare s-a dus.

— Chiar e bine? întreb, ducându-mi mâna la piept.

Inima îmi bate cu atâta disperare acum, încât mi-e teamă să nu-mi sară din piept.

— O să trăiască, spune Belcalis. Ai avut tu grijă de asta.

— Despre ce vorbiți voi acolo?

Adwapa a închis clapeta cortului și a venit iute lângă pat.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Ce s-a întâmplat a fost că Deka s-a transformat... toată fața i s-a transformat, explică Belcalis. Arăta... Arăta neomenesc.

— Cum adică? întreb.

— Fața ta, Deka, spune Belcalis. Arăta ca a unui urlător-al-morții, dar nu chiar. Era frumoasă, dar înfiorătoare... Iar când ai vorbit... Dacă n-aș fi avut cercul pe care mi l-ai dat, mi-aș fi pierdut mințile, cum s-a întâmplat cu Gazal.

Arată cu capul spre novice. Gazal tot nu s-a mișcat, cu toate că mâinile îi zvâcnesc în poală când își aude numele. Arată sinistru, cum stă acolo atât de tăcută.

— N-a vorbit de când a adus-o pe Britta, șoptește Asha. A insistat doar ca Britta să primească un tămăduitor, apoi a intrat în starea asta. L-am mințit pe împărat și i-am spus că a tulburat-o bătălia și de-aia nu se mișcă.

Adwapa se întoarce spre mine.

— Pentru numele lui Oyomo, ce i-ai făcut?

Nu știu, vreau să-i spun, dar ar fi o minciună. Știu. Mi-am împins toată puterea, toată voința, în Gazal. Asta a făcut-o așa.

— Gazal? o strig eu.

Când îmi aude vocea, ridică încet privirea. Are ochii sticloși, îndepărtați.

— Da? răspunde.

— Ești trează? întreb.

Când nu răspunde, un firicel de panică se strecoară în mine.

— Trezește-te, Gazal, o îndemn.

Privirea sticloasă din ochii lui Gazal se stinge. Se uită în jur, nedumerită.

— Unde sunt? Ce s-a întâmplat? întreabă.

— Cred... încep eu, dar Belcalis mă dă la o parte.

— Ești într-unul dintre corturile împăratului, spune ea. Ai adus-o pe Britta înapoi, dar cred că te-ai lovit la cap.

Gazal încuviințează, își ține capul în mâini de parcă ar căuta un cucui.

— Am dat raportul? întreabă.

— Nu cred, spun eu. Dar misiunea a fost un succes. Te-ai descurcat bine.

Gazal dă din cap.

— E bine, spune absent, ieșind din cort.

Pe față încă are expresia aceea perplexă.

— Ce-a fost asta? întreabă Asha, încruntându-se. Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fost vocea lui Deka, explică Belcalis. Devine mai puternică, iar felul cum arată acum când o folosește...

Se uită la mine, cu o expresie îngrijorată pe față.

— Ce ești, Deka? șoptește. Ce ești?

E seară târziu când Asha se duce să-i spună uruniului ei ce se întâmplă. După ce pleacă, Belcalis și Adwapa își împing saltelele de paie lângă cea a Brittei. Sunt ușurată că au rămas. Imagini din după-amiaza asta au început să-mi străfulgere prin minte, zăpăcindu-mă și înfricoșându-mă în același timp.

— Belcalis, Adwapa... șoptesc eu. Pot să vorbesc cu voi?

— Da?

Amândouă se ridică în picioare și vin la mine.

— Acum îmi amintesc ce s-a întâmplat, spun eu când se așază lângă mine.

— Nu știam că ai uitat, pufnește Adwapa.

— Am făcut un lucru... încep.

Mă întorc spre ele, ezitând.

— Dacă vă spun ceva, poate să rămână între noi? Puteți să promiteți să nu spuneți niciodată nimănui, nici măcar celorlalte surori de sânge?

— Desigur, încuviințează Adwapa.

Belcalis dă și ea din cap.

— Nu ți-aș trăda niciodată încrederea, Deka. Știi asta.

— Știu, spun eu și privesc în jos. Dar asta... asta s-ar putea să fie ceva periculos, adaug, dându-i același avertisment pe care mi l-a dat Keita odată. S-ar putea să te... s-ar putea să ne...

— Omoare? Adwapa râde. Am murit în clipa în care sângele ne-a curs auriu, eu am știut întotdeauna asta. Am crezut că și tu știi.

— Cele ce vor muri te salută, aprob eu, dând din cap.

— Nu-i așa? zice Adwapa și înalță din umeri. Ce voiai să ne spui?

Ridic ochii spre ea.

— Dacă... dacă i-aș auzi pe urlătorii-morții când vorbesc?

Amândouă rămân nemișcate.

— Nu te referi la țăcănit și huruit, nu-i așa? întreabă Belcalis încet.

Eu scutur din cap.

— Nu, nu la țăcănit.

— Deci îi înțelegi?

Întrebarea asta vine de la Adwapa. Din cine știe ce motiv, nu pare șocată. Eu dau din cap că da.

— De cât timp? întreabă.

— De la ultimul templu. Când am rămas confuză.

Ea dă din cap, gândindu-se.

— Ce spun? întreabă Belcalis.

Când nu răspund, ea oftează.

— Probabil e ceva foarte îngrijorător dacă ți-e greu să o zici.

— Trădătoare, șoptesc. Îmi spun că sunt o trădătoare.

— Și ești? întreabă Adwapa încet. Ești un fel de urlător-al-morții, Deka?

Întrebarea mă izbește în plin, iar lacrimi de frică și nedumerire îmi umplu ochii. Când scutur din cap, fiindcă nu pot — *nu vreau* — să răspund, Belcalis oftează lângă ea.

— Ei bine, trebuie să afli, Deka, și asta iute, până nu descoperă soldații jatu primii și îți fac de petrecanie.

32

Ce sunt eu?

Întrebarea îmi dă târcoale prin minte, cum se întâmplă de zece luni deja.

Chiar sunt o corcitură a urlătorilor-morții sau sunt ceva mai mult? Oricum aș privi lucrurile, puterea pe care am folosit-o asupra Brittei sfidează orice logică, trece cu mult dincolo de tot ce am crezut vreodată că știu. Singurul lucru pe care-l știu acum este că Mâini-Albe are răspunsurile, dacă vrea să mi le dea.

Din fericire, nu este singura persoană pe care pot să o întreb.

În depărtare, ceața se învolburează în jurul unor monoliți negri înfricoșători cu vârfuri albe scânteietoare. Munții N'Oyo: cele mai mari saline din Otera până când familia lui Keita a fost masacrată acolo. Cuibul primordial al urlătorilor-morții se ascunde undeva printre vârfurile acelea, iar ei au răspunsurile pe care le caut. Trebuie doar să le obțin de la ei până nu observă altcineva. *Până nu află soldații jatu primii și îți fac de petrecanie...*

— Ești pregătită, Deka?

Întrebarea asta vine de la împărat, care călărește mamutul deasupra mea.

A fost echipat în totalitate cu o armură infernală și până și cortul de pe spinarea lui e protejat de un acoperiș din aur blestemat masiv. Am bănuit întotdeauna, în ce o privește pe karmoko Calderis, că a luat mult mai mult aur decât avea, de fapt, nevoie pentru armura noastră infernală. Acum știu de ce.

— Da, Maiestate, spun eu, privind la platforma care transportă un corn gigantic de toros pe care trupele l-au construit peste noapte. Sunt pregătită.

— Bine, zice el. Înainte.

În timp ce armata îl ascultă, simt căldura altei priviri pe umeri. Când mă întorc, Mâini-Albe se uită la mine cu sprâncenele încruntate. Mă întreb la ce se gândește, dacă bănuiește ce s-a întâmplat.

— Ești bine, Deka? întreabă Keita, cu îngrijorare.

N-am avut timp să stăm numai noi doi de ieri, așa că n-am reușit să-i spun că am vorbit iar cu urlătorii-morții, nici măcar n-am fost convinsă că ar trebui să-i spun. Îmi amintesc cât de mult a insistat data trecută când am stat de vorbă să nu mai fac niciodată așa ceva.

— M-am recuperat complet, spun eu și dau din cap, încercând să nu-l îngrijorez mai mult.

— Ești sigură? întreabă, dar pare neîncrezător.

— De ce întrebi?

Mă întorc spre el.

— De ieri nu mai ești la fel, spune Keita. Ce s-a întâmplat acolo?

— Nimic, zic eu, uitându-mă în pământ.

Când îmi aruncă o privire bănuitoare, adaug:

— Mă rog, nu nimic... E Britta, îmi fac griji pentru ea.

El întinde mâna și mi-o strânge pe a mea.

— O să fie bine. Dacă oamenii pot să se vindece după răni aproape fatale, cu siguranță și alaki pot.

Eu dau din cap și zâmbesc slab.

— Mulțumesc, Keita. Trebuie doar să țin...

O minge de foc explodează în platforma pe care se află cornul de toros. În timp ce caii care o trag pornesc la galop, nechezând, eu mă ridic și văd și mai multe mingi de foc care vin spre noi arzând — săgeți în flăcări, care aprind cerul.

— Urlătorii-morții! strigă căpitanul Kelechi undeva în depărtare, anticipând un asemenea atac. Scuturile!

Jos, Ixa! îi ordon eu, ridicând scutul.

Ixa se ghemuiește în nisip în timp ce plouă cu săgeți. Urlete care îți îngheață sângele în vine zdrobesc acum aerul, făcându-i pe mulți soldați să cadă în genunchi. Mirosul de urină și vomă se înalță în aer, iar soldații cad zvârcolindu-se de pe cai. Nu sunt obișnuiți cu zbieretele urlătorilor-morții așa cum suntem noi, alaki, și soldații jatu.

Deasupra larmei, generalii își cheamă trupele de pe mamuți.

— Pregătiți-vă! strigă ei.

Deja este prea târziu. Urlătorii-morții țâșnesc din cețuri, cu corpurile acoperite cu o armură din piele confecționată primitiv, cu arme — arme adevărate — în mâini. Săbii și ghioage masive străfulgeră, în timp ce ei își fac loc prin armată provocând sângele să sară în stânga și în dreapta, venind în direcția noastră. Trupele de avangardă se adună imediat, încercând să blocheze calea spre împărat.

— Folosește-ți vocea, Deka! strigă împăratul la mine. Folosește-ți vocea!

Eu încuviințez, bâjbâind să-mi trag coiful în jos ca să nu mi se vadă fața. Observ ceva ciudat cu coada ochiului: un urlător-al-morții săltător cu spini roșu-aprins care îi coboară pe spinare. Spinii aceia zornăie în adierea vântului și îmi par cunoscuți — dureros de cunoscuți.

— Deka! strigă săltătorul, sărind peste rândurile adunate.

Vocea sa e mai limpede decât cea a oricărui alt urlător-al-morții pe care l-am auzit vreodată.

— Deka, stai! Eu sunt!

Lacrimile îmi înțeapă ochii, iar mâinile îmi tremură.

De ce am impresia că văd o prietenă de mult pierdută?

— Deka!

Vocea lui Keita e neobișnuit de aproape de urechile mele.

— Folosește-ți vocea, Deka!

Ridic mâinile, canalizându-mi puterea, dar mă opresc când săltătorul face același gest frenetic, ridicând mâinile la rândul ei.

La rândul ei?

De ce am impresia că acest urlător-al-morții e femelă? Toți sunt masculi, asta ni s-a spus. Asta am văzut mereu.

Peste mine cade o umbră, a lui Keita.

— Deka, fii atentă! strigă el. Omoară-i pe urlătorii-morții!

— Da, spun eu, întorcându-mă cu spatele la săltătorul ciudat.

Îmi îndemn puterea să se înalțe din nou, lăsând-o să curgă prin fiecare parte a corpului meu.

— OPRIȚI-VĂ UNDE...

— DEKA, EU SUNT, KATYA! strigă săltătorul în limba aceea stranie, pătrunzând în rândurile noastre.

— Katya?

Mâinile îmi cad pe lângă mine.

Nu, nu se poate. Mi-o amintesc pe Katya, cum i s-a revărsat părul roșu pe umeri, cum pielea i s-a făcut albastră când urlătorul-morții i-a smuls șira spinării.

— N-ai cum să fii Katya! răspund eu în oterană. E un truc! Încerci să mă păcălești!

Keita se uită de la mine la urlătorul-morții.

— Deka? întreabă el, șocat.

Săltătorul vine mai aproape, în grabă, dând la o parte toți soldații care îi stau în cale. Bătălia încă e în toi în jurul nostru, dar cumva am senzația că noi două suntem singure aici.

— Nu, Deka, oamenii te păcălesc! Asta se întâmplă cu noi când murim de moartea noastră finală. Asta devenim! Trebuie să vii cu noi, grăbește-te! țăcăne ea.

— Cu noi? întreb eu, iar sângele îmi vuiește în urechi. Care noi? șoptesc.

— Urlătorii-morții și alaki! strigă Katya. Suntem unul și același lucru! Când o alaki moare de moartea ei finală, renaște ca urlător-al-morții! Împăratul știe asta. De-asta te folosește ca să ne omoare. Te folosește ca să le distrugi pe cele din soiul tău. Vrea să murim toate, de data asta pentru totdeauna!

Pământul mi se surpă sub picioare.

— Nu... șoptesc. Nu se poate.

Dar chiar și în timp ce rostesc acest lucru, îmi amintesc conversația pe care am avut-o demult cu Mâini-Albe, îmi amintesc cuvintele ei. „Până când imperiul nostru va fi eliberat de monștrii aceia."

Despre asta vorbea? La asta se referea?

— Deka, spune Keita, apucându-mă de braț. Cum adică e Katya? Chestia aia spune că e ea?

O privește cu o repulsie vizibilă. Pot să-mi imaginez ce vede — un urlător-al-morții, fioros și îngrozitor, dar nu asta văd eu acum. Nu o văd decât pe prietena mea, Katya, cu forma de urlător-al-morții încă palidă și cu părul acela roșu transformat în spini roșu-aprins.

Ea este.

Chiar și după toate rugăciunile noastre să aibă o viață de apoi liniștită, iat-o din nou pe câmpul de luptă.

Iar acum se apropie de ea un contingent de jatu, câte doi de o parte și de alta și doi din spate. O s-o omoare. O s-o omoare din nou.

Furia explodează în mine, trezindu-mi puterea. Vocea îmi sună ca un huruit inuman.

— Urlători-ai-morții, zbier înspre toți cei care mă pot auzi, protejați-o pe Katya!

Inimile urlătorilor-morții încetinesc, ochii le sticlesc în timp ce puterea mea îi cuprinde. Se năpustesc spre Katya, distrugându-i pe soldații din calea lor. Alaki, jatu, toți cad sub ghearele urlătorilor-morții care se grăbesc să-mi asculte ordinul.

Acum Keita are fața palidă.

— Katya? repetă el, uluit. Spune-mi la ce te referi, Deka!

O umbră masivă cade peste noi în timp ce eu îmi formulez un răspuns. Mamutul împăratului. Pe chipul împăratului este o expresie pe care n-am mai văzut-o niciodată, una de furie pură și absolută. Arată cu un deget spre mine.

— Alaki aia a înnebunit! strigă el. Uciderți trădătoarea! Uciderți-o pe Deka din Irfut!

Simt un gol în stomac.

— Maiestate, protestez. Eu...

Mâini roșii acoperite cu armură mă trag de pe Ixa.

Deka! mârâie Ixa, năpustindu-se asupra lor, dar împăratul arată și spre el.

— Distrugeți-i și animalul! urlă.

Jatu își întorc săbiile spre el, cu priviri ucigașe.

— Ixa, fugi! îi strig. Fugi!

Deka! protestează el.

— FUGI, IXA! DU-TE LA KATYA! zbier eu la el, vârându-i în minte o imagine a urlătorului-morții cu spini roșii.

Acesta e singurul ordin pe care apuc să-l dau înainte să mi se vâre un căluș în gură și mâini acoperite cu armură să mă coboare cu forța în nisip ca să nu-mi pot mișca mâinile pentru a da ordine. Când coiful îmi este scos, îl întrezăresc pe Ixa gonind spre Katya, și aud slab niște exclamații îngrozite.

— Uitați-vă la fața ei!

— Arată exact ca un urlător-al-morții! E una dintre ei!

— Nu! NU!

Adwapa și Asha strigă de undeva din apropiere, alăturându-se protestelor surorilor de sânge din jur.

Împăratului nu-i pasă.

— Ucideți-i! țipă el. Ucideți urlătorul-morții trădător chiar acum! Ucideți pe toți cei care încearcă s-o ajute!

Deasupra mea se mișcă umbre grăbite. Când ridic din nou privirea, căpitanul Kelechi stă în fața mea, cu sabia în mână. Are pe chip o expresie calmă și resemnată.

— Ai atras singură asta asupra ta, alaki, spune el, ridicând sabia.

— STAȚI!

Keita țâșnește dintre rânduri, dar ceilalți jatu îl pun imediat la pământ. Inima îmi tresare când văd asta, iar

frica și ușurarea curg prin mine în același timp. Încearcă să mă salveze.

— Nu, nu puteți face asta, căpitane! strigă el, cu o voce disperată.

Căpitanul Kelechi se întoarce spre el, scuturând din cap.

— N-o mai poți ajuta acum, Keita, spune. Doar vezi și tu ce e.

Se întoarce spre mine, cu sabia ridicată.

— Atunci lăsați-mă pe mine!

Privirea lui Keita e hotărâtă când strigă:

— Lăsați-mă pe mine s-o ucid. Eu sunt uruniul ei, eu ar trebui să fiu responsabil de ea.

Ce a spus?

Când căpitanul nu răspunde, Keita mai încearcă o dată.

— V-a salvat viața! strigă el. Ne-a salvat viața tuturor, de nenumărate ori! Dacă faceți asta, de fapt, dezonorați tot ce a făcut vreodată pentru voi!

Căpitanul Kelechi se oprește, se întoarce spre Keita, care dă din cap disperat.

— Are nevoie de o moarte finală pașnică, șoptește el. Măcar atât îi datorați. Cu toții îi datorăm asta. Chiar dacă e trădătoare, a ucis mai întâi pentru tabăra noastră.

Se uită la mine, iar înăuntrul meu totul se oprește. Văd privirea rece și îndepărtată din ochii lui, siguranța aceea absolută. Nu încearcă să mă salveze. Încearcă să-mi pună capăt vieții.

La fel ca Ionas.

Un urlet lung și nesfârșit răsună în mine, lăsând în urmă tăcere și o greutate ca de plumb.

Încă o dată, sunt trădată. Și la fel ca data trecută, băiatul pe care îl iubesc este cel care mă trădează.

Căpitanul mă privește de sus, gândindu-se. Apoi se întoarce spre Keita.

— Dacă încerci să o ajuți să scape, o să-ți facem felul, spune el.

— Știu, spune Keita. Știu că acum nu mai are nicio scăpare decât moartea. Dar e partenera mea, e responsabilitatea mea și numai eu știu cum să-i pun capăt. Numai eu îi cunosc moartea finală.

Acum în mine totul e atât de șters, încât nu sunt șocată de cuvintele lui. Abia mai văd ceva, abia mai simt ceva dincolo de golul acesta adânc și dureros care crește în mine.

Căpitanul Kelechi ridică privirea spre împărat, care urmărește evenimentele de pe mamut.

— Maiestate? întreabă el.

Împăratul încuviințează.

— Cum o vei face, tinere lord peste Gar Fatu? îl întreabă pe Keita.

Keita se desprinde de jatu care îl ține la pământ și se ridică.

— O voi dezmembra, Maiestate, spune el.

Clipesc nedumerită. Nu pot să mor de dezmembrare, Keita știe asta. Știe...

Mi se taie respirația. Keita încearcă să mă salveze. Încearcă să se asigure că voi supraviețui executându-mă înaintea altcuiva.

Îmi ignoră exclamația înăbușită și continuă:

— E unica modalitate sigură de a o ucide.

— De unde știi? întreabă împăratul.

Keita se uită drept în ochii mei.

— Mi-a spus odată. Mi-a spus adevărul morții ei finale.

Lacrimile îmi inundă ochii. Se sacrifică pentru mine, își semnează propriul mandat de moarte. Dacă mă dezmembrează, o să intru în somnul aurit, și nu în moartea finală și apoi toată lumea va ști că e un trădător. O să-l omoare atunci, iar spre deosebire de mine, el nu va reveni la viață.

Nu va reveni niciodată la viață.

Gândul acesta îmi face trupul să se smucească și să-și recapete energia.

— Nu! țip eu, dar sunetul e înăbușit de căluș. NU, KEITA!

Keita mă ignoră, se întoarce spre împărat.

— Maiestate?

Împăratul aprobă.

— Continuă.

Keita vine la mine.

— N-ar fi trebuit s-o faci, Deka, spune el. N-ar fi trebuit să-mi spui cum să te ucid.

În glas are speranță și hotărâre. Mă lupt, încerc să țip ca să mă audă, dar el ridică sabia. Strălucește în lumina soarelui după-amiezii.

— Îmi pare rău, spune el, coborând sabia.

Când capul mi se desparte de corp, ochii mei îi surprind pe ai lui. Sunt plini de lacrimi. Ochii lui Keita sunt plini de lacrimi. Plânge în timp ce mă omoară.

Plânge în timp ce se condamnă singur.

E noapte când mă trezesc din nou, iar în jurul meu întunericul mă înghite. Un fel de pânză mă ține la un loc. Încerc să întorc capul ca să scap de ea, iar atunci mă opresc, șocată. Nu pot să întorc capul. Nu pot nici măcar să întorc gâtul. E o durere arzătoare undeva între

cele două, o durere care îmi spintecă trupul într-un fel straniu și abrupt, de parcă ar fi goluri prin mine. Încerc să ridic mâinile ca să-mi pipăi gâtul, dar nu se mișcă. De fapt, nici nu le simt. Tot ce simt este durerea aceea și o senzație șerpuitoare tulburătoare, de parcă părțile corpului meu... se întind unele spre altele.

Corpul meu nu e conectat. Mă scutură spaima când înțeleg. Fibrele cresc la loc unele într-altele, așa cum au crescut în pivnița din Irfut. Oare asta face parte din pedeapsa împăratului? Oare l-au omorât deja pe Keita? Spune-mi, te rog, că e bine. Un bocet grav și prelung mi se ridică în gâtlej.

— Deka?

Ceva scormonește prin pânzele care mă înconjoară și lumina străpunge întunericul.

— Deka, n-ai cum să fii trează!

Sunt ridicată în aer și primul lucru pe care-l văd este chipul lui Keita. În ochi îi strălucesc șocul și uluirea.

— Cum de ești trează? exclamă el. Încă te vindeci!

— Keita, suspin eu, și lacrimi de ușurare îmi curg pe obraji. Trăiești, trăiești!

— Bineînțeles că trăiesc, spune el, încruntându-se. De ce n-aș trăi?

— Păi, toată lumea te-a văzut când mi-ai dat o aproape-moarte, nu una finală. Știu că ești trădător.

Keita scutură din cap.

— Nu, au văzut cum îți curge sângele albastru al morții finale. Au crezut că ai murit.

— Albastru? întreb eu, încruntându-mă. Cum să-mi curgă sânge albastru dacă n-a fost moartea mea finală?

— A fost ideea Brittei, răspunde ea. Știa că ceva de genul ăsta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu,

așa că a pus-o pe Belcalis să facă o soluție din niște plante din Warthu Bera. Se pare că are ceva experiență cu apotecarii?

— Unchiul ei a fost apotecar, spun eu, amintindu-mi ce mi-a zis despre omul acela rău.

Măcar a învățat un lucru de la el care s-a dovedit a fi de folos.

— Britta mi-a dat mie și lui Adwapa puțin din soluția aia ca măsură de precauție. Am presărat-o peste tine când am — când am...

Înghite în sec, neputând să termine.

— A fost suficient cât să-i convingă pe toți că a funcționat. Iar apoi urlătorii-morții s-au năpustit printre rânduri și toată lumea și-a văzut de luptă. Nimeni n-a observat cum ți-am adunat părțile corpului și le-am dus la Ixa în haosul care a urmat.

— Ixa? întreb.

Keita mă ajută să-mi îndrept capul în jos și văd ce nu am văzut înainte: călărim pe Ixa, așezați bine pe spatele lui, în timp ce el fuge prin nisipurile deșertului.

— Ixa! exclam eu, ușurată. Ești bine!

De...ka, răspunde Ixa vesel.

— S-a întors să te ia, după ce a dus acel urlător-al-morții într-un loc sigur.

Keita mă ajută să ridic iar capul, tresărind din nou când fac o grimasă. Durerea e cea mai ciudată din tot ce am simțit vreodată.

— Scuze, șoptește. Nu știam că poți să te trezești într-o asemenea stare.

Nici eu nu știam, vreau să răspund, dar rămân tăcută și îi zâmbesc lui Ixa. *Ăsta-i Ixa al meu*, îl laud eu în tăcere.

Deka, spune Ixa, mulțumit.

Îl privesc din nou pe Keita. Se uită în jur, cu precauție, la fel ca atunci când mergem în raiduri. Dar acesta nu e un raid. Este trădare îndreptată împotriva a tot ce a crezut vreodată.

— De ce ai făcut-o? întreb. Tu și Adwapa, de ce ați luat soluția de la Britta?

Ridică din umeri.

— Pentru că te cunoaștem, Deka. Când îți folosești abilitățile, te transformi. Vocea ta sună altfel și arăți... inuman. Oricât de grijulie ai fi fost, știam că e doar o chestiune de timp până ce vei fi fost descoperită, acuzată că ești un fel de urlător-al-morții sau vrăjitoare și executată. Sigur că n-am anticipat că se va întâmpla chiar a doua zi.

Fac ochii mari.

— Ai știut mereu — despre tăbăcire, vreau să spun?

Keita dă din cap că da.

— Da. Am văzut odată, în lumina lunii, în timpul unui raid. Și nu mă sperie, dacă la asta te gândești. Știu că ți-era teamă că da, dar nimic n-o să schimbe ce simt pentru tine, Deka... Eu știu că nu ești un monstru.

Căldura se răspândește prin mine, iar lacrimile îmi înțeapă ochii. Keita mă acceptă așa cum sunt, mă iubește. Nu e nevoie să rostească aceste cuvinte, dar eu le simt. Le simt în felul în care îmi ține capul retezat cu atâta blândețe, cu toate că simplul fapt de a-l ține în mâini ar trebui să-l îngrozească. Le simt în acțiunile pe care le-a făcut, acțiunile despre care știa că i-ar putea pune capăt vieții. L-a sfidat pe împărat pentru mine, a riscat moartea pentru mine — singura moarte pe care o are.

În ciuda tuturor lucrurilor, mă iubește.

Keita mă iubește.

Cum să cred vreodată că m-ar putea trăda?

Atâta căldură curge prin mine acum, încât nici măcar nu-mi mai simt rănile. Apoi îmi trece un gând prin minte.

— Stai... de ce nu te-ai oprit după ce mi-ai tăiat capul? Nu trebuia să mă dezmembrezi complet, să știi.

— Ei bine, acum știu, oftează el. Dar a trebuit să-ți dau o moarte din care nimeni să nu creadă că poți supraviețui.

— A trebuit să le oferi un spectacol, spun eu, înțelegând acum.

Keita încuviințează, apoi întoarce privirea, iar corpul îi tremură ușor. Nu sunt singura pe care a durut-o dezmembrarea, înțeleg acum. Nu pot decât să-mi închipui cum s-a simțit când și-a înfipt sabia în mine. Deodată îmi doresc să-mi pot folosi brațele, ca să-l pot îmbrățișa și să-i pot spune că a fost în regulă.

— Și acum? întreb eu, încercând să-i distrag atenția.

— Am găsit un loc unde să te vindeci cum trebuie, spune Keita, întorcându-mă în față în timp ce Ixa se oprește în fața destinației noastre: o gură mică de peșteră situată chiar la marginea munților, ascunsă de mormane de stânci negre ca de sticlă, acoperite cu sare.

Mă duce într-o cavernă masivă, iar ochii mă ustură când trecem pe lângă perete după perete de stâncă neagră, cu dâre de sare curgând de-o parte și de alta. Cu cât intrăm mai adânc, cu atât sarea cucerește piatra, până ce, curând, ajungem în adâncurile peșterii, care e acum doar sare gemă albă presărată cu stânci negre.

— Uită-te în sus.

Keita mă ajută să ridic capul, ca să văd gaura mare din mijlocul tavanului, luna și stelele care clipocesc puternic în depărtare.

— Cum ai găsit locul ăsta? întreb eu, cu gura căscată de uimire.

— A fost una dintre salinele noastre, răspunde el. Mă jucam aici când eram mic, împreună cu familia mea.

Vreau să dau din cap, dar e imposibil, de vreme ce gâtul nu e prins complet la locul lui.

Nu-mi pot imagina ce simte Keita aici, unde i-a fost masacrată familia. Mi-aș dori să-l pot îmbrățișa, mi-aș dori măcar să-i pot strânge mâna.

Continuă spre destinația sa, lacul din centrul peșterii.

— Se zice că apele de aici au proprietăți vindecătoare, spune el.

În timp ce mă duce într-acolo, îmi surprind reflexia în apă, corpul care îmi scânteiază auriu sub pânza albă subțire în care l-a înfășurat el.

— Corpul meu încă e în somnul aurit? întreb, uluită.

Keita dă din cap că da.

— Tocmai de-asta mi se pare totul atât de surprinzător, spune el. Ar trebui să fii încă adormită. Toate alaki dorm în perioada asta. Asta fac cele din soiul tău.

— Nu cred că sunt din soiul meu, șoptesc. Nu cred că sunt alaki.

Keita se uită în jos la mine.

— Atunci ce ești? întreabă, fără urmă de judecată în privire.

Fără urmă de repulsie.

— Credeam că poate sunt o creatură făcută de Mâini-Albe, un fel de corcitură de urlător-al-morții pe care a creat-o pentru împărat, răspund eu. Dar după ce am trăit pe câmpul de luptă, nu mai sunt așa convinsă...

Când se uită la mine cu o privire întrebătoare, mărturisesc:

— Eu am adus-o pe Britta înapoi. Era în pragul morții finale și eu am tras-o înapoi.

Keita dă din cap în timp ce intră în apa puțin adâncă și îmi strecoară cu atenție corpul în răcoarea aceea liniștitoare. E atât de multă sare, încât corpul meu plutește. Scântei îmi țâșnesc prin mușchi. Spre ușurarea mea, nu e dureros, așa cum a fost când m-am trezit prima oară, ci doar incomod — o mâncărime de care nu scap.

După ce fibrele mi se leagă de tot, Keita se uită la mine, cu îngrijorare în ochi.

— Orice ai fi, nu poți să te întorci niciodată în Hemaira, știi asta, Deka? Nu poți să te întorci niciodată.

Clipesc spre el, atentă să nu-mi mișc altceva decât ochii. Cu toate că îmi spune să mă țin departe de Hemaira — de el —, nu tresare în timp ce îmi privește corpul cum se leagă la loc, nu arată niciun pic de scârbă, cu toate că probabil e o priveliște înfiorătoare.

Când îmi zvâcnește un deget, îmi ia mâna și o ține într-a lui. Îi simt destul de slab căldura atingerii cum îmi curge prin lujerii corpului. Ridic privirea și văd lacrimi tăcute în ochii lui.

Așa ne luăm rămas-bun.

— Ești prea puternică, Deka, spune el trist. Mereu ai fost. De-asta te-au ucis. De-asta o să te ucidă din nou dacă te întorci. Nu trebuie să te întorci niciodată în Hemaira, m-ai înțeles? Niciodată.

Lacrimile îmi înțeapă ochii, iar buzele îmi tremură în timp ce încerc să găsesc un răspuns. Să nu mă întorc niciodată? Să nu-l mai văd niciodată? Să nu-mi mai văd niciodată prietenii, pe Britta?

Sunt atât de cufundată în nefericirea mea, încât nu observ umbrele care intră în peșteră până ce nu aud o voce cunoscută.

— Oh, nu se va întoarce, tinere lord peste Gar Fatu, rostește glasul acela. Deka nu se va întoarce niciodată printre oameni.

33

Un foșnet ușor îmi atrage privirea spre tavan, unde șapte femei coboară în zbor pe grifi, fiare gigantice care arată ca niște feline de deșert dungate, doar că sunt acoperite cu pene și au aripi care le ies din umeri. Fiecare femeie poartă o armură de aur și ține în mână un felinar enorm de sticlă. Chiar și din apă, simt vibrațiile din armura aceea.

Este armura infernală, ceea ce înseamnă că femeile acestea sunt alaki, dar e ceva diferit la ele. Le studiez, iar ochii mi se îngustează în timp ce încep să înțeleg. Femeile acestea sunt mai bătrâne decât toate celelalte alaki pe care le-am întâlnit. Mult, mult mai bătrâne.

Străvechi, de fapt, dacă e să te iei după înfățișarea lor. Câteva dintre ele arată de peste patruzeci de ani, ceea ce înseamnă că probabil au o vârstă de câteva milenii — la urma urmei, durează secole ca să îmbătrânim un an.

Femeia din față este ușor de recunoscut în armura sa albă. *Mâini-Albe.* În timp ce coboară, ceața se ridică spre ea. Vine de la urlătorii-morții care se revarsă în peșteră, toți cu spini, toți cu armuri. Toți femei.

Gândul reverberează în mine și, odată cu el, groaza faptului că înțeleg ceea ce sunt. Ceea ce *au fost.*

— Keita, șoptesc eu ca să-l avertizez, dar el le-a observat deja.

Toate sunt atât de înalte, încât o zăresc cu ușurință pe Katya din apă, cu spinii roșii sclipind în lumina slabă. Braima și Masaima o însoțesc, iar formele lor palide, cabaline, sunt ușor de remarcat printre urlătorii-morții mult mai mari și mai întunecați.

— Deka, răspunde Keita, alarmat.

Se apropie de mine, cu mâna pe sabie.

Mâini-Albe rânjește ironic când coboară de pe grif și își așază felinarul pe podeaua peșterii.

— După cum ai înțeles cu siguranță deja, Keita, urlătorii-morții și alaki sunt aceleași creaturi. Deka este a noastră. Întotdeauna a fost a noastră.

Keita se uită la Mâini-Albe.

— A noastră? zice el, încruntându-se. Sunteți o alaki?

— *O* alaki? râde Mâini-Albe batjocoritor. Eu sunt Prima născută. Fatu din Izor, maică a casei Gezo, adevărata împărătească a Oterei. Eu sunt strămoașa ta, băiete. Tu și toată seminția ta ați ieșit din pântecul meu.

Keita a rămas cu gura căscată; la fel și eu.

— Dar nu se poate, exclam eu. Nu puteți fi alaki.

— De ce, pentru că nu m-ai simțit niciodată cu intuiția ta, așa cum ai făcut cu celelalte alaki? rânjește Mâini-Albe. Nici mama ta nu m-a simțit vreodată, iar ea era destul de intuitivă pentru o alaki de vârstă atât de fragedă.

Un muget adânc îmi răsună în urechi.

— Mama a fost alaki? întreb eu răgușit, cu gâtul brusc iritat. Nu se poate! I-a curs sânge pur, am văzut eu!

— Ai văzut ce a vrut ea să vezi, la fel și tatăl tău.

Amintirile îmi trec iute prin minte; ultimele zile dinainte ca mama să moară. Era atât de bolnavă, tot sângele acela i se scurgea din ochi și urechi, tot sângele acela roșu. Oare chiar a fost fals, tot ce am văzut? Nu pot accepta așa ceva.

Dar... mama a fost Umbră. Gândul acesta mă înfioară.

Subterfugiul este arta lor, iar deghizarea este meseria lor.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întreb. Chiar e moartă?

Preț de o clipă, speranța înflorește, iar câțiva boboci timizi se desfac. Apoi Mâini-Albe mă privește cu tristețe și speranța mea moare iute.

— Scuzele mele cele mai profunde, Deka, spune ea. Mama ta s-a dus cu adevărat.

— Cum a murit — cu adevărat?

E aproape dureros să rostesc întrebarea asta, dar trebuie s-o pun.

Mâini-Albe oftează.

— Făcea aranjamente ca să te salveze de Ritualul Purității, când a fost prinsă de jatu. Au condamnat-o la Mandatul de Moarte.

Scot un suspin. *Mandatul de Moarte.* Dacă moartea finală a mamei a fost la fel de greu de găsit ca a mea, nici măcar nu pot să-mi imaginez agonia pe care a îndurat-o înainte să părăsească această lume.

Acum lacrimile îmi curg liber, așa că sunt aproape uimită când Mâini-Albe îmi pune o mână pe obraz.

— Consolează-te cu gândul că mama ta te-a iubit foarte mult, Deka. Tot ce a făcut a făcut pentru tine.

Cuvintele mă ard. Nu vreau să le aud — nu vreau nici măcar să le gândesc —, dar trebuie să îmi înfrâng durerea. E timpul să pun întrebări. Unele dificile.

— Cum ați cunoscut-o pe mama? Ea v-a ajutat să mă creați?

— Să te creez?

Mâini-Albe râde, aparent luată prin surprindere.

— Nici măcar eu nu am puterea asta. Nu, datoria mea a fost să te urmăresc, iar asta am făcut toată viața ta. Încă dinainte să intri în pântecul lui Umu, te-am urmărit. A fost datoria mea, înțelegi?

Datorie? Pântecul mamei? Ce vrea să spună?

Mâini-Albe vine mai aproape, iar zâmbetul ei se preface în ceva mai intens. Are aceeași privire pe care o au preoții lui Oyomo când citesc din Înțelepciunile Veșnice. Celelalte alaki îi fac loc, așa cum supușii fac loc unei regine. Așa cum soldații fac loc generalului lor. În spatele lor, urlătorii-morții privesc scena în tăcere, uriași care le domină pe surorile lor mult mai mici.

— Când Auritele au plâns și au creat sămânța de aur din care ai apărut, eu am fost acolo, anunță ea. Când soldații jatu au creat Mandatul de Moarte împotriva soiului nostru și l-au scris în Înțelepciunile Veșnice pentru a-i da legitimitate, eu am fost cea care te-a ascuns în pântecul meu. Iar când surorile mele s-au reunit în pregătirea acestui război, eu am fost cea care a găsit-o pe mama ta — o tânără alaki în pragul tranziției sale, necunoscătoare a moștenirii sale divine.

Moștenire divină...

Ceva legat de expresia asta îmi trimite fiori prin corp, dar mă forțez să rămân tăcută în timp ce Mâini-Albe continuă:

— Umu a început să sângereze aurul divin la cincisprezece ani. A dat fuga la mine cuprinsă de panică, așa că i-am spus ce este, i-am spus ce s-a întâmplat cu soiul nostru. Mi-a plâns la picioare, a întrebat cum poate să ne slujească. Atunci am știut că este gazda perfectă. Am așteptat până a ajuns la vârsta potrivită să te poarte în pântec, iar atunci, în timp ce se îmbăia în lacul din Warthu Bera, am pus sămânța ta în ape. Zece luni mai târziu, ai apărut tu, modelată după chipul ei și al bărbatului pe care l-a ales să te crească. O imitație desăvârșită de om.

De-acum, pieptul mă strânge și abia mai pot să respir. *Sămânță? Gazdă?* Ce încearcă să-mi spună?

Lângă mine, Keita scutură din cap.

— O tulburați, spune el. Toată discuția asta despre aurul divin și semințe. Vorbiți pe limba faptelor, nu a legendelor.

— Legendele sunt ceea ce oamenii nu înțeleg, pufnește Mâini-Albe. Și despre mine spun că sunt o legendă, totuși am existat de la bun început, de pe vremea când Otera s-a născut din triburile încleștate în război. Eu am ajutat la crearea acestui imperiu — eu, surorile mele, mamele noastre... noi suntem cele care am făcut Otera ceea ce este.

— Mame? exclam eu. Vorbiți despre Aurite — despre demoni.

Toate templele acelea pe care le-am văzut îmi trec prin minte. M-a trimis acolo intenționat, ca să văd statuile cu ochii mei?

— *Demoni?*

Mâini-Albe respinge cuvântul cu un gest al mâinii.

— Auritele nu au fost niciodată demoni. Au fost zeițe. Au condus Otera până când propriii lor fii s-au ridicat împotriva lor. Soldații jatu și-au dorit cu disperare să conducă Otera, așa că ne-au întemnițat mamele și ne-au omorât pe noi, surorile lor, împreună cu toți copiii noștri. Au crezut că au reușit să ne stârpească, trădătorii, dar mamele noastre și-au folosit ultimele puteri ca să le strice socotelile. Cu ultimele lor răsuflări libere ne-au făcut pe noi, alaki, cu adevărat nemuritoare, oferindu-ne puterea de a renaște ca niște creaturi și mai feroce — urlătorii-morții. Iar apoi au creat-o pe Nuru, singura creatură care putea exista între alaki și urlătorii-morții. Singura fiică în stare să le elibereze pe toate.

Ceva se face țăndări în mine. Acum înțeleg de ce urlătorii-morții păreau întotdeauna atât de răniți când rosteau cuvântul *Nuru*.

Mâini-Albe vine mai aproape și mă privește în ochi.

— Tu ești Nuru, Deka. Tu ești izbăvitoarea. Este datoria ta să le eliberezi pe mamele noastre. Este datoria ta să ne eliberezi pe toate.

Dintr-odată nu mă pot mișca, nu pot respira. Izbăvitoarea? Să le eliberez pe toate?

— E absurd! bolborosește Keita lângă mine. Cum adică, Deka trebuie...

— Nu e locul tău să vorbești, fiu al omului! se răstește una dintre celelalte femei în armură. Nu ești bine-venit aici.

Urlătorii-morții se zbârlesc în jurul meu, iar mârâieli furioase răsună în cavernă.

— Ucigașule! strigă unul.

— Lord peste Gar Fatu. A ucis atâtea dintre noi, spune altul.

Se adună în jurul lui, iar spinii le zbârnâie.

— Keita! exclam eu, iar apa mi se scurge de pe corp în timp ce mă străduiesc să mă ridic.

Keita își scoate iute sabia din teacă, gata să se apere.

— Liniștește-te, Deka, spune Mâini-Albe, împingându-mă cu blândețe la loc în apă.

Se apropie de femeia în armură.

— Lasă-l în pace, Zainab, spune ea.

— Dar...

— A ținut-o pe Nuru în siguranță cu riscul propriei vieți. Măcar atât și are dreptul să trăiască, o întrerupe Mâini-Albe sever. În plus, nu ar trăda-o niciodată pe Nuru.

Se întoarce și îl privește ferm în ochi.

— Nu-i așa? întreabă.

— Nu, sigur că nu! răspunde Keita. Este... Este partenera mea.

Mâini-Albe dă din cap aprobator la auzul acestei recunoașteri mormăite.

— Într-adevăr, spune ea și se întoarce înapoi spre Zainab. Chiar și dacă n-ar fi așa, e unul dintre descendenții mei.

Zainab mârâie.

— Ai sute de descendenți. Toate avem. Toate suntem mame. Bunici. Străbunici.

Mâini-Albe e implacabilă.

— Nu te atingi de el. Niciuna dintre voi nu se atinge de el.

Privește hotărât în jurul încăperii la urlătorii-morții adunați acolo.

— De acum înainte, cât timp lordul peste Gar Fatu se abține de la orice acțiune mortală împotriva noastră, și noi vom face același lucru cu el.

Mârâieli izbucnesc în cavernă, dar Mâini-Albe se întoarce brusc spre cei adunați.

— Aceasta e voința mea ca general al vostru și mă veți asculta!

Mârâielile încetează imediat, până și urlătorii-morții nu mai țăcăne pe limba lor.

Mâini-Albe se întoarce spre Keita.

— Acum poți să pleci, spune ea. Ia-l pe Masaima. O să te conducă în siguranță la armată.

Keita se întoarce spre mine, îngrijorat.

— Dar...

— Pleacă înainte ca surorile mele să te sfâșie, ordonă ea. Răbdarea lor e limitată.

Keita dă repede din cap.

— Pot să-mi iau rămas-bun de la Deka, măcar? spune el.

— Grăbește-te.

Dând iarăși din cap, Keita intră în apă și îmi pune mâna pe obraz.

— Deka, spune el încet, cu ochii triști.

Mă străduiesc să întind degetul mic spre el, zâmbind când și-l agață pe al lui de al meu.

— Dacă aș putea să-mi mișc mâinile, te-aș lua în brațe, șoptesc.

Apoi recunosc ceea ce simt, o șoaptă gravă și catifelată ca pentru mine:

— Keita, te...

Își lipește buzele de ale mele.

Scântei îmi explodează imediat pe piele. Abia remarc mârâielile enervate ale urlătorilor-morții, bombănelile femeilor în armură — tot ce simt sunt bătăile asurzitoare ale inimii mele și șoapta corpului său lipit de al meu.

Acum toată ființa mea e cuprinsă de căldură, în ciuda răcorii apei.

Keita are gust de fructe-stea și foc.

Keita are gust de acasă.

Sărutul e suspendat în timp, totul e cuprins de magie. O clipă pe care o voi prețui pentru totdeauna. Când își ridică în cele din urmă buzele, în ochi i se citește uimirea.

— Mereu am vrut ca primul meu sărut să fie cu cineva special, șoptește el. Mereu am vrut să fie cu tine.

Îmi dau lacrimile.

— Mă bucur că ai fost tu, Keita.

— Și eu, șoptește.

Îmi strânge mâna încă o dată, apoi urcă pe Masaima.

— Rămas-bun, Deka. Poate o să te mai văd într-o bună zi.

Și, cât ai clipi, s-a dus, ieșind din peșteră călare pe Masaima, în timp ce urlătorii-morții și alaki în vârstă mârâie la plecarea sa.

Abia reușesc să nu plâng, dar mă forțez să-mi alung tristețea. Există alte lucruri mai presante la care să mă gândesc. O mie de întrebări pe care trebuie să le pun. Dacă eu sunt Nuru, creatura făurită ca să elibereze urlătorii-morții și alaki, cum fac să-mi îndeplinesc menirea?

Și cum rămâne cu Mâini-Albe? Dacă tot ce mi-a spus e adevărat, de ce mi-a îngăduit să săvârșesc toate acele atrocități împotriva urlătorilor-morții? Ea și mama ar fi putut împiedica tot ce s-a întâmplat făcându-mă pur și simplu nevăzută la naștere. De ce mi-au îngăduit să fiu crescută de oameni, în primul rând, să sufăr atât, când aș fi putut fi aici, cu cele din soiul meu, în tot acest timp?

Întrebările mi se învârtesc în minte, dar nu am timp să mă gândesc mai mult. Mă cuprinde epuizarea și nu după mult timp cedez și adorm.

Când se face dimineață, Mâini-Albe e tot lângă mine, înconjurată de câțiva urlători-ai-morții. Stau cu toții într-un cerc în jurul meu, cu mâinile împreunate, huruind din gâtlejuri. Sunetul îmi vibrează prin corp, dând naștere la și mai multe conexiuni. Îmi simt membrele cum se leagă mai iute, tendoanele mi se prind și se întăresc — și sunt recunoscătoare pentru asta, recunoscătoare pentru toată grija pe care mi-o oferă. Armata împăratului se află la doar patru zile distanță.

Gândul mă umple de îngrijorare. Britta și celelalte sunt încă acolo, la urma urmei. Nu pot decât să sper că nu sunt pedepsite acum, că am fost considerată trădătoare. Nu pot decât să sper că Britta încă se vindecă și că nu și-a dat duhul din pricina rănilor sau a unui lucru și mai rău.

Cum ar fi Mandatul de Moarte...

Îmi alung gândul îngrozitor revenind la întrebarea legată de originile mele. Ce înseamnă, mai exact, să fii Nuru? Cum le voi elibera pe zeițe, mai exact? Știu că se află în vârful acestui munte, ascunse într-un templu cum sunt cele în care și-au făcut cuiburile urlătorii-morții. De-asta se tot adunau urlătorii-morții la temple, de-asta au masacrat familia lui Keita când i-au găsit aici. Acesta e locul lor cel mai sacru: locul de odihnă veșnică al zeițelor lor. Cuibul primordial nu a fost decât un mit creat de Mâini-Albe pentru ca împăratul să-și adune aici toate armatele.

Presupun că asta îmi ușurează munca. În timp ce eu le eliberez pe zeițe, împăratul și armata lui vor fi prea ocupați să se lupte. Dar ce se întâmplă după ce le eliberez?

Încă nu știu. Nu știu nici măcar cum sunt zeițele, care este adevărul lor, față de ceea ce mi-au spus oamenii.

Mă întorc spre Mâini-Albe. Acum stă mână în mână cu Katya și bate darabana.

— Mâini-A... adică Fatu, spun eu, corectându-mă ca să-i folosesc numele adevărat.

Mâini-Albe zâmbește.

— Mâini-Albe e în regulă. Fatu e un nume vechi, unul de care oamenii au uitat de mult să se teamă. Mâini-Albe însă...

Pocnește din degetele înmănușate.

— Este un nume care în curând nu va mai fi uitat cu ușurință. În plus, este cea mai mare cinste pentru mine să fi fost numită de tine.

Mă cutremur. În ochi i se citește ceva care îmi spune că într-adevăr vede lucrurile așa.

— De ce e atât de important să eliberez zeițele? Ce se va schimba dacă se întorc în lumea asta?

— Totul, răspunde ea. Totul se va schimba.

— Împărații Oterei le-au oprimat pe cele din soiul nostru prea mult timp. Ne-au proclamat demoni. Dar acum a venit rândul lor. Odată ce vei trezi zeițele, ele vor face Otera așa cum a fost odinioară: un tărâm al libertății, un tărâm unde bărbații și femeile conduceau în mod egal, unde femeile nu erau abuzate, bătute, violate. Unde nu erau întemnițate în propriile case, unde nu li se spunea că sunt păcătoase și lipsite de sfințenie.

Mă privește cu seriozitate.

— Tu ne vei ajuta să aducem din nou acele vremuri pline de bucurie. Tu ne vei ajuta să câștigăm libertatea pentru toate, pentru fiecare femeie din Otera, chiar și pentru cele care nu sunt alaki.

Libertate pentru fiecare femeie...

Mă cutremur când îmi amintesc frica de apă a lui Gazal, dorul de casă al lui Katya, lacrimile din ochii lui Belcalis când îmi amintea să nu uit niciodată. Toate atât de diferite și totuși toate luptând cu o lume în care erau nedorite, disprețuite, inferioare.

Libertate pentru ele — libertate pentru noi, toate. Las gândul acesta prețios să-mi zăbovească în minte în timp ce urlătorii-morții își reiau zăngănitul ritmic.

34

Durează două zile până când corpul mi se vindecă de tot. În tot acest timp, urlătorii-morții stau în jurul meu, huruind din gâtlejuri. Nu mănâncă, nu dorm niciodată, doar rămân atenți la sarcina pe care o au. Când mă ridic, a doua zi, mă simt mai puternică decât am fost vreodată. Numai bine. Armata se află la poalele munților, fortăreața urlătorilor-morții. Bătălia finală e gata să înceapă.

— E timpul, spune Mâini-Albe, făcându-mi semn să ies din apă.

Fac așa cum îmi ordonă, fascinată de noua forță a mușchilor mei, de puterea pe care o simt în oase. Când tresar, vene aurii străfulgeră imediat sub piele. Le văd cum se leagă pe mâinile mele. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a spus funcționarul de la Sala Jor, somnul meu aurit a distrus aurirea care mi-a acoperit odinioară mâinile și brațele. Poate asta e parte din ceea ce înseamnă să fii Nuru. Mă simt mai în viață ca oricând.

Acum îmi cunosc calea. Îmi cunosc scopul.

La urma urmei, Mâini-Albe a fost foarte atentă să mi-l explice.

În ultimele zile mi-a răspuns la toate întrebările, mi-a povestit chiar și cum au devenit aliate ea și mama.

Fiindcă era Umbră, mama nu a fost nevoită să îndure Ritualul Purității. Orice alaki de la Warthu Bera ar fi fost găsite imediat, de vreme ce Umbrele sunt rănite aproape în fiecare zi din cauza brutalității totale a antrenamentului lor. Când mamei a început să-i curgă aurul blestemat — nu — *divin* la menstruație, Mâini-Albe a simțit rapid ce se întâmplă și a luat-o pe post de asistentă, ținând-o departe de lupte.

Apoi mama a rămas însărcinată și superioarele ei au aflat înainte ca Mâini-Albe să o poată ascunde cum trebuie. Au condamnat-o la moarte pentru pătarea onoarei Umbrelor. Mâini-Albe nu a avut de ales decât s-o ajute să fugă. A aranjat ca un soldat în rezervă — tata — să îi asigure trecerea, iar de atunci înainte nu a mai luat deloc legătura cu mama, de teamă să nu o pună în pericol. La momentul acela, împăratul o urmărea cu atenție, neîncrezător în ideile pe care le împrăștia despre un regiment de alaki.

Apoi am împlinit cincisprezece ani, iar amenințarea Ritualului Purității se întrezărea la orizont. Atunci ea și mama au pornit una în căutarea celeilalte.

În acel moment a trimis Mâini-Albe acei urlători-ai-morții la Irfut.

Ironia situației doare. Acei urlători-ai-morții au făcut tot ce le-a stat în putință să mă salveze, dar eu le-am ordonat să plece, condamnându-mă astfel la pivnița aceea. Am fost autoarea propriei mele suferințe.

Dar poate că este mai bine că am trăit durerea aceea. Faptul că am crescut în Irfut m-a învățat ce înseamnă să fii o fată de neam omenesc — să crezi atât de profund în

Înțelepciunile Veșnice, doar ca să fii ținută, în cele din urmă, în cușca poruncilor sale nesfârșite și trădate de ororile Mandatului de Moarte.

Dacă e să lupt pentru femei — pentru toate femeile —, trebuie să înțeleg cum gândesc fetele de neam omenesc, trebuie să fi trăit aceeași durere pe care au trăit-o ele.

Țin cont de lucrurile acestea când dau din cap aprobator spre Mâini-Albe.

— Sunt mai mult decât pregătită, spun.

— Atunci e timpul, zice ea, făcând un gest.

Două dintre alaki mai în vârstă vin spre mine, cu o armură albă scânteietoare în mână. Este armura infernală, știu asta, dar este un model pe care nu l-am mai simțit până acum. Dacă armura infernală obișnuită mă furnică, aceasta explodează ca un foc de artificii. O mie de culori se unduiesc pe suprafața ei, ca un curcubeu care se reflectă în apele unui lac.

— Un dar din partea mamelor noastre, explică Mâini-Albe, armura celestă — în completarea *primului* tău dar.

Arată spre Ixa, care așteaptă într-o parte a peșterii, acoperit cu aceeași armură ca a mea. Acum are aripi — aripi albastre frumoase care sclipesc de pene și solzi, la fel ca restul corpului său.

— Zeițele mi l-au oferit pe Ixa? exclam eu, șocată.

Mâini-Albe încuviințează.

— Fiecare copil are nevoie de un animal de companie, și ce animal de companie mai bun decât unul care își schimbă forma și te poate proteja când ești vulnerabilă?

Ixa este, fără îndoială, toate aceste lucruri și mai mult.

Știam eu că ești al meu, îi șoptesc.

De...ka, aprobă el vesel.

După ce sunt îmbrăcată complet în armură, mă întorc spre apă, privindu-mi reflexia. Abia mă recunosc, abia recunosc fata asta care poartă o armură cu aripi și ține în mâini săbii duble sclipitoare. Ochii mei mă privesc din apă, cenușii pe fundalul cafeniu al feței mele.

Același cenușiu al ochilor tatălui meu când m-a decapitat. Gândul mă umple de furie și regret.

Bărbatul pe care l-am lăsat în Irfut nu a fost niciodată tatăl meu cu adevărat — niciun strop din sângele lui nu îmi curge prin vene. Poate de-asta m-a abandonat cu atâta ușurință Mandatului de Moarte. Cu toate că m-a considerat întotdeauna fiica sa, ceva din el trebuie să-i fi șoptit că nu sunt a lui. Că nu împart nimic din carnea lui, din sângele lui. La fel ca zeițele care m-au creat, sunt complet divină — o creatură care nu este nici urlător-al-morții, nici om, cu abilitatea de a-i imita pe amândoi. Pot fi orice vreau să fiu.

Și nu mai vreau să fiu deloc ca bărbatul acela.

Chiar și în timp ce gândesc asta, ochii mi se transformă, mi se întunecă. Când mă uit din nou în apă, sunt la fel de negri ca ochii lui Mâini-Albe — ca ochii celor mai în vârstă dintre alaki. Sunt ochii care îmi aparțin cu adevărat, ochii care mi-au aparținut întotdeauna.

Sunt ochii care arată că m-am maturizat odată cu puterea mea.

Zâmbind acum, îmi pun masca de război care vine cu armura, apoi mă întorc spre Mâini-Albe și Katya, care mă va însoți pe un grif doar al ei. Animalul mârâie când îl mângâie cu o mână acoperită de armură.

— Sunt pregătită, spun.

Mâini-Albe zâmbește și mă mângâie pe obraz cu afecțiune.

— Nu uita, ești din neam divin. Nu poți fi ucisă prin mijloace muritoare. Tot ce pot spera oamenii este să te întemnițeze, așa cum au făcut cu mamele noastre.

— Așa am să fac, dau eu din cap aprobator.

— Atunci hai să mergem.

Ieșim în zbor din caverna noastră din munți și dăm peste iureșul bătăliei. Dedesubtul nostru, armatele se ciocnesc, alaki și oameni luptă împotriva urlătorilor-morții, sânge roșu și auriu peste o mare de albastru. Mirosul metalic se înalță în aer, însoțit de mirosurile mai pământene de urină și vomă. Mirosuri de luptă. Mirosul morții și al celor pe moarte. Mi se strânge stomacul. Acum, că știu ce sunt urlătorii-morții, nu suport să-mi văd surorile de sânge ridicându-și armele împotriva lor, ridicând armele, fără să știe, împotriva celor din soiul lor. Nu suport să le văd cum se ucid unele pe altele. Chipurile prietenilor mei îmi apar în fața ochilor — Britta, Keita, Belcalis, gemenele, ceilalți uruni. Dacă li se întâmplă ceva în timpul acestei bătălii lipsite de sens, nu știu ce aș face.

Încerc să-mi forțez frica să se retragă în timp ce mă ridic în picioare pe spinarea lui Ixa, imitându-le pe Mâini-Albe și pe Katya, care stau în picioare pe grifii lor. Armatele încă nu ne observă — sunt prea ocupate să lupte unele împotriva altora, prea ocupate să se ucidă reciproc. Nu observă armata de alaki care mărșăluiește spre ele, cu săbiile pregătite.

Acum știu motivul pentru care urlătorii-morții tot atacau satele, motivul pentru care prizonierele lor erau întotdeauna tinere și întotdeauna fete, motivul pentru

care am văzut-o pe fetița aceea care fugea în junglă în timpul acelui raid de demult. Urlătorii-morții le miros pe fetele care sunt gata să se transforme în alaki, le miros aurul care le curge prin vene. În tot acest timp, urlătorii-morții și-au salvat surorile alaki, antrenându-le în sălbăticie tocmai pentru acest moment, momentul în care ne eliberăm mamele. Este un gând care mă umple de speranță și hotărâre.

Am să le trezesc pe zeițe.

Deja simt cum puterea se dezmorțește în mine. Nu trebuie să intru în starea de luptă ca să o chem, nu trebuie să mă cufund în oceanul întunecat al subconștientului meu. Întotdeauna a fost acolo, un val așteptând să se înalțe prin venele mele.

— Surori alaki, zbier eu cu o voce mai puternică decât o mie de tobe.

Lupta se oprește imediat. Toată lumea se uită în sus, ferindu-și ochii când mă văd planând deasupra lor. Nu pot decât să-mi închipui priveliștea pe care o ofer, o siluetă în armură care stă în picioare pe un drakos înaripat, îmbrăcat în aceeași armură, flancată de două femei pe grifi, cu soarele în spate. Deși Katya este urlător-al-morții acum, o văd ca femeie, fiindcă asta este cu adevărat.

Și mai impresionante sunt șirurile ordonate de alaki din urma noastră, fiecare strălucind în armura sa infernală, fiecare gata de luptă. Acestea sunt toate fetele pe care le-au salvat urlătorii-morții, fetele care sunt gata să lupte pentru mamele lor.

— Nu luptați împotriva urlătorilor-morții. Sunt surorile voastre, strig eu. Împăratul și preoții v-au mințit, vă obligă să le ucideți pe cele din soiul vostru. Când alaki

mor, renasc sub formă de urlători-ai-morții. Nu luptați împotriva lor!

Preț de o clipă, alaki se uită unele la altele, nesigure. Trebuie să le dau mai multe motive să mă creadă, nu doar cuvinte goale și un spectacol sclipitor. Trebuie să le conving să mă asculte de bunăvoie, să nu le forțez folosindu-mi vocea, așa cum am făcut înainte cu urlătorii-morții.

Îmi scot coiful și masca de război și i le dau lui Katya. Apoi cobor în picaj până când ajung deasupra rândurilor din față. Acum sunt suficient de aproape cât să fiu față în față cu generalii, cu Belcalis și restul recruților. Încerc să-i găsesc pe Keita, pe Adwapa și pe ceilalți printre rânduri, însă nu îi văd.

— Deka, exclamă Belcalis, șocată.

Ignoră bolboroselile generalilor, mișcările încordate ale celorlalți soldați și ridică privirea spre mine.

— Deka, tu ești?

Încuviințez.

— Nu am uitat, Belcalis, zic eu. Nu o să uit niciodată ce ți s-a întâmplat — ce ni s-a întâmplat tuturor.

Mă întorc spre alaki adunate în fața mea, folosindu-mi abilitatea de a-mi amplifica vocea:

— NU UITAȚI NICIODATĂ CUM NE-AU TRATAT OAMENII! NU UITAȚI NICIODATĂ CUM NE-AU NUMIT!

Îmi înfig vârful sabiei în palmă, ridicând-o când sângele începe să curgă.

— Demoni! strig eu, arătând spre soldații care se întorc acum nedumeriți. Ne-au numit demoni, deși suntem fiice de zeițe! Auritele nu au fost niciodată ființe infernale. Au fost zeițele care au înființat Otera — zeițele pe care jatu le-au întemnițat chiar în acești munți. Astăzi este ziua

în care ne eliberăm de minciunile rostite de jatu. Alaki, luptați împreună cu urlătorii-morții, surorile voastre! Eliberați-vă de jatu!

De data aceasta, adevărul din vocea mea nu poate fi contestat. Se pornește un foșnet când alaki rup rândurile, pornind spre urlătorii-morții. Alaki din spatele meu încep să mărșăluiască dinspre munte, conduse de cele mai în vârstă. Sunt sute și sute de alaki.

Cuprinși de panică, generalii strigă la soldații lor:

— Distrugeți-le pe alaki! Ucideți toți trădătorii! Și ucideți-o pe ea!

Arată spre mine, dar eu zbor deja înapoi în sus înainte ca arcașii să poată ținti.

— Urlători-ai-morții, alaki! le strig eu. Nu le faceți rău recruților jatu dacă nu e nevoie. Ei nu au știut nimic.

În timp ce mă înalț, pornind spre munți, însoțită de Katya pe griful ei, Mâini-Albe se înclină în fața mea.

— Aici te las, spune ea. Trebuie să rămân să supraveghez lupta.

Probabil că stupoarea mi se citește pe față, fiindcă adaugă:

— Nu-ți face griji, te așteaptă un ghid când ajungi la templu.

— Mulțumiri, Mâini-Albe, dau eu din cap. Pentru tot.

Acum, mai mult ca oricând, înțeleg cât de vicleană este Mâini-Albe, cât de meticuloasă a fost cu planificarea. L-a folosit pe împărat ca să le elibereze pe cele din soiul său de Mandatul de Moarte, promițându-i că îi vom ucide pe urlătorii-morții, în schimb a început să le modeleze pentru a forma o armată — o armată care luptă alături de noi, acum, că au înțeles adevărul istoriei lor.

Până când imperiul nostru va fi eliberat de monștrii aceia... Acum înțeleg despre ce vorbea, înțeleg cine sunt adevărații monștri.

Mâini-Albe dă iar din cap.

— Poate că am lăsat impresia că sunt crudă în ultimele luni, dar am avut un motiv temeinic, spune ea. Sper că mă poți ierta pentru toate lucrurile pe care n-am reușit să le fac, toate adevărurile pe care nu ți le-am spus, durerea pe care ai suferit-o din cauza tăcerii mele.

— Acum știu că ați făcut toate acele lucruri ca să învăț, răspund eu, acceptându-i scuza.

Zâmbește, apoi se întoarce spre bătălie și suflă într-un corn curbat din fildeș. Un bubuit îndepărtat sună drept răspuns. Când mă întorc, văd hoarde de equus revărsându-se de pe dunele din spatele armatei de neam omenesc, cu ghearele mișcându-se cu o precizie lipsită de efort. Și mai mulți equus ies de pe ambele flancuri ale armatei umane și se izbesc de ei, o strategie de luptă din vremuri imemoriale.

— Cuceriți sau muriți! își ia rămas-bun Mâini-Albe.

— Cele ce vor muri te salută, răspund eu, bătându-mă cu pumnul în piept.

Mâini-Albe încuviințează, zâmbind. Apoi sare de pe grif, răsturnând un general de pe mamutul său în cădere. Îi sfâșie beregata cu ghearele înainte să aterizeze, apoi se învârtejește prin rândurile din față, dansând un balet mortal fără efort, în timp ce peste ea plouă cu sânge.

Întorc capul de la priveliștea asta, fixându-mi ochii pe vârful muntelui de deasupra mea. Am sarcina mea de care trebuie să mă ocup. *Pot să o fac*, îmi șoptesc ferm. *Am să o fac.*

* * *

E rece și noros când Katya și cu mine ajungem la vârfurile munților N'Oyo. Din fericire, armura mea celestă și masca de război îmi țin de cald și dizolvă cristalele de gheață care mi se formează pe față.

— Ești pregătită, Deka? întreabă Katya când pornim.

Pare agitată și își mușcă buzele la fel cum o făcea când era alaki.

— Mai pregătită ca oricând, zic eu, fixând cu privirea vârfurile albe scânteietoare, apoi mă întorc spre ea. Cum e? Să fii urlător-al-morții adică.

Acum, că am timp să gândesc, sunt curioasă, sau poate doar încerc să nu zăbovesc asupra caracterului urgent al sarcinii mele.

Katya ridică din umeri.

— Nu la fel de ciudat cum a fost la început.

Când mă încrunt, nedumerită, îmi explică:

— Într-o clipă, ghearele urlătorului-morții îmi sfâșiau spinarea, iar în clipa următoare m-am trezit în corpul ăsta. S-a întâmplat cât ai pocni din degete, spune ea și face acest gest. Sunt niște... ouă, vezi tu. Toate sunt pe fundul helești...

Rămân cu gura căscată și fac ochii mari când îmi amintesc helești din care a ieșit Ixa, bolovanii aurii de pe fundul apei. Probabil este unul dintre locurile în care se nasc urlătorii-morții. Ixa trebuie să fi fost pus acolo să apere ouăle cât timp se maturizau.

Îmi întorc atenția către Katya în timp ce ea continuă:

— Când o alaki moare, se formează un nou ou, iar apoi te trezești sub formă de urlător-al-morții complet dezvoltat.

— Ce se întâmplă cu corpul tău vechi?

Am văzut cadavre de alaki putrezind pe câmpul de luptă, toate de culoarea aceea albastră înfiorătoare pe care o aduce cu ea moartea finală. Rămân acolo, pur și simplu, ca orice alt cadavru, dar poate că mai târziu se întâmplă ceva ce nu știu.

Katya ridică din umeri.

— Putrezește, presupun. Dar cel nou... explodează cumva din oul acela și după înoți în sus, iar apoi se adună în jurul tău surori de sânge care te liniștesc și îți spun că totul e în regulă — doar că toate sunt urlători-ai-morții, iar acum și tu ești urlător-al-morții. Mai rău, acum oamenii sunt mereu atât de înfricoșați de tine.

Privește în depărtare.

— Ăsta e cel mai rău lucru, să știi: frica oamenilor.

— De ce? întreb.

— Pentru că ne face să îi ucidem, șoptește ea. În clipa în care oamenii ne simt aproape, încep să se teamă. Parcă ne-ar putea simți, iar frica îi copleșește. Apoi mirosul fricii ne copleșește și pe noi, iar asta pornește ceața și urletele.

Acum înțeleg.

Auritele i-au făcut pe urlătorii-morții prădători naturali. De-asta sunt mai mari și mai înfricoșători, de-asta au instinctul de a-și distruge dușmanii naturali. Au fost creați literalmente pentru a le ține piept oamenilor.

La fel cum am fost și eu.

Acum înțeleg de ce văd mult mai limpede în întuneric decât alții, de ce nu am nevoie de mâncare sau apă pentru a supraviețui, iar toleranța mea la durere este mult mai mare decât a altor alaki obișnuite. Auritele mi-au oferit toate abilitățile de care urma să am nevoie ca să supraviețuiesc într-o lume pregătită să mă ucidă.

— Mă bucur însă, adaugă Katya brusc.

— De ce?

— Pentru că încă nu am murit, ridică ea din umeri.

— Dar ce se întâmplă dacă mori din nou? Ca urlător-al-morții adică.

Am ucis destui urlători-ai-morții ca să știu că lor nu le dispar cadavrele în eter. Rămân pe pământ, putrezind... până când cineva ia un trofeu adică. Mă copleșește vinovăția când îmi amintesc.

— Seniorii spun că ne așteaptă Tărâmurile de Apoi, la fel ca pe toată lumea, spune Katya și ridică din umeri. Deși probabil nu m-ar deranja... Tărâmurile de Apoi, vreau să spun...

— De ce?

Se întoarce spre mine și zâmbește curajos și trist.

— Pentru că atunci nu mai trebuie să lupt.

Privește în jos, la ghearele ei.

— Ți-am mai spus, tot ce mi-am dorit vreodată să fac a fost să mă mărit cu Rian. Să am copii, un cămin...

Biata Katya.

După ce am luptat atât timp, aproape uitasem de fetele ca ea — cele care nu și-au dorit decât o familie și un cămin.

Ele întotdeauna mureau cel mai repede la Warthu Bera, fie ucise primele în raiduri, fie în accidente în timpul antrenamentelor de luptă.

Bătăliile nu sunt blânde cu sufletele bune și nevinovate.

— Acum n-o să mai am parte niciodată de așa ceva, spune ea, dar în Tărâmurile de Apoi voi avea liniște și pace. Toată lumea merită liniște și pace, nu crezi?

Încuviințez din cap.

— Toată lumea merită liniște și pace. Să sperăm că, după ce terminăm, asta ne așteaptă.

— Și eu sper asta, zice Katya zâmbind.

Dedesubtul nostru, norii se risipesc și Templul Auritelor se dezvăluie privirii. Se află în mijlocul unui crater din cel mai înalt vârf al munților N'Oyo, o structură masivă de cel puțin patru ori mai mare decât oricare alta pe care am văzut-o vreodată, iar treptele care duc spre templu se întind pe cel puțin un kilometru și jumătate. Un lac de sare de un alb imaculat îl înconjoară, iar soarele sclipește atât de violent pe cristalele de sare, încât trebuie să-mi feresc ochii de strălucirea aceea.

Spre uimirea mea, un grup de zaurieni, cel puțin cincizeci, sunt cocoțați pe treptele templului când aterizăm.

Mă cuprinde groaza în clipa când le zăresc șeile roșii. Acum știu de ce nu l-am văzut pe împărat sau pe gărzile lui pe câmpul de luptă. Asta fiindcă a fost aici în tot acest timp, așteptându-mă.

— Împăratul e deja aici! spun eu, coborând iute de pe Ixa.

— Nu contează — și noi suntem, răspunde o voce cunoscută.

Mă întorc, uluită să o văd pe Adwapa stând în ușa umbrită a templului, cu un rânjet ironic pe față.

Țâțâie din buze.

— Niciodată n-ai fost foarte atentă la împrejurimi, Deka. Ar trebui să te ocupi de asta în viitor, dacă supraviețuim.

35

— Adwapa? exclam eu, fugind spre ea și îmbrățișând-o. Ce faci aici?

Mă strânge tare în brațe, apoi mă lasă jos.

— Te așteptam, zice ea. Am fost trimise aici să-ți fim gărzi.

Acum le văd pe celelalte alaki și pe urlătorii-morții care stau în spatele ei. Este un contingent întreg, iar Asha este și ea aici. Îmi face iute cu mâna și zâmbește.

Eu îi întorc gestul, apoi mă grăbesc spre intrare în urma lui Adwapa.

— Dar cum? întreb eu, șocată. De ce?

Se întoarce spre mine și ridică din umeri.

— Nibari le-au venerat întotdeauna pe Aurite. Chiar și după Mandatul de Moarte, nu am renunțat la convingerile noastre. Sora mea și cu mine am așteptat momentul acesta toată viața.

Când Asha dă din cap solemn, înțeleg în sfârșit: ele au făcut cumva să fie trimise la Warthu Bera. Nu au fost nevoite să se dezvăluie ca alaki. Preoții nu trăiesc cu Nibari, fiindcă îi consideră un popor prea păgân. Călătoresc spre deșert numai de două ori pe an, pentru a îndeplini

Ritualul Purității. Gemenele ar fi putut să se ascundă toată viața dacă ar fi vrut, însă nu au vrut.

De-asta au părut întotdeauna atât de în largul lor în timpul antrenamentelor, alergând mai repede și luptând mai bine decât noi toate, de ce au părut întotdeauna puțin mai în vârstă, puțin mai înțelepte, chiar și când se purtau imatur.

Pentru că sunt mai în vârstă — mult, mult mai în vârstă.

— Adwapa? zic eu cu glas răgușit. Ești una dintre Primele născute?

Izbucnește în râs.

— Primele născute? Nu, deloc — sora mea și cu mine avem doar trei sute de ani.

— Trei sute... repet eu, uluită. Și cum rămâne cu...

— Explicațiile mai târziu, spune Adwapa, oprindu-se brusc.

Acum suntem în holul de la intrarea în templu și privim necunoscutul. Coridoare întunecate se întind în întuneric, ducând cine știe unde. Mâinile îmi tremură doar când mă gândesc.

— Împăratul e deja undeva acolo, jos, mă informează Adwapa.

— Știu, răspund. Am văzut zaurienii.

Știam de ce nu l-am văzut pe împărat pe câmpul de luptă. Asta fiindcă a fost aici, așteptându-mă.

— Dar nu e singurul care se află aici, spune Adwapa, iar în ochi îi apare o expresie îngrijorată. Și Keita e înăuntru.

În mine totul se oprește.

— Keita?

Adwapa încuviințează.

— Împăratul l-a prins când s-a întors după ce te-a adus la lac. N-are cum să fie bine, Deka. Trebuie să te pregătești.

Interiorul templului este mucegăit și tăcut. Coloane negre se înalță deasupra noastră, cu imagini ale Auritelor încastrate în ele. Iată-le, cea înțeleaptă de la miazăzi, cea blândă de la miazănoapte, cea războinică de la răsărit și cea cu chip de mamă de la apus, toate cucerind monștri, luptând împotriva rebelilor, înălțând zidurile Hemairei. În absolut fiecare sculptură sunt mult mai mari decât oamenii — uriașe, de fapt.

Mă întreb dacă sunt la fel și în realitate. Mă întreb atât de multe lucruri și probabil dacă o să mă întreb suficient de mult, nu o să fie nevoie să mă gândesc la Keita care e la mila împăratului, nu o să fie nevoie să accept teroarea covârșitoare care îmi stăpânește corpul.

Continui să mă uit la sculpturi, la zeițele care stau pe patru tronuri regale, privind cu blândețe în jos, la oamenii mult mai mici. Alaki și jatu le înconjoară, cu armuri distincte față de robele oamenilor obișnuiți și ale preoților. Acei preoți reprezentați pe sculpturi sunt însoțiți de ceva la care nu m-am mai gândit niciodată până acum — ceva ce nici măcar nu mi-am închipuit vreodată.

Preotese.

Coloană după coloană înfățișează femei diferite care fac lucruri — *sunt* lucruri — pe care nu le-am considerat niciodată posibile: preoți, seniori, scribi, numai lucruri rezervate bărbaților. Furia clocotește în mine când îmi dau seama cât de temeinic mi-a fost otrăvită mintea încât să fiu șocată să văd femei care au aceste slujbe. Expir

încercând să mă liniștesc. Trebuie să fiu pregătită să-l întâlnesc pe împărat.

E acolo, în capătul coridorului, unde se revarsă o lumină slabă dintr-o încăpere ascunsă. Și Keita e acolo.

Un braț îl atinge pe al meu și aproape tresar de uimire.

— Ești bine? întreabă Adwapa.

Eu încuviințez.

— Nu poți să lași garda jos, Deka, nu aici.

Nu când soarta zeițelor e în joc — ca să nu mai spun de Keita. Termin în tăcere fraza lui Adwapa.

— Nu o s-o fac, zic eu, apucând amândouă atika.

Am primit două pentru această ocazie.

— Sunt pregătită.

— Tot ce trebuie să faci e să le eliberezi pe zeițe, îmi amintește Adwapa. Doar eliberează-le. Celelalte și cu mine ne ocupăm de restul. Îl protejăm noi pe Keita.

Dau din nou din cap. Îmi cunosc sarcina.

Adwapa mă atinge iarăși.

— Eu am încredere în tine, spune încet. Am avut întotdeauna, din clipa în care Mâini-Albe m-a trimis la tine.

Dintr-odată îmi amintesc prima dată când am întâlnit-o pe Adwapa în trăsura aceea, numai ochi dați peste cap și sfidare. Încă de atunci mi-a fost mereu alături, a fost mereu gata cu o glumă, un zâmbet ironic și înțepător. Nu mă deranjează că e spioana lui Mâini-Albe — întotdeauna mi-a fost o prietenă adevărată. Știu acest lucru la fel de sigur cum îmi cunosc propria-mi inimă.

Oftează.

— De-asta am putut face toate lucrurile astea, să-i omor pe...

— Niciodată n-ai omorât mai mulți decât îți era norma, îi amintesc, strângându-i mâna ca să o împiedic să mai spună ceva.

Nu îmi pot închipui cum trebuie să se fi simțit, știind în tot acest timp ce sunt urlătorii-morții, dar prefăcându-se că nu știe, uitându-se de pe margine și chiar alăturându-se nouă când îi măcelăream. La fel și Mâini-Albe și toate celelalte care au făcut parte din această rebeliune ascunsă. Vinovăția lor este a mea, un gust amar pe buze.

Îmi amintesc că totul a fost cu un scop. Toate acele morți, toate au dus la acest moment.

Nu o voi dezamăgi pe Adwapa. Nu voi dezamăgi pe nimeni altcineva.

— Și eu am încredere în tine, răspund.

Ea dă din cap și împreună intrăm în templu.

Priveliștea care mă întâmpină este mult mai rea decât mi-am închipuit.

Aici nu e doar Keita, legat și cu căluș la gură, ci și Britta. E conștientă, dar palidă și legată pe podea. Împăratul stă lângă ei pe o bancă împodobită, cu un zâmbet încrezut pe față. Spre deosebire de jatu, poartă foarte puține elemente de armură și chiar are o coroană pe cap. Lângă el se află o arbaletă cu săgeți din aur.

— Nuru, zice el zeflemitor când cobor scările ce duc în cameră.

Ochii mei se îndreaptă spre Keita și mă cuprinde groaza când îi văd chipul, învinețit și însângerat, și sângele care îi curge din amândouă brațele. Mi se face greață și trebuie să-mi încleștez pumnii ca să nu fug spre el. Să nu fug spre Britta.

Când Keita îmi vede privirea, ochii săi transmit un mesaj rapid. *Fugi, Deka.*

Îl ignor și îmi întorc atenția către împărat, care rânjește la mine și jubilează:

— În sfârșit te dezvălui așa cum ești.

Are chipul complet diferit: rece, plin de ură. Nu arată deloc ca bărbatul pe care l-am cunoscut odată, pe care aproape l-am admirat.

— Abia am aflat ce sunt, zic eu. Dar tu ai știut întotdeauna.

— Nu am știut că tu ești.

Dă din umeri și se ridică de pe tron.

— Am crezut că ești doar o altă anomalie, ca prietena ta de aici.

Pune cizma pe gâtul Brittei, iar ea scoate un icnet, dându-i lacrimile.

În mine se liniștește totul și îmi scapă un:

— Te rog...

— Te rog, ce? întreabă împăratul.

Când se uită în jos la Britta, are o privire de gheață. Îmi amintește de ochii tatei, de ochii lui Ionas.

— Știi că aproape s-a eliberat? Așa slăbită cum e, aproape s-a apărat de soldații mei. Din fericire, mai aveam niște legături rămase de la cele pe care le-am folosit ca să o întemnițăm pe bunica mea.

Când mă încrunt nedumerită, explică:

— Stăpâna peste Equus. Așa i se spune acum, nu? Odinioară, era cunoscută drept Fatu cea Neabătută.

Din gât îmi iese un icnet. Îmi amintesc cum Mâini-Albe se uita cu atâta amărăciune la statuia feminină care se înălța din Lacrimile lui Emeka — statuia care știu acum că a fost modelată după ea.

Împăratul continuă, cu un rânjet sinistru.

— Știi că am dezmembrat-o odată? Strămoșii mei, vreau să spun. Am retezat-o în patru părți și i le-am înfipt în piroane în temnițele palatului când a încercat să le apere pe mamele ei. Tata mi-a povestit totul despre asta; a auzit povestea de la tatăl lui, care a auzit-o de la tatăl lui, și așa mai departe.

— În fine, strămoșii mei nu i-au putut găsi moartea finală, din păcate, așa că au lăsat-o pur și simplu acolo câteva sute de ani până a înnebunit. Primele născute nu cedează somnului aurit, vezi tu. Vai, ce s-a mai rugat de ei să o elibereze. Sute de ani, s-a rugat și a plâns, a promis că ne va sluji, cățea trădătoare. Și așa a făcut, secole la rând — până acum.

În gât mi se oprește un suspin înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. Biata Mâini-Albe. Credeam că eu am suferit în Irfut, dar ce a trăit ea a fost de o mie de ori mai rău. Nu-i de mirare că nu era îngrijorată de durerea mea, de durerea celorlalte. Lucrurile pe care le-o fi trăit în toate secolele acelea infernale. Mâinile îmi tremură doar când mă gândesc, iar în mine clocotește furia.

Împăratul Gezo nu observă, în timp ce împunge din nou gâtul Brittei. Trebuie să strâng din dinți când ea suspină de durere.

— Am folosit aceleași legături ca s-o întemnițăm pe prietena ta. Sunt făcute din aur celest, aurul pe care l-am recoltat de la zeițe înainte să le prindem aici. Este imposibil de distrus, chiar și de către cele din soiul tău. Chiar și de către Fatu.

Țâțâie către Britta, dezgustat.

— Alaki nu ar trebui să fie atât de puternice, dar asta e firea anomaliilor. Pe de altă parte, de-asta v-am adunat

pe toate la Warthu Bera — cele mai puternice, cele mai rapide, cele mai viclene dintre toate. Pe toate anomaliile v-am trimis acolo.

— Ne supravegheai, spun eu, îngrozită.

Dă din cap aprobator.

— O căutam pe Nuru. Trădătoarea de bunică-mea a încercat să mă convingă că va veni sub formă de urlător-al-morții, dar eu știam că va fi o alaki. Am crezut că va fi una dintre cele puternice, la început, sau măcar dintre cele iuți. Nu mi-am dat seama că ești tu până mult mai târziu. Vezi tu, bunica mi-a ascuns detaliile abilității tale.

Face un pas spre mine, rânjind amuzat când alaki și urlătorii-morții se adună să mă apere. Măcar nu mai ține talpa pe gâtul Brittei. Ochii mi se îndreaptă fulgerător spre ea, asigurându-mă că e bine, apoi mă uit repede înapoi la împărat.

— Când ți-ai dat seama? întreb, încercând să-l fac să vorbească în continuare.

Trebuie să-i distrag atenția cât de mult pot. Orice ca să nu-i mai rănească pe Britta sau pe Keita.

— În clipa în care ți-am văzut chipul în sala tronului, spune el. Puteai să te deghizezi cât voiai cu înfățișarea aceea umană, dar le-am simțit mirosul pe tine.

— Mirosul cui?

— Al târfelor divine! șuieră el, arătând spre capătul încăperii, unde ceva ce seamănă cu patru statui gigantice din aur ale zeițelor stau pe tronuri negre colosale.

Auritele.

Chiar și fără să mă apropii, știu că ele sunt. Am știut de când am pășit în cameră și le-am simțit puterea cum m-a izbit ca un cutremur tăcut. Corpul îmi tremură când le privesc expresiile: tristețe, resemnare, furie. Au fost

înmormântate de vii, luate captive în timp ce stăteau acolo, pe tronurile lor.

— Au crezut că ne pot ordona, spumegă împăratul, că doar fiindcă nu le-am putut ucide, le vom lăsa să ne terorizeze pe vecie. Le-am arătat noi demonilor acelora. Le-am arătat noi...

Se întoarce spre mine, cu o privire plină de ură.

— Știi ce le-am făcut? Strămoașelor mele, adică.

Scutur din cap.

— Le-am îngropat în sângele copiilor lor, spune cu un hohot de râs sinistru. Am topit tone de armuri infernale, le-am spus la alaki că aducem un omagiu mamelor noastre. Apoi le-am ademenit aici și am turnat aurul topit peste ele. Le-am întemnițat.

— De ce? întreb eu, uluită. De ce ai face așa ceva?

— Pentru că erau o pacoste pe pământul ăsta! șuieră el. Demoni în carne și oase, în ciuda înfățișării lor celeste! Din vremuri imemoriale, noi, jatu, am jurat să protejăm Otera, așa că le-am întemnițat și ne-am asigurat că nu se vor mai ridica niciodată. Niciodată femeile nu vor mai conduce Otera — asta a fost sarcina fiecărui împărat al casei Gezo.

Mă privește drept în ochi.

— Niciodată n-o să mai las pe vreuna dintre voi, târfe mizerabile, să stați pe tron.

Cuvintele lui, ura lui mă lovesc adânc în inimă. *Târfe*. Un cuvânt la fel de urât ca toate celelalte pe care ni le aruncă oamenii. Abia mă abțin să nu scot săbiile din teacă, dar mai pun o singură întrebare.

— De ce nu m-ai ucis în clipa când ai știut ce sunt?

Împăratul zâmbește cu cruzime.

— Pentru că ai fost utilă, zice el. Cât de frumos a fost să te folosesc împotriva urlătorilor-morții — pe *tine*, însuși

instrumentul pe care l-au creat Auritele ca să-i distrugă pe cei din soiul meu. În schimb, te-am folosit ca să le măcelăresc pe cele din soiul lor.

Dezgustul și vinovăția mă copleșesc când mă gândesc la toți urlătorii-morții pe care i-am trimis la moarte cu un simplu ordin, la toți urlătorii-morții pe care i-am ucis cu mâna mea, în ciuda tuturor instinctelor mele care strigau să nu o fac.

— Câți urlători-ai-morții au murit din cauza ta, Deka? Cinci sute? Șase? O mie? se hlizește împăratul. Cuiburi întregi de urlători-ai-morții au căzut pradă vocii tale, abilității divine pe care mamele tale ți-au oferit-o în dar ca să-i eliberezi.

Adwapa vine lângă mine.

— Deka, nu-l asculta. Hai să terminăm treaba acum.

Scutur din cap, ascultând în timp ce el își continuă discursul.

— Ai simțit vreodată dezgust față de ce făceai? Vinovăție? Remușcare? Sigur că da! Sigur că ai simțit-o în sângele tău! Recunoașterea sângelui pe care l-ai vărsat. Ucigașa celor din soiul tău. Marea trădătoare!

Cuvintele lui îmi fac genunchii să se înmoaie, dar trag adânc aer în piept să mă liniștesc. Nu-i voi permite împăratului Gezo să se strecoare în mintea mea. Nu mă voi lăsa cuprinsă de o nebunie ucigătoare. O să închei totul în condițiile mele — nu doar pentru mine, ci pentru toate celelalte femei pe care el și cei din neamul lui le-au brutalizat și abuzat vreodată. Orice ar spune, n-o să uit niciodată ce a făcut — ce au făcut cu toții.

Amintirea spinării pline de cicatrici a lui Belcalis îmi apare fulgerător în minte.

N-o să uit niciodată, i-am promis.

Îl privesc pe împăratul Gezo în timp ce îmi scot încet săbiile din teacă.

— Poate că așa e, dar acum sunt aici, la fel ca tine.

Îndrept o atika spre el.

— Știi că le voi elibera pe zeițe. Știi că îmi voi îndeplini sarcina. Pentru asta m-au antrenat karmoko — pentru asta le-ai pus să mă antreneze.

— Atunci ne aflăm într-un impas, ridică el din umeri.

— Presupun că da.

Le face semn cu capul soldaților jatu. Când aceștia ridică săbiile, el rostește un singur cuvânt.

— Atacați.

Și bătălia începe.

36

— Deka, du-te la zeițe! tună Adwapa în timp ce ea și celelalte se izbesc în soldații jatu. Îi ținem noi departe de tine.

Încuviințez și mă întorc spre Katya.

— Apără-i pe Britta și pe Keita! strig eu, făcându-i semn să se ducă la ei.

Forma ei masivă sare în încăierare și în câteva secunde, o apucă pe Britta cu o mână și pe Keita cu alta și urcă pe pereți, la fel de iute acum ca pe vremea când era alaki. Răsuflu ușurată și nici măcar nu știam că îmi țin răsuflarea.

Toți sunt în siguranță. Acum mă pot concentra pe sarcina mea.

O iau la fugă spre tronuri, rămânând la marginea încăperii, departe bine de lupta din mijloc. Dedesubt bătălia e în impas. Urlătorii-morții și alaki împing rândurile jatu, dar jatu, din cine știe ce motiv, reușesc să împingă la rândul lor.

Cum de sunt atât de puternici?

Un foșnet mă oprește în loc. Când ridic privirea, împăratul e chiar în fața mea.

Icnesc, uluită.

— Cum de...

Mă izbește de perete. Când mă uit în sus, stă deasupra mea, cu un zâmbet crud pe față.

— Surpriză, spune și mă apucă de călcâi.

Mă trântește iar de perete. În cap îmi explodează stele. Noaptea vine în valuri. Abia pot să gândesc, să mă mișc. Ce s-a întâmplat?

Deka? Aud vocea lui Ixa de parcă ar fi foarte departe.

Când ridic privirea, intră ca o furtună în încăpere. În clipa în care mă vede zăcând pe jos, sângerând, mugește cuprins de furie. *DEKA!* urlă el, năpustindu-se spre împărat, cu colții dezveliți.

Mușcă din aer. Corpul împăratului a dispărut, de parcă nici n-a fost acolo vreodată. Clipesc din nou, șocată. Unde s-a dus?

— Ah, se aude vocea împăratului Gezo de undeva din spatele lui Ixa. Te așteptam.

Când Ixa se întoarce, împăratul stă în spatele lui, cu arbaleta pregătită. Trage cu zeci de săgeți în succesiune rapidă, încărcând și reîncărcând atât de repede, încât nici nu le văd când se mișcă. Tot ce simt e un vânt puternic care suflă pe lângă mine, iar când ridic privirea, Ixa e prins în perete cu săgeți de aur. Mugește în timp ce se străduiește să se elibereze.

DEKA! strigă el, iar furia i se preschimbă în panică. Roade săgețile, încercând să se elibereze.

Mă cutremur când înțeleg că sunt făcute din aur celest. Nu va reuși să le clintească oricât ar încerca. Nu va face decât să-și agraveze rănile.

— Oprește-te, Ixa! strig eu. Nu faci decât să te rănești!

— Ce îngrijorare emoționantă pentru un animal fără minte.

Vocea împăratului Gezo e chiar lângă urechea mea, iar când ridic privirea, corpul lui apare în spațiul de lângă mine, cu o mișcare atât de iute, încât e aproape invizibilă. Rânjește când vede cât de șocată sunt.

— Chiar ar trebui să fii mai îngrijorată pentru tine însăți, Nuru, spune el, apucându-mă de gât și izbindu-mă de pământ.

Podeaua crapă sub mine, iar capul îmi zornăie în coif. Sângele începe să-mi curgă din nas și urechi.

Împăratul Gezo se apleacă iar deasupra mea, cu un rânjet pe buze.

Ochii lui par altfel — mai întunecați... Acum, că privesc direct în ei, îmi dau seama că seamănă mai mult cu ai mei și ai lui Mâini-Albe decât cu cei ai unui om obișnuit. Sunt complet negri, la fel ca ai unei alaki bătrâne. Nu-i de mirare că preferă să poarte măști.

— Ce ești? întreb eu îngrozită.

Împăratul mă izbește de alt perete.

— N-ai ghicit? jubilează el, ridicându-mă iar. Sunt un jatu, un descendent bărbătesc al Auritelor.

Mă trântește de podea.

— Dar jatu sunt oameni, zic eu, căutând să mă retrag, îngrozită. Sângele lor e pur.

Împăratul mă prinde de gleznă și mă târăște pe podea. Zâmbetul de pe fața lui e aproape senin acum. Se distrează — se distrează făcându-mi rău.

Cum am putut să cred vreodată că e binevoitor?

Mă izbește încontinuu de perete.

— Foarte puțini dintre jatu pe care i-ai întâlnit sunt jatu adevărați.

BAM. O lovitură.

— Toți suntem muritori — mărginiți.

BAM. Altă lovitură.

— Sângerăm roșu, așa e.

BAM. Încă o lovitură.

— Și murim ca oamenii.

BAM. BAM. Alte lovituri.

— Dar specificul celor din soiul nostru e că suntem mult mai puternici și iuți până și decât alaki.

Mă izbește de perete o ultimă dată.

Totul e negru acum. Abia pot să deschid ochii, am niște dureri atroce — țăndări incandescente ca niște flăcări îmi țâșnesc prin nervi, corpul îmi zvâcnește, oasele mă dor.

— Deci cei din soiul tău s-au ascuns... În tot acest timp, v-ați ascuns...

Împăratul se lasă pe vine în fața mea, amuzat.

— Întotdeauna am fost mai puțini ca număr decât surorile noastre, așa că le-am făcut pe alaki și pe toți ceilalți să creadă că neamul ni s-a stins, că ne-am pierdut puterea. Apoi le-am dat soldaților obișnuiți de neam omenesc numele de jatu ca să sporim confuzia. În tot acest timp, ne-am ascuns vederii, așteptând ziua în care vei ieși la iveală și vom putea câștiga lupta asta pentru putere o dată pentru totdeauna.

Arunc o privire la podeaua încăperii, unde jatu încă luptă cu alaki și urlătorii-morții.

— Deci asta e tot, gâlgâi eu prin sângele care mi se scurge din gură. Tot ce a rămas din jatu — din cei adevărați.

— În mare parte, spune împăratul, iar zâmbetul acela crud îi spintecă din nou buzele. Aici suntem destui cât să le oprim pe cele din soiul tău o dată pentru totdeauna.

— Bine de știut, zic eu, rânjind la rândul meu.

Dau un șut spre picioarele lui.

Cât ai clipi, împăratul se mișcă în spatele meu, atât de iute, încât corpul pare să i se materializeze din senin. Mă feresc exact când dă cu pumnul în pământ. Podeaua se face fărâme sub pumnul lui. Se uită la mine, surprins, apoi dispare iar, dar eu întind deja mâna după pumnal.

Îl arunc îndărăt tocmai când apare în spatele meu, rânjind când pumnalul străpunge armură, apoi carne. Armura soldaților jatu nu a fost niciodată la fel de rezistentă ca armura infernală.

— Târfă mică ce ești! icnește el, ținându-se cu mâna de coaste.

Sângele i se scurge din rană — același sânge care acum îmi pătează pumnalul.

Îi zâmbesc.

— Am învățat bine la Warthu Bera. Karmoko Huon, mai ales, m-a învățat cum să mă prefac mai slabă și mai jalnică decât sunt, de fapt.

Împăratul încearcă să dispară din nou, dar îl izbesc de perete. Acum e rândul lui. Capul i se sparge la contactul cu piatra — rău, dar nu destul de rău cât să moară. Când îi dau drumul, dispare iarăși.

Rânjesc când apare în spatele meu. Cât de previzibil...

— În strategia de luptă, karmoko Thandiwe m-a învățat cum să citesc, apoi să anticipez mișcările unui dușman, spun eu, trântindu-l la podea fără niciun efort.

Împăratul rămâne cu gura căscată, iar dinții îi sunt înroșiți de sânge.

— Cum de...

— Iar karmoko Calderis m-a învățat cea mai importantă lecție dintre toate, îl întrerup, șoptindu-i la ureche. Cum

să-mi disting propria armură infernală când e deghizată în alt obiect, spun eu, smulgându-i coroana de pe cap.

În ochi îi străfulgeră teroarea și se îndepărtează de mine, îngrozit.

— Nu, n-ai cum...

Râd amar, amuzată.

— Chiar ai crezut că n-o să observ că porți o coroană făcută din sângele meu? Mulțumesc. M-a făcut să înțeleg ceva important.

Împăratul dispare din nou, dar nu îmi fac griji.

— Oprește-te, îi ordon când reapare în spatele meu.

Apoi apăs cu palmele în jos, împingând energia odată cu ele.

Metalul zornăie pe podea — sunetul armurilor care întâlnesc piatra. Mă întorc și îl găsesc pe împărat îngenunchind deja, cu frică și ură în ochi.

— Știi, murmur eu, nu mai trebuie, de fapt, să-mi folosesc darul ca să le ordon celorlalți. Fac tot ce le spun.

Îi pun sabia la gât, apoi mă întorc spre combatanții din mijlocul camerei.

— Jatu! strig eu. Lăsați jos armele sau împăratul moare. ACUM!

Ordinul meu răsună în încăpere. În clipa când jatu îl văd pe împărat în genunchi, cu sabia mea la gât, încetează să mai lupte, șocați.

Îl împung pe împărat cu vârful sabiei, iar ochii aproape îi ies din orbite de furie.

— Oprește-te acum, șuieră el. Oprește-te, târfă nefirească!

— Nefirească? Târfă? pufnesc eu. Cuvintele astea mă șocau, mă răneau, dar acum nu mai e așa, datorită ție și celor din soiul tău.

Îl împung din nou.

— Ordonă-le soldaților jatu să lase jos armele și să îngenuncheze. Aș face-o eu însămi, dar i-aș tulbura și pe urlătorii-morții.

Împăratul se întoarce cu spatele la mine, furios.

— Am zis ordonă-le! mugesc eu.

— Lăsați jos armele! Îngenuncheați! strigă el imediat.

Încet, dar sigur, jatu fac așa cum li se spune. Alaki și urlătorii-morții le iau imediat armele, asigurându-se că nu mai pot riposta. În câteva clipe au rămas fără armuri și fără arme.

— Ei bine, văd că te descurci, spune o voce cunoscută.

Ridic ochii și o găsesc pe Mâini-Albe stând la intrarea în cameră, cu gemenii equus și cu Belcalis alături.

— Mâini-Albe! Belcalis! strig eu, ușurată. Sunteți bine!

— Normal că suntem.

Mâini-Albe se întoarce spre equus.

— Prindeți-l pe împărat.

— Cu plăcere, răspund Braima și Masaima.

Se duc la împărat și-l ridică, chicotind zeflemitor când acesta rămâne blocat în genunchi, exact așa cum i-am ordonat. Poate că vocea mea este și mai eficientă asupra adevăraților jatu decât este asupra urlătorilor-morții și alaki.

— Hai, vino-ncoace, jatu obraznic, îl tachinează gemenii în timp ce îl iau cu ei.

În clipa în care cei doi pun mâna pe el, mă duc în fugă la Ixa. Încă e prins în perete, iar din răni i se scurge sânge pe podea.

Deka, spune el, frecându-și botul de mine, slăbit, când smulg săgețile care îl țin la locul lui. Se mișcă ușor sub degetele mele.

— Îmi pare tare rău, îmi pare tare rău, Ixa, spun eu, mângâindu-l.

Are atât de multe răni, încât nu știu ce să fac.

— De ce nu sângerezi pentru el? sugerează Mâini-Albe, apropiindu-se de mine. O să-l ajute să se vindece.

Fac iute așa cum spune, oferindu-i lui Ixa brațul meu. Se înfige cu dinții în el, iar în câteva momente rănile de pe aripi i se lipesc la loc. Mă cuprinde ușurarea. *Se vindecă, așa cum a spus Mâini-Albe.*

După ce e complet vindecat, Mâini-Albe îmi oferă un mic pumnal de aur care sclipește în lumina slabă.

— E timpul, spune ea, arătând spre zeițe.

Încuviințez și inspir adânc.

În sfârșit, e timpul să-mi îndeplinesc sarcina.

Zeițele sunt mult mai mari de aproape decât păreau de la distanță. Mâna mea ajunge doar până la degetele lor de la picioare, iar un singur deget divin este suficient de mare cât să stau pe el. Faptul că asemenea ființe au cutreierat odată prin Otera... ideea asta e aproape imposibil de cuprins cu gândul.

Mă duc la zeița cea mai apropiată, înțeleapta de la miazăzi — Anok era numele ei. Mâini-Albe mi-a povestit totul despre zeițe în timp ce mă vindecam, despre istoriile lor, personalitățile lor. Anok a fost întotdeauna cea mai șireată. E perfect logic, având în vedere că e mama lui Mâini-Albe.

De-acum, cunoașterea îmi șoptește, oferindu-mi toate informațiile de care am nevoie ca să înfăptuiesc trezirea. Îmi înfig pumnalul în palmă, așteptând până ce aurul se adună acolo. Apoi, așa cum voi face cu fiecare zeiță, îi frec cu el tălpile lui Anok.

— Mamă Anok, șoptesc eu. Ridică-te.

Corpul zeiței se cutremură. Nu sunt sigură dacă nu e imaginația mea, dar sper că nu.

Mă duc la următoarea zeiță, cea blândă de la miazănoapte, Beda. Mâini-Albe mi-a spus că a fost un suflet bun căruia îi plăcea verdele și să cultive plante.

— Mamă Beda, spun eu, frecându-i robele cu sânge. Ridică-te.

De data asta știu că nu e imaginația mea când robele îi flutură.

— Mamă Hui Li, îi șoptesc eu răsăritenei războinice, cea mai arțăgoasă dintre toate, potrivit lui Mâini-Albe. Ridică-te.

Îmi întind sângele pe aripile acoperite cu pene care îi ies din spinare.

Încă un tremur.

— Mamă Etzli, îi șoptesc eu apusenei cu chip de mamă, cea care i-a iubit și i-a crescut pe toți copiii, alaki sau nu, în timp ce îmi întind sângele pe un deget uriaș. Ridică-te.

Când tot corpul zeiței vibrează, fac un pas în spate, uluită să văd că tremurul s-a transformat în convulsii intense. Râuri strașnice de aur blestemat curg șuvoaie din zeițe. Mă dau în spate, uimită, în timp ce se dezvăluie petice de piele — cafenie, roz, negru-albăstruie. Sângele meu face ceea ce a fost creat să facă: le eliberează pe zeițe.

— LIBERE.

Cuvântul acesta singur explodează ca un cutremur în toată încăperea.

— ÎN SFÂRȘIT, SUNTEM LIBERE!

Mă cuprinde fascinația în timp ce, una câte una, zeițele se ridică în picioare, dezmorțindu-și oasele pentru

prima dată în câteva mii de ani, cu trupuri atât de masive, încât aproape ating tavanul. Nu am văzut niciodată o priveliște care să îndemne mai mult la umilință decât asta. Mă simt ca o insectă, o furnică la picioarele uriașilor. Inima îmi crește în piept, bucuria umple fiecare colțișor din ea, când le văd cum se mișcă, le urmăresc trupurile cum prind din nou viață.

— FIICĂ.

Un cuvânt care îmi pătrunde în minte ca o undă, amintindu-mi de toate dățile când am auzit exact aceste voci în visele mele, toate amestecându-se cu vocea mamei.

Mă uit în sus, uimită să văd patru chipuri desăvârșite care mă privesc.

— ȚI-AI ÎNDEPLINIT SARCINA. NE-AI ELIBERAT. ÎȚI SUNTEM FOARTE RECUNOSCĂTOARE.

Lacrimile îmi curg pe obraji, un răspuns inconștient la vocile lor. Euforie, frică — toate emoțiile mele se amestecă într-un singur val puternic la auzul vocilor zeițelor. Acum știu cum e să fii cel care îmi aude vocea.

Când zeițele fac un singur pas spre mine, tresar și mă dau în spate, speriată să nu mă zdrobească. Dar ele se micșorează în timp ce coboară, iar când fac următorul pas sunt doar puțin mai înalte decât o persoană obișnuită.

— Mame, zic eu, îngenunchind respectuos când se apropie de mine.

Mâini reci îmi ridică bărbia. Sunt ale lui Anok, care are un zâmbet mulțumit pe față.

— Te-ai descurcat atât de bine, Deka, șoptește ea, iar o pornire nestăpânită se se simte în vocea ei. Sunt atât de mândră de tine, creația mea.

— Toate suntem mândre de tine, spun și celelalte.

Inima îmi bate atât de tare, că mi-e frică să nu-mi iasă din piept. Faptul că aceste zeițe, aceste ființe mă revendică drept fiica lor — e aproape mai mult decât pot suporta.

— Și acum? șoptesc eu, încă uluită.

— Acum?

Răspunsul acesta vine de la Etzli. Ochii ei negri privesc în ochii mei.

— Acum, Unicul Regat, Otera, este cuprins de zbucium și mulți sunt îndurerați.

— Noi îi vom ajuta, spune Hui Li. Vom reconstrui Unicul Regat așa cum a fost odată: un loc unde cu toții pot trăi în armonie, în pace... Vom avea grijă să înflorească din nou.

— Iar tu ne vei ajuta, Deka, spune Beda. Tu ne vei ajuta să reconstruim lumea.

— Va fi onoarea mea, spun eu, făcând o plecăciune.

Mai târziu, în timp ce zeițele se reunesc cu copiii lor — alaki, urlătorii-morții și chiar și jatu —, mă uit la toți oamenii adunați aici, în templu, care sărbătoresc întoarcerea lor. O văd pe Adwapa, căreia îi curg lacrimi de fericire din ochiul rămas — l-a pierdut pe celălalt în luptă, dar sunt convinsă că îi va crește la loc destul de curând. Lângă ea stă Asha, care e rănită, la rândul ei, deși nu are decât o tăietură pe obraz. Rânjește cu gura până la urechi.

Zâmbetul ei se lățește când ea și Adwapa zăresc grupul de războinice negre ca noaptea care pătrund acum în templu. Exact așa cum a prezis Adwapa, Nibari au făcut

călătoria spre munte. Au venit să-și vadă zeii. Se alătură iute celorlalți și le înconjoară pe zeițe, dar Mâini-Albe le ține cu fermitate la distanță.

Deja și-a reluat rolul de general al Auritelor. Zâmbesc când constat cât de fericită pare. Nu am văzut-o niciodată pe Mâini-Albe să zâmbească atât de autentic.

Belcalis stă în colț, privind totul cu o expresie aproape uluită. Ridică privirea când mă duc la ea.

— Nu-mi vine să cred, Deka, spune ea, și vocea îi tremură de uimire. Nici acum nu-mi vine să cred toate astea.

— Mie da, îi spun. Acum lumea se schimbă. O vom face să se schimbe, o vom face mai bună. O să avem grijă să nu se mai întâmple niciodată nimănui ceea ce ni s-a întâmplat nouă.

Ea încuviințează. Apoi face un gest spre cineva din spatele meu.

Britta, care stă acolo cu lacrimi în ochi.

— Britta! exclam eu, îmbrățișând-o.

— Oh, Deka, strigă ea. M-oi salvat. L-oi făcut pe urlătorul ăla al morții să mă ajute.

Dă din cap spre Katya, care e înconjurată de ceilalți urlători-ai-morții.

— Să știi că-mi pare ciudat de cunoscut, cugetă ea. *Cunoscută* adică. Îmi pare ciudat de *cunoscută*.

— Nu-i așa? râd eu.

Am atâtea lucruri să-i spun Brittei, are atâtea lucruri de aflat.

Întinde mâna spre mine.

— Surori? șoptește.

— Surori, aprob eu și îi strâng mâna.

Zâmbește și arată cu bărbia într-o parte.

— Cred că te așteaptă cineva.

Mă întorc și îl găsesc pe Keita la marginea camerei, ținându-se de brațul rănit. Spre ușurarea mea, ceilalți uruni sunt cu el — Li, Acalan, Kweku, toți sunt acolo. Zâmbesc când mă apropii de ei.

— Se pare că am supraviețuit, zice Li fericit.

Eu dau din cap, iar ochii mi se îndreaptă spre Keita.

— Așa se pare.

— Ce se întâmplă acum?

Întrebarea asta tăcută vine de la Acalan. Mai mult ca oricui, lui îi va fi greu să se obișnuiască cu această nouă schimbare a circumstanțelor.

Dar se va obișnui. Toți recruții se vor obișnui.

— Nu știu, spun eu cu sinceritate, dar mă aștept să mergem mai departe împreună.

— Mulțumesc că ne-ai protejat, spune el.

— Dacă nu le-ai fi spus urlătorilor-morții să nu ne facă rău, nu știu ce s-ar fi întâmplat, adaugă Kweku.

Dau din cap și spun:

— Sunteți urunii noștri. Orice s-ar întâmpla, mereu vom fi parteneri.

Ochii mei îl fixează pe Keita, care încă se uită lung la mine.

Kweku dă din cap, le face semn celorlalți să se îndepărteze.

— Hai, gata, să nu-i deranjăm.

Acum mă uit în ochii lui Keita.

— Keita, te...

Mă sărută atât de brusc, încât trebuie să mă țin de el ca să-mi păstrez echilibrul. Sunt copleșită de căldura și

bucuria gurilor noastre care se mișcă într-o armonie perfectă. Când ne desprindem unul de altul, respir cu greu. Keita mă privește din nou cu o expresie tainică în ochi.

Nu-mi pot închipui la ce se gândește.

— Știu că o să fie greu pentru tine, zic eu iute, tulburată. Îi urăști pe urlătorii-morții de atât timp, și acum...

— Și acum știu de ce sunt așa cum sunt, știu că au fost forțați să devină monștri de propriile lor mame... Mai știu și că împăratul i-a abandonat morții pe părinții mei. Ar fi putut să-i avertizeze oricând, să le spună că ăsta e un loc sacru, dar nu le-a spus. Știi, am mai învățat un lucru important în ultimele zile, șoptește el. Sunt uruniul tău. Orice s-ar întâmpla, orice ar veni, o să umblu prin lumea asta împreună cu tine. O să-ți rămân alături, dacă vrei...

Trebuie să-mi trag răsuflarea, mă simt dintr-odată atât de slăbită.

Face un pas în spate ca să-i pot vedea ochii. Acum i se citește ezitarea în ei. Mă întreabă. E o întrebare, una de care e prea nesigur ca să mi-o adreseze direct. Îl înconjor cu brațele, ușurat când face și el la fel.

— Întotdeauna. Întotdeauna o să fiu partenera ta... dacă vrei, spun eu, întorcându-i întrebarea nerostită.

Mă privește și dă cu putere din cap.

— Atunci orice s-ar întâmpla, înfruntăm totul împreună?

— Împreună, aprob eu, îmbrățișându-l mai strâns.

Keita dă din cap și zâmbește. E cea mai sinceră expresie pe care am văzut-o vreodată pe fața lui.

Când îi zâmbesc, la rândul meu, înțeleg un lucru minunat: în tot acest timp am căutat iubire, o familie, dar totul a fost aici, chiar în fața ochilor mei. Orice s-ar

întâmpla în lumea asta nouă, acum îl am pe Keita și le am pe Britta și pe Belcalis și pe Asha și pe Adwapa.

Vom înfrunta împreună orice probleme care se ivesc — unul lângă altul și mână în mână —, iar asta e tot ce poți cere vreodată, nu-i așa?

37

În următoarele zile avem o mulțime de treburi de făcut. Trebuie să adunăm restul armatei împăratului, să le explicăm adevărata istorie a Oterei și să-i atragem de partea cauzei noastre. Oricine nu vrea să lupte e trimis acasă. Nu există loc pentru soldați fără chef în armata celor impure, așa cum am început să ne spunem. Majoritatea bărbaților decid să plece, dar cele mai multe alaki rămân. Aceasta e noua lor viață și, în sfârșit, au o cauză în care pot să creadă.

Spre surprinderea mea, cei mai mulți recruți de la terenurile de antrenament ale alaki aleg să rămână, la rândul lor. Toate acele luni petrecute luptând alături de alaki i-au legat de partenerele lor într-un fel pe care preoții și comandanții nu l-ar fi putut prezice vreodată. Acum sunt cu adevărat frații noștri. Keita, mai ales, a câștigat într-atât încrederea zeițelor, încât deseori mi se alătură când le păzesc. Este un favorit al lui Anok, dar să nu uităm că este mama lui Mâini-Albe, ceea ce înseamnă că e străbunica lui după mii de ani. Singura dată când Keita pleacă de lângă mine este când se duce să-i stea alături.

Nu am vorbit despre iubire din ziua când le-am eliberat pe zeițe, dar o simt în fiecare privire, în fiecare atingere a lui. La fel cum simt și iubirea Brittei. Este întotdeauna chiar lângă mine, ocrotitoarea și protectoarea mea. Busola mea, care mă îndrumă ori de câte ori sunt nesigură.

Odată, demult, mă întrebam cum ar fi să fiu iubită atât de profund, încât să pot duce credința aceea până pe Tărâmurile de Apoi și înapoi. Acum am primit răspunsul și e mai dulce decât orice am cunoscut vreodată. E și un balsam în vremurile acestea tulburate.

Sunt mult mai mulți jatu ascunși în Otera decât ne-a spus împăratul. Au fugit în cele patru zări ale Oterei, unde au început să organizeze rezistența. Nu vor accepta înfrângerea fără luptă, la fel și marii preoți sau seniorii tuturor orașelor și satelor. Bărbații din Otera ne văd armata ca pe o amenințare și vor face totul pentru a ne zdrobi înainte să devenim prea puternice. În fiecare zi, Mâini-Albe, celelalte Prime născute și cu mine punem la cale strategii și planuri de luptă împreună cu zeițele.

Împărații Oterei au făcut o greșeală crucială în felul cum s-au ocupat de cele din soiul nostru. Ne-au învățat pe noi, alaki, să suferim, dar ne-au învățat și să supraviețuim — să cucerim. Și vom folosi lecțiile acelea. E timpul să punem mâna pe săbii încă o dată.

Otera e întinsă, însă avem de gând să luăm înapoi fiecare centimetru din ea. E timpul să revendicăm Unicul Regat și să-l aducem din nou sub stăpânirea noastră.

ZEIȚELE S-AU TREZIT.

DAR LUPTA PENTRU OTERA ESTE DEPARTE DE A SE FI TERMINAT.

LUPTAȚI ALĂTURI DE DEKA ÎN...

NEÎNDURĂTOARELE

ÎN 2022

URMĂRIȚI CANALELE SOCIALE
PENTRU NOUTĂȚI ȘI NU NUMAI:

@NAMINAFORNA
@USBORNE
#THEGILDEDONES

O scrisoare de la Namina

Dragi cititori și cititoare,

Când eram studentă în primul an la colegiu, am început să visez o fată în armură de aur. Scoțând un urlet puternic, sărea pe câmpul de luptă, iar în clipa aceea visul lua sfârșit. Atunci nu știam, dar aceasta a fost prima sămânță pentru *Sânge auriu.*

M-am născut și am crescut în Sierra Leone, în Africa de Vest. Sierra Leone este o țară profund patriarhală, iar fetele sunt adesea considerate inferioare băieților. Când m-am mutat în America, am sperat că lucrurile se vor schimba, dar am înțeles rapid că sunt la fel. Poate că mesajul nu îți sărea în ochi la fel de tare, dar tot era acolo.

Am avut privilegiul de a face studiile universitare la Spelman College, iar în timpul pe care l-am petrecut acolo, am urmat cursuri de feminism și religie. Aceste cursuri mi-au oferit baza de care aveam nevoie pentru a scrie *Sânge auriu.*

În esență, cartea este o examinare a ordinii patriarhale. Cum se formează ea? Ce o susține? Cum supraviețuiesc femeile într-o asemenea societate? Dar bărbații sau

persoanele care nu se încadrează în paradigma binară? Cine prosperă și cine nu?

Sper că am reușit să răspund la aceste întrebări și, dacă nu, sper că am spus o poveste bună, una plină de eroi cu care vă puteți identifica și plină de mize cunoscute. La urma urmei, lumea în care trăim acum nu este atât de diferită de lumea din cartea mea. Sunt vremuri sumbre, vremuri care au nevoie de eroi. În *Sânge auriu* sper că am creat eroi care pot să ne reprezinte pe toți.

Către fiecare persoană care citește această carte: vreau să știi că tu ești eroul propriei tale povești. Poți face să se întâmple lucruri și poți schimba lumea. Alege să schimbi lumea în bine.

Către toți cititorii mei adolescenți, să știți că aceasta e o lume pe care am creat-o pentru voi. Dacă nu vă regăsiți nicăieri, regăsiți-vă aici.

Cu multă dragoste,

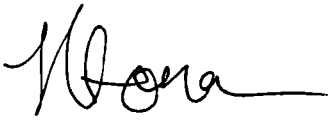

Mulțumiri

În primul rând, aș vrea să îi spun un „mulțumesc" imens și nesfârșit agentei mele, Alice Sutherland-Hawes, care și-a asumat un risc cu mine și cu această carte. Alice, îți mulțumesc din suflet că ai promovat *Sânge auriu*, după ce atâția oameni au refuzat-o atâția ani, și îți mulțumesc că ești cea mai înfocată promotoare a mea în acest an extrem de turbulent. Ești literalmente cea mai bună dintre agenți.

Redactoarelor mele, Kelsey Horton și Becky Walker, vai, cât am mai umblat prin tranșee împreună. Rescriere după rescriere, voi mi-ați rămas alături, iar acum cartea asta e și mai frumoasă decât mi-aș putea închipui. Vă mulțumesc, vă mulțumesc din inimă și din suflet că m-ați împins mai departe și ați luat decizii dificile. Vă mulțumesc că mi-ați oferit mai mult timp de fiecare dată când am avut nevoie și că ați fost înțelegătoare când nu am putut fi prezentă. Ați luat un diamant brut și l-ați șlefuit până ce și-a atins adevăratul potențial.

Prietenei mele PJ Switzer, ai citit cartea asta de atâtea ori, încât sunt convinsă că ți se împăienjenesc ochii de fiecare dată când o vezi. Îți mulțumesc că ești sfătuitoarea

mea cea mai sinceră, persoana la care pot apela în orice moment al zilei ca să discutăm despre povești. Îți mulțumesc că m-ai ajutat să merg în locuri adânci și dureroase, în care n-am vrut să ajung, ca să pot compune emoțiile și nuanțele din cartea asta.

Prietenei mele Melanie, care îmi e alături la bine și la greu, îți mulțumesc din suflet că mi-ai fost un sprijin emoțional prin toate suișurile și coborâșurile. Mi-ai fost alături când scriam cartea asta în facultate și iată ce departe am ajuns. Abia aștept să văd unde vom mai ajunge.

Lui Mary Wright: numai o persoană deosebită poate sprijini visul altcuiva. Îți mulțumesc atât de mult pentru toți anii pe care i-ai petrecut gâzduindu-mă și încurajându-mă. Îți mulțumesc că ai fost mereu răbdătoare și m-ai încurajat să fiu și eu la fel. Nu aș fi ajuns niciodată atât de departe atât de repede dacă nu ai fi fost tu. Îți mulțumesc din suflet. Mulțumesc.

Lui Shekou, îți mulțumesc că mi-ai îngăduit să fiu eu în toți acești ani, în confortul casei tale. Nu era nevoie să mă lași să vin atât de des ca să-ți mănânc zilele și hrana, dar mereu mi-ai lăsat ușa deschisă și ai scos covorașul de bun venit pentru mine. Îți mulțumesc din suflet.

Tuturor celor de la Delacorte Press care au făcut galerie acestei cărți, vă mulțumesc, vă mulțumesc. Vă mulțumesc că ați riscat cu mine și că ați avut deschiderea de a aduce în lume un roman cu un subiect atât de dificil, dar atât de necesar. Corectorilor mei, Candice și Colleen, vă mulțumesc tare mult pentru toată munca grea și frumoasă pe care ați depus-o cu manuscrisul meu. Nu ar fi nici pe jumătate la fel de bună fără voi.

Dragului meu Spelman College, îți mulțumesc că ai fost literalmente inspirația pentru Warthu Bera, de la

Ceremonia de Trezire până la Ceremonia Ramurilor de Măslin. Și îți mulțumesc că m-ai învățat cum să rămân neînfricată în fața luptei.